

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Ρωμαίος Μονταίικς και η Ιουλιέττα Καπουλέτου αγαπιούνται μ' όλο που οι οικογένειές τους χωρίζονται από το πιο βαθύ μίσος. Ο Καπουλέτος, που υποπτεύεται να παντρεύει την κόρη του με τον Πάρη, το συγγενή του Αρχοντα της Βερόνας. Έοκαλο... Η Ιουλιέττα στέλνει την πιστή της παραμάνά να βρει το Ρωμαίο για να κανονισθεί ο γάμος τους. Ο Ρωμαίος ορίζει στην παραμάνά συνέντευξη για το άλλο βράδυ, έξω από την εκκλησία της Παναγίας. Εκεί θα περιμένει ο πατέρας νέος την κόρη που λατρεύει, για να πάει μαζί της στο κελλί του καλόγερου Λαυρέντιου που δάχη στο μεταξύ ειδοποιήθηκε για να τους παντρεύει.

Γυρίζει η παραμάνά και αναγγέλλει τα χαρούμενα νέα στην Ιουλιέττα. Την ώρα όμως που η φτωχιά κοπέλλα νομίζει ότι όλες οι δοκιμασίες της τελειώσανε, ανοίγει η πόρτα και μπαίνει βλοσυρός ο πατέρας της, μαζί μ' εκείνον που της προορίζει για άντρα της, τον Πάρη. Και την ειδοποιεί ότι αποφάσισε να συντομεύσει σημαντικά την ημερομηνία του γάμου της μαζί του. Περίληψη, η φτωχιά κοπέλλα φέλλει: «Μά... μου είχατε πη, πατέρα...»

— «Ότι θα γινότανε πρώτα ο άρραβώνας σου με τον καλό μας Πάρη...»
— «Όμως, μεσολάδησε κάτι, που μάς έπεισε, και τη μητέρα σου, και μένα, ότι οποιαδήποτε άρροπορία θάταν επικίνδυνη για όλους μας...»

— Γιατί, πατέρα;...
Γύρισε και κύτταξε την παραμάνά μ' ένα φοβερό βλέμμα ο Καπουλέτος, κι ύστερα αποκρίθηκε γυρίζοντας στην κόρη του: — Γιατί, κόρη μου, η παραμάνά σου είχε μια ύποπτη έξοδο...

— Υποπτη έξοδο;... ρώτησε παγωμένη η Ιουλιέττα.
— Ναί. Μόλις της έδωσα την ελευθερία της, δεν παράλειψε να τη χρησιμοποιήσει στο κακό...

— Στο κακό;... ρώτησε η Ιουλιέττα.
— Νά σε χαρά, καλέ μου άρχοντα!... αποκρίθηκε η παραμάνά, προσπαθώντας να δικαιολογήσει τον εαυτό της. Βγήκα για λίγο και πήγα να δώ την αδελφή μου που ήταν άρρωστη.

Απειλητικός την κάρφωσε με τα φοβερά του βλέμματα ο Καπουλέτος: — Και η αδελφή σου καθεται μήπως στο σπίτι του ξαδέφρου του Ρωμαίου Μονταίικη, του Μπενδόλιο;... τη ρώτησε ψυχρά.

«Με ακολουθήσανε!...», σκέφτηκε η φτωχιά η παραμάνά. «Είμαι χαμένη!...»

Κι ύστερα, δυνατά, είπε: — Ποιος σου τὰ είπε δλ' αυτά τὰ ψέματα, καλέ μου αφέντη;... Σ' όρκίζομαι ότι...

— Δεν είν' ανάγκη να μου όρκίζεσαι!... έκανε ξερά ο Καπουλέτος. Ξέρω αυτά που ξέρω!...

— Πατέρα... ψιθύρισε η Ιουλιέττα. Πάλι οι ίδιες ύποψιες σου;...

— Ίσως νάνε και φανταστικές... αποκρίθηκε ο πατέρας της. Μιά φορά, για νάναι ήσυχος, και για να με καθησυχάσης και σύ, πρέπει να γίνη τὰ ταχύτερο αυτός ο γάμος!

— Δηλαδή... Πότε;... ρώτησε παγωμένη η Ιουλιέττα.

— Αύριο! αποκρίθηκε ξερά πάντα ο σκληρός άρχοντας.

— Αύριο;... Είναι δυνατό;...

— Όλα είναι δυνατό, όταν υπάρχει η καλή θέλησι... Έτοιμασίες πολλές δεν έχουμε να κάνουμε... Έσύ, ο άντρας που θά πάρης, η μητέρα σου κι' εγώ θάμιαστε μόνο στο παρεκκλησιό μας... Άν θές, έπειδή την αγαπάς τόσο, μπορείς να καλέσης και την παραμάνά σου, παρ' όλο που νομίζω ότι δεν αξίζει αυτή την τιμή!...

Η παραμάνά έπεσε στα πόδια του Καπουλέτου:

— Αφέντη μου!... του είπε με κλάμα. Καλέ μου αφέντη!... Μην τὸ κάνης αυτό...

Ο Καπουλέτος της έδωσε μια δυνατή κλωτσιά, που την έστειλε να κυλιστή στην άλλη μεριά του δωματίου...

— Ύστερα, γύρισε στην κόρη του: — Αύριο θά παντρευτής!... ούρλιασε.

Αύριο τὸ μεσημέρι!... Δέ δέχουμαι καμιά αναβολή!... Ακούς;... Αύριο τὸ μεσημέρι θάσαι γυναίκα του Πάρη!...

Γύρισε και στὸν Πάρη, που σ' δλη αὐτὴ τὴ σκηνὴ σάπαινε κοντὰ στην πόρτα, και τὸν ερώτησε:

— Συμφωνεῖς, Πάρη, σ' αὐτὰ που λέω;...

Ο Πάρης έκανε δυὸ βήματα πρὸς τὴν Ιουλιέττα και γονάτισε μπροστὰ της:

— Ονειρό μου όρκίζομαι ότι θάσαι να κάνω εὐτυχισμένη τὴν κόρη σου, άρχοντα Καπουλέτο!...

Τὸν σήκωσε ἀπὸ κάτω ο Καπουλέτος, και τὸν τράβηξε στὴν ἀγκαλιά του:

— Σ' εὐχαριστῶ, παιδί μου!... του εἶ-

πε. Αὐριο θά έχης τὰ ἴδια δικαιώματα στη στοργή μου με τὴν κόρη μου... Καί τώρα, φίλησε τὴν αὐριανὴ γυναίκα σου, Πάρη!...

Και τὸν έσπρωξε πρὸς τὴν Ιουλιέττα. Άνοιξε τὴν ἀγκαλιά του ο Πάρης και θέλησε να σφίξη μέσα τὴν όμορφη κοπέλλα. Εκείνη ἀπὸ έντοτικο έκανε ἕνα βήμα πίσω... Άγριος όμως τότε ο πατέρας της, χύμηξε, τὴν άρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι και τὴν κράτησε δυνατά. Ύστερα, εἶπε στὸν Πάρη:

— Φίλησέ τὴν!...

Τώρα, η φτωχιά κοπέλλα δέ μπόρεσε ν' ἀποφύγῃ τὸ ἀναγκαστικό φίλι... Μόνο πού, ἀντὶ νὰ τὸ δεχτὴ στὰ χεῖλιά της, έσκυψε τὸ κεφάλι της και τὸ δέχτηκε στὸ μέτωπο...

Αμέσως τότε, ο Καπουλέτος άφισε τὸ χέρι της πού κρατούσε και εἶπε εὐχαριστημένος:

— Αυτό εἶναι τὸ φίλι τῶν άρραβῶνων σας!... Καί αὐριο πιά, θά δώσετε ἐπίσημα τὸ φίλι τὸ γάμου σας... Έτοιμάσου, λοιπόν, ἀγαπητή μου κόρη, γιατί αὐριο θά ένωθῇς γιὰ πάντα με τὸν Πάρη... Ός αὐριο όμως, δέ θά ήελα νὰ βγῆς ἀπὸ τὸ δωμάτιό σου...

Πῆρε τὸν Πάρη ἀπὸ τὸ μπράσσο και βγήκε μαζί του, άφίνοντας τίς δυὸ γυναῖκες — τὴν Ιουλιέττα και τὴν παραμάνά — ἀμύλητες, πελαγωμένες, έξουθενωμένες!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Μ'.

Όρα πολλὰ και οἱ δυὸ τους δέ βγάλανε μιλιά. Η παραμάνά έμενε πεσιμένη στὸ πάτωμα, χωρίς καν να τολμήει να σηκώσει τὰ μάτια της και ν' ἀτενίσῃ τὴ δυστυχισμένη κοπέλλα, πού ἀπάνω της εἶχε πέσει σὰν κεραυνὸς ἡ ἀπόφασί του ἀνάληπτου πατέρα της...

Σιγὰ — σιγὰ, ἡ Ιουλιέττα συνήλθε ἀπὸ τὴν ἀποκαύνωσί της. Κύτταξε τὴν πεσιμένη παραμάνά της, και μουρμούρισε:

— Τώρα;... Τί θά κάνουμε;...

Σηκώθηκε ἡ παραμάνά και τὴν ζύγωσε. — Είναι φοβερό!... Σταματᾷ ο νους τοῦ ἀνθρώπου!...

— Ός αὐριο τὸ βράδυ που μάς περιμένει ο Ρωμαίος, θά εἶναι άργά...

— Πρέπει νὰ τὸν ειδοποιήσουμε πρίν...

— Μὲ ποιὸν τρόπο;...

— Καί πού θά τὸν βρούμε;...

Πελαγωμένες, άνίκανες νὰ πάρουνε μιὰ λογικὴ ἀπόφασί, οἱ δυὸ γυναῖκες βάζανε άσκοπα ερωτήματα ἡ μιὰ στὴν ἄλλη, ερωτήματα, που σ' αὐτὰ κανένας δὲν ἦταν ἱκανὸς νὰ τους δώσει ἀπάντησι...

— Ακούσε, Ιουλιέττα μου... εἶπε σὲ λίγο ἡ παραμάνά. Πρέπει νὰ ειδοποιήσουμε τὸν πατέρα — Λαυρέντιο... Αὐτὸς θά μπόρῃ νὰ ειδοποιήσῃ τὸν Ρωμαίο... Καί, ἐξ ἁλλου, κι' ἀν ἄκόμα με παρακολούθουνε πάλι οἱ ἄνθρωποι τοῦ πατέρα σου και με δοῦνε νὰ πηγαίνω στὸ σπίτι ἐνὸς καλόγερου, δέ θά τὸ παρεξηγήσουν, ὥπως ἂν με δοῦνε νὰ πηγαίνω στὸ σπίτι τῶν Μονταίκων, ἡ κανενὸς ἀπὸ τούς στενοὺς τους φίλους...

— Έχεις δίκιο!... Τρέξε στὸ Λαυρέντιο, καλή μου παραμάνά... εἶπε ἡ Ιουλιέττα. Είναι ἡ τελευταία μας ἐλπίδα...

— Νά πάω... Είναι νύχτα, θά μπόρῃ, σω, ἐλπίζω, νὰ γλυστρήσω ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα τοῦ κήπου χωρίς νὰ με καταλάβουνε...

— Θά σε καταλάβουνε χωρίς ἄλλο, φτωχιά μου παραμάνά... τῆς εἶπε ἡ Ιουλιέττα. Γνωρίζεσαι ἀπὸ μακριά...

— Λοιπόν;... Τί νὰ γίνῃ;...

— Νά μεταμφιεστής! Ο μόνος τρόπος γιὰ νὰ περάσης ἀπαράτηρητη μπροστὰ ἀπὸ τούς ἄνθρώπους τοῦ πατέρα μου, εἶναι νὰ ντυθῇς ἄντρας!...

Μ' ὅλη τὴ σοβαρότητα τῆς στιγμῆς, ἡ

παραμάνά δὲν κατάρφερε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλοια της!...

— Άντρας;...!... έκανε. Μὲ φαντάζεσαι ἄντρα, Ιουλιέττα μου;...

— Είναι ἀπαραίτητο, καλή μου παραμάνά... Άλλοίως, πρίν κάνης δυὸ βήματα, θά σε πιάσουνε...

— Καί πού θά τὰ βρούμε τὰ ἄνδρικά ρούχα;...

— Ξέρω κι' ἐγώ;... Έσύ δὲν ἔχεις;...

— Έκατσε λίγο συλλογισμένη ἡ παραμάνά...

— Κάπου ἔχω κρυμμένα μέσα στὸ δωμάτιό μου τὰ ρούχα τοῦ μακαρίτη τοῦ άντρα μου!... αποκρίθηκε σιγά.

— Τρέξε νὰ τὰ φέρης!...

Τὸ δωμάτιο τῆς Ιουλιέττας ἐπικοινωνοῦσε με μιὰ ἐνδιάμεση πόρτα με τὸ δωμάτιο τῆς παραμάνας. Απὸ κεί βγήκε ἡ παραμάνά, και σὲ λίγο γύρισε κρατώντας τὰ ρούχα που εἶχε πῆ.

— Έμπρός! Γρήγορα!... Ντύσου... τῆς εἶπε ἡ Ιουλιέττα.

Τὴ βοήθησε νὰ ντυθῇ, και σὲ λίγο ἡ παραμάνά εἶχε χαθῇ κυριολεκτικὰ μέσα στὰ πλατιά ἄνδρικά ρούχα... Τῆς φόρεσε στὸ τέλος κι' ἕνα καπέλλο στὸ κεφάλι ἡ Ιουλιέττα, τὴν κύτταξε κι' άρχισε νὰ γελά μ' ἕνα νευρικό γέλιο...

— Άν δέ μου λέγανε, ὅτι εἶσαι ἐσύ, οὔτε ἐγὼ θά σε γνώριζα... τῆς εἶπε.

— Έν τάξει!... Πάω, λοιπόν... εἶπε ἡ παραμάνά.

— Πήγαινε κι' ο Θεὸς μαζί σου... τῆς εὐχήθηκε ἡ Ιουλιέττα, ἐνὼ τὴ φιλοῦσε τρυφερά.

★

Ήτανε νύχτα βαθείά. Μιά σκιά άντρός γλυστρῆσε μέσα ἀπὸ τὴν μικρὴ πορτίτσα τοῦ κήπου τῶν Καπουλέτων στὸν ἔρημο δρόμο. Βγαίνοντας, έρριξε μιὰ ματιά πίσω γιὰ νὰ δῇ μήπως τὴν παρακολουθοῦσε κανένας. Ήσυχία ἀπόλυτη κυριαρχοῦσε παντοῦ. Ολόκληρο τὸ μέγαρο τῶν Καπουλέτων, φαίνονταν βουτηγμένο στὸ σκοτάδι και στὴ σιωπή.

Η παραμάνά — γιατί αὐτὴ ἦταν, ὥπως θά κατάλαβε ο ἀναγνώστης, ἡ σκιά με τὰ ἄνδρικά... — προχώρησε ὅσο μπόρούσε πρὸ γρήγορα μέσα στὴν ἔρημιά τῆς νύχτας.

Όσο βρισκόταν ἄκόμα μέσα στὴ Βερόνα, ὁλοένα καρδιχτυποῦσε... Σὲ κάθε βήμα γύριζε και κύτταξε πίσω και περιέμενε σὲ κάθε στιγμή νὰ δῇ κάποιον σταμένο ἀπὸ τὸν τρομερὸ τῆς αφέντης, νὰ ξεκολλᾷ μέσα ἀπὸ τὸ πηχτὸ σκοτάδι, γιὰ νάρρη νὰ τὴν τιμωρήσῃ... Κανένας όμως δέ φαίνονταν, και ἡ πιστὴ παραμάνά βγήκε ἀπὸ τὸν πῶλο σὲ λίγο, και πῆρε τὸ δρόμο τῆς ἐξοχῆς.

Τώρα, ἡ ἔρημιά ἦτανε πραγματικὰ τρομαχτικὴ!... Προληπτικὴ, ὥπως ἦταν, ἡ φτωχιά ἡ παραμάνά, νομίζε σὲ κάθε βήμα της, ὅτι θ' ἀντικρύσῃ κανένα φάντασμα, κανένα βρυκόλακα τυλιγμένο μέσα στὸ κάτασπρό του σάβανο, ἡ ἄκόμα — ποῖος ξέρει;... — και τὸ σατανὰ τὸν ἴδιο!... Κάθε στιγμή, σταματοῦσε γιὰ νὰ σταυροκοπηθῇ και νὰ πιάσῃ με δάχτυλα που τρέμανε, ἕνα κομματάκι τίμιο ξύλο, πούχε κρεμασμένο μέσα σ' ἕνα σακκουλάκι ἀπὸ τὸ λαιμό της...

Εὐτυχῶς γι' αὐτὴν, τὰ φαντάσματα, οἱ βρυκόλακες κι' ο σατανὰς αὐτοπροσώπως, εἶχανε φοβηθῇ τὴ σκοτεινιασμένη νύχτα, κι' εἶχανε ζητήσει ποῖος ξέρει σὲ ποιά στεγασμένα μέρη σίγουρο καταφύγιο... Κι' ἐτσι, ἀφοῦ περπάτησε καμμιὰ ὥρα μέσα στὴ νύχτα, ἡ παραμάνά έφτασε, χωρίς κανένα κακὸ συναπάντημα, μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ πατέρα-Λαυρέντιου.

Μὲ χέρι ποῦτρεμο, χτύπησε τὴν ἐξώπορτα. Δὲν ἀκούστηκε θόρυβος κανένας ἀπὸ μέσα, πού νὰ πειθῇ, ὅτι ο καλόγερος εἶχε ἀκούσει τὸ χτύπημα. Η παραμάνά χτύπησε πρὸς τὸ δυνατό πάλι τίποτα... Στὸ τρίτὸ χτύπημα, ἕνα φῶς φάνηκε πίσω ἀπὸ τὸ μεσιανὸ παράθυρο. Ύστερα, ἕνα βήμα ἀκούστηκε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, και ἡ φωνὴ τοῦ Λαυρέντιου, λιγάκι βραχνὴ ἀπὸ τὸν ὕπνο, πούχε ἀπότομα διακοπῇ:

— Ποῖος εἶναι;...

Κάθε ἐβδομάδα

Ο
ΘΗΣΑΥΡΟΣ

με πολύχρωμη
ἐκτύπωση

Φωτο - "Οφσείτ

Σελίδες

84

— Άνοιξε, ἅγιε πατέρα μου!... Άνοιξε ἄμέσως, ἂν θές νὰ σώσης μιὰ δυστυχισμένη ὑπάρξι που βασανίζεται ἄδικα κι' ἀνάιτια...

— Ένα μάνταλο ἀκούστηκε νὰ τραβιέται ἀπὸ μέσα, ἡ ἐξώπορτα ἀνοίξε και φάνηκε στὸ ἀνοιγμά της ἡ ψηλὴ και κοκκαλιάρικη σιλουέττα τοῦ καλόγερου.

Η παραμάνά μπῆκε μέσα κι' ο καλόγερος ἔκλεισε πάλι τὴν ἐξώπορτα με τὸ σύρτη. Ύστερα, περιεργάστηκε με ἀρκετὴν ἐκπληξι τὸν παράενο νυχτερινὸ ἐπίσκεπτη του.

— Περιέργο! ψιθύρισε, σὰ νὰ μιλοῦσε στὸν εαυτό του. Κι' ἐγὼ νόμισα πὼς εἶχα ἀκούσει γυναικεῖα φωνή!...

Η παραμάνά ἔδγαλε τὸ καπέλλο της, πού ο πλατύς του γύρος σκέπαζε ἐντελῶς τὸ πρόσωπό της:

— Γυναίκα εἶμαι, ἅγιε πατέρα μου... του εἶπε. Δέ με γνωρίζεις;... Η παραμάνά τῆς Ιουλιέττας Καπουλέτου...

— Ά, τέκνον μου!... Καί πὼς εἶσαι ντυμένη ἐτσι;...

— Φόρεσα ἄνδρικά ρούχα, γιὰ νὰ μὴ με γνωρίσουν οἱ σπινοῦνι τοῦ φοβεροῦ αφέντη μου!...

— Συ κυνηγάνε, λοιπόν;...

— Δὲν εἶναι πολλὸς καιρὸς που βρισκόμουν κλεισμένη στὸ πρὸ σκοτεινὸ υπόγειο τοῦ μεγάρου τῶν Καπουλέτων, χορταίνοντας μὲ ψωμί και νερό, και πρὸς τὸν με ξύλο!...

— Γιατί, τέκνον μου;...

— Ρωτᾷς γιατί, ἅγιε πατέρα μου;... Γιατὶ βοηθοῦσα καὶ προστάτρου τὸν έρωτα τῆς Ιουλιέττας Καπουλέτου με τὸν Ρωμαίο

Μονταίικη! Καταλαβαίνεις, γιατί κι' ἐσύ κάνεις τὸ ἴδιο...

— Ο πατέρα-Λαυρέντιος τὴν κύτταξε καλὰ στὰ μάτια:

— Καταλαβαίνω, ὅτι πρέπει νὰ σοῦχω ἐμπιστοσύνη... εἶπε στὸ τέλος. Τὸ πρόσωπό σου δείχνει πιστὴ γυναίκα...

— Πιστή!... Δέ λές, πατέρα μου, ὅτι θά προτιμοῦσα νὰ με κόβανε κομματάκια και νὰ με ρίχνανε στὰ σκυλιά, παρὰ νὰ πρὸδῶσά τὴν ἀγαπημένη μου μικρὴ κυρά, που τὴν ἔχω περισσότερο κι' ἀπὸ ἀληθινὸ παιδί μου!...

— Σὲ συγχαίρω, τέκνον μου, γιὰ τὰ αἰσθημάτά σου... Δὲν ξέρω γιὰ τὴν κόρη τοῦ Καπουλέτου, ο Ρωμαίος Μονταίικης όμως ἀξίζει καὶ θυσία...

— Καί ἡ Ιουλιέττα τὸ ἴδιο, πατέρα μου...

— Τόσο τὸ καλύτερο, λοιπόν... Θ' ἀποτελέσουν οἱ δυὸ τους ἕνα ζευγάρι ἀξιοζήλευτο...

Κοῦνησε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι της ἡ παραμάνά, κι' ἀποκρίθηκε σιγά:

— Άν προφτάσουνε...

— Τί θά πῇ «ἂν προφτάσουνε»;... έκανε ζωηρὰ ο πατέρα-Λαυρέντιος. Αὐριο τὸ βραδύκι...

— Ξέρω: περιμένεις νὰ τους παντρεύῃς...

— Όλα τὰ ξέρεις, λοιπόν...

— Τί ὠφελεῖ, πατέρα μου;...

— Πὼς «τί ὠφελεῖ»;... Αὐριο, τέτοια ὥρα, ο Ρωμαίος κι' ἡ Ιουλιέττα, θάνα ἐνωμένοι μπροστὰ στὸ Θεὸ και στοὺς ἄνθρώπους!... Δέ θά μπόρῃ πιά νὰ τους χωρίσῃ κανένας!...

Ζύγωσε πολὺ κοντὰ στὸν καλόγερο ἡ παραμάνά, και τοῦ ψιθύρισε σιγὰ στὸ αὐτί:

— Αὐριο τὸ μεσημέρι, ἡ Ιουλιέττα θάνα παντρεμένη με τὸ νεαρὸ εὐπατρίδῃ Πάρη!...

Μιά κραυγὴ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλιά τοῦ καλόγερου:

— Τί λές, καλή μου κυρά;...

— Τὴ μαῦρη ἀλήθεια, πατέρα μου... Ἡρθε ο αφέντικὸς μου πρίν στὸ δωμάτιό τῆς Ιουλιέττας, μαζί με τὸ νεαρὸ εὐγενὴ Πάρη... Καί ἀνάγγειλε στὴν Ιουλιέττα, ὅτι λόγοι ἀνώτερης βίας τὸν ἀναγκάσανε νὰ συντομεύῃ τὴν ἡμερομηνία τοῦ γάμου...Κι' ἐτσι, τὴν ἐπομένῃ τὸ μεσημέρι — αὐριο, δηλαδή... — ο Πάρης κι' ἡ Ιουλιέττα θά γινόντουσαν νόμιμο και παντοτεινὸ ζευγάρι!...

— Θεέ μου!... ψιθύρισε τρομαγμένος ο Λαυρέντιος. Καί... τὸ ξέρει αὐτὸ ο Ρωμαίος;...

— Κανείς δὲν τὸ ξέρει... του ἀποκρί-

Η ἐξώπορτα ἀνοίξε και φάνηκε ἡ ψηλὴ και κοκκαλιάρικη σιλουέττα τοῦ καλόγερου.

θηκε ή παραμύθια. Έκτος από τους ένδια-
φερομένους κι' εμένα, άλλος κανένας δεν
τό έβρει, κι' ούτε είναι δυνατόν να τό μά-
θω...

— Κανένας δεν πρέπει να τό ξέρη εκτός
από τό Ρωμαιοί!... Δεν είναι έτσι, παρα-
μύθια!...

— Γι' αυτό ήρθα... Για να σε παρακα-
λέσω να ειδοποιήσης άμέσως τό Ρωμαιοί!...
— Να ειδοποιήσω τό Ρωμαιοί!... ανα-
ρωτήθηκε πελαγωγμένος ό Λαυρέντιος. Πώς;
Με ποιόν τρόπο; Έκτος από αύριο βρά-
δυ, πούχουμε όρισει ότι θάρη εδώ με την
κοπέλλα που αγαπάει για να τους παντρέ-
ψω, άλλη εύκαιρία δε θάχω πριν να τον δώ,
να τον συναντήσω...

— Δε μπορείς να πάς στο σπίτι του;...
— Πότε;

— Τώρα, άμέσως!

— Κι' αν πάω, κι' αν τό μάθω, πώς θα
αποφύγουμε τό αύριο κακό; Θα μπορέ-
σω να βγώ ή 'Ιουλιέττα νυχτιάτικα, άπόψε,
πριν ξημερώσει, και νάρη εδώ με τον ά-
γαπημένο της, για να τους παντρώσω;...

— Κουνησε τό κεφάλι της ή παραμύθια:
— Άμπα!... Δύσκολο, πολύ δύσκολο,
πάτερ μου...

— Λοιπόν, άμα ξημερώσει ή μέρα, τό
δύσκολο γίνεται άδύνατο... Θα μεσολαβή-
σουν οι προετοιμασίες του γάμου, πού, ό-
πως είπες, έχει όριστη για τό μεσημέρι: ή
'Ιουλιέττα δε θα μείνη ούτε στιγμή μόνη
της, για να τό σκάσει, να τρέξη, νάρη
εδώ... Ύστερα, έχω τη γνώμη, ότι ό Κα-
πουλέτος, πονηρός όπως είναι, δε μπορεί
να μην προβλέψη ότι είναι δυνατόν ή 'Ι-
ουλιέττα να του τό σκάσει, για ν' αποφύγ-
η τό γάμο, πού πάει να της επιβάλλω... Οι
σπιούνοι του, θεατοί ή άθεατοί, θα παρα-
κολουθούν τη μικρή κυρά σου, για να την
προσέχουν μη φύγω... "Οχι, παραμύθια.
Βγάλε από τό νου σου... Η 'Ιουλιέττα
δε μπορεί να παντρευτή τό Ρωμαιο ώς αύ-
ριο, πριν από τό μεσημέρι...

— Άμπα!... Δύσκολο, πολύ δύσκολο,
πάτερ μου...

— Λοιπόν, άμα ξημερώσει ή μέρα, τό
δύσκολο γίνεται άδύνατο... Θα μεσολαβή-
σουν οι προετοιμασίες του γάμου, πού, ό-
πως είπες, έχει όριστη για τό μεσημέρι: ή
'Ιουλιέττα δε θα μείνη ούτε στιγμή μόνη
της, για να τό σκάσει, να τρέξη, νάρη
εδώ... Ύστερα, έχω τη γνώμη, ότι ό Κα-
πουλέτος, πονηρός όπως είναι, δε μπορεί
να μην προβλέψη ότι είναι δυνατόν ή 'Ι-
ουλιέττα να του τό σκάσει, για ν' αποφύγ-
η τό γάμο, πού πάει να της επιβάλλω... Οι
σπιούνοι του, θεατοί ή άθεατοί, θα παρα-
κολουθούν τη μικρή κυρά σου, για να την
προσέχουν μη φύγω... "Οχι, παραμύθια.
Βγάλε από τό νου σου... Η 'Ιουλιέττα
δε μπορεί να παντρευτή τό Ρωμαιο ώς αύ-
ριο, πριν από τό μεσημέρι...

— Άμπα!... Δύσκολο, πολύ δύσκολο,
πάτερ μου...

— Λοιπόν, άμα ξημερώσει ή μέρα, τό
δύσκολο γίνεται άδύνατο... Θα μεσολαβή-
σουν οι προετοιμασίες του γάμου, πού, ό-
πως είπες, έχει όριστη για τό μεσημέρι: ή
'Ιουλιέττα δε θα μείνη ούτε στιγμή μόνη
της, για να τό σκάσει, να τρέξη, νάρη
εδώ... Ύστερα, έχω τη γνώμη, ότι ό Κα-
πουλέτος, πονηρός όπως είναι, δε μπορεί
να μην προβλέψη ότι είναι δυνατόν ή 'Ι-
ουλιέττα να του τό σκάσει, για ν' αποφύγ-
η τό γάμο, πού πάει να της επιβάλλω... Οι
σπιούνοι του, θεατοί ή άθεατοί, θα παρα-
κολουθούν τη μικρή κυρά σου, για να την
προσέχουν μη φύγω... "Οχι, παραμύθια.
Βγάλε από τό νου σου... Η 'Ιουλιέττα
δε μπορεί να παντρευτή τό Ρωμαιο ώς αύ-
ριο, πριν από τό μεσημέρι...

— Άμπα!... Δύσκολο, πολύ δύσκολο,
πάτερ μου...

— Λοιπόν, άμα ξημερώσει ή μέρα, τό
δύσκολο γίνεται άδύνατο... Θα μεσολαβή-
σουν οι προετοιμασίες του γάμου, πού, ό-
πως είπες, έχει όριστη για τό μεσημέρι: ή
'Ιουλιέττα δε θα μείνη ούτε στιγμή μόνη
της, για να τό σκάσει, να τρέξη, νάρη
εδώ... Ύστερα, έχω τη γνώμη, ότι ό Κα-
πουλέτος, πονηρός όπως είναι, δε μπορεί
να μην προβλέψη ότι είναι δυνατόν ή 'Ι-
ουλιέττα να του τό σκάσει, για ν' αποφύγ-
η τό γάμο, πού πάει να της επιβάλλω... Οι
σπιούνοι του, θεατοί ή άθεατοί, θα παρα-
κολουθούν τη μικρή κυρά σου, για να την
προσέχουν μη φύγω... "Οχι, παραμύθια.
Βγάλε από τό νου σου... Η 'Ιουλιέττα
δε μπορεί να παντρευτή τό Ρωμαιο ώς αύ-
ριο, πριν από τό μεσημέρι...

— Άμπα!... Δύσκολο, πολύ δύσκολο,
πάτερ μου...

— Λοιπόν, άμα ξημερώσει ή μέρα, τό
δύσκολο γίνεται άδύνατο... Θα μεσολαβή-
σουν οι προετοιμασίες του γάμου, πού, ό-
πως είπες, έχει όριστη για τό μεσημέρι: ή
'Ιουλιέττα δε θα μείνη ούτε στιγμή μόνη
της, για να τό σκάσει, να τρέξη, νάρη
εδώ... Ύστερα, έχω τη γνώμη, ότι ό Κα-
πουλέτος, πονηρός όπως είναι, δε μπορεί
να μην προβλέψη ότι είναι δυνατόν ή 'Ι-
ουλιέττα να του τό σκάσει, για ν' αποφύγ-
η τό γάμο, πού πάει να της επιβάλλω... Οι
σπιούνοι του, θεατοί ή άθεατοί, θα παρα-
κολουθούν τη μικρή κυρά σου, για να την
προσέχουν μη φύγω... "Οχι, παραμύθια.
Βγάλε από τό νου σου... Η 'Ιουλιέττα
δε μπορεί να παντρευτή τό Ρωμαιο ώς αύ-
ριο, πριν από τό μεσημέρι...

— Άμπα!... Δύσκολο, πολύ δύσκολο,
πάτερ μου...

— Λοιπόν, άμα ξημερώσει ή μέρα, τό
δύσκολο γίνεται άδύνατο... Θα μεσολαβή-
σουν οι προετοιμασίες του γάμου, πού, ό-
πως είπες, έχει όριστη για τό μεσημέρι: ή
'Ιουλιέττα δε θα μείνη ούτε στιγμή μόνη
της, για να τό σκάσει, να τρέξη, νάρη
εδώ... Ύστερα, έχω τη γνώμη, ότι ό Κα-
πουλέτος, πονηρός όπως είναι, δε μπορεί
να μην προβλέψη ότι είναι δυνατόν ή 'Ι-
ουλιέττα να του τό σκάσει, για ν' αποφύγ-
η τό γάμο, πού πάει να της επιβάλλω... Οι
σπιούνοι του, θεατοί ή άθεατοί, θα παρα-
κολουθούν τη μικρή κυρά σου, για να την
προσέχουν μη φύγω... "Οχι, παραμύθια.
Βγάλε από τό νου σου... Η 'Ιουλιέττα
δε μπορεί να παντρευτή τό Ρωμαιο ώς αύ-
ριο, πριν από τό μεσημέρι...

— Άμπα!... Δύσκολο, πολύ δύσκολο,
πάτερ μου...

— Λοιπόν, άμα ξημερώσει ή μέρα, τό
δύσκολο γίνεται άδύνατο... Θα μεσολαβή-
σουν οι προετοιμασίες του γάμου, πού, ό-
πως είπες, έχει όριστη για τό μεσημέρι: ή
'Ιουλιέττα δε θα μείνη ούτε στιγμή μόνη
της, για να τό σκάσει, να τρέξη, νάρη
εδώ... Ύστερα, έχω τη γνώμη, ότι ό Κα-
πουλέτος, πονηρός όπως είναι, δε μπορεί
να μην προβλέψη ότι είναι δυνατόν ή 'Ι-
ουλιέττα να του τό σκάσει, για ν' αποφύγ-
η τό γάμο, πού πάει να της επιβάλλω... Οι
σπιούνοι του, θεατοί ή άθεατοί, θα παρα-
κολουθούν τη μικρή κυρά σου, για να την
προσέχουν μη φύγω... "Οχι, παραμύθια.
Βγάλε από τό νου σου... Η 'Ιουλιέττα
δε μπορεί να παντρευτή τό Ρωμαιο ώς αύ-
ριο, πριν από τό μεσημέρι...

— Άμπα!... Δύσκολο, πολύ δύσκολο,
πάτερ μου...

— Λοιπόν, άμα ξημερώσει ή μέρα, τό
δύσκολο γίνεται άδύνατο... Θα μεσολαβή-
σουν οι προετοιμασίες του γάμου, πού, ό-
πως είπες, έχει όριστη για τό μεσημέρι: ή
'Ιουλιέττα δε θα μείνη ούτε στιγμή μόνη
της, για να τό σκάσει, να τρέξη, νάρη
εδώ... Ύστερα, έχω τη γνώμη, ότι ό Κα-
πουλέτος, πονηρός όπως είναι, δε μπορεί
να μην προβλέψη ότι είναι δυνατόν ή 'Ι-
ουλιέττα να του τό σκάσει, για ν' αποφύγ-
η τό γάμο, πού πάει να της επιβάλλω... Οι
σπιούνοι του, θεατοί ή άθεατοί, θα παρα-
κολουθούν τη μικρή κυρά σου, για να την
προσέχουν μη φύγω... "Οχι, παραμύθια.
Βγάλε από τό νου σου... Η 'Ιουλιέττα
δε μπορεί να παντρευτή τό Ρωμαιο ώς αύ-
ριο, πριν από τό μεσημέρι...

— Άμπα!... Δύσκολο, πολύ δύσκολο,
πάτερ μου...

— Λοιπόν, άμα ξημερώσει ή μέρα, τό
δύσκολο γίνεται άδύνατο... Θα μεσολαβή-
σουν οι προετοιμασίες του γάμου, πού, ό-
πως είπες, έχει όριστη για τό μεσημέρι: ή
'Ιουλιέττα δε θα μείνη ούτε στιγμή μόνη
της, για να τό σκάσει, να τρέξη, νάρη
εδώ... Ύστερα, έχω τη γνώμη, ότι ό Κα-
πουλέτος, πονηρός όπως είναι, δε μπορεί
να μην προβλέψη ότι είναι δυνατόν ή 'Ι-
ουλιέττα να του τό σκάσει, για ν' αποφύγ-
η τό γάμο, πού πάει να της επιβάλλω... Οι
σπιούνοι του, θεατοί ή άθεατοί, θα παρα-
κολουθούν τη μικρή κυρά σου, για να την
προσέχουν μη φύγω... "Οχι, παραμύθια.
Βγάλε από τό νου σου... Η 'Ιουλιέττα
δε μπορεί να παντρευτή τό Ρωμαιο ώς αύ-
ριο, πριν από τό μεσημέρι...

— Άμπα!... Δύσκολο, πολύ δύσκολο,
πάτερ μου...

— Λοιπόν, άμα ξημερώσει ή μέρα, τό
δύσκολο γίνεται άδύνατο... Θα μεσολαβή-
σουν οι προετοιμασίες του γάμου, πού, ό-
πως είπες, έχει όριστη για τό μεσημέρι: ή
'Ιουλιέττα δε θα μείνη ούτε στιγμή μόνη
της, για να τό σκάσει, να τρέξη, νάρη
εδώ... Ύστερα, έχω τη γνώμη, ότι ό Κα-
πουλέτος, πονηρός όπως είναι, δε μπορεί
να μην προβλέψη ότι είναι δυνατόν ή 'Ι-
ουλιέττα να του τό σκάσει, για ν' αποφύγ-
η τό γάμο, πού πάει να της επιβάλλω... Οι
σπιούνοι του, θεατοί ή άθεατοί, θα παρα-
κολουθούν τη μικρή κυρά σου, για να την
προσέχουν μη φύγω... "Οχι, παραμύθια.
Βγάλε από τό νου σου... Η 'Ιουλιέττα
δε μπορεί να παντρευτή τό Ρωμαιο ώς αύ-
ριο, πριν από τό μεσημέρι...

— Άμπα!... Δύσκολο, πολύ δύσκολο,
πάτερ μου...

— Λοιπόν, άμα ξημερώσει ή μέρα, τό
δύσκολο γίνεται άδύνατο... Θα μεσολαβή-
σουν οι προετοιμασίες του γάμου, πού, ό-
πως είπες, έχει όριστη για τό μεσημέρι: ή
'Ιουλιέττα δε θα μείνη ούτε στιγμή μόνη
της, για να τό σκάσει, να τρέξη, νάρη
εδώ... Ύστερα, έχω τη γνώμη, ότι ό Κα-
πουλέτος, πονηρός όπως είναι, δε μπορεί
να μην προβλέψη ότι είναι δυνατόν ή 'Ι-
ουλιέττα να του τό σκάσει, για ν' αποφύγ-
η τό γάμο, πού πάει να της επιβάλλω... Οι
σπιούνοι του, θεατοί ή άθεατοί, θα παρα-
κολουθούν τη μικρή κυρά σου, για να την
προσέχουν μη φύγω... "Οχι, παραμύθια.
Βγάλε από τό νου σου... Η 'Ιουλιέττα
δε μπορεί να παντρευτή τό Ρωμαιο ώς αύ-
ριο, πριν από τό μεσημέρι...

— Άμπα!... Δύσκολο, πολύ δύσκολο,
πάτερ μου...

— Λοιπόν, άμα ξημερώσει ή μέρα, τό
δύσκολο γίνεται άδύνατο... Θα μεσολαβή-
σουν οι προετοιμασίες του γάμου, πού, ό-
πως είπες, έχει όριστη για τό μεσημέρι: ή
'Ιουλιέττα δε θα μείνη ούτε στιγμή μόνη
της, για να τό σκάσει, να τρέξη, νάρη
εδώ... Ύστερα, έχω τη γνώμη, ότι ό Κα-
πουλέτος, πονηρός όπως είναι, δε μπορεί
να μην προβλέψη ότι είναι δυνατόν ή 'Ι-
ουλιέττα να του τό σκάσει, για ν' αποφύγ-
η τό γάμο, πού πάει να της επιβάλλω... Οι
σπιούνοι του, θεατοί ή άθεατοί, θα παρα-
κολουθούν τη μικρή κυρά σου, για να την
προσέχουν μη φύγω... "Οχι, παραμύθια.
Βγάλε από τό νου σου... Η 'Ιουλιέττα
δε μπορεί να παντρευτή τό Ρωμαιο ώς αύ-
ριο, πριν από τό μεσημέρι...

— Άμπα!... Δύσκολο, πολύ δύσκολο,
πάτερ μου...

— Λοιπόν, άμα ξημερώσει ή μέρα, τό
δύσκολο γίνεται άδύνατο... Θα μεσολαβή-
σουν οι προετοιμασίες του γάμου, πού, ό-
πως είπες, έχει όριστη για τό μεσημέρι: ή
'Ιουλιέττα δε θα μείνη ούτε στιγμή μόνη
της, για να τό σκάσει, να τρέξη, νάρη
εδώ... Ύστερα, έχω τη γνώμη, ότι ό Κα-
πουλέτος, πονηρός όπως είναι, δε μπορεί
να μην προβλέψη ότι είναι δυνατόν ή 'Ι-
ουλιέττα να του τό σκάσει, για ν' αποφύγ-
η τό γάμο, πού πάει να της επιβάλλω... Οι
σπιούνοι του, θεατοί ή άθεατοί, θα παρα-
κολουθούν τη μικρή κυρά σου, για να την
προσέχουν μη φύγω... "Οχι, παραμύθια.
Βγάλε από τό νου σου... Η 'Ιουλιέττα
δε μπορεί να παντρευτή τό Ρωμαιο ώς αύ-
ριο, πριν από τό μεσημέρι...

— Άμπα!... Δύσκολο, πολύ δύσκολο,
πάτερ μου...

— Λοιπόν, άμα ξημερώσει ή μέρα, τό
δύσκολο γίνεται άδύνατο... Θα μεσολαβή-
σουν οι προετοιμασίες του γάμου, πού, ό-
πως είπες, έχει όριστη για τό μεσημέρι: ή
'Ιουλιέττα δε θα μείνη ούτε στιγμή μόνη
της, για να τό σκάσει, να τρέξη, νάρη
εδώ... Ύστερα, έχω τη γνώμη, ότι ό Κα-
πουλέτος, πονηρός όπως είναι, δε μπορεί
να μην προβλέψη ότι είναι δυνατόν ή 'Ι-
ουλιέττα να του τό σκάσει, για ν' αποφύγ-
η τό γάμο, πού πάει να της επιβάλλω... Οι
σπιούνοι του, θεατοί ή άθεατοί, θα παρα-
κολουθούν τη μικρή κυρά σου, για να την
προσέχουν μη φύγω... "Οχι, παραμύθια.
Βγάλε από τό νου σου... Η 'Ιουλιέττα
δε μπορεί να παντρευτή τό Ρωμαιο ώς αύ-
ριο, πριν από τό μεσημέρι...

— Άμπα!... Δύσκολο, πολύ δύσκολο,
πάτερ μου...

— Λοιπόν, άμα ξημερώσει ή μέρα, τό
δύσκολο γίνεται άδύνατο... Θα μεσολαβή-
σουν οι προετοιμασίες του γάμου, πού, ό-
πως είπες, έχει όριστη για τό μεσημέρι: ή
'Ιουλιέττα δε θα μείνη ούτε στιγμή μόνη
της, για να τό σκάσει, να τρέξη, νάρη
εδώ... Ύστερα, έχω τη γνώμη, ότι ό Κα-
πουλέτος, πονηρός όπως είναι, δε μπορεί
να μην προβλέψη ότι είναι δυνατόν ή 'Ι-
ουλιέττα να του τό σκάσει, για ν' αποφύγ-
η τό γάμο, πού πάει να της επιβάλλω... Οι
σπιούνοι του, θεατοί ή άθεατοί, θα παρα-
κολουθούν τη μικρή κυρά σου, για να την
προσέχουν μη φύγω... "Οχι, παραμύθια.
Βγάλε από τό νου σου... Η 'Ιουλιέττα
δε μπορεί να παντρευτή τό Ρωμαιο ώς αύ-
ριο, πριν από τό μεσημέρι...

— Άμπα!... Δύσκολο, πολύ δύσκολο,
πάτερ μου...

χέρια του καλόγερου, και του τα γέμιζε με
δάκρυα... Ο Λαυρέντιος τη σήκωσε.

— Μην παραδίνεις στην άπελπισία...
της είπε σοβαρός.

— Πώς να μην παραδίνωμαι, πού οι
ώρες περνάνε, δε ξημέρωμα δε θ' άργήσει
και, μαζί με τό ξημέρωμα, μέσα στις πρώ-
τες θάμπες λάμψεις της αύγης, οι στερνές
μας έλπίδες θα πνιγούν;...

— Σκεπτικός, ό Λαυρέντιος, δεν της άπο-
κρίθηκε.

— Γεμάτη άνυπομονησία, γεμάτη άπόγνω-
ση, ή παραμύθια, τον κούνησε δυνατά:

— "Ε! Τί άπόμεινες έτσι;... Τί συλλο-
γίσαι;... Δεν άκουσες;... Η ώρα περνάει!
Δώσε μου, καλόγερε, τη σοφή συμβουλή
σου!...

— Άμίλητος πάντα, τό ίδιο βαθεία συλλο-
γισμένος, ό Λαυρέντιος πήγε σ' ένα ντου-
λάπι, τό άνοιξε, κι' άρχισε να ψάχνη ανά-
μεσα σε διάφορα μπουκαλάκια πού ήταν ά-
ραδιασμένα εκεί μέσα. Στο τέλος, βρήκε
ένα, αυτό πού γύρευε, τό πήρε από κεί,
έκλεισε ύστερα τό ντουλάπι και γύρισε στην
παραμύθια:

— Νά, καλή κυρά, ποιά είναι ή μόνη
λύσι!... της είπε σκοτεινός, άποφασιστι-
κός.

— Η παραμύθια έκανε τρμαγμένη ένα βή-
μα πίσω.

— Τί είν' αυτό;... ρώτησε με φρίκη.

— Αυτό, θα τό δώσης της μικρής κυ-
ράς σου να τό πιή, άπόψε κι' όλα... Καί,
αύριο τό μεσημέρι, αντί να βρίσκει στην
αγκαλιά του άντρα πού της επιβάλλουν με
τη βία, θα βρίσκειται μέσα στο φέρετρό!...

— Περίδω, ή παραμύθια υποχώρησε, ώπου
βρήκε τον τοίχο πίσω της κι' εκεί σταμά-
τησε άναγκαστικά.

— Καλόγερε!... είπε με τό δόντια της
πού χτυπούσαν από τη φρίκη. Τό συλλογι-
στικες αυτό πού με συμβουλεύεις;... Μού
δίνεις δηλητήριο για τη φτωχιά μου 'Ιου-
λιέττα;... Μού δίνεις τό θάνατο σά μόνη
λύσι;...

— Χαμογέλασε αίνιγματικά ό Λαυρέντιος.

— Σου δίνω τη ζωή, κουτή γυναίκα!...

— Τη ζωή με τό μπουκάλι του θανά-
του;...

— Ο θάνατος αυτός θάναι μόνο φαι-
νομενικός... ψεύτικος... Τό καταλαβαίνεις;...

— Ψεύτικός;...

— Ναι!... Έχε έμπιστοσύνη σε μένα...

— Τόσα χρόνια τώρα, δεν έκανα άλλο παρ-
α να μελετώ τις σοφίες της έπιστήμης... "Ι-

σως να μην κέρδισα με τον τρόπο αυτόν
την εύτυχία, κέρδισα όμως τη γνώσι...

— Ο τρόπος του καλόγερου, πού μιλούσε
με τόση ήρεμη σιγουριά, άρχισε να διώ-
χνει τις άμφιβολίες από την ψυχή της φτω-
χείας γυναίκας και να την κάνει να νοιώθη
κάποιαν έμπιστοσύνη, μαζί με κάποιαν ά-
μυδρή έλπίδα...

— Λοιπόν, πές μου, πάτερ μου τί θα
τό κάνω αυτό τό μπουκαλάκι;...

— Θα τό δώσης της μικρής κυράς σου...
Θα ξαπλώσει άπόψε στο κρεβάτι της και
θα τό άδειάσει αυτό τό μπουκαλάκι, πίνον-
τας όλο τό φάρμακο, ως τον πάτο!... Ά-

μέσως τότε, ένα κρύο, ένα μούδιασμα θ'
άρχισαν να τρέχουν μέσα στις νεανικές της
φλέβες!... Ο σφυγμός της θα χάσει τό φυ-
σικό του ρυθμό και στο τέλος θα σταμα-
τήσει όλότελα! Ούτε ζέστη στο κορμί της,
ούτε άνάσα, θα δείχνουν πώς είναι ζων-
τανή...

— Θεέ μου!... ψιθύρισε ή παραμύθια, έ-
πηρεασμένη όδυνηρά από τη φοβερή περι-
γραφή...

— Τά ρόδα πούχει στα χείλια και στα
μάγουλα, θα μαραθύνουν και θα γίνουν
στάχτη!... συνέχισε ό Λαυρέντιος. Τών
ματιών της τα δάκρυα παρόντα θα κλεί-
σουν, όπως όταν ό κατασκευαστής θάνατος
σκεπάζει της ζωής την ήμερα...

— Όλα τα
μέλη της, χάνοντας πιά τη μαλακία τους
κίνησι, έλκισμένα κι' αλύγιστα και κρύα,
θα φαίνονται νεκρά...

— Μά, καλόγερε, αυτό είναι τέλειος θά-
νατος!... φώναξε, γεμάτη άπόγνωση, ή πα-
ραμύθια.

— Χαμογέλασε με συγκατάβασι ό Λαυρέν-
τιος:

— Σ' αυτήν την πρόσκαιρη άφομοίωσι
του θανάτου, άποκρίθηκε, θ' άπομείνη ή
'Ιουλιέττα σαρανταδυό ώρες;... Ύστερα θα
ξυπνήσει, σαν από εύχάριστο ύπνο...

— Άλήθεια;... ρώτησε μ' ένα δειλό χα-
μόγελο, γεμάτο έλπίδα, ή παραμύθια.

— Άλήθεια, καλή μου κυρά... Έγώ πα-
τέ δε λέω ψέματα... Ποτέ δεν έχω πη στη
ζωή μου, κι' ούτε θα πά...

— "Ετσι, λοιπόν, όταν έρθη αύριο ό πατέ-
ρας της για να την πάρη και να την πα-
ραδώσει στο γαμπρό, θα τη βρή νεκρή!...
Και τότε, όπως είναι στον τόπο μας συνή-
θεια, θα τη ντύσουν με τό πιο καλά της
ρουχα και με τό νεκροκρέβατο άνοιχτό, θα
την πάνε στο άρχαίο υπόγειο μνήμα, στο
εύρύχωρο κεντάφιο, όπου αναπαύονται αι-
ώνες τώρα οι Καπουλέτοι... Και σ' αυτό τό
διάστημα, ώσπου ξυπνήσει, θάχουμε όλον
τον καιρό να μάθω ό Ρωμαιοί τό σχέδιό
μας...

— Άναλαμβάνω να τον ειδοποιήσω
εγώ...

— Έσύ, παραμύθια; Καλά... Κι' έτσι,
μόλις ξυπνήσει ή ώραία του άγαπημένου,
θα βρεθώ εγώ στο κεντάφιο, για να της
δώσω θάρρος, και να την οδηγώ σ' έ-

κείνον...

— Κι' ύστερα;...

— Ύστερα;... Ρωτάς ύστερα, παραμύ-
θια;... Την ίδια νύχτα, ό Ρωμαιοί θα πάρη
την άγαπημένη του άπάνω στο πιο γρή-
γορό του άλογο, και θα την πη σ' έναν
άλλο τόπο, στη Μάντουα να πούμε, άφου
πρώτα θα τους έχω παντρώσει εγώ μέσα
σ' αυτό τό ταπεινό κελλί μου...

— Έπεςε στα γόνατα ή παραμύθια και φί-
λησε μ' ένθουσιασμό τό χέρι του καλόγε-
ρου, κλαίγοντας και γελώντας μαζί.

— Σ' εύχαριστώ, άγιε πάτερ μου, για
τό ωραίο σου σχέδιο, πούχει άπάνω του τη
μεγάλη σφραγίδα της γνώσης σου...

— Πάρε, λοιπόν, αυτό τό μπουκαλάκι
και τρέξε γρήγορα στην κυρά σου... Ο
Θεός άς μάς βοηθήσει όλους μας!...

— Πήρε τό μπουκαλάκι με κάποιο δέος ή
παραμύθια, φίλησε τό χέρι του σοφού καλό-
γερου, βγήκε από τό σπίτι του και χάθηκε
μέσα στην κατασκότεινη νύχτα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΜΑ'.

— Στην παρθενική καμαρούλα της, ή 'Ιου-
λιέττα, πρόσμενε γεμάτη άγωνία. Σε κάθε
κρότο, πεταγόταν από τό κρεβάτι της, ό-
που είχε πέσει ντυμένη, κι' έτρεχε στην
πύλη. Κανένας όμως δε φαίνονταν και ή
άγωνία έντιγε τη φτωχιά ψυχή της...

— Έπί τέλους, πολύ ύστερα από τό μεσά-

νυχτακ βήματα προφυλαχτικά άκούστηκαν
απ' έξω. Αυτή τη φορά, ή 'Ιουλιέττα δε γε-
λιόταν! "Ετρεξε, άνοιξε την πόρτα, κι' έ-

πεςε στην άγκαλιά της παραμύθιας της!...

— Κλείσε την πόρτα... της ψιθύρισε έ-
κείνη στο αυτί.

— Η 'Ιουλιέττα συμμορφώθηκε με την πα-
ραγγελία της παραμύθιας της, έκλεισε άθό-
ρυβα την πόρτα και την κλείδωσε.

— Βοήθησε με τώρα να βγάλω τά άν-
τρικά ρούχα... ξανάπε ή παραμύθια. Γρή-
γορα, μην έρθη κανείς και με δη έτσι μα-
σκεμένη και ύποπτευθ...

— Σε λίγο, ή πιστή παραμύθια, ντυμένη
πάλι με τά συνήθιστα της ρούχα, καθό-
τανε δίπλα στην άγαπημένη της 'Ιουλιέττα.

— Λοιπόν;... τη ρώτησε εκείνη, γεμάτη
άγωνία. Τον είδες;...

— Άπό κεί έρχομαι!...

— Τί σου είπε;... Θα τον ειδοποιήση
τό Ρωμαιοί;...

— Έκανε κάτι πιο καλό; με συμβού-
λεψε με την πολυχρονη, τη βαθεία πείρα
του, τί να κάνω, τί να κάνουμε...

— "Ελα, μην άργής, καλή μου παρα-
μύθια... Πές μου τί να κάνω...

— Δισταχτικά κύτταξε την 'Ιουλιέττα ή
παραμύθια:

— Αυτό πού μοι έπε ό Λαυρέντιος, καλό
μου παιδί, είναι μια πράξη άπελπισμένη,
όπως γεμάτο άπελπισία είναι κι' αυτό πού
πάμε ν' αποφύγουμε...

— Μίλα γρήγορα, παραμύθια. Τί σου έ-
πε ό Λαυρέντιος να κάνω;...

— Σου βαστάει ή καρδιά, αντί να παν-
τρευτής τον Πάρη, να σκοτωθής;...

— Χλώμιασε ή 'Ιουλιέττα:

— Νά σκοτωθώ;... μουρμούρισε παγω-
μένη.

— Η, τουλάχιστον, σου βαστάει ή καρ-
διά να κάνης κάτι όμοιο με θάνατο, για ν'
αποφύγης αυτό τό μισητό γάμο, πού σου
επιβάλλουν;...

— Κάτι όμοιο με θάνατο;... Τί θες να
πής; καλή μου παραμύθια!... Έξηγήσου, σε
παρακαλώ...

— "Αν βαστάς, αν έχης θάρρος ν' άν-
τιμετωπήσης με κάθε τρόπο τη σκληρή πρα-
γματικότητα πού σου ετοιμάζουν, θα σου
δώσω εγώ τό γαμπρό... Σου δίνω τό μέσο
να ξεφύγης... Μά χρειάζεται νάχης θάρρος!

— Η ώραία κοπέλλα έσφιξε πυρετικά τά
χέρια της παραμύθιας μέσα στα δικά της:

— Παρά να παντρευτώ τον Πάρη, εί-
πε με φλόγα, πές μου να πείσω από τό ύψη
ένος πύργου και να τσακιστώ στη γη!...

— Πές μου να πάω εκεί πού τριγυρνάνε κα

ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ «άνταλλακτικά»

Δέν βρίσκει άγοραστή για τὸ μάτι της

Μία νεκρή κοπέλλα τοῦδωσε τὴν καρδιά της. Κι' ἔτσι τὰρ ἕνας συμπαθητικός νέος, στὸ Λονδίνο, βρίσκεται ζωντανός, χάρις σ' ἕνα θαύμα τῆς σύγχρονης χειρουργικῆς. Ἐνα κομμάτι τῆς ἀορτῆς του (τῆς κυριώτερης δηλαδὴ ἀρτηρίας πού ξεκινάει ἀπ' τὴν καρδιά του) εἶχε πάθει μιά ἀνεπανόρθωτη βλάβη. Τὸ ἀντικατέστησαν λοιπὸν μ' ἕνα παρόμοιο κομμάτι ἀπ' τὴν ἀρτηρία τῆς νεκρῆς, καὶ τοῦ ἔσωσαν τὴ ζωὴ.

Χάρις στὴν ἰδία ἀξιοθαύμαστη τεχνικὴ τῶν σημερινῶν χειρουργῶν, ἕνας μικρός Ἀγγλὸς ἡλικίας 8 ἐτῶν, ὀνόματι Ντέιβιντ Φίντς, εἶναι ζωτανός καὶ υγιέστατος, ἔχοντας μεταφυτευμένον κοντὰ στὴν καρδιά του ἕνα κομμάτι ἀρτηρίας, προερχόμενον ἀπὸ κάποιο ἄλλο παιδί, πού εἶχε σκοτωθῇ σ' ἕνα δυστύχημα.

Ἐπίσης στὴν περίπτωσι μιάς μεσοκόπης γυναίκας χρησιμοποιήθηκε μ' ἐπιτυχία γιὰ μεταφυτεῖσι ἡ ἀορτὴ ἑνὸς νεκροῦ, διατηρημένη ἐπὶ ἑξῆ βδομάδες μέσα σὲ καταλλήλα χημικὰ ὑγρὰ χωρὶς νὰ πάθουν τίποτε οἱ εὐαίσθητοι ἰστοί της!

Τόσο στὴν Ἀμερική, ὅσο καὶ στὴν Εὐρώπη, λειτουργοῦν σήμερὰ «τράπεζες» πού διαθέτουν ἀνθρώπων... ἀνταλλακτικά: ἀβένες, αἰμοφόρα ἀγγεῖα, ὁστά, δέρμα, κερατοειδεῖς χιτώνες ματιῶν, ὁλόκληρους ἀντιχειρῆς, καὶ νεφρὰ ἀκόμη, ὅλα διατηρημένα μ' ἐπιμέλεια καὶ ἔτοιμα νὰ χρησιμοποιηθοῦν ὅταν παρῇ ἀνάγκη.

Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἡ γυναίκα ἑνὸς ἀγρότη τοῦ Τέξας, ἡλικίας 28 χρονῶν, προσφέρθηκε νὰ πούλησι γιὰ 10.000 δολλάρια τὸ ἕνα ἀπ' τὰ δύο γυῶνά της μάτια. Κρίνει ὅτι ἀρτίζει νὰ ὑποβληθῇ σ' αὐτὴ τὴ θυσία, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσι μιά οικονομικὴ ἀνεσί.

Τὸ δυσάρεστο ὅμως γι' αὐτὴν εἶναι ὅτι... δέν βρίσκει ἀγοραστή! Γιστὶ ὑπάρχουν, στὴν Ἀμερική μόνον, ἑπτὰ «τράπεζες ματιῶν», πού ἐφοδιάζονται μὲ 500 ματρία τὸ χρόνο κατὰ μέσον ὄρον. Ἐτσι, παρατηρεῖται ἀφθονία αὐτοῦ τοῦ οὐλοῦ.

Τὰ περισσότερα μάτια προέρχονται ἀπὸ ἀνθρώπους πού πέθαναν καὶ τ' ἀφίσαν μὲ τὴ διαθήκη τους στὴν τράπεζα. Ἐνῶς βιομήχανος τοῦ Σικάγου ἔγραφε στὴ διαθήκη του: «Μ' ἀρτίζει νὰ σκέπτομαι ὅτι, ὅταν πεθάνω, τὰ μάτια μου θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ βλέπουν νὰ ὁμορφιά κορίτσια!»

Ἐπάρχουν ὅμως οἱ Τράπεζες ὁστών, πού παρέχουν κομμάτια ἀπὸ ἀνθρώπων κόκκαλα γιὰ χιλιάδες ἐχειρήσεις. Κι' ἐδῶ ἐπίσης ἡ προσφορά εἶναι μεγάλη. Πρόκειται ἰδίως γιὰ ὅσα τῶν πλεονάν, πού ἀφαιροῦνται ἀπὸ θύματα αὐτοκινητικῶν δυστυχημάτων, μὲ τὴν ἀδεια τῶν συγγενῶν τους.

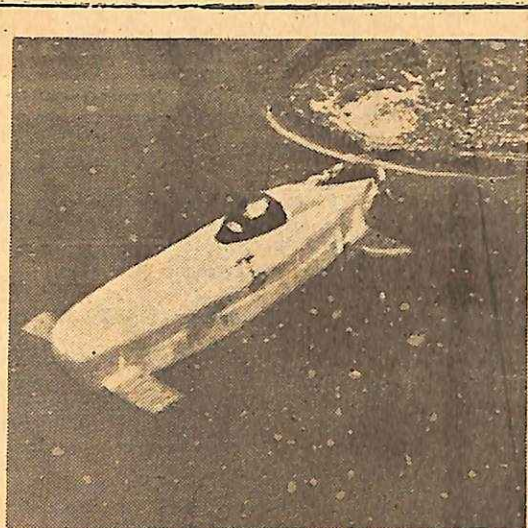
Ὅταν μιά γυναίκα ἐπέτρεψε νὰ χρησιμοποιηθοῦν γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ τὰ κόκκαλα τοῦ παιδιοῦ της, παρακάλεσε νὰ διατεθοῦν γιὰ μιά ὥρα καὶ κοπέλλα, μὲ τὸν ὄρο νὰ πῇ τὸ ὄνομα Εὐα, ὅπως λεγόταν κι' ἡ ἀγαπημένη τοῦ γιου της.

Ἀλλοτε, τὰ ὅσα δέν μπορούσε νὰ διατηρηθοῦν περισσότερον ἀπὸ ἕνα χρόνο. Σήμερα ὅμως μένουσιν φυλαγμένα στὴν Τράπεζα, ἐπὶ 6 ἢ 7 χρόνια κάποτε. Ἀλλὰ κι' οἱ φλέβες διατηροῦνται, γιὰ νὰ μεταφυτευθοῦν σὲ μέλη πού ἀπειλοῦνται ἀπὸ γάγγραινα.

Ὅσο γιὰ τίς γνωστὲς μεταφυτεῖσεις δέρματος, οἱ ἐπιστήμονες τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μπρίμινγκχαμ ἀνεκάλυψαν ὅτι ἐπιτυγχάνουν καλύτερα ἀν' χρησιμοποίησθαι γι' αὐτὲς πολλὰ καὶ μικρὰ κομμάτια δέρματος, ἐνομένα σάν μωσαϊκὸ καὶ προερχόμενα ἀπὸ διάφορα ἄτομα, κι' ὄχι ἀπὸ ἕνα μόνον.

Αὐτὸ ἔκανε κάποιον χιουμορίστα νὰ ληψὲς ὅτι εἶχε σὸ ὄνομα τὸ δέρμα ἀπὸ μιά μπαλαρίνα, μιά βασιλίσσα τῆς καλλονῆς, ἕνα χασαπόπουλο κι' ἕνα ἐξερυντητὴ τοῦ Ἑβέρει! Στὴν πραγματικότητά ὅμως, τὰ ἀνθρώπινα «άνταλλακτικά» εἶναι ἀνόνημα, κι' ἔτσι αὐτοὶ πού τὰ ἔχουν σὸ ὄνομα τους ἀγνοοῦν τὴν προέλευσί τους.

Στὸ Παρίσι π. χ. μιά δεσποινὴς ξέρει ὅτι σόθηκε ἡ ζωὴ της μὲ μιά μεταφυτεῖσι νεφροῦ. Ἀγνοεῖ ὅμως ὅτι ὁ νεφρὸς αὐτὸς ἀφαιρέθηκε ἀπ' τὸν κακοῦργο Ζάν Ἑστινγκέ, ἀμέσως μετὰ τὴν καρατόμησί του καὶ τὴ μεταφορά του σὸ νοσοκομεῖο, ὅπου ἡ νέα ἦταν νεκρὸμένη πάνω σὸ χειρουργικὸ τραπέζι!

Τὸ ΠΙΟ ΜΙΚΡὸ ΥΠΟΒΥΧΙΟ

Τὸ εἰκονιζόμενον ὑποβύχιο, πού μόλις καταδόθηκε, εἶναι τὸ μικρότερον τοῦ κόσμου. Ἐχει μήκος 2,5 μέτρα καὶ ζυγίζει μόνο 56 κιλά. Κινεῖται μὲ ηλεκτρικὸ κίνητρο καὶ ὁ μοναδικὸς ἐπιβάτης του καὶ κυβερνήτης του ἀναπνέει μὲ μιά συσκευή ὀξυγόνου. Πρόκειται γιὰ μιά νέα ἀμερικανικὴ ἐφεύρεσι γιὰ τὴν ὁποία ἐδεῖξε μεγάλο ἐνδιαφέρον τὸ ἀμερικανικὸ ὑπουργεῖο τῶν Ναυτικῶν. Προβλεπεται δὲ ὅτι θὰ παίξῃ σὸ μέλλον σπουδαῖο ρόλο στὴ διεξαγωγὴ τοῦ ναυτικοῦ πολέμου.

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΨΙΧΑΛΙΖΕΙ

Ψιχαλίζει θλιθερά κι' ἀπελπισμένα
μιά μονότονη, ψιλή-ψιλή βροχή
καὶ μὲ φαίνονται ὅλα γύρω μου θλιμμένα
κι' ἂν τὰ μάτια μου δακρύνουν πονεμένα,
ψιχαλίζει καὶ τὸ δάκρυ στὴν ψυχὴ.
Εἶναι γκριζὸς ὁ οὐρανός, συννεφιασμένος
καὶ τοῦ ὁρίζοντα τὰ βῆθη σκοτεινά,
τώρα γέροντ' καὶ γεροντὶ ἀπελπισμένους
κι' ἀπ' τὰ χρόνια ποῦχ' ἔζησε κουρασμένους
βλέπω δίπλα μου τὸ χάρο νὰ γυρνᾷ...

*

Κι' ὅπως ἔρχεται κοντά, μὲ ψιθυρίζει:
— Ἄδεια ἴσως τὰ θυμάσαι τὰ παλιά
καὶ ἂν ἴσως ἡ καρδιά σου κατὶ ἐλπίσει
μὴ γελιέσαι... Ἡ ζωὴ δέν σοῦ χαρίζει
παρὰ ψεύτικα τὰ χάρια ἢ τὰ φίλια.
Τώρα γέροντες... Περάσανε τὰ χρόνια,
πὺν οἱ ἐλπίδες σου ἦταν πάντοτε ἀνοιχτές,
δέν λαλοῦν γιὰ δὲ γλυκόλαλα τ' ἀηδονία...
Εἶναι πρόσκαιρη ἡ ζωὴ, δέν εἶν' αἰώνια
καὶ τὸ κάθε σου «αὐριο» τώρα εἶναι «χτέες»...

*

Τέτοια λόγια διαρκῶς σ' αὐτιά μου φτάνουν
κι' ὅσο οἱ μέρες μου κι' οἱ μῆνες μου κυλοῦν
τέτοιες σκέψεις πὺν γοργὰ θὰ μὲ πεθάνουν,
τέτοια λόγια πὺν τ' ἀκούω; θὰ μὲ κάνουν
κι' οἱ στενὸς χαρὲς πικρὰ νὰ μὲ γελοῦν.
Τὶ μονότονα, σ' ἀλήθεια, ψιχαλίζει
στὴν καρδιά μου, πὺναι γέροντ' καρδιά,
ὁ γειμῶνας τῆς ζωῆς μ' ἐξευτελίζει
καὶ τὸ δάσος τῶν ἐλπίδων μου ἀρχίζει
νὰ μὴ βγάξῃ οὔτε ἕνα φύλλο στὰ κλαδιά...

*

Κι' ἔχεις νεῖα... Εἶσαι νέα, τόσο νέα
πὺν μὲ μέρα, θὰ μὲ βοῆς πὺν περὶ
καὶ δέν εἶμαι σάν τὴν Ὑδρα τὴν Λερναία
σάν μὲ κόβουν τὸ κεφάλι, νάχ' ἔννεα
πὺν καινούριον, καὶ μ' αὐτὰ νὰ ξαναζῶ.
Ψιχαλίζει... Μιά στιγμή δέν θὰ μ' ἀφίσῃ
τέτοια ἰδέα πὺν μὲ διασχίῃ τὴν χαρά,
τὴν χαρὰ πὺν ἴσως νὰ μ' ἀνικουφίσῃ...
Ψιχαλίζει... Τὶ μονότονα ἡ φύσις
ἐτοιμάζει τοῦ θανάτου τὰ φτερά!...

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Οἱ πὺν τυχεροὶ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΙ

Παίρνουν «ἀδεια ἄποσις» καὶ
δίνουν πάρτυ

Θὰ διαβάσατε ἴσως στὶς ἐφημερίδες γιὰ τὸ νέο σύστημα τῶν «φυλακισμένων» πὺν ἔχουν καταδικασθῇ σὲ βερειές ποινές, νὰ παίρνουν μιάς βδομάδας «ἀδεια ἀποσις» καὶ νὰ περνῶν τὶς ἡμέρες αὐτὲς σὸ σπίτι τους, ἀνέμεσα σὺν δικούς τους! Τὸ εὐεργέτημα αὐτὸ τοῦς παρέχεται μόνον ὅταν πλησιάσῃ πιά ὁ καιρὸς πὺν θ' ἀποφυλακισθοῦν, καὶ μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι ἐδεῖξαν ἀρίστη διαγωγή ὅλο τὸν καιρὸ πὺν ἔμειναν στὴ φυλακή. Μόνον τότε χαρακτηρίζονται ὡς «ἐμπιστοί» καὶ τοῦς χορηγεῖται ἡ ἀδεια τῆς ἐβδομαδιαίας παραμονῆς σὸ σπίτι τους. Φυσικά, ὅταν τελειώσῃ ἡ βδομάδα, ξαναγυρίζουν μόνον τοῦς στὴ φυλακή.

Τελευταίως ἀκόμη, πῆρε τὴν ἀδεια αὐτὴ ἕνας Σκωτσέζος, πὺν εἶχε καταδικασθῇ ἄλλοτε σὲ θάνατο γιὰ ληστεία καὶ φόνο! Ἡ ποινὴ του εἶχε κατόπιν μετριασθῇ σὲ πρόσκαιρα δεσμά. Ἐπειδὴ δὲ ἡ διαγωγή του ἦταν ἐξαιρετική, τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ ἐργάζεται σ' ἕνα κοινὸ ἐργαστάσιο, ἐξῶ ἀπ' τὴ φυλακή. Οἱ προϊστάμενοί του ἔχρουν πὺν εἶναι κατὰ δίκον, οἱ ἄλλοι ὅμως συνάδελφοί του τὸ ἀγνοοῦν. Ξαναγυρίζει δὲ στὴ φυλακή κάθε βράδυ.

Τὸ σύστημα αὐτὸ ἐφαρμόζεται καὶ στὶς βρετανικὲς φυλακὲς τοῦ Μπρίστολ. Ἀρμένιοι κατὰ δίκον, πὺν πλησιάζει νὰ τελειώσῃ ἡ ποινὴ τους, ἐργάζονται ἐξῶ ἀπ' τὶς φυλακὲς, σάν ἐλευθεροὶ ἐργάτες, καὶ κατοικοῦν σ' ἕνα εἰδικὸ «ἐξοδοχεῖο». Οἱ περιόριστοι πὺν τοῦς ἐπιβάλλονται εἶναι ἐλάχιστοι.

Πρόκειται γιὰ ἕνα νεώτερισμό, πὺν ἔχει σκοπὸ νὰ κάνει καὶ πάλι τοῦς κατὰ δίκον ἱκανοὺς γιὰ τὴν πάλιν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Ἡ ἱκανότης αὐτὴ χάιναι συνήθως, ὅταν μὲνιν κανεῖς ἐπὶ πολλὸν καιρὸ φυλακισμένος, ὑπακούοντας σάν αὐτόματο σὲ μιά αὐστηρὴ πειθαρχία καὶ στριμμένος ἀπὸ κάθε πρωτοβουλία. Ἄν λοιπὸν δέν τὴν ξαναπαχίσῃ, ὁ πρῶνιν κατὰ δίκον κινδυνεύει ν' ἀποπύλῃ στὴν ἐλευθερίᾳ ζωὴ καὶ νὰ παρασυρῇ πάλιν σὸν εὐκόλο δρόμο τοῦ ἐγκλήματος.

Σ' ἄλλους κατὰ δίκον παρέχεται ἡ εὐχέρεια ν' ἀναζητήσουν μιά κατάλληλη δουλειὰ ἐνῶ βρίσκονται ἀκόμη στὴ φυλακή. Τοῦς ἀφίνουν δηλαδὴ νὰ πᾶν νὰ συναντήσουν τοῦς ἐργοδοτές, σὺν ὁποῖους πρόκειται νὰ ἐργασθοῦν μετὰ τὴν ἀποφυλάκισί τους.

Οἱ κατὰ δίκον αὐτοὶ εἶναι περὶ φανὸν γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν βοήθεια πὺν τοῦς παρέχει τὸ Κράτος, ὥστε ν' ἀντιμετωπίσουν μὲ καινούριον θάρρος τὶς ἐθύνες τοῦ ἐλευθεροῦ πολιτεῖ.

Στὴ Σουηδία ἐξ ἄλλου, ὑπάρχουν σήμερὰ 900 μοντέρνες φυλακὲς ἀπολυτελεῖας, μὲ 10-50 φυλακισμένους ἡ καθεμιά. Δέν μοιάζουν καθόλου μὲ φυλακὲς, ἄλλες ἀπ' αὐτὲς εἶναι ἀγορικὲς καὶ ἄλλες εἶναι πύργοι τοῦ 19ου αἰῶνος. Σ' ὅλες ἐπιδοῦνται ἡ ἥλικὴ ἀναμόρφωσι τῶν κατὰ δίκον.

Δέν ἔχουν κελιά, ἀλλὰ δωμάτια μὲ καλὶ, τραπέζι, καρέκλες, βιβλιοθήκη, βουλοῦδια, καλοριφέρ, ζωγραφικὸς πίνακας σὺν τοῖχους καὶ κουρτίνες στὰ ἑνὶντὰ παράθυρα. Ἐνῶς φυλακισμένος ὑπορεῖ ν' ἀκούῃ ραδιόφωνο, ἄλλος νὰ γράφῃ μυθιστορήματα καὶ τρίτος νὰ προσκαλῇ οἰκονομικοῦς φίλους σὺν ἕνα μικρὸ πάρτυ!

Εἶναι ὠρὶς ἀκόμη γιὰ νὰ συμπεριλάβουν κατὰ πόσον μὲ τὴν μεθοδὸ αὐτὴ λατῶνται ἡ ἐγκληματικότης. Οἱ Σουηδοὶ ὅμως — πρωτοπόροι σὲ πολλὰς μεταρρυθμίσεις αὐτοῦ τοῦ εἴδους — εἶνε ζέσανοι γιὰ τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα τῆς ἰδέας τους.

Ἐξ ἄλλου, σὲ διάφορες ἀμερικανικὲς φυλακὲς, οἱ κατὰ δίκον ἐργάζονται καὶ ἀκριβοπληρώνονται γιὰ τὴ δουλειὰ τους, σάν ἐλευθεροὶ ἐργάτες. Στὸ Κολοράδο π. χ. ἕνας φυλακισμένος μπόρει νὰ κερδίσῃ μὲ τὴ δουλειὰ του 6-7 ἑκατομμύρια δολάρια τὸ μῆνα!

ΤΑ ΣΠΟΡ ΤΟΥ ΜΙΧΑΛΗ

Ὁ φίλος μου ὁ Μιχάλης εἶναι ἕνας πολὺ συμπαθητικός, κοντός καὶ χοντροπὺς ἄνθρωπος. Καὶ τόσα χρόνια πὺν εἶχαμε γνωριμία, δέν ἔφερα πὺν ἕνα ροπὴ πρὸς τὴν ψυχὴν. Οὔτε ὁ ἴδιος δέν τὸ ὑποπτεύεται. Ἐλαχε ὅμως νὰ πᾶν ἕνα ὁλόκληρο καλοκαίρι σὲ κάποιο νησί, μαζί μὲ τὴ γυναίκα του κι' ἐκεῖ πῶνισε τὸ πῶνιο τοῦ ψαριοῦ. (Πολλὰ «ψι» μαζεμένα, ἀλλὰ ἥθκανε). Γύρισε ἄλλος ἄνθρωπος.

Ὅλο γιὰ ψάρια καὶ ψαρεύματα τοῦ ἦταν ὅλο γιὰ ἀγκίστρια, γιὰ πετονιές, γιὰ δολώματα, γιὰ καθέτες, γιὰ συρτές, γιὰ πυροφάνια καὶ τ' ἄλλα σχετικά τῆς τέχνης. Διηγόταν τὰ ψαρευτικά του κατορθώματα κι' ἡ Κατίνα τότε θαύμαζε.

Ἐρεπε, τὶ ψάρια εἶν' ὁ Μιχάλης; Ἀφοῦ ἕνα καλοκαίρι σὲ νησί, ψάρι δέν ἀγοράσαμε. Ἐφευγε τὸ πρῶνι κι' ἐρχόταν φορτωμένος. Καθὼς ἐφευγε, μοῦ ἔλεγε: «Κατίνα; Βάλε τὸ τηγάνι. Πᾶν γιὰ ψάρεμα». Φαντασθῆτε!

— Μήπως τ' ἀγόραζε;
— Τὶ λέτε καλέ! Ὁ Μιχάλης ν' ἀγοράσῃ; Ἀφοῦ πούλαγαμε κι' ὅλας! Κι' ἔπειτα, πολλές φορές πᾶναι καὶ ἐγὼ μαζί του. Ἐγὼ τραβούσα κουπὶ στὴ βάρκα κι' ὁ Μιχάλης ἐρριχνε τὴν συρτή! Δέν περναγάν οὔτε δυὸ λεπτά κι' ὅλο τραβούσε. Πότε συναγρίδα, πότε φαγκρί, πότε ροφό. Ὅλο χοντρό ψάρι.

— Μπράβο Μιχάλη!
— Μιά φορά — φαντασθῆτε! — παρὰ λίγο νὰ πιάσουμε κι' ἕνα μικρὸ σκυλόψαρο. — Καὶ γιὰτὶ δέν τὸ πιάσαμε; — Φοβηθήκαμε μὴ μᾶς πιάσῃ ἐκεῖνο καὶ τ' ἀφίσῃ.

Ὁ Μιχάλης φούσκωνε καθὼς ἀκούει τὴ γυναίκα του νὰ τοῦ ψάλλῃ τὸ ψαρεγικόμο καὶ τέλος μοῦ τάρριζε:

— Ὁ Μιχάλη, δέν μ' ἀφήνεις στὴν ἁλχία μου;
— Ὁ Μιχάλη, δέν μ' ἀφήνεις στὴν ἁλχία μου;
— Ὁ Μιχάλη, δέν μ' ἀφήνεις στὴν ἁλχία μου;
— Ὁ Μιχάλη, δέν μ' ἀφήνεις στὴν ἁλχία μου;

Ἐρεπε, τὶ ὥραιο σὸρ εἶχε καὶ ὁ Μιχάλης. — Μπορεῖ. Ἀλλὰ δέν μὲ τραβᾷ. — Δέν ἔχεις δοκιμάσει. Δοκίμασε μιά φορά καὶ θὰ ἴδῃς πὺν ἀγκιστρωθῇς.

Θὰ μὲν τότε καὶ σαράντα φορές. Ἐγὼ ὅλο τὸ ἀπόφευγα. Τὶ δουλειὰ εἶχα τότε μὲ τὰ ψάρια; Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐπιμονή. Καὶ ἡ γυναίκα του τὸ ἴδιο.

— Καλημέρα. Πότε θὰ πᾶμε γιὰ ψάρεμα;
— Ὁ Μιχάλη, κύριε Βασιλάκη! Ἐπὶ τέλους σᾶς παρακαλῶ ἐγὼ. Σιγά-σιγά μοῦ δημιουργήθηκε ἡ ἐντύπωσι πὺν τὰ ψάρια μᾶς περιμέναν μὲ ἀγωνία νὰ πᾶμε νὰ τὰ πιάσουμε καὶ πὺν θὰ τοῦς κοφαινότανε πολλὸ πὺν δέν πηγαίναμε. Πὺν κάθε τόσο πέταγαν τὰ κεφάλια τους ἀπάνω ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ κύτταζαν ἀνυπόμονα τὴν παραλία, νὰ ἴδουν ἂν φανήκαμε. Κι' ἐπειδὴ, ἀκόμη, ἤθελα πᾶν νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὴν ἀτελείωτη ψαροκουθέντα, ἀποφάσισα μιά μέρα νὰ ἐνδώσω.

— Ἐν τάξει Μιχάλη. Μεθαύριο θὰ πᾶμε.
— Δόξα σοι ὁ Θεός! Θάρρῃς αὐριο τ' ἀπόγευμα νὰ πᾶμε νὰ ψωνίσουμε τὰ σῆνεργα.

Ἦρθε. Πῆγαμε στὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς, σ' ἕνα μαγαζὶ πὺν πούλαγε εἶδη ψαρευτικῆς. Τὴν ἀγορὰ τὴν ἔκανε ὁ Μιχάλης, πὺν εἶχε καὶ τὸ ὄφος τοῦ ἀνθρώπου πὺν δέν τοῦ γλυτῶνι οὔτε ἡ πὺν ψιλή μαριβά. Ἀγόρασε κάποιον σαράντα μέτρα πετονιά, ἴσως καὶ περισσότερον. Ἀγόρασε κι' ἕνα χοντρό κομμάτι φελλοῦ, ὅπου θὰ τύλιγε τὴν πετονιά. Ὅταν βγήκαμε ἀπὸ τὸ μαγαζὶ καὶ περνούσαμε ἐπὶ ἀπὸ τὴν Ἀγορὰ, τοῦ εἶπα:

— Δέν μπαίνουμε μέσα ν' ἀγοράσουμε καὶ κανένα ψάρι, νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸν κόπο.

— Τὶς εἰρωνεῖς φύλαξέ τις γιὰ αὐριο, μοῦ ἀπάντησε πειραγμένος. Ἐγὼ λὼ πὺν μᾶλλον θάρρουμε νὰ πούλησουμε. Ἐσὺ τί λές;

Συναντηθήκαμε τὸ πρῶνι στὶς ἑπτὰ, σὲ σταθμὸ τοῦ Ἡλεκτρικοῦ. Ὁ Μιχάλης βαστούσε τὰ εργαλεία πὺν μὲ δαῖτα θὰ ἐρημόναμε τὴ θάλασσα ἀπὸ τὰ ψάρια. Καὶ ἡ Κατίνα πάλι, ἀπὸ μέρος της, κρατούσε ἕνα μεγάλο δίχτυ, πὺν θὰ τὰ βάλαμε. Στὸ βαγόνι ἡ Κατίνα ρώτησε τὸν ἀντρα της:

— Τὶ ψάρια λές νὰ πιάσουμε, Μιχάλη;
— Τὸ ἀγκίστρι μᾶς εἶναι γιὰ χοντρό ψάρι. Συναγρίδα ἢ ροφό.

Ἐρεπε, κύριε Βασιλάκη, σὲ νησί ὁ Μιχάλης εἶχε πιάσει μὲ συναγρίδα τρεῖς ἀκάδες. Ἀφοῦ τρώαζε μόλις τὴν εἶδα. Φαντασθῆτε!

— Μὰ καὶ σήμερὰ σούπα θὰ τὴν κάνουμε, εἶπε ὁ Μιχάλης μὲ τὴν ἰδία πεποίθησι. Ἐκτός ἂν τὴν προτιμᾷς τηγανητὴ, Βασιλάκη. Γιστὶ τὸ βράδυ, θὰ φάμε μαζί! Τέτοιο ψάρι δέν θάχῃς ἀναψάσει. Θὰ μωρὶλῇ θάλασσα!

— Ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα τηγανητὴ, εἶπα.

— Νὰ σᾶς πᾶ ἐγὼ — πετάχτηκε ἡ Κατίνα. Τὴ μία θὰ τὴν κάνουμε βραστὴ καὶ τὴν ἄλλη τηγανητὴ. Καὶ τὴν τρίτη τὴν ἀφήνουμε γιὰ τὴ σῆνεργα, μεθαύριο.

— Τὸ τρίτο θὰ εἶναι ροφό! Εἶπε πάλι μὲ πεποίθησι ὁ Μιχάλης. Τὶ διάλογο, ὅλο συναγρίδες θὰ πιάναμε;

— Σωστά, παρατήρησα. Θὰ παροπνευθοῦνε οἱ ροφοί. Γιά νὰ πᾶ τὴν ἀλήθεια, μ' ὅλο πὺν πείραξα τὸν καμμένο τὸ Μιχάλη, δέν εἶχα καὶ πολλές ἀμφιβολίες ὅτι ὅλο καὶ κάτι θὰ πιάναμε. Ἀς μὴν ἦταν συναγρίδα, θὰ ἦταν κάτι ἄλλο, μικρότερον μπόι. Μιά φορά ψάρι θὰ πιάναμε.

Τραβήξαμε γιὰ τὸ Πασαλιμάνι. Ἐκεῖ ἀγοράσαμε δολώμα. Μισθὸν ὅκα γαρίδες καὶ μικρὰ ψαράκια. Ἐπειτα νοικιάσαμε βάρκα. Κουπὶ τραβούσα ἐγὼ κι' ἀνοιχτήκαμε πρὸς τὰ ἔξω. Στὸ μεταξὺ ὁ Μιχάλης, μὲ τὴ βοήθεια τῆς Κατίνας, ἔδεξε δολώμα κι' ἀγκίστρι. Ἀφήσαμε τὸ λιμάνι. — Καλὰ εἶν' ἐδῶ; ρώτησα.

— Ὁχι, ἀδερφέ. Τὶ διάλογο, γιὰ μαριβὲς βγήκαμε; Τράβα ἀκόμη πὺν ἔξω. Τὸ χοντρό ψάρι εἶναι πάντα στ' ἀνοιχτά... Κι' ἔχει κι' ἕναν καιρὸ γιὰ μᾶρι σήμερὰ. Παραγγεῖλα! Ψαροκαίρος!

Δούλεψα ἀκόμη κουπὶ. Τώρα θὰ ἤμαστε κι' ἕνα μὺλιν μακρὺ ἀπὸ τὴν ἀκτὴ. Ὁ Μιχάλης ἐτοιμάστηκε νὰ ριπὴ τὴ συρτή. Ἐκρινε καλὸ, ὅμως, νὰ μοῦ πῇ:

— Ὅταν θὰ τοιμψησῇ καὶ θὰ πιαστὴν γερά, θὰ σοῦ δώσω νὰ τὸ τραβήξῃς ἐσὺ. Νὰ ἴδῃς τὶ ζορὶ, ἀλλὰ καὶ τὴ γλύκα ἔχει! Λοιπὸν, τώρα θὰ τὴ ριπῶ. Ἐρεπε, Βασιλάκη, ἡ πετονιά πρέπει νὰ πᾶν πολὺ μακριά. Τώρα, στὰ μᾶτα. Ἄμα τὴ ριπῶ, ἐσὺ θὰ τραβᾷς τὸ κουπὶ πολὺ ἀργά. Στὸ ραλαντὶ, πὺν λένε. Ἄμα θὰ τοιμψησῇ, δὲ σοῦ πᾶ «δόσε» καὶ θὰ τραβᾷς πολὺ γρήγορα. Ἐν τάξει;

— Ἐν τάξει!
— Ὡωωωω!

Κι' ἀμολαίει μὲ ὀρμὴ τὴν πετονιά μὲ τὸ δεξιὸ χέρι, ἐνῶ μὲ τὸ ἀριστερὸ κρατοῦσε τὶς δυὸ ἀκρές τοῦ φελλοῦ. Ὅπου ξαφνικά βλέπω τὴν ἀκρὴ τῆς πετονιάς νὰ φεύγῃ κι' ἐκεῖνη καὶ νὰ χάνεται στὴ θάλασσα καὶ σὸ χέρι τοῦ Μιχάλη ν' ἀπομένῃ μονάχα ὁ φελλός. Ὁ Μιχάλης ἔμεινε γιὰ λίγο ἀκίνητος καὶ βουδὸς σάν ἀγαλμα. Ἐτσι, ἀποσχολωμένη, ἦταν καὶ ἡ Κατίνα. Ἐπειτα

δυὸ ἀκρές τοῦ φελλοῦ. Ὅπου ξαφνικά βλέπω τὴν ἀκρὴ τῆς πετονιάς νὰ φεύγῃ κι' ἐκεῖνη καὶ νὰ χάνεται στὴ θάλασσα καὶ σὸ χέρι τοῦ Μιχάλη ν' ἀπομένῃ μονάχα ὁ φελλός. Ὁ Μιχάλης ἔμεινε γιὰ λίγο ἀκίνητος καὶ βουδὸς σάν ἀγαλμα. Ἐτσι, ἀποσχολωμένη, ἦταν καὶ ἡ Κατίνα. Ἐπειτα

δυὸ ἀκρές τοῦ φελλοῦ. Ὅπου ξαφνικά βλέπω τὴν ἀκρὴ τῆς πετονιάς νὰ φεύγῃ κι' ἐκε

χτυπάει η πόρτα του γραφείου μου, λέω «εμπρός», και βλέπω να μπαίνει η κίνη ενός τουφεκιού. Σ' έ τρώεσαι, αϊ; Για χαρά! Είναι ο Μιχάλης. Κρατάει το τουφέκι, έχει ζωστή φυσεκλικία, φοράει και μπότες στα πόδια.

— Μπα; του λέω μ' έκληξη. Κυνηγός; — Απαράμιλλος! Λοιπόν, τί να σου πω Βασιλάκη. Περιήγηση από το κυνήγι.

Και με κύτταξε μ' ένα βλέμμα γεμάτο σημασία. Αυτό που φοβόμουν, έγινε :

— Θάρρης καμιά μέρα να πάμε μαζί. Και τότε μου λές. — Δεν έχω τέτοιες διαθέσεις, Μιχάλη. Συχαίνονται τα αμάτια. Οση ώρα κάθισες, δεν έκανε τίποτ' άλλο παρά να διηγήται τα κυνηγετικά του κατορθώματα και τη σκοπευτική του δεινότητα!

— Δεν μου ξεφεύγει ούτε μυϊγα! Σ' έ λίγο ήρθε και η Κατίνα — είχαν ραντεβού στο γραφείο μου — και συγκλοντάρισε τον κυνήγο.

— Την περασμένη Κυριακή, κύριε Βασιλάκη, μούφερε ένα τρυγόνι μεγάλο σαν κόττα! Φαντασθήτε, και πάντα φορτωμένος γυρίζει ο Μιχάλης. Τρυγόνια, όρντια, καγούς — το δίχτυ του όλο γεμάτο. Και χωρίς σκυλί — φαντασθήτε!

— Θάρρη καμιά μέρα ο Βασιλάκης και θ' έβη!

Από την ημέρα εκείνη ο Μιχάλης μούγινε φόρτωμα. Πότε θ' έ πάμε για κυνήγι! Σχεδόν κάθε μέρα έρχότανε στο γραφείο μου για να με καταφέρει. Μ' έπαιρνε και στο τηλέφωνο. Έγώ έφερνα άμυνα, αλλά κατάλαβα, όπως και τότε με το ψάρεμα, πως ο μόνος τρόπος για να γλυτώσω ήτανε να υποκύψω. 'Ας αποφασίσω να του κάνω μια φορά το χατήρι και ο Θεός βοηθός.

— Καλά, Μιχάλη μου. Αύριο θ' έ πάμε!

Το πρώτο λεωφορείο μ' έ άδειασε στη Βουλιαγμένη, κατά το γλυκογράμμα.

— Τώρα θ' άνεβούμε στο θουνό και θ' έ περιμένουμε τα περάσματα.

— Τι θ' άχτυπήσουμε, Μιχάλη; — Τρυγόνια. Είναι της έποχής.

Ο Μιχάλης βάδιζε πρώτος, ζωσμένος το τουφέκι, τα φυσεκλικία και το δίχτυ. Στο διάβα μας, συναντούσαμε κι' άλλους κυνηγούς, που τους καλημερίζαμε, λές κι' ήσανε τίποτα γνωστοί μας.

Τα πρώτα «μπάμ» άκουόντουσαν κι' όδω, σε διάφορα σημεία. Ο Μιχάλης ξεκρέμασε το τουφέκι του, το πήρε στο χέρι και φερόμριζε τον άέρα.

— Νά ένα τρυγόνι! φώναξε σε μια στιγμή.

Στάθηκε, στάθηκε και σκόπευσε. Μπάμ! Μπάμ! Μπάμ! Τρεις βολές καταπάνω στο άδωο πουλί που περνούσε από πάνω μας.

— Νά το! Πέφτει!

Πραγματικά το πουλί άρχισε να κατεβαίνει. Έκανε ένα βόλ-πλανε πάνω από το κεφάλι μας κι' άμέσως πήρε ύψος και χάθηκε στον όρίζοντα.

— Πέφτει προς τα πάνω! έίπα ειρωνικά στο Μιχάλη.

— Μας έξφυγε! έίπε εκείνος γεμίζοντας το τουφέκι. Αλλά δεν έχει σημασία. Νά άλλο!

Μπάμ! Μπάμ! Κι' αυτό το πουλί πέρσε από πάνω μας και συνεχίστη την πτήση του. Το παρακολούθησα. Λίγο πιο πέρα, άκούστηκε ένα άλλο «μπάμ» και το καμμένο το πουλί πήρε τον κατήφορο, σαν να ήταν από μολύδι.

— Τόρριξε ο συνάδελφος! έίπε ο Μιχάλης και ξαναγέμισε. Στάσου! Νά εκεί στους θάμνους ένα φτερό που κουνιέται!

Το φτερό σηκώνεται και από κάτω προβάλλει ένα καπέλλο τυρολέζικο, κι' από κάτω από το καπέλλο ένα κεφάλι άγριμένο.

— Τι κάνεις βρε στραβέ! Παρά λίγο να με σκοτώσής!

— Παρντόν! άπάντησε ο Μιχάλης. Αλλά είδα το φτερό που κουνιόταν και το πήρα για τρυγόνι.

— Τόν κακό σου τόν καιρό!

— Έσύ πάλι γιατί χώθηκες πίσω από το θάμνο;

— Έίχα το λόγο μου! Άταξμή!

— 'Ας τον, Μιχάλη, έίπα εγώ. γιατί θάχουμε κακά ξεμπερδέματα μαζί του. Κι' έχε το νου σου. Έδω δεν ήρθαμε να σκοτώσουμε ανθρώπους.

Ο Μιχάλης ξαναγέμισε. Κι' έριχνε. Κι' όλο ξαναγέμισε. Και ξαναμπάμ. Και ξαναμπόμ. Και τα πουλιά φεύγανε σαν να μάς κορόιδευαν. Και τάρριχναν άλλοι κυνηγοί πιο πέρα. Όλο και συναντούσαμε συνάδελφους που είχαν γεμάτα τα δίχτυα τους. Του Μιχάλη έμενε άδειο.

— Το τελευταίο μου φυσέκι! έίπε και γέμισε.

Σημάδεψε και... μπάμ, μπάμ, μπόμ, μπόμ — κάπου είκοσι τουφεκιές άκούστηκαν μαζεμένες. Τι να κάνη το καμμένο το τρυγόνι; Έπεσε.

— Το ρίξαμε! λέει ο Μιχάλης. Κι' έτρεξε να το σηκώσει. Αλλά είχε προφτάσει ένα σκυλί και το άρπαξε στα δόντια. Σ' αν φαντάσματα πρόβαλαν πέντε άλλοι κυνηγοί, άνάμεσα από τα δέντρα.

— Έγώ τόρριξα!

— Δικό μου είναι!

— Δικό μου! έκραύγασε και ο Μιχάλης. Έχω και μάρτυρα!

Αλλά το σκυλί το πήγε κατ' ευθείαν στον προϊστάμενό του, που τβέαλε στο δίχτυ. Ακολούθησε ένας καυγός, που όμοιό του δεν έχω ξαναείδη. Όλοι οι κυνηγοί διεκδικούσαν το τρυγόνι, κι' άρχισαν να βρίζονται μεταξύ τους και να χειρονομούν άπειλητικά, ενώ τα σκυλιά γαύγισαν. Μερικοί πρότειναν και τα τουφέκια τους. Λίγο και θ' άσκοτωνόντουσαν. Τράβηξε το Μιχάλη από το σακκάκι.

— Πάμε Μιχάλη, αλλιώς φεύγω. Μιά φορά έσύ τόρριξες!

— Το παραδέχεσαι; Πάμε, λοιπόν! Αλλά δεν είναι για το τρυγόνι. Είναι για την τιμή μου!

Καθίσαμε σ' ένα μαγαζάκι να φάμε και να ξεκουραστούμε. 'Ημουν τσακισμένος από την κόρρα.

— Ωραίο σπόρ το κυνήγι! έίπα ειρωνικά.

Αυτή η άτυχία πρώτη φορά μου συμβαίνει, δικαιολογήθηκε ο Μιχάλης. Κάτω από είκοσι κομμάτια δεν έχω πέσει ποτέ. Και τώρα ένα με άσφαχολεί. Πως θ' αντιστώ με άδειο δίχτυ!

Καθώς έλεγε αυτά τα λόγια, τα μάτια του — και τα δικά μου — πέσανε σε μία άρμαθιά τρυγόνια που κρεμότανε στην πόρτα του μαγαζιού. Κάποιοι κυνηγός που ήταν μέσα, το είχε κρεμάσει, για να το πάρη σαν θάψευγε.

— Λοιπόν, το ζήτημα κανονίστηκε, έίπε ο Μιχάλης και τα μάτια του άστράψαν.

Μου έίπε το σχέδιό του. Το άπέκρουσα. Έπέμεινε.

Έσύ ήσχω και τρέβα δεξιά κι' αναλαμδάνω εγώ την υπόθεσι. Δεν είχα κάνει ούτε δέκα βήματα και είδα το Μιχάλη να σηκώνεται, ν' άσπάζη την άρμαθιά και να το βάζη στα πόδια. Αμέσως, όσως, άκούστηκε γαύγισμα σκυλιού. Ένας κυνηγός πετάχτηκε από το μαγαζί. άντιλήφθηκε την κλοπή και βλώθηκε να μάς κυνηγήσι.

— Τρέχα! φώναξε ο Μιχάλης.

Σ' έ λίγο πεντέξη κυνηγοί και άλλα τόσα σκυλιά μάς κυνηγούσαν ούλοιάζοντας.

— Σταθήτε, παληοκλέφτες!

— Τρέχα! έλεγε ο Μιχάλης.

Μπάμ! Μιά τουφεκιά πίσω μας. Μπάμ — υπάμ! άλλες δύο.

Άρπάζω τα τρυγόνια από τα χέρια του Μιχάλη και τα πετώ πίσω. Έτσι μάς παράτησαν οι διώκτες μας και πήραμε άνάσα.

— Μιχάλη, έίπα λαχανιασμένος, έσύ μου έίπες πως θαρχώμαστε να κυνηγήσουμε. Όχι να μάς κυνηγήσουν!

— Μην το πής της Κατίνας, σε πασοκαλώ.

Στο δρόμο άγόρασε μία ντουζίνα τρυγόνια, και τα πήγαμε στην Κατίνα.

— Έίδατε, κύριε Βασιλάκη; έίπε χαρούμενη εκείνη. Ποτέ δεν γυρίζει άδειος ο Μιχάλης.

Κι' ο Μιχάλης δεν μου ξαναμίλησε πιά, ούτε για ψάρεμα, ούτε για κυνήγι. Γιατί έφέρει πως θ' άτον κυνηγήσω.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

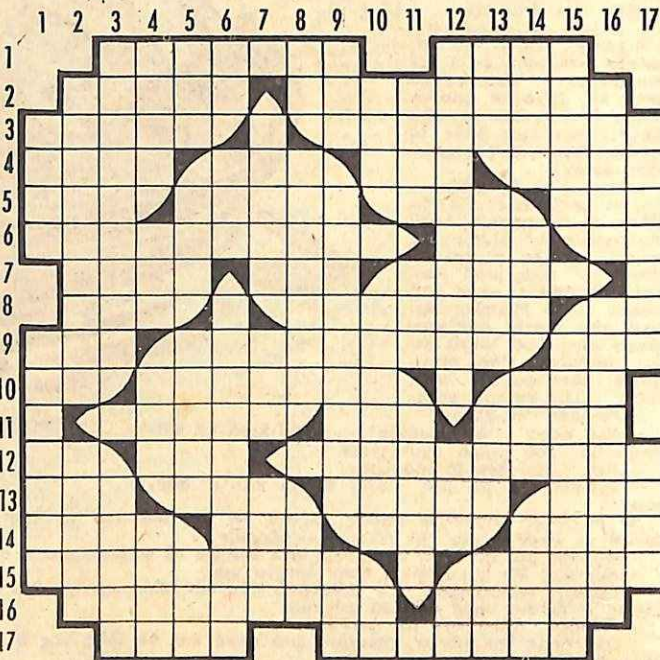
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 460

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Στεγάζει οπίτια. — Χωρίς τη θέλησή του.
2. Υπάρχει μόνο σ' ένα άκαθαρτο κεφάλι. — Άξιος κατάρας.
3. Χρήμα (δην). — Θρυλική βασιλίσα της άρχαιότητας.
4. Χρονικό διάστημα. — Χαρακτηρίζει τα σκωτσέζικα όνόματα. — Πρακτορείον είδη.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Κάθε άνδρικό σακκάκι έχει δυό. — Άναγκαστική είσοφορά (δην.).
2. Γίνεται στις Τράπεζες και στα δικαστήρια. — Λάχανο.
3. Καρποφόρο δέντρο. — Ζεσταίνει τους χωρικούς.
4. Άριθμητικό. — Το πρώτο ήμισυ άθλητικού όρου. — Χιλντεγκάρντε... νέο άστέρι του κινηματογράφου. — Γαλ.

σεων. — 'Ηρωίς του Ζολά.

5. 'Εται στή ζούγκλα, άνεστραμένο στο σκάκι. — Παραγωγός του ελληνικού κινηματογράφου. — Για τα γαϊδούρια... κινητήριος δύναμις. — Χρονικός σύνδεσμος.

6. Άθηναίος φιλόσοφος της άρχαιότητας. — 'Η παράμυνη κοντά τους είναι άθυγισινή. — 204.

7. Άρχαία πόλις της Λακωνίας. — Πίγκερτον: ήρωας παλαιών αστυνομικών μυθιστορημάτων. — Άθλητής και Όλυμπιονίκης της άρχαιότητας.

8. Άρχαία αϊδοροδρόμων. — Χώρα της Άμερικής. — Συνεχόμενη στο πέπλο.

9. Κάτοικος ελληνικού νησιού (βηλ.). — Προδότης. — Κραυγή πτηνού.

10. Προτρέπει. — Τιμωρός δύναμις. — Το χρησιμοποιούν οι Γάλλοι στο τηλέφωνο.

11. Συννοικία της Κωνσταντινούπολεως. — Παλιός Άγγλος πλοιοκτήτης, έρμηνευτής του Σαίξπηρ. — Το ματικάπι των Ζαϊργών.

12. Οι βασιλείς δεν τα άποχωρίζονται. — Άεροπορική δύναμις (άνεστραμένη). — Μας κάνει να ξεχωρίζουμε από τους άγρίους.

13. Χτύπος ρολογιού. — Κατά το ήμισυ σεμνός. — Έγχορδο μουσικό όργανο των 'Ινδών. — Δριμύτης (δην.).

14. Άρχαία αϊδοροδρόμων. — Ό μεγαλύτερος Ιστοριογράφος (άρχαία). — Άφασε. — Άγκυλώνει.

15. Είδικειμένος κτηνίατρος. — ... Σαράντα: πόλις της Β. 'Ηπειρου.

16. Έξορία (πληθ.). — Περιφημία όπερα.

17. Χρονικό έπίρημα. — Ρόντ... στάρ του Χόλλυγουντ.

λικό άνδρικό όνομα.

5. Όργανον αισθήσεως. — Μάρκα αυτοκινήτων. — Μουσικό όργανο. — Παράγγελμα.

6. Διπλώνει συγκατάβασι. — Καλύπτουν το ένα τρίτο της Μονγολίας. — Κάτοικοι άρχαίας χώρας μεταξύ Γαλλίας και 'Ιουδαίας.

7. Χονδρό σκονί (αϊτ.). — Δέκα (άγγλ.). — Έδωσε το όνομά του σ' ένα άλφάβητο.

8. Συνεχόμενα στο άλφάβητο. — 'Η πρωτεύουσα της Βενεζουέλας. — Άμερικνός συγγραφέας και ποιητής (έν.).

9. Προσωπική άντωνυμία (β' πρός). — Βρίσκεται στη φυλάκη. — Κουψός.

10. Κεφαλή (ξεν.). — Έοοδα των νοσοκομείων. — Κτητική άντωνυμία.

11. Έπιφώνημα των Τούρκων. — Βάζει τέλος σε μία παρτίδα σκάκι. — Γερμανός φιλόσοφος του περασμένου αιώνα.

12. Έπινομάστηκε δικαίος. — Άρχικά που εξυπηρετούν τις συγκοινωνίες μας. — Πρόθεσις (δην.).

13. Έπώνυμον Γάλλου συγγραφέως. — Δοξασμένη χώρα. — Όράνος: άεροπορική έταιρεία. — Ποταμός της Έλβετίας.

14. Χρονικός σύνδεσμος. — Το πρώτο φώς της ημέρας (άρ.). — Το μάς όπως άκουεταιστά παραγγέλματα. — Άνδευτο.

15. Δεν έχει μόνιμη κατοικία. — Σκαλοπάτι.

16. Έθνικός εύεργέτης. — 'Υπάρχει κοντά σ' ένα νιπτήρα.

17. Υποδήματα. — Μέρος του αυτοκινήτου.

ΙΩΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

'Η λύσις του 459

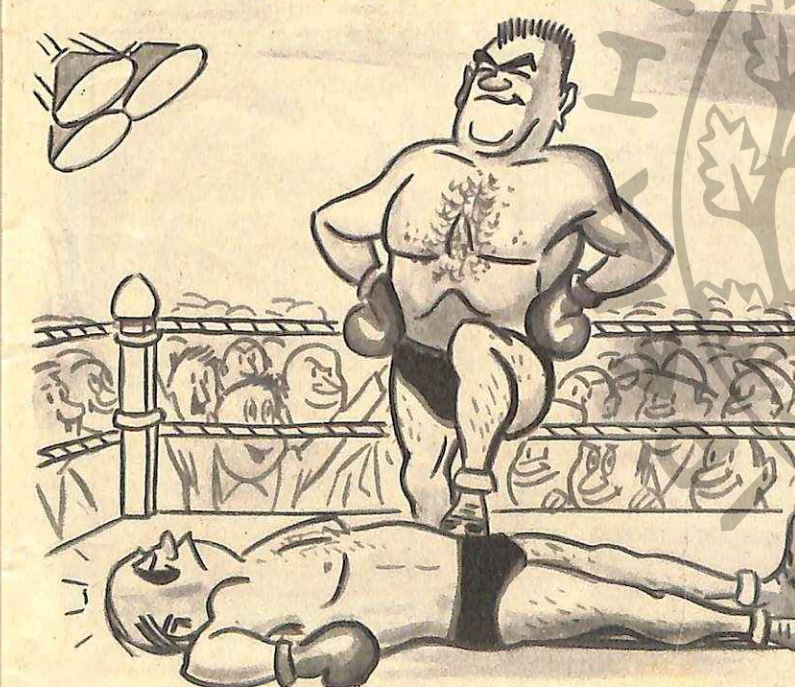
στή σελ. 82

— Φύγε, βρε κοπέλλα μου, έπιτέλους, από κεί! Είναι το τρίτο γκολ που τρώμε, έξ αιτίας σου!...

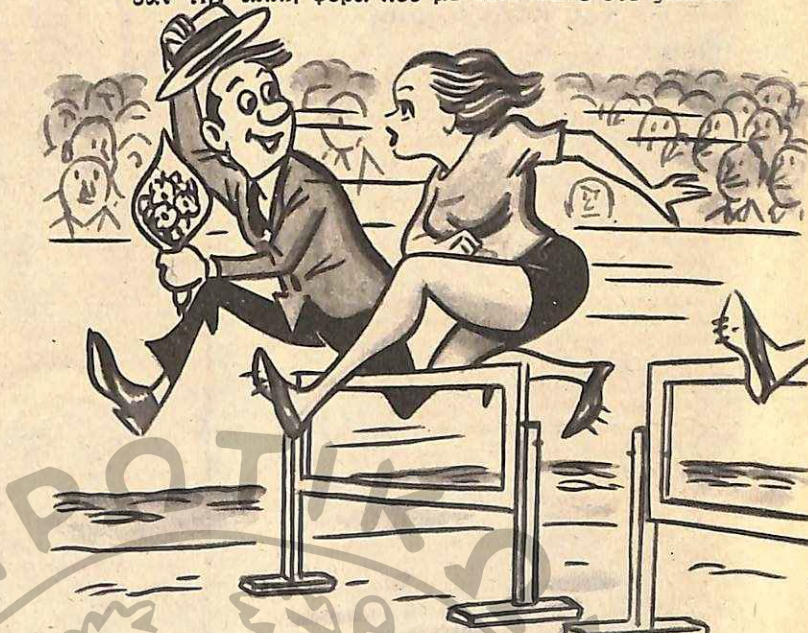

— Πατέρα, είδες το κύπελλο που πήρα σήμερα στους άγώνες; — Βρε τους σπαγγοραμένους! Άδειο στο δώσανε:

Ό νικητής, στο ριγ...

Ό διαιτητής: — Όχι δεν την ξαναπαθαίνω σαν την άλλη φορά που με τσακίσατε στο ξύλο!...

— Δώστε μου, έπιτέλους, ένα ραντεβού, δεσποινίς. Μή μου φέρνεται όλο εμπόδια!...

...και στο σπίτι του!...

Χειμερινές φροντίδες

ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΑΣ

Πρέπει να κυττάξετε το πρόσωπό σας μέσα σ' έναν μεγεθυντικό καθρέφτη. Θα ιδείτε τότε πώς οι πόροι του δέρματός είναι διεσταλμένοι και γεμάτοι ακαθαρσίες.

Για να ξαναφέρετε το δέρμα σας στην κανονική του κατάσταση, είναι απαραίτητο να καθαρίσετε πρωτίστως τους πόρους από τις ακαθαρσίες που έχουν συγκεντρωθεί μέσα σ' αυτούς.

Αυτό το καθάρισμα πρέπει να γίνει με μεγάλη προσοχή. Και να με ποιά τρόπο:

1) Θα προηγουμένως μια ουδέτερη κρέμα, που θα την απλώσετε στο πρόσωπό σας, ακολουθώντας τη διεύθυνση των μυών. Απλώνοντας αυτή την κρέμα, θα κάνετε

τρεις φορές σε διάστημα δέκα ή δεκαπέντε ημερών.

Για να ενισχύσετε, όμως, τα αποτελέσματα που επιτύχατε, είναι καλό να τρίβετε κάθε βράδυ το δέρμα σας (ακολουθώντας πάντοτε τη διεύθυνση των μυών) με μια μέτρια βούρτσα (ούτε πολύ σκληρή, ούτε πολύ μαλακή), που θα την βρέχετε μέσα σε χλιαρό νερό, στο οποίο θα προσθέσετε και μια πρέζα βόρακα. Αυτή την έντριβη θα την συνεχίσετε ώσπου να κρουνίσει το δέρμα σας. Θα βάλετε κατόπιν μια κρέμα από χοιρινό λίπος με λίγη βενζόλη, που θα παραγγείλετε στο φαρμακείο σας να σας την φτιάχνει κάθε εβδομάδα για να είναι πάντοτε νωπή.

Αντί για την κρέμα αυτή, μπορείτε επίσης να χρησιμοποιήσετε έλαιο παραφίνης, που φέρνει επίσης καλά αποτελέσματα.

Πολύ καλά αποτελέσματα δίνει, εξ άλλου, το άδραστο γάλα. Αφού καθαρίσετε προσεκτικά το πρόσωπό σας, θα αλείψετε το πρόσωπό σας με ωμό γάλα, που θα το αφήσετε εκεί ως δέκα περίπου λεπτά. Αφού περάσουν τα δέκα λεπτά, θα ξεπλυθείτε κατόπιν με άβονερο.

Εξαιρέτες για το σφίξιμο των πόρων είναι επίσης οι μάσκες που γίνονται με καολίνη ή σαπουνόχωμα.

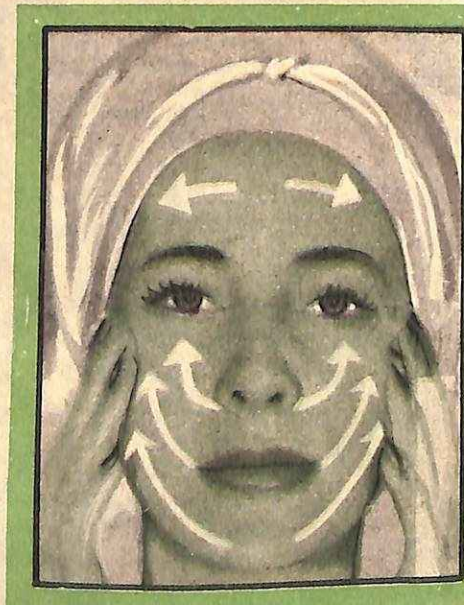
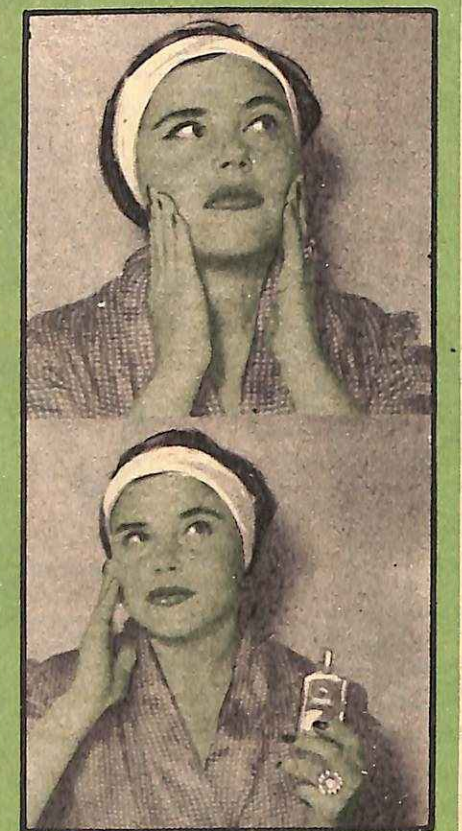
Να πώς θα φτιάξετε αυτές τις μάσκες: Θα ανακατέψετε λίγο σαπουνόχωμα με άβονερο, που σφίγγει το δέρμα, και διυλισμένο νερό «χαμαελί», που διευκολύνει την κυκλοφορία. Μπορείτε επίσης, αντί γι' αυτά, να χρησιμοποιήσετε χυμό καρότων ή αγγουριού.

Θα σχηματίσετε έτσι μια ελαφρή κρέμα, που θα την βάλετε στο πρόσωπό σας. Αυτή την κρέμα θα την βγάλετε έπειτα από είκοσι λεπτά και θα ξεπλυθείτε με χλιαρό νερό.

Μπορείτε επίσης να αναμίξετε καολίνη, τάλκ, ανθρακική μαγνησία και σαπουνόχωμα σε ίσα μέρη.

Οι μάσκες αυτές έχουν το μειονέκτημα ότι ξεραίνουν το δέρμα. Γι' αυτό είναι καλύτερο να βάλετε προηγουμένως στο πρόσωπό σας μια λιπαρή κρέμα, που θα την αφήσετε δέκα περίπου λεπτά.

Αλλ' η ζωή του υπαίθρου κατά τους καλοκαιρινούς μήνες, προδιαθέτει επίσης στη ροδόδη άκμη. Για να την προλάβετε, θα χρησιμοποιήσετε κρέμες με «χαμαελί» και ρεζορκίνη (σε διάλυση 1 %).

ταυτόχρονα ένα ελαφρό μασσάζ στο πρόσωπό σας.

2) Θα βγάλετε αυτή την κρέμα μ' ένα βαμβάκι ή μ' ένα χαρτί για το ξεμακιγιάρισμα. Η κρέμα συμπαρασύρει και τα μόρια της σκόνης που έχουν χωθή μέσα στους πόρους.

3) Θα περάσετε κατόπιν το πρόσωπό σας με μια λωσιόν, που να περιέχει όσο το δυνατόν λιγώτερο οινόπνευμα. Θα ακολουθήσετε και πάλι τη διεύθυνση των μυών όπως και πρωτίστως. Σε καμμία περίπτωση δεν πρέπει να χρησιμοποιήσετε σαπούνι.

4) Θα κάμετε ένα ελαφρό μασσάζ στο πρόσωπό σας, ακολουθώντας και πάλι τη διεύθυνση των μυών.

5) Θα βάλετε, τέλος, στο πρόσωπό σας μια ειδική θρεπτική κρέμα.

Αυτές τις φροντίδες θα τις καταβάλετε

Τα δυσάρεστα επακόλουθα του καλοκαιριού

Το πέρασμα από τη μία εποχή στην άλλη, δεν είναι χωρίς συνέπειες για το δέρμα του προσώπου σας. Και το πράγμα αυτό μπορούμε να το καταλάβουμε εύκολα. Στην έναρξη κάθε εποχής, ο οργανισμός μας παρουσιάζει μια μικρή ή μεγάλη διαταραχή, που οφείλεται στην προσπάθειά του να προσαρμοσθεί στις νέες συνθήκες. Αυτή η προσαρμογή γίνεται με βραδυ ρυθμό και είναι πλήρης κατά το τέλος της εποχής. Αλλά τη στιγμή αυτή ακριβώς, παρουσιάζεται μια καινούργια διαταραχή, που απαιτεί από τον οργανισμό μας νέες προσπάθειες για να προσαρμοσθεί στις συνθήκες που έχουν δημιουργηθεί γύρω του.

Αυτή η διαταραχή γίνεται πιο αισθητή στο δέρμα μας, που ξαναχάνει τη φόρμα του τη στιγμή ακριβώς που την είχε βρή.

Να για ποιά λόγο οι φροντίδες για το δέρμα μας πρέπει να είναι πολύ μεγαλύτερες κατά το πέρασμα από τη μία εποχή στην άλλη.

Ο ήλιος και η ζωή του υπαίθρου αναζωογονούν και τονώνουν το δέρμα. Αλλ' έχουν και μερικά δυσάρεστα επακόλουθα, που εκδηλώνονται συνήθως το φθινόπωρο ή το χειμώνα.

Ένα απ' αυτά, είναι η αποξήρανσις του δέρματος. Μερικά δέρματα, μάλιστα, σκάνουν μόλις αρχίζουν τα πρώτα φθινοπωρινά κρύα. Νομίζουμε τότε, ότι το κρύο είναι εκείνο που έκαμε το δέρμα να σκάσει. Στην πραγματικότητα, όμως, το κρύο δεν είναι παρά η τυχαία αφορμή. Η βαθύτερη αιτία βρίσκεται στην υπερβολική αποξήρανσις του δέρματος κατά τους καλοκαιρινούς μήνες.

Στην περίπτωση αυτή πρέπει να καταφύγετε στις λιπαρές θρεπτικές κρέμες για την αποκατάστασις του δέρματος.

Μια εξαιρετική κρέμα γι' αυτό το σκοπό, είναι η εξής:

Ραφινισμένη λανολίνη	150 γραμ.
Αμυγδαλέλαιο	100 »
Διυλισμένο νερό	150—200 »

Θα διαλύσετε τη λανολίνη σε «μπαίν-μαρι» και θα προσθέσετε σταγόνα τη σταγόνα το αμυγδαλέλαιο και το διυλισμένο νερό. Θα αρωματίσετε αυτή την κρέμα με λεβάντα ή δενδρολίβανο, που είναι «εξαιρετικά» για το δέρμα.

Ένα άλλο δυσάρεστο επακόλουθο του καλοκαιριού είναι η διαστολή των πόρων του δέρματος. Για να το αντιληφθείτε, πρέ-

Το καθάρισμα του δέρματος θα γίνει με μια ειδική κρέμα. Θα ακολουθήσετε τη διεύθυνση των μυών. Θα βγάλετε αυτή την κρέμα με λίγο βαμβάκι ή με ένα ειδικό χαρτί για το ξεμακιγιάρισμα και ταυτόχρονα θα κάμετε ένα ελαφρό μασσάζ στο πρόσωπό σας, ακολουθώντας πάντοτε τη διεύθυνση των μυών. Θα περάσετε κατόπιν μια λωσιόν που να περιέχει όσο το δυνατόν λιγώτερο οινόπνευμα.

Ευθιδείξεις

Είναι παρατηρημένο πως η σύγχρονη μας Εύα την επιδεικνύει την έχει στο «σκαρί» της και στη φλέβα και σε καθ' εκδήλωσίν της, καταλλήλως θα φροντίσει των γνωστών και των άγνωστων, γενικώς, να προσελκύσει την κουνέλα και το βλέμμα και του κόσμου, με δυο λέξεις, νάναι...θέαμα και θέμα!

Εν την επιδειξιομανία οι γυναίκες κλίνουν πάντα κι' εμφανώς επιδεικνύουν την καινούργια τους την (τσάντα,

το τρελλό το χτένισμά τους, τον καινούργιο τους το φίλο, το καινούργιο φόρεμά τους, το παλτό τους, το μαντώ τους, το φουστάνι το κοντό τους, το ταγιέρ τους, τη ζακέττα...

Κι' είναι πρόθυμη, ακόμα, κάθε σύγχρονη κοκέττα, προκειμένου κάποιο ντόρο φανερό να προκαλέσει, μέχρι και τον εαυτό της δημοσία να...εκθέσει!

Μεταξύ πολλών κι' απείρων θηλυκών της εποχής, που ζητούν να γίνουν στόχος θαυμασμού και προσοχής συναντάς κοπέλλες πλείστες, που χορεύουν νύχτα-μέρα κι' αλωνίζουν τις «πίστες»! Είναι οι «χορευταρούδες», οι λεγόμενες κοινώς, που τις τρέμει και το «μάμπο» και ο καλαματιαγός και που για ν' απασχολήσουν περισσότερους τους άλλους στους τρελλούς χορούς το ερχονται και στους πηδούς τους (εξάλλους!

Ετσι, δίχως αντιρρήσεις, καθαλλιέροι ώριμοί, το χορό εγκαταλείπουν έντελως ξεδιωχούμενοι, ή αν δεν αποσπασθούν απ' τις ντάμες τους νωρίς, για το σπίτι τους θα φύγουν με...τραυματισμούς!

Ευναντάς στην εποχή μας και γυναίκες πλείστες όσες, που μιλάνε τσάντα-πάντα δυο και τρεις και πέντε (γλώσσες!

Αηλαδή, που «χαρμανιάζουν» ένα «νόν», ένα «σί», ένα «γιέ», ένα «μερσί», λίγες τούρκικες λεξούλες, μια φρασούλα γαλλική και τις κάνουν όλες, τέλος, μια «σαλάτα...ρωσική»!

Βλέπεις, ύστερα, υπάρξεις σοβαρές και παρδαλές, που δεν κάνουνε «φιγούρα» με τις γλώσσες τις πολ- (λές

αλλά έχουν τη «μανία, μ' όποια κι' όποιον συζητάνε, τις βαθείς... «έλληνοκυρίες» αφειδώς να του πετάνε! Κι' ασφαλώς μπορείς ν' ακούσεις τη νεόπλουτη τη Ρένα, καμαρώνοντας, να λήη της όμοιας της Βίβης:

— «Αχ! Έπαθνε μια βλάβη της «Ντέ Σότο» μας τὰ (φρένα κι' απομείναμε τρεις ώρες, καθ' όδόν... φρενοβλαθείς»!

Επιδείξεις γυναίκες και παράδοξες εν γένει, βλέπει αμέτοχτες καθένας, όπουδήποτε πηγαίνει. Και κατάπληκτος προσέχει κι' ένεος κατά κανόνα να ποζάρουν ώριμες με μαγιώ και το...χειμώνα, για να δείξουν πως έχουν προτερήματα για «μίζ» και γραμμές πρώτης... γραμμής!

Με κατάπληξη, επίσης, μεγαλύτερη ακόμα, με τὰ μάτια νοσταλγικά και μ' ορθάνοιχτο το στόμα, βλέπεις απειρώς υπάρξεις, με βαμμένο το μαλλί κοκκινόξανθο, γαλάζιο, άσπρο, πορτοκαλί και σταράτες, είτε ρούσες, να γυρίζουν με γραβάτες και... πανταλονοφορούσες, επειδή κι' ένεινες έχουν ως άπώτερο σκοπό τους κάποιος θόρυβος να γίνη γύρω από το πρόσωπό τους!

Τέτοιες είναι τώρα εν γένει οι γυναίκες οι μοντέρνες. Έπιδειξεις μέδ' στους δρόμους και στα μπαρ και (στις ταβέρνες.

Στὰ ώραία τούτα έτη, τὰ προσόντα της εκάστης δημοσία τὰ εκθέτει. Κι' αν σου τύχη με μια τέτοια νάσαι, φίλε μου, μπλε- (γμένος, και το λόγον σου απευκτως θα βρεθής...εκτεθειμένος!

Ευνογραφίαις
Μα. Γαβρία ή Δονατάουδ Γ.

Κρήφ ΜΠΡΑΣΣΕΛΕ

Ο πιδ... άτυχος καλλιτέχνης του Χόλλυγουντ

παντρεύτηκε, πραγματικά, αδιαφορώντας για την ανενγρία του. Κάθε μέρα δε ζυγνούσε με την έλπιδα ότι θα του χαμογελούσε επί τέλους η τύχη, αλλά τίποτα! Έρτασε ημέρα που οι δύο τους, μη έχοντας τί να φάνε, πέρασαν με τσάι και... έλπιδες για καλύτερο μέλλον.

Κάποια ημέρα διάβασε σε μία εφημερίδα την προκήρυξη ενός κινηματογραφικού διαγωνισμού. Σύμφωνα με τους όρους ο νικητής θα γινόταν δεκτός σε ένα μεγάλο στούντιο, με τη μεσοδιάση των γνωστών αστέρων Μπέττυ Γκρέμπλ, Βίκτωρ Ματσιούρ και Τζόαν Λέσλι, θα δοκιμαζόταν εκεί και αν πετύχαινε, θα υπέγραφε συμβόλαιο ενός έτους με μισθό 300 δολάρια την εβδομάδα. Ο Κρήφ έτρεξε άμέσως να δηλώσει συμμετοχή και από μια... παρασένια της τύχης ήρθε πρώτος μεταξύ όλων! Αυτό ακριβώς στάθηκε και η... άτυχια του, που δεν έννοωσε να τον απαλλάξει από τη συντροφιά της.

Πρώτη η Μπέττυ Γκρέμπλ ανέλαβε να τον βοηθήσει. Τον σύστησε θερμά στη Λουέλα Παρσον κι' αυτή στον σκηνοθέτη Μάρκ Χέλλινγκερ, ο οποίος επρόκειτο τότε να γυρίσει το φιλμ «Κολλασμένα νείτα», με τον Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ. Ο Κρήφ έγινε δεκτός επί τέλους και πήρε τον ρόλο για να τον μελετήσει. Άλλα την ημέρα που θα άρχιζε το γύρισμα, πληροφορήθηκε κατάπληκτος τον... θάνατο του Χέλλινγκερ και την αναβολή του γυρίσματος. Άργότερα ανέλαβε άλλος σκηνοθέτης ο οποίος, στο ρόλο του Κρήφ, προτίμησε να προσλάβει έναν άλλο νεαρό καλλιτέχνη, τον Τζών Ντέρεκ. Έτσι ο Κρήφ ξαναμένει με την έλπιδα!

Άλλα και οι προσπάθειες που κατέβαλαν κατόπιν ο Βίκτωρ Ματσιούρ και η Τζόαν Λέσλι γι' αυτόν απέτυχαν την τελευταία στιγμή. Κι' όμως, ο Κρήφ δεν απελπιζόταν.

Ο Κρήφ Μπράσσελε.

Τη δραματική άτυχία του και τη μεγάλη έπιμονή του έτυχε να την μάθει η γνωστή στάρ Άνιτα Λουπινό, που, ως παραγωγός, σκηνοθέτης και πρωταγωνίστρια, επρόκειτο τότε να γυρίσει το φιλμ «Θέλω το παιδί μου». Η ιστορία του νεαρού φιλόδοξου ηθοποιού τη συγκίνησε τόσο, που αποφάσισε να τον δοκιμάσει κι' αυτή σε ένα μικρό ρόλο στο φιλμ αυτό. Προς μεγάλη της, όμως, έκπληξη, από την πρώτη στιγμή ο Κρήφ έδειξε ότι ήταν καλός ηθοποιός. Από στήθεκα αρκετό για να του προσφέρουν κι' άλλους ρόλους από πολλά μεγάλα στούντιο. Τελικά τον προσέλαβαν τα στούντιο «Μέτρο» με συμβόλαιο τριών ετών. Στο δεύτερο αυτό έπαψε σε 6 ναιμεές ανάμεσα στις οποίες είναι οι «Τηλεφωνήστε: Ασφάλεια 119», «Ο άγνωστος άνθρωπος», με τον Γουόλτερ Πίτσον και «Τρία κορίτσια θέλουν θάλασσα», με την Έστερ Ουίλλιαμς. Επειτα υπέγραψε συμβόλαιο με άλλα στούντιο και από πέρυσι ανήκει στο στούντιο «Γουόρνερ», τα οποία για πρώτη φορά του ανέθεσαν ρόλο πρωταγωνιστού στο φιλμ «Η ιστορία του Έντυ Κάντορ».

Επί τέλους, ύστερα από τόσων ετών έπιμονή και άτυχία, ο Κρήφ κατορθώνει να πραγματοποιήσει αυτό που επεδίωκε. Σήμερα όχι μόνο είναι ένας καλός ηθοποιός με μέλλον, αλλά και ανήκει στην κατηγορία των «άστρων της αρέσκης».

—Υπέφερα πολύ, με την πρωτοφανή άτυχία μου, αλλά ποτέ δεν απελπίσθηκα, λέει τώρα με πρόσωπο χαρούμενο ο Κρήφ.

Ο Μπράσσελε γεννήθηκε στη πόλη Ίλντρια της Πολιτείας «Οχάιο» της Αμερικής στις 7 Σεπτεμβρίου του 1927. Είναι ένας συμπαθέστατος ψηλός νέος, με μαύρα μαλλιά και γαλανά μάτια, από τον οποίον δεν λείπει ποτέ η αισιοδοξία. Είναι ευχαριστημένος με ό,τι κατορθώνει μέχρι σήμερα, αλλά πάντα αποβλέπει σε κάτι καλύτερο. Είναι πολύ δημοφιλής στην Αμερική και κερδίζει 800 περίπου δολάρια την εβδομάδα από τις ταινίες, το θέατρο και την τηλεόραση. Όσο για την γυναίκα του Νόρμα, που παραστάθηκε στο πλευρό του στις κακές ημέρες, αισθάνεται μία πραγματική φθορία και αγάπη. Τώρα έχουν κι' ένα χαριτωμένο παιδάκι που συμπληρώνει την ευτυχία τους.

Εκτός από τα άλλα του προσόντα ο Κρήφ είναι και επιδέξιος χιουμορίστας-κονφερανσιέ. Να κι' ένα από τα πολλά ανέκδοτα που διηγείται:

Κάποτε ο' ένα ψυχιατρείο μερικοί γιατροί τελειώνοντας την επίσκεψή στους θαλάμους των άσθενών κατέληξαν στο γραφείο του διευθυντού.

—Πώς έχετε ότι οι δυο άσθενείς του 17 πάσχουν από άνιστη αλλά καλοήθους μορφής ψυχοπάθεια; ρωτάει ένας γιατρός τον διευθυντή.

—Από το γεγονός ότι ο ένας βγάζει συνεχώς νομίσματα απ' τη τσέπη του, τα σκορπίζει κατά γης και ο άλλος τα μαζεύει, απαντά ο διευθυντής.

—Ο πρώτος φαίνεται ότι είναι ελαφρός στα μυαλά, αλλά ο δεύτερος δεν καταλαβαίνει κατά τί διαφέρει από μας, ξαναπαράτηρεί ο γιατρός.

—Σωστή η παρατήρησή, παραδέχεται ο διευθυντής, αλλά δεν τελείωσα. Δεν σάς είπα δηλαδή ότι αυτός που μαζεύει τα νομίσματα από κάτω... τα ξαναδίνει ο' αυτόν που τα σκορπίζει!

Ο ΠΕΝΝΥ

Ο Όρσον Ουέλλες ως Όθελος

Τα νεώτερα των ασίερων

Σύντομες ειδησεύλες

★ Μαθαίνοντας ότι ο σύζυγός της Τζέωρτζ Σάντερς δήλωσε στις εφημερίδες πως από την στιγμή που υπέβαλε την αίτηση διαζυγίου δεν αναγνωρίζει πια κανένα χρέος της γυναίκας του, η Τζέωρτζ άμεσα κατέθεσε μήνυση κατά του συζύγου.

—Ο Τζέωρτζ δεν πλήρωσε ποτέ κανένα ξενοδοχείο με δική του χρήματα. Κι' όταν καμιά φορά καλούσε τη μητέρα μου σε γεύμα, στο τέλος εκείνη πλήρωνε το λογαριασμό!...

—Κι' όμως σάς είχε σκεπάσει ολόκληρη με μπιζού! παρατήρησε ένας δημοσιογράφος.

—Κάνετε μεγάλο λάθος αν τον νομίζετε αυτό. Δεν πήρε ούτε έρε, όταν παντρεύτηκε, απάντησε η Ουάιντλιντ Στάρ.

—Πώς εξηγείται το γεγονός ότι πρώτος αυτός υπέβαλε αίτηση διαζυγίου;

—Από τον Ίανουάριο τον παρακαλώ γονατίστη, να μου δώσει το διαζύγιο αυτό. Δεν δεχόταν όμως κι' επειδή η κατάσταση του ήταν τέτοια ώστε να απαιτεί την διαρκή παρακολούθησή ενός ψυχιάτρου, δεν επέμεινα. Τώρα προσποιείται πως αυτός ζητάει να χωρίσω. Αυτό και μόνο αρκεί για να σάς αποδείξει ότι δεν είναι τζέντλεμαν!...

★ Ο Σάρλ Μπουαγιέ πρωταγωνιστεί τώρα μαζί με την Μαίρη Μάρτιν σε μία κωμωδία, που θα κυκλοφορήσει τον Μάρτιο. Το Μάιο υπολογίζεται να εστιάσει στη Γαλλία για να γυρίσει εκεί ένα νέο φιλμ.

★ Ο Άνρ Βιντάλ έφυγε για την Αμερική. Πηγαίνει να αναλάβει την οργάνωση του Μισέλ Μοργγκάν που παίζει σε συνέχειες στην τηλεόραση την «Κυρία με τις καμέλιες».

ΕΠΗΡΕ ΚΑΙ ΚΑΤΑΛΑΒΕ

Η Ρίτα μας ή νόρσα και μάγισσα μεγάλη, από τη μία, μεταπλάσσει, στην άλλη την άγκάλη, γιατί δεν την συγκίνησαν του Χάν ο θάνατος και θάλασσα... παραδείσους του νοού του της να βρή!

Και στον Ντίκ Χάινς το λοιπόν, μετά πολλών, την άραξε και βρήκε τον παράδεισο που γύρευε με ζήλο, μα ο γαμπρός κάποια βράστη στο ξύλο την έταραξε γιατί απ' τον... παράδεισο εβγήκε και τό... ξύλο!

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Ρωμαντισμός με σουρντίνα...

(Η σκηνή σ' ένα μικρό συνοικιακό καφεενάκι. Πολύ πρωί. Ο «ρέκτες» ή... «μερακλής» καφετζής έχει τοποθετήσει και τρία κλουδιά με πουλιά, που τιτιβίζουν αμέριμνα υμνώντας τη Ζωή και τον Έρωτα, χωρίς να τα ξέρουν. Αν τά-ξεραν θα είχαν ίσως... βουδάει.

Ένας εργάτης πίνει βιαστικά τον καφέ του.

Και τώρα τα πρόσωπα: ΕΚΕΙΝΗ: Πολύ λεπτή, πολύ χαριτωμένη, πολύ κουκλιτσική, πολύ άδωδη σε κίνηση και σε ύφος. Εύθραστη, 20 χρόνων.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ένας γερός, δυνατός, ρωμαλέος νεαρός, 23 χρόνων.

Και ανοίγει η Αύλαία).

ΕΚΕΙΝΟΣ (συνεχίζοντας την κουβέντα): Δεν καταλαβαίνω, Ρένα, γιατί δεν πιστεύεις στην Άγάπη. Μ' αγαπάς και σ' αγαπάω. Εκτός αν δεν λες αλήθεια.

ΕΚΕΙΝΗ: Αλήθεια λέω!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τότε τί μείνει; Γιατί διστάζεις για το γάμο μας;

ΕΚΕΙΝΗ (πικροχαμογέλα-

στά): Πέτρο μου, στο είπα. Το θέμα είναι οικονομικό. Πώς θα ζήσουμε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νομίζω πως σ' έχουν επηρεάσει τα ρεαλιστικά βιβλία που διαβάζεις αυτόν τον καιρό. Ο πατέρας μου κι' η μάνα μου πως έζησαν; Έργαζόταν ο πατέρας και ζούσαμε μία χαρά. Κι' αναθρέφανε και τέσσερα παιδιά.

ΕΚΕΙΝΗ: Άλλες εποχές, Πέτρο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί θα πη άλλες εποχές; Ετούτη δώ είναι καλύτερη. Γιατί, επί τέλους, παίρνεις και ηλεκτρικό σίδερο με δόσεις. Ενώ η μητέρα μου βασανιζότανε με το «βαποράκι», που ήτανε μάλιστα και πανάκριβο κι' ο έμπορας απαιτούσε να το πληρωθεί «τοίς μετρητοίς»!...

ΕΚΕΙΝΗ: Έξυπνάδες μου πουλάς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καθόλου. Διαπιστώνω πραγματικότητες!... (Καπνίζει). Τί μου λές, λοιπόν, πως θα ζήσουμε; Όπως ζή όλος ο κόσμος! Φτωχικά και με αξιοπρέπεια, αγαπητή μου. Γιατί όχι;

ΕΚΕΙΝΗ: Πέτρο μου, τί μισθό έχεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έννιακόσιες χιλιάδες καθαρές.

ΕΚΕΙΝΗ: Έ, βράσε ρύζι λοιπόν!...

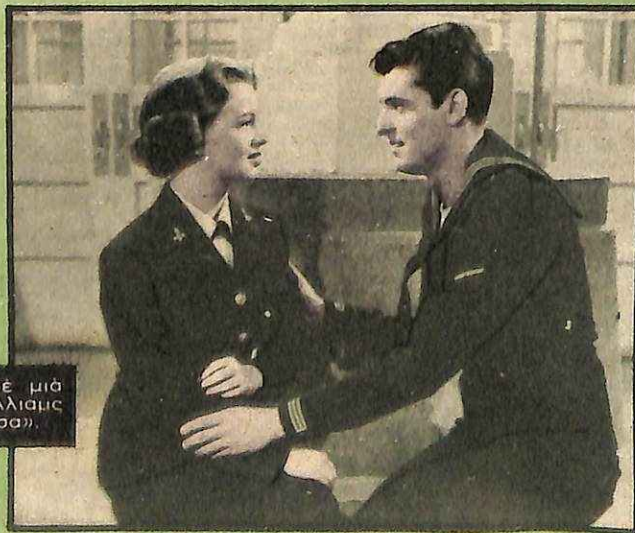
ΕΚΕΙΝΟΣ (θυμωμένος): Πώς το είπες αυτό; (Καπνίζει νευρικά). Λυπάμαι για λογα-

ΟΙ ΤΡΙΕΣ ΜΑΝΓΚΑΝΟ

Κατά το γύρισμα των τελευταίων σκηνών του φιλμ «Οδύσσεια», η Σουλάννα Μανγκανο, η οποία υπέδυσε την ημέρα εκείνη τον ρόλο της Κίρκης, δέχθηκε την επίσκεψη των δυο αδελφών της, της Πατρίτσας (κέντρο) και της Νατάσας. Η Πατρίτσια έχει παίξει μαζί με την διάσημη αδελφή της στο φιλμ «Αννα». Οι Μανγκανο έχουν γεννηθεί στη Ρώμη από Αγγλίδα μητέρα και Σικελό πατέρα.

Ο Κρήφ και η Τζόαν Έθανς σε μία σκηνή του φιλμ της Έστερ Ουίλλιαμς «Τρία κορίτσια θέλουν θάλασσα».

ρισμό σου! Σε μία τέτοια ι-
ερή στιγμή να μεταχειρίζεσαι
μία χυδαία φράσι!...

ΕΚΕΙΝΗ (σοδρά): 'Η
φράσι δεν είναι χυδαία. Τη λέ-
ει ο λαός ακριβώς για κάτι τέ-
τοιες περιπτώσεις. Στη δική
μας την περίπτωση μπορούσα-
με να την πάρουμε και κυριο-
λεκτικά. Πώς θα βόσσω ούζι,
Πέτρο, μ' ένιαι καλές, χιλιάδες
τό μήνα;... Ούτε φασόλια μπο-
ρώ να βρώσω ούτε φακή, ούτε
κριθάρι.

ΕΚΕΙΝΟΣ (πικροειρωνικά):
Μ' άρεσει, Ρένα μου, πάρα πολ-
ύ η... ρωμαντική προγαμιά
μας συζητήσι!

ΕΚΕΙΝΗ (Γλυκά και σοβα-
ρά): Μά Πέτρο μου η ζωή δεν
είναι ρωμαντισμός. 'Η ζωή είναι
μαθηματικά! 'Αρχιτεκτονική
και προϋπολογισμός!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτά σπουδά-
ζετε στο Πολυτεχνείο;

ΕΚΕΙΝΗ: Μή λες άνοησίες,
άγαπτή μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εγώ λέω άνο-
ησίες; 'Η εσύ χαλάς την ώρα-
ότερη στιγμή της αγάπης μας;

ΕΚΕΙΝΗ: Πέτρο μου, χιλιά-
δες φορές τάχουνε γράψει και
χιλιάδες φορές τάχα διαβάσει.
Δεν σου κάνω την πεπειραμένη
ούτε τη σοφή...

ΕΚΕΙΝΟΣ (διακόπτει): Αύ-
τό δα έλεπτε! 'Ακόμα δεν έ-
σκασες απ' τ' αύγό.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ακόμα δεν σκά-
σαμε! Τέλος πάντων... Αυτό
που ήθελα να πω είναι πως ό
γάμος είναι μία πολύ σοβαρή
υπόθεση. 'Οχι «άντε, παντρε-
ύμαστε κι' ότι βρέξη ως κατεβά-
ση». Γιατί ό γάμος, κύριε, έχει
και τις συνέπειές του: φέρνει
και παιδιά!

ΕΚΕΙΝΟΣ (χαρούμενα):
Με τό καλό ναρόθυνη!...

ΕΚΕΙΝΗ: Με τό καλό ναρό-
θυνη. Δεν έχω καμιά αντίρ-
ρηση. Πιστεύω ηλικιωνά πως ό
προορισμός της γυναίκας είναι
να γίνει μία καλή σύζυγος και
μία καλή μητέρα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δόξα σοι ό Θε-
ός που είσαι σύμφωνη! Τότε
πού διαφωνούμε;

ΕΚΕΙΝΗ (τόν κутτάζει τυφ-
φερά κι' αναστενάζει): Στα λε-
πτά, Πετράκι! Στα λεπτά! Μ'
άρεσει, αγάπη μου ή αίσιοδο-
ξία σου, αλλά δεν μπορούμε να
τρώμε αίσιοδοξία. Και να δής
πού κι' εσύ ό ίδιος θα προτι-
μάς να σου σερβίρω τό μεση-
μέρι πατάτες γιαχνί παρά... φι-
λία και ρωμαντισμό.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπόν, λες «ό-
χι»;

ΕΚΕΙΝΗ (πάρει πολύ σοβα-
ρά): 'Εγώ σ' αγαπώ αληθινά
και λέω «ναί». 'Αλλά θα σε κά-
νω δυστυχισμένο και στο ύπο-
γράφο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (εὐθυμημένα):
Μη φοβάσαι, Ρένα!... 'Ο πα-
τέρας έχει τεράστια περιουσία.
Δεν σ'όλεγα ως τώρα γιατί ή-
θελα λιγάκι να σε δοκιμάσω.
Με συγχωρείς, ε;

ΕΚΕΙΝΗ (αὐθόρμητα): 'Ε,
πέστο Χριστιανέ μου πως έ-
χουμε λεφτά και μη με τα-
λαιπωρής μίσμηση ώρα! Ούφ!

(Ταλαίπωρησε και τό συγ-
γραφές, που ψιθυρίζει μέσα
του πως έτσι είν' ή ζωή κι' ά-
ναγκάζεται την ώρα που οι δυό
τους αλλάζουν ένα δακρυμένο
φιλί να συγκινηθή κι' αυτός και
να κλείση την

Αὐλίσια)
Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Όλοι οι Βυζαντινοί αυτοκράτορες είχαν στα παλάτια τους
νάνους, που λεγόταν «τζουτζέδες»...

Συνηθισμένες φράσεις και παροιμίες

Ποιά είναι ή ιστορία τους

Όλοι οι αυτοκράτορες του Βυζαντίου, διατηρούσαν στα
παλάτια τους νάνους για να τους διασκεδάζουν στα συμ-
ποσία τους. Οι «τζουτζέδες» αυτοί—όπως τους έλεγαν—
ήταν σκεδόν παντοδύναμοι και μπορούσαν να καταδικά-
σουν σε θάνατο ή ν' ανεβάσουν στα ψηλότερα αξιώματα,
όποιον ήθελαν. Οι αυτοκράτορες τους είχαν φοβερή αδυ-
ναμία και ποτέ δεν τους χαλούσαν τό κατήρι σε καμιά πε-
ρίπτωσι. Τους είχαν ακόμη ως μυστικοσύμβουλους και κα-
τασκόπους. Μόνο όταν έπεφταν σε πολύ βαρύ παράπτωμα
τρεις φορές, τιμωρούνταν κι' αυτοί με μία πολύ περίεργη
τιμωρία. Τους έβαζαν τά δυό πόδια μέσα στο ίδιο υπόδη-
μα και τους άφηναν να κυκλοφορούν χοροπηδώντας. 'Η τι-
μωρία αυτή κρατούσε τέσσερις ώρες έξη μήνες. Στο τέλος
ό νάνος δεν μπορούσε να κρατήσει περισσότερο τό α-
φάνταστο αυτό μαρτύριο κι' έπεφτε τά πόδια του αυτο-
κράτορα για να του ζητήσει έλεος. 'Ετσι έμεινε ως τα
χρόνια μας ή φράσι: «Μού έβαλε τά δυό πόδια σ' ένα πα-
πούτσι» που τη λέμε όταν κάποιος μάς παραζορίζει.

Γιά κάποιον που έπαναλαχμάνει συχνά τά ίδια πράγμα-
τα, λέμε συνήθως τη φράσι: «Τά ίδια Παντελάκη μου, τά
ίδια Παντελή μου». 'Ο Παντελής 'Αστρογιαννάκης ήταν
Κρητικός. Όταν οι 'Ενετοί κατέλαβαν τη μεγαλόνησο, πι-
ρε τά βουνά μαζί με μερικούς τολμηρούς συμπατριώτες
του. Από εκεί κατέβαιναν τις νύκτες και χτυπούσαν τους
κατακτητές μέσα από κάστρος τους. Για να δίνη ώστόσο
κουράγιο στους νησιώτες, τους υπόσχετο ότι θα έλευθε-
ρωναν γρήγορα την Κρήτη. Με τό σήμερα όμως και με
τό αύριο, ό καιρός περνούσε. Κι' ή κατάσταση του νησιού
άντι να καλύτερευη, χειροτέρευε. Οι Κρητικοί άρξισαν ν'
αδμονούν και ν' απειλίζουν. Μά ό 'Αστρογιαννάκης δεν
έκανε τό θάρρος του. Έξακολουθούσε να τους δίνει έλπι-
δες για σύντομη άπελευθέρωσι. Οι συμπατριώτες του όμως
δεν τόν πίστευαν πιά. Όταν λοιπόν τό ασυγκρίτο εκείνο
παλληκάρι πήγαινε να τους μιλήση, όλοι μαζί του έλε-
γαν: «Ξέρουμε τι θα μάς πης. Τά ίδια Παντελάκη μου, τά
ίδια Παντελή μου!» Κι' ή φράσι αυτή έμεινε ως τά χρόνια
μας σάν παροιμία.

Συνά για κάποιον που δεν ξέρουμε τί είναι, ρωτούμε
συνήθως «τί καπνό φουμάρει». 'Η φράσι αυτή δεν προε-
ρχεται—όπως νομίζουν πολλοί— από τό μάρκα των τσι-
γάρων που καπνίζει, αλλά κρατάει από τά Βυζαντινά ά-
κομη χρόνια, ίσως και πιά παλιά. 'Η λέξι «καπνός» έχει
εδώ την αρχαία σημασία της εστίας, δηλαδή του σπιτιού.
'Ο Ιστορικός Π. Καλλιγιάς λέει κάπου: «Οι φορατζήδες έμ-
παίναν εις τάς κατοικίας των έντοπιών και έρώτουν: «Τί
καπνό φουμάρει εδώ!» «Κατά την απόκρισιν δέ έβανον
τόν αναλογούντα φόρον». Όταν λοιπόν την εποχή εκείνη
έλεγαν «καπνό», έννοούσαν οπίτι.

Στά 1843 στην 'Αθήνα, έπρόκειτο να συγγενέσουν με
γάμο δυό άρχοντικές οικογένειες: Του Γιώργη Ολαμή και
του Σωτήρη Ταλιάνη. 'Ο πρώτος είχε τό κορίτσι, ό δευτε-
ρος τό αγόρι. 'Ο γάμος θα γινόταν στην 'Αγία Ειρήνη της
Πλάκας. 'Η στιγμή του μυστηρίου είχε φτάσει και στην έκ-
κλησία συγκεντρώθηκαν ό γαμπρός, οι συγγενείς και οι
φίλοι τους. Μόνο ή νύφη έλειπε. Τι είχε συμβή; 'Απλού-
στατα. 'Η κοπέλλα που δεν άγαπούσε τό νεαρό Ταλιάνη,
προτίμησε ν' ακολουθήση τον έκλεκτό της καρδιάς της που
της πρότεινε να την άπαγάγη. 'Ο γαμπρός άναψε από την
προσβολή, κυνήγησε την άπιστη να τό σκοτώση, αλλά δεν
κατώρθωσε να την ανακαλύψη. Γύρισε στο σπίτι του παρ'
όλίγο πεθερού του και του ζήτησε τά δώρα που είχε κάνει
στην κόρη του. Κάποιος όρος όμως τό προικοσύμφωνο
έλεγε πως ό,τι δήποτε κι' άν συνέβαινε πρό ή μετά τό
γάμο μεταξύ γαμπρού και νύφης (όε θα ξαναρχούτο το ή
καντο ή ούδενός οι μνημόνιες πράξεις και τά τοσαύ-
ρια όπου ανταλλάσσει οι άρεθωνισμένοι». φαίνεται δηλα-
δή «τι ό πονηρός γέρο-όλαμης, ήξερε από πριν τί έπρό-
κει » να συμβή, γι' αυτό έβαλε εκείνο τον όρο. Από τότε
οι παλαιοί 'Αθηναίοι, όταν γινόταν καμιά άδικία σε βά-
ρος κάποιου, έλεγαν ότι «άλλος πλήρωσε τη νύφη», φρά-
σι που τη λέμε και μες σήμερα σε άνάλογες περιστάσεις.

Ο ΚΩΔΙΚΑΣ ΤΩΝ

«ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ»

Μία περίεργη απόφασι

Νά ποιός ήταν ό Κώδικας των
'Ερωτικών Δικαστηρίων κατά τό
Μεσαίωνα, όταν οι έρωτευμένοι
ιππότες μονομαχούσαν και πέ-
θαιναν κάτω από τά ψηλά πα-
ράθυρα της κόρης των άνείρων
τους:

1) Όποιος δεν ξέρει να ύ-
ποχωρή στον έρωτα, δεν ξέρει
και ν' αγαπά.

2) Κανένας, άντρας ή γυναί-
κα, δεν μπορεί ν' άφιερωθή σε
δυό έρωτες.

3) Δεν έχει καμιά αξία έ-
κείνο που κανείς παίρνει διά
της βίας από τό πρόσωπο που
αγαπάει.

4) Σε κάθε έρωτευμένο έπι-
βάλλεται, για τό θάνατο του
προσώπου που αγαπά, πένθος
δυό έτών.

5) Δεν είναι άξιοπρεπές να
έπιμένη να αγαπά κανείς εκεί-
νην, που θα ντροπιάσει λόγω
της θέσεώς του, να την παν-
τρευτή.

6) Ό αληθινά έρωτευμένος
δεν αισθάνεται άλλη ευχαρίστη-
σι εκτός από εκείνη που προ-
έρχεται από τη γυναίκα που ά-
γαπάει.

7) 'Ερως, που σύντομα γίνε-
ται γνωστός σ' όλον τόν κόσμο,
διαρκεί πολύ λίγο.

8) 'Η εύκολη έπιτυχία άφαι-
ρεί κάθε θέλητρο από τόν έ-
ρωτα.

9) 'Εκείνος που αγαπάει ά-
ληθινά, χάνει τό χρώμα του και
σαστίζει πάντα, όταν βρεθή
μπροστά στην έκλεκτή της
καρδιάς του.

10) 'Η ζήλεια μεγαλώνει τό
πάθος του έρωτα.

Τά «Ερωτικά Δικαστήρια»
λειτούργουσαν κυρίως στην ποι-
ητική Προδογία.

Άκμασαν από τόν 12ον ως
τό 16ο αιώνα. Έβλυναν δε άμέ-
σως τις πιο περίπλοκες έρωτι-
κές υποθέσεις.

Στις έδρες των δικαστών κα-
θόντουσαν συνήθως γυναίκες
της άνωτάτης άριστοκρατίας,
γνωστές για την ευκρίσια και
άμεροληψία τους.

Νά και μία περίεργη απόφα-
σι ενός τέτοιου δικαστηρίου.
Την έχει συντάξει ή κόμησσα
ντε Σαμπάν για τό περιμάρχη-
τό ζήτημα άν «ό αληθινός έρω-
τας μπορεί να υπάρξη μεταξύ
δυό συζύγων».

«Λέμε και βεβαιώνουμε, αφού
συμβουλευθήκαμε ένα πλήθος ά-
παντήσεων, ότι ό αληθινός έρω-
τας δεν μπορεί να έπεκτεινή τά
δικαιώματά του σε δυό άτομα έ-
νωμένα με τό γάμο, γιατί έχει
διαπιστωθή ότι οι έρωτευμένοι
δεν προσφέρουν την καρδιά τους
από άναγκη ή υπολογισμό, ένν
οι συζύγοι είναι υποχρεωμένοι
πάντα από καθήκον ν' αγαπούν
ό ένας τον άλλο. 'Η απόφασι
αυτή, που την έχουμε εκδώσει με
προσοχή και ύστερ από τη
γνωμάτευσι μεγάλου άριθμού
κυριών, άς γίνει άποδεκτή από
τό φύλο μας ως μία αλήθεια ά-
καταμάχητη. Έξεδότη τό έτος
1174 την τρίτην ήμέραν τών Κα-
λενδών του Μαΐου και κατά τη
12η σύσκεψιν».

Περιττό να σημειώσουμε ότι
με τέτοιες ιδέες ή έκλυσι των ή-
θών εκείνη την εποχή ήταν ά-
φάνταστη!...

Η Αθήνα

ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΑΙΩΝΑ

Η άπελευθέρωσις της 'Ακροπόλεως (1893)

Μα από τις πρώτες φροντίδες της 'Αντιβασιλείας, όταν έφτασε
στην 'Ελλάδα με τόν 'Οθωνα, ήταν να έλευθερώση την 'Α-
κρόπολι από την τούρκικη φρουρά που έξακολουθούσε να
μένη εκεί.

'Η 'Αττική ήταν πιά έλεύθερη και στην 'Αθήνα ή τοπική διοίκη-
σις—ή Δημογεροντία—κυβερνούσε ούσιαστικά την καταστραμμένη
πόλι. Οι τούρκικες άρχες είχαν άποσυρθή στην 'Ακρόπολι και άσ-
χολούνταν, κυρίως, με την είσπραξι των φόρων.

Δυό μήνες, λοιπόν, μετά την άφιξι του 'Οθωνος στο Ναύπλιο ή
'Αντιβασιλεία έστειλε ένα τάγμα από τό βαυαρικό στρατό που είχε
συνοδεύσει τόν πρώτο βασιλιά της 'Ελλάδος, για να παραλάβη
από τους Τούρκους την 'Ακρόπολι.

Στό βαυαρικό αυτό τάγμα ύπηρετούσε
και ό ύπολοχαγός Χριστόφορος Νέζερ, που
διορίστηκε και πρώτος φρούραρχος της 'Α-
κροπόλεως και μάς άφηκε πληροφορίες για
την έπιχειρήσι εκείνη που έλευθέρωσε ού-
σιαστικά την 'Αθήνα για την όποια είχαμε
γράψει παλαιότερα στο «Θησαυρό».

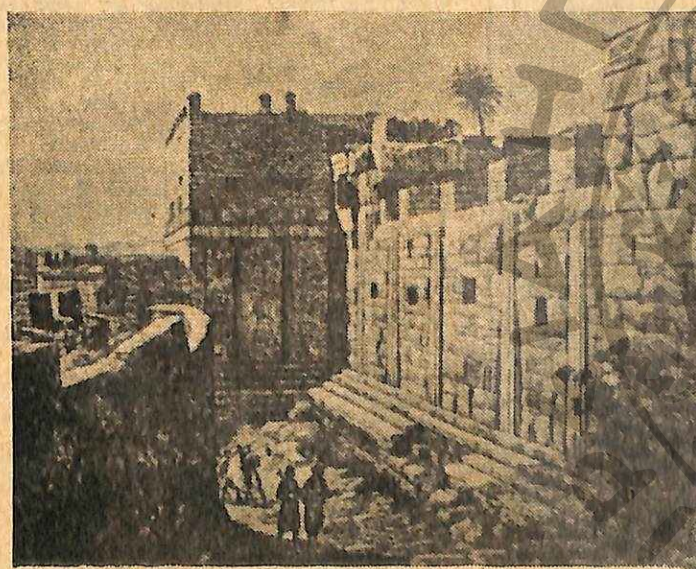
Από τό Ναύπλιο που ξεκίνησε τό βαυαρι-
κό τάγμα έφτασε στην 'Αθήνα την 20 Μαρ-
τίου του 1893. Τό ύποδέχτηκαν οι 'Αθη-
ναίοι με κλωνάρια από έληδες και με λουλου-
δια ζητωκραυγάζοντας για τόν 'Οθωνα και
τους Βαυαρούς. Με τη συνοδεία του κόσμου
που τούς πέταγε άνθη οι Βαυαροί περάσαν
από την πύλη της 'Αγίας Τριάδας—ήταν
εκεί που βρίσκεται τώρα τό λαχανοπάζαρο—
και φτάσαν στο Θησείο, όπου τους περι-
μεναν ό κληρός και οι άρχες. 'Ο έπίσκοπος
τους εύλόγησε και οι δημογέροντες τους
προσφώνησαν.

'Η πόλι παρουσίαζε θλιτερή όψη από τις
καταστροφές του πολέμου. 'Πάσαι αι οι-
κίαι, γράφει ό Νέζερ στα άπονημονευμέ-
νά του, ήταν χθαμαλά και εύρηθμοι, πλεί-
στα δε καλυβιά ήσαν εξ έρείπιων κατεσκευασμένα».

Τό πρωί της 4 Μαρτίου—ήταν Μεγάλη Παρασκευή—ένα τμήμα
από τό βαυαρικό τάγμα ανέθηκε στην 'Ακρόπολι και την παρέλαβε
από την τούρκικη φρουρά. Την άλλη μέρα, σε μια συγκινητική τε-
λετή, ό Νέζερ ύψωσε την έλληνική σημαία στον Παρθενώνα.

Οι 'Αθηναίοι πανηγύρισαν την άπελευθέρωσι. 'Ολόκληρη ή πόλι,
μικροί και μεγάλοι ανέθηκαν στην 'Ακρόπολι σε πραγματική λι-
τανεία. «Προηγείται ή έλληνική Σημαία. Την κρατούν 'Αθηναίοι πο-
λεμιστάι. Την συνοδεύει τό Ιερατεϊον της πόλεως προηγούμενου του
'Αρχιερέως», γράφει ένας χρονικογράφος της νεώτερης 'Αθήνας.

Την ήμέρα του Πάσχα δόθηκε ένα μεγάλο γεύμα από τη Δημο-
γεροντία προς τιμήν των Βαυαρών άξιωματικών. 'Ετσι, γιόρτασαν

Τά Προπύλαια της 'Ακροπόλεως με Τούρκους στρατιώτες, λίγο πριν
έλευθερωθή ή 'Αθήνα.

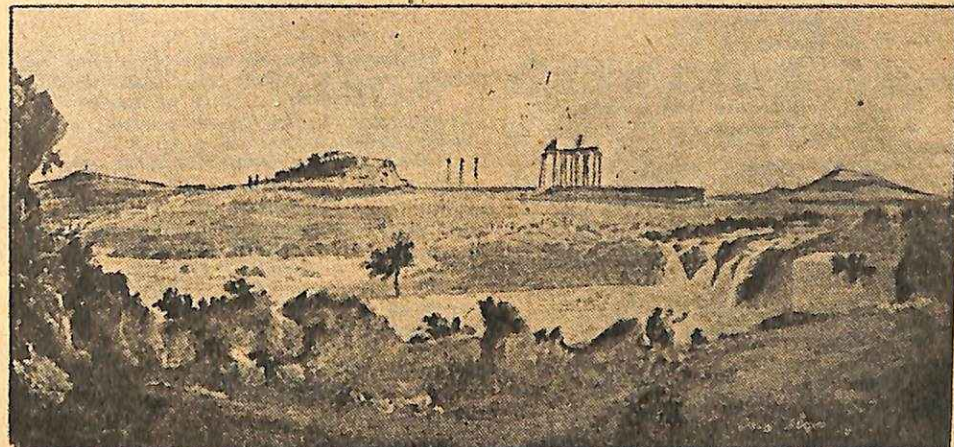
όλοι μαζί—ξένοι και ντόπιοι—τό πρώτο έλεύ-
θερο Πάσχα στην 'Αθήνα, ύστερ από έξη και
πλέον αιώνες σκλαβιάς. Από τά χρόνια του
Μιχαήλ 'Ακομινάτου του Χωνιάτου (1204).

Λίγον καιρό πριν είχαν γιορτάσει οι Τουρ-
κοί τό ραμαζάνι τους. 'Ενα κανόνι από την
'Ακρόπολι έρριχνε μία βολή, κάθε βράδυ για
ν' αναγγείλη τό τέλος της νηστείας. 'Ηταν
οι τελευταίες τούρκικες κανονιές που άκουστή-
καν από τόν 'Ιερό Βράχο που τόν μετέβα-
λαν σε φρούριο.

Τώρα μία καμπάνα χτυπούσε χαρμόσυνα
την 'Ανάστασι. 'Ηταν ή καμπάνα του 'Αγίου
Νικολάου του Ραγκαδά... Της μόνης έκκλη-
σίας στην 'Αθήνα που τό καμπαναριό της
είχε μείνει όρθιο και χτυπούσε ακόμα...

Προς τιμήν των Βαυαρών άξιωματικών δόθηκαν και δυό χοροί στα
σπίτια του Παπαρρηγοπούλου και στού Βλαχούτση. 'Ο ύπολοχα-
γός Νέζερ, μάς δίνει πληροφορίες για τις κοσμικές εκείνες συγκεν-
τρώσεις. 'Αναφέρει ότι ή κυρία Βλαχούτση ήταν μία εύφρεστήτη
Φαναριώτισσα που είχε δυό «έρασμιωτάτας θυγατέρας» και ότι ό
χορός που έδωσε συνετάραξε τάς 'Αθηνάς.

«Μολονότι έφλεγε τό θέρος (τέλη 'Ιουνίου έάν δεν άπατώμαι),
γράφει ό Νέζερ, ήμεις οι νεαροί άξιωματικοί έχορεύσαμεν κατά
κόρον, εύτυχήσαντες και χορευτριών όχι εύκαταφρονήτων. Διότι προ-

Οι στήλες του 'Ολυμπίου Διός και ό 'Ιλισσός με... άφθονο νερό. (Χαλκογραφία της επο-
χής της άπελευθέρωσης της 'Αθήνας).

σθλε τό άνθος των ωραίων δεσποινίδων εκ των οικογενειών του
Φιλαλήθους, του Γάσπαρη, του Γεωργαντά και πολλών άλλων. 'Η
δασίλισσα όμως του χορού ήτο ή κυρία Φίνλαγκ, σύζυγος του 'Αγ-
γλου φιλέλληνος λοχαγού Φίνλαγκ. Και προσθέτει ακόμα ό Νέζερ
ότι οι νεαροί που χορεύαν μετά μανίας ως τις πρωινές ώρες κόντε-
ψαν να λιποθυμήσουν από την... πείνα, γιατί στο χορό δεν προσφέ-
θηκε τίποτε άλλο εκτός από λεμονάδα και λίγο παντεσπάνι...

Στό χορό του Παπαρρηγοπούλου, τά πράγματα, από άπόψεως
«κυλικείου», φαίνεται πως ήταν καλύτερα, γιατί εκεί «παρετέθη
σουπέ από ψητους τραγούς εξαιρετού σκληρότητας».

Οι πρώτοι όμως αυτοί χοροί έδωσαν λαβή σε κακογλωσσίες και
για πολλόν καιρό δεν ξαναγίναν παρόμοιες δεξιώσεις.

Ό Νέζερ περιγράφοντας την 'Αθήνα του 1893 αναφέρει ότι δλό-
κληρη ή πόλις ήταν ένας σωρός από έρείπια και μόνον ή όδός
'Αδριανού, που βρισκόταν και ή αγορά, είχε σχήμα δρόμου. 'Ανά-
μεσα στους λόφους των έρείπιων προβάλλαν «οικίαι τινες, ή δε ώραι-
ότερα εξ αυτών ήτο ή εις την Πλάκα εύρισκομένη οίκία του Ρώσου
Προξένου Παπαρρηγοπούλου. Όλοι δε οι άλλοι κάτοικοι και αυτοί
οι ευπορώτεροι, άκούουν τά έδω κι' εκεί έσκορπισμένα πλινθο-
σκεπή έρείπια και καλυβιά».

Και είναι ένδεικτική, για την κατάσταση που βρισκόταν ή 'Αθήνα
την εποχή εκείνη, ή έκπληξις που αισθανθήκαν οι 'Αθηναίοι όταν
ένας Γερμανός αρχαιολόγος, ό Λύντερς, έγκατέστησε σ' ένα σπίτι
που είχε πιάσει κάτω από την 'Ακρόπολι μία συνθισμένη σιδερένια
σόμπα.

Όλοι οι κάτοικοι, 'Ελληνες και Τούρκοι, που δεν είχαν γνωρίσει
παρά μόνο τά μαγκάλια και τόν άττικό ήλιο ως μέσα θερμότητας,
πήγαν με επί κεφαλής τόν Κατή να θαυμάσουν την διαβολική αυτή
έφευρεσι. 'Η σόμπα τραβούσε καλά και ό Κατής, γοητευμένος κι'
από τη θαλπωρή που άφινε, έκανε στο τέλος και την κριτική του:
«Μεγάλος, έπτε, είναι ό 'Αλλάχ, αλλά μεγάλη και ή σοφία των
Φράγκων!».

'Η μόνη έπικοινωνία των 'Αθηναίων με τό έσωτερικό και τό έξω-
τερικό ήταν ό ταχυδρόμος που έφτανε από τό Ναύπλιο κάθε βδο-
μάδα και έφερε τά γράμματα και τά νέα από την πρωτεύουσα. 'Ο
ταχυδρόμος ανέβαινε σ' ένα κασόνι στην αγορά, και αφού διάβαζε
τις κυβερνητικές αποφάσεις και έντολές μοίραζε και την άλληγορα-
φία. Φώναζε τά ονόματα εκείνων που είχαν γράμμα. Όσοι ήταν πα-
ρόντες τό παρέλάμβαναν. Τά γράμματα των άπόντων τά... έσχιζε
μπροστά σε όλους και τά πέταγε!...

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

3

Τὰ ὀνόματα τοῦ Κριστιαν
Ντιὸρ, τοῦ Ζὰκ, Φάτ, τῆς
Σκιαπαρέλλι ἔχουν γίνοι
στὶς ἡμέρες μας πασίγνωστα.

‘Όσο, πλάι σ’ αυτά τὰ ένδοξα όνόματα, υπάρχει κι’ άλλο ένα, πού, ασφαλώς, έξω από τὸ Παρίσι, πολὺ λίγοι τὸ ξέρουν. Τὸ όνομα τῆς Βιργινίας—όπως εἶναι γνωστὴ στὴν γαλλικὴ πρωτεύουσα—ἡ «δημιουργός» αὐτῆς τῆς μόδας—ἡ όποία στὸ δικό της βασίλειο δὲν ἔχει ἀνταγωνισμό ἀπὸ κανέναν καὶ εἶναι ἀνεξέλεγκτη καὶ ἀπόλυτη κυρίαρχη!...

Πιθανόν να μη τὸ ξέρετε—καὶ οὐτε κἀν τὸ ὑποφιαζόσαστε — πῶς ὑπάρχει μόδα καὶ γιὰ τὰ κοριτσάκια τὸν ὀγτώ, τὸν πέντε καὶ τὸν τριῶν χρόνων. Ἐνα ἄπλο, μᾶλλον φουτανάκι, τὸν χειμῶνα καὶ ἓνα ταῖσάκι τὸ καλοκαίρι λυών, φαντάζεστε, τὸ πρόβλημα γιὰ τίς... ἀρτιγέννητες θυγατέρες τῆς Εὐᾶς, ποὺ δὲν ἔχουν προφτάσει ἀκόμη νὰ δηλητηριασθῶν ἀπὸ τὴν ἀνιάτη ἀσθένεια τὸν ὀριμότερον ὁμοφυλὸν τους: Τὴν ἐμμονὴν προσκόλλησιν στὴ μόδα, ποῦ, ἀσάφει σὰν τίς ὑπὸ κρούσει τινὲς ἀλλάζει τόσο εὐκόλως ὅσο ἀλλάζουν κι' αὐτὲς!

Στις ημέρες μας, η μόδα που απευθύνεται στην πρωτοπορεία του ανθρωπίνου γένους, καθορίζεται αποκλειστικώς και μόνον από την Βιργινία. Που δεν περιορίζει την δικτατορία της στην καθαρώς παιδική ηλικία, αλλά την επεκτείνει ως την ηλικία των 16-17 χρόνων, ως την εποχή, δηλαδή, που οι τρυφερές της υπήκοοι αρχίζουν να μεγαλώνουν, να θγαίνουν στον κόσμο και να χρειάζονται τις πιο σοφές και πιο περίπλοκες οδηγίες, για τον τρόπο που θα ντυθούν, ενός Ντιόρ και μιας Σκιαπαρέλλι.

Ἡ παρουσίασι τῶν χειμερινῶν μοντέλων στὸ στούντιο τῆς Βιργινίας ἀποτελεῖ κάθε φορά ἓνα σημαντικὸ κοσμικὸ γεγονός, ποὺ προκαλεῖ τὸν γενικὸ συναγερμὸ τῶν μητέρων καὶ τῶν παιδιῶν. Καὶ ἐνὶ συγχρόνῳ ἓνα ἀπὸ τὰ γραφικώτερα, τὰ αὐθεντικώτερα παρίστανθ' θεάματα!...

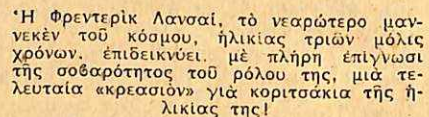
Τὰ μαννέκν της Βιργινίας, από τὰ ὅποια τὸ μεγαλύτερο εἶναι δεκαπέντε καὶ τὸ μικρότερο—ἡ τρισαχαιριωμένη Φρεντερική Λανσαί—... τριῶν μόλις χρόνων, ἐκτελοῦν τὶς ἐπαγγελματικὰς ὑποχρεώσεις τους με σοβαρότητα καὶ με ζήλο, ποὺ δὲν ὑπολείπονται σὲ τίποτε ἀπὸ τὴν σοβαρότητα καὶ τὴν ζήλο τῶν ἐνηλίκων τους συναδέλφων. Ἀλλωστε, τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ τριφερά μαννέκν της Βιργινίας ἐξασκοῦν αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα κληρονομικῶς δικαίωματι! Οἱ μητέρες τους εἶναι, κατὰ τὸ πλεῖστον, κί' ἐκείνες μαννέκν σὲ διαφόρους οἴκους. Καὶ ὅλες φρον-

Θρονισμένη στὴν πρῶ-
τοῦ ἀτελιῆ της Βιργινί-
θει, με τὴν ἐμερίδι-
τὴν παρέλας

αὐτὴ τέχνη, ποὺ ἀπαιτεῖ ἀέρα, εὐλυγισία, ἄνεσι καὶ χάρι στὶς κι-
νήσεις.

Ἀλλὰ τὸ γραφικὸ θέαμα τῆς πρωτότυπης αὐτῆς παρελάσεως δὲν τὸ δημιουργοῦν μόνον τὰ παιδιὰ-μανκεν. Τὸ δημιουργοῦν ἐπίσης καὶ τὰ παιδιὰ-θεατὰ. Πολλὰς ἀπὸ τῆς κοσμικῆς κυρίες τοῦ Παρισιοῦ, ποὺ ἔρχονται νὰ δοῦν τὴν ἐπίδειξι τῆς «κολλεξιόν» τῆς Βιργίνιας, φέρουν μαζί καὶ τὰ κοριτσάκια τους. Κάποτε-κάποτε, μάλιστα, καὶ τ' ἀγοράκια τους.

Θὰ μπορούσε κανείς νὰ φαντασθῇ, πὼς τὰ μικρὰ παιδιὰ πλήττουν

μπροστά σὲ ἓνα θέαμα, ποὺ δὲν τοὺς προκαλεῖ ἐνδιαφέρον. Κι' ὅμως ἡ παρέλασι τῶν μνηνκεν, ὄχι μόνο δὲν τὰ κάνει νὰ πλήξουν, ἀλλὰ τὰ ἀπορροφᾷ κυριολεκτικῶς ! Μὲ τρομερὸ ἐνδιαφέρον — ποὺ ἀποδεικνύει πῶς ἡ φιλαρέσκεια εἶναι ἐνστικτο καὶ τὴν ἀπο-

κτούμε, μολις έρθωμε στον κόσμο — τα παιδιά παρακολουθούν τα μοντέλα, που περνούν από μπροστά τους, χωρίς ν' αφήνουν να τους ξεφύγη ή παραμικρή λεπτομέρεια. Και τ'ό μόνο, που τα κάνει κάποτε-κάποτε νά χάνουν την... άφογη έμβριθεια, με την οποία ατενίζουν την παρέλασι, είναι ο ελαφίσκος ένθουσιασμός τους γιά κάποιο μοντέλο, που τους χτυπιέται ιδιαίτέρως στό μάτι. 'Όποτε, ρίχνονται μέ δάκρυα στην άγκαλιά της μαμάς τους και την θερμοπαρακαλούν νά τους τ' αγοράσι άμέσως!

☆☆

Ένα πραγματικό θαύμα ζωτικότητας παρουσιάστηκε πριν από λίγο καιρό στην έκθεση Ανθοκομίας, που οργανώθηκε στο Άμβουργο. Υπήρχε μεταξύ των άλλων κι ένα τούλι λατού, που φύτεψε από σπόρους ηλικίας 2.000 ετών. Το φυτό αυτό είχε βλαστήσει στην Ιαπωνία, κι οι σπόροι είχαν βρεθεί μέσα σ' ένα τάφο.

ΟΙ ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ

Καθώς παρουσιάζονται ξεφάνικα στον ανατολικό ορίζοντα, το ένα κοντά στο άλλο, νομίζει κανένας πως βλέπει δύο φίλους να ξεκινούν για ένα μακρινό ταξίδι. Ή πραγματική απόσταση που τα χωρίζει είναι βέβαια τεράστια, πολλές φορές μεγαλύτερη απ' την απόσταση που χωρίζει τον ήλιο μας απ' τον τελευταίο του πλανήτη. Στά ματία μας όμως, όπως και στά ματία των προγόνων μας φαίνουν σαν δύο διδυμά αδελφια που περπατούν και σιγοκουβεντίζονται.

Αυτή η όπτική εντύπωση, έδωσε και στα δύο άστρα ένα κοινό δ-
νομα: ΟΙ Διδύμοι. Και το σύμπλεγμα που σχηματίζουν με τα γύ-
ρω τους αστερία ονομάστηκε αστερισμός των Διδύμων.

Τώρα ο μύθος έμελλε! Η άποφασιση ποιάν δίδυμα αδελφία θα
είχαν την τιμή να καταλάβουν τη θέση του αστερισμού και να κα-
τοικήσουν στα δύο γειτονικά άστρα. Ή έλληνική φαντασία άπλω-
σε πάλι τα φτερά της. ...

«Ήταν μία γυναίκα ξακουστή για τὰ καλά της καὶ για τὴς ἀπειρίες της. Ὁμορφὴ σὰν τὴν αὐγὴν, ἀστόχαστη σὰν τὸν ἀνέμοιο ἀναστάντα βασιλιδὸς καὶ ἥρωες, πυρπολοῦσε τὴς καρδιὲς τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων. Πραγματικὴ γυναίκα ὅπως τόλγαι καὶ ἡ ὄνομα της. Λήδα τὴν ὀνομάζαν. Λήδα σημαίνει γυναίκα σὴ γ' ὄνομα τῶν Λυκίων.

Μία μέρα την είδε ο Δίας να λούζεται στα νερά του Εωρώτα. Τα-
ράχτηκε ο μεγάλος θεός και θέλησε να πάρη μία ιδανική μορφή
για να την κατακτήση.

Μετανοήθηκα, λοιπόν, σὲ κύκνο καὶ τὴν πλησίασε εὐγενικὰ καὶ τρυφερά.

Θὰ ξέρετε ἴσως πὼς ἀπ' τὴν ἔνωση αὐτῆ τοῦ Κύκνου-θεοῦ καὶ τῆς Ἀθήρας καταγγεῖται τὸ πῶς φωτίζουν τὸ πῶς ἐξάισιο πλάσμα τῆς ἐλπίδος ἀναστὰς ἡ μυθικὴ "Ελένη".

ἑλληνικῆς ομοφροσύνης, ἡ κοινὴ ^{ἐκκλησία} ^{ἐκκλησία} τῶν Ἀθῶν ἀπ' τὴν ἐγκυμοσύνην,
 ἔλαυνε μὴ χαλᾶσαι, οἷως τὸ σῶμα τῆς διὰ τοῦ μεγάλου αἵματος. Ἀπ' τοῦ
 ὁ Δίας χρίσας στήν ἀσπλημμένην του δύο δίδυμα ἀγῶρια., ὁ Κά-
 στωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης, ποὺ σὰν παιδιὰ τοῦ Διὸς ὀνομάστηκαν
 Διόσκουροι.

Πολλοί πίστευαν πώς μονάχα ο Πολυδεύκτης ήταν πραγματικό παιδί του Δία, γιατί μόνον αυτός είχε το χάρισμα της αθανασίας. Για τον Κάστορα έλεγαν πώς ήταν νόμιμο τέκνο του Τυνδαρέω. Μα οι Ιερείς της Σάφης προτίμησαν να δώσουν και στα δύο αγόρια θεϊκή καταγωγή.

Τὰ δύο ἀδελφία τίμησαν μὲ τὰ κατορθώματά τους τὰ ἠρωικά χρόνια τῆς Σπάρτης. Ὁ ἀθάνατος Πολυεύκης ἦταν σπουδαῖος παλαστής καὶ πυγμᾶχος, ἀλλὰ καὶ ὁ θνητός Καστὼρ δὲν ὀστεροῦσε. Ἦταν ὁ καλύτερος καβαλάρης καὶ πολεμιστὴς ἀπ' τοὺς πρώτους.

Σὲ όλες τῆς ἐκστρατείας τοὺς βλέπομε μαζὶ. Κάθε τόσο εἶναι ἀνάγκασμα νὰ πολεμοῦμε ποτε γιὰ νὰ ὑπερασπιστοῦν τὴν πατρίδα, ποτε γιὰ νὰ ἐπιτεθῶν ἐπὶ τὴν γλῶσσάν τοις ἀδελφῆς τοὺς Ἑλῆνι, ποὺ ἡ ὁμοφροσύνη τῶν ἐμπνυσθεὶς τῆς ἀρπакτικής διαθέσεως τῶν περσικατῶν καὶ τῶν γειτῶνων. Καὶ μὴνός ἦσαν ἕνας καὶ δύο ἐκείνοι, ποὺ ἐπὶ ποινῆς ἡ βία κατάρσεν ν' ἀρπάσθῃ τὴν Ἑλῆν; Ἀς ἐπὶ τῶν ἐρωτῶληται Πάρρ ποὺ τὴν εἶχε δεκά χρόνια ἀνέκτορα ἀνέκτορα τῆς πατρίδας του. Πρὶν αὐτὸν τὴν εἶχε ἔλθῃ μετὰ τὸ ζῶρι ὁ Θησεύς καὶ τὴν κρατοῦσε φυλακισμῶν ἐκστρατείας νὰ ἐρησποῦσθαι καὶ τότε χι- πορεπε νὰ γίνῃ δολοφῶν. Ἐλευθέρωσθ ἡ κόρη του Κύνου.

Σ' αυτό τὸν πόλεμο, λοιπόν, διακρίθηκαν τ' ἀδελφία της. Πο-
λέμησαν με ἀφάνταστη ορμητικότητα καὶ ξανσέφεραν τὴν Ἑλένη
στὴ Σπάρτη. Ἐκεῖ ἡ Ἑλένη παντρεύτηκε τὸν ἀτυχό Μενέλαο, ποὺ
ἐνὸς ἦταν ὁ νόμιμος ἄνδρας της, ἦταν υποχρεωμένος νὰ
ποὺ τὸν εἶχαν πάρει :

την διεκδική-
 Δέκα χρόνια ό Πόρις. δύο χρόνια ό Άχίλλης, είκοσι
 χρόνια ό Γερμανός Φάουστ! Μήν άσπρητε. Καί ό
 Φάουστ ακόμη έγινε άντρας της Έλένης. Κόσθηκε
 απ' τή σκοτεινά γερμανικά δάση μέ χίλιους αιθερο-
 πραχτούς ίππότες, έχτισε κάστρο στis πλαγιές του
 Παυτόγυτου κι' άρχισε νά πολιορκιή τή Σπάρτη, μόνο
 και μόνο γιά νά κερδίσει την Έλένη.

Και τότε βέβαια πολέμησαν γενναία οι Διόσκουροι. Μά τελικά ο Φάουστ νίκησε τόν άθάνατο Πολυδεύκη. Ή μεσαιωνική νύχτα νίκησε τόν έλληνικό φάος.

δεύκη. Η μεσαιωνική μαρούς γεωργικός δρόμος ή 'Ελένη γνώρισε τους βρυκόλακες της, τους στοιχειωμένους απ' τους ζαχαγούμους, Όχι όμως για πάντα. Η 'Ελένη ζαχαγούμισε στον τόπο της, φέρνοντας μαζίτα στην άγκαλιά της ένα άσθενικό βρέφος, τον μελλοντικό Ευφρόωνα. Τη βρήκε να σπέρνει

Πόσο παράξενα είναι αυτά όλα! Τι να σημαίνουν αυτές οι απαγωγές της 'Ελένης, τι να συμβολίζει το χλωμό βρέφος και οι αδιάκοποι αγώνες των Διοσκούρων;

Είναι ακόμη πιο παράξενο το ότι η Έλενη, ενώ δεν σπόχτηκε παιδιά ούτε με το Μενέλαο, ούτε με τους προσωρινούς της συζύγους, έφερε στον κόσμο ένα αδύναμο, διανοητικά πλάσμα, που πέθανε σύντομα μακριά από το πατέρα του, το Φάουστ.

Ενας μεγάλος Γερμανός ποιητής έγραψε, εν ό-
ραίο ποίημα για το θάνατο του Εφορβίωνα, Σ' αυτό το ποίημα βρι-
σκειται κάποια εξέγηση για όλες τις απανωτές, που μοιάζουν ίσως
κάπως άφελεις και γελοίες φαίνεται όμως πως ή Έλενη συμβολίζει
κάτι πολύ βαθύτερο από την ομορφιά της γυναίκας.

Τὸ ὄνομα 'Ελένη, ὅπως καὶ τὸ ὄνομα 'Ελληνες, ἔχουν κοινὴ ρίζα μετὰ τὴν λέξιν ποὺ ἐσημαίνει στὴν ἀρχαιότητα τὸ φῶς.

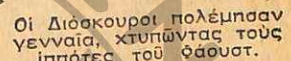
Σελλοὶ λεγόταναι οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς χώρας μας, δηλαδὴ φωτεινοί, λαμπροί, ἀκτινοβόλοι. Ἀπ' αὐτοὺς τὸς Σελλοὺς καταγόναται οἱ 'Ελληνες. Κι' ὅλες οἱ λέξεις ποὺ σημαίνουν κάτι φωτεινὸ ἔχουν

ἦν ἴδια ρίζα... Σελήνη, σέλας, σελαγιμός
 κ.λπ. Ἡ Ἑλένη, λοιπόν, καταντά να σημαίνει
 την ἀθάνατη ἡλιακή λαμπρότητα. την ὁποία
 ζητοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Καὶ οἱ Διδασκοί, οἱ
 υἱοὶ τοῦ ἀκτινοβόλου θεοῦ τοῦ Ὀλύμπου,
 νιντοῦν προστάται τῆς ἀδελφῆς τῶν, ὁραδῆ
 τῆς ἡλιακῆς λαμπρῆς.

Μα οι πύθοι και οι παραδόσεις για τους Δισκοπούρους είναι αλλεπάλληλες. "Όταν γυρίζουν στην Κολχίδα με τους Αργοναύτες, "πρώτο κινούνε να καταπονοτήσθ' απ' την τρικυμία. Τότε Εσφρικά έλαψαν πανώ απ' τα κεφάλια των Δισκοούρων δύο μεγάλα άστρα και ή τρικυμία σταμάτησε. "Από τότε ο Κάτωρ και ο Πολυδύκεθ θεωρούνται προστάτες σήμερα ο "Άγιος Νικόλαος. Τ' άρχαια καράβια σ' ακολιτά όμοιωμένα των Δισκοούρων. Και ή "Απόστολο Παύλο στην "Ιταλία, είχε άκροστό- Πολυδύκεθ.

ες, όταν η θάλασσα είναι πολύ ταραγμένη πα-
ρες των καταρτιών κάτι παράξενα φώτα που ό-
κτα ρεύματα της ατμόσφαιρας. Οι αρχαίοι πον-
τά φώτα αυτά είναι τα μάτια των Διοσκούρων,
στο καράβι. Σήμερα οι ναυτικοί μας τα λένε

“Αν τώρα θελήσετε νὰ βρῆτε
στον οὐρανὸν μας τὸν ἀστερισμὸν
τῶν Διδύμων, δὲν θὰ δυσκολευ-
θῆτε καθόλου. Βρίσκεται π’ ἀ-
ριστερά τοῦ Ὁρίωνος καὶ κάτω
ἀπ’ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Ἡνίοχου.
Τὰ δύο μεγάλα ἀστέραι τοῦ Πολυ-
λευκῆς καὶ ὁ Κάστωρ εἶναι κοιν-

τά και ἡ ματιά μας κατευθύνεται μηχανικά
πρὸς αὐτά, προσκλησμένη ἀπὲς τὴν διδύμη λαύ-
ψι τους. Ὁ Πολυδευκής ἐστὶν λαμπρότερος καὶ
κόπως λιγότερο φαεινὸς ἀπὸ τὸν πρῶτον
μεγέθυον, ὁ δὲ Κάτωρ ἐστὶν διευρυν-
θεὸς. Ὅσοις ἐξέτι καλὴ ὄρασις, μπορεῖ νὰ δια-
κρίνῃ καὶ τὴν διαφοράν στο χρομᾶ.
Ὁ Πολυδευκής ἐξέτι βαθύ πορτοκαλί χρομᾶ.
Ὁ Κάτωρ ἐστὶν πρασινός.

Κι' αυτές διαφορές υπάρχουν μεταξύ τους, αλλά τις γνωρίζουν λοιπόν οι αστρονόμοι. Ο Πολυδευκής, που φαίνεται σαν ένα στρώμα, αποτελεί σύστημα πενταπλού αστέρας. Ένας φυσικός πεντάβουλος τεκτός έρρις στον άστρο του Πολυδευκήν. Ο Κάστορ, πάλι είναι τριπλό αστέρι και είναι το ωραιότερο τρίπλο αστέρικο σύστημα που υπάρχει στον ουρανό. Η πρώτη παρατήρησι έγινε το 1719 από τον περιηγημένο αστρονόμο Έρωχελ. Τότε ανακαλύφθη πως ο Κάστορ είναι διπλός. Και το έτος 1775 ο αστρονόμος Μάγερ ανακάλυψε και το τρίτο μέλος της οικογένειας....

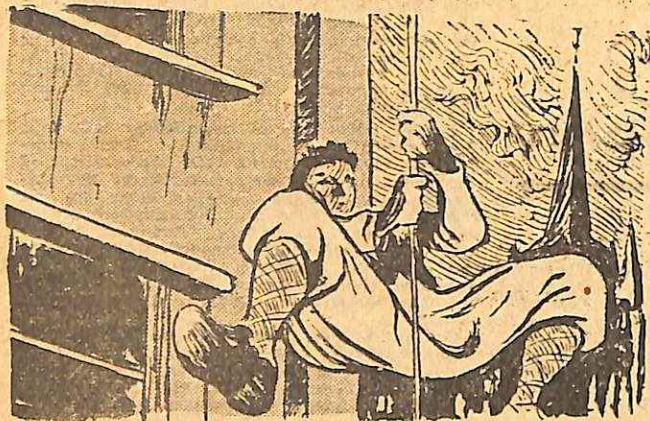
«Ὁλόκληρο τὸ σχῆμα τοῦ ἀστερισμοῦ ἀπο-
νόμενον παρὰλλογραμμοῦ, μέστω ὅσποιν ὅ-
ν ὁρθοί οἱ δύο ἀσχηπνέον ἀδελφοί. Οἱ χρεῖ-
σταίον πιαμένους ἀπ' τοῦ χερί να πορεύω-
ν, γιὰ καὶ οἱ δύο ἐγγίναν τὸ τέλος ἀθανάτου.
ἔθηκε ὁ Κόστωρ, τρυπνέμενος ἀπ' τὸ ἀκόντιο τοῦ
στῆθος παρακλῆσε τὸ Δία να μοιραστῇ μαζί με τὸ
ἀθανάτου. Ἐταί ηῖς μερὰ τῇ οἱ Πολυεύκτης
ἔωρ. Εἶναι καὶ αὐτὸ ἐνα παραμυθιαὶ τῶν ἀρχαίων.
ὁ βασιλικὸν κόρημα.

Κάστωρ
Πολυδεύκης
ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ

Ὁ ἀστερισμὸς τῶν Διοσκούρων

τελείται από ένα στενόμακρο παραλληλόγραμμο, μέσα στο οποίον υποτίθεται ότι στεκονται όρθιοι οι δυο άγνωστοι αδελφοί. Οι χάρτες τ' ούρουαυ του παρουσιάζουν πιστεύουμε απ' το χέρι γ' ένα πορεύωντα προς την αθανασία, γιατί και οι δυο έγιναν στο τέλος αθάνατοι. Λένε πως, όταν σκοτώθηκε ο Κάστωρ, τρυπημένος απ' το ακόντιο του Λυγκέα, ο Πολυδευκής παρακάλεσε το Δία να παίρνει μαζί με το θνητό αδελφό του την αθανασία. Έτσι τη μια μέρα η η Πολυδευκής και την άλλη ο Κάστωρ. Είναι κι αυτό ένα παραμύθι των αρχαίων.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό βασιλικό κούρμα.

*Εκτός από τους σπουδαστές επιχειρούν κάποτε και άλλοι νεοκτερινές αναρριχήσεις...

Οί «άλπινισταί» τής νύχτας

Σκαρφαλώνουν για σπέρ στα κολλέγια τής 'Οξφόρδης

Εκείνος που έχει γεννηθεί όρειβάτης, αν δεν έχη στη διάθεσί του πραγματικά βουνά για εξάσκηση, σκαρφαλώνει όπου βρη, για να δυναμώσει τους μύς του και να χαλυδωθεί τα νεύρα του. Ο Λάι - Μάλλου π. χ., που χάθηκε κατά την πρώτη ανάβασι στο 'Εβερεστ, το 1924, προγυμναζόταν στα παιδικά του χρόνια στην αναρρίχηση σε κάτι έρειπια που βρισκόνταν αντίκρυ στο σχολείο του!

Εξ άλλου, ό ξένος που θα επισκεφθή τήν 'Οξφόρδη θα καταλάβη εύκολα γιατί οί Βρεταννοί υπήρξαν οί πρώτοι που κατέκτησαν τό 'Εβερεστ. Πράγματι, υπάρχουν στην πανεπιστημιακή αυτή πόλι μυστικές οργανώσεις νεαρών σπουδαστών, που έχουν όνομασθή «στεγόφιλοι», γιατί έχουν τή μανία να σκαρφαλώνουν τις νύχτες στους ψηλούς τοίχους και στις σκεπές, για σπέρ!

Με τόν τρόπο αυτό, διάφοροι τολμηροί κι ανώνυμοι αθληταί προετοιμάζονται για πιθανές μελλοντικές κατακτήσεις τών κορυφών τών 'Αλπεών ή τών 'Ιμυαίων, γυμνάζοντας τους μύς τους πάνω στις αρχιτεκτονικές διακοσμήσεις και τις υδρορροές τών κτιρίων τών κολλεγίων τους! 'Αδιαφορούν τελείως αν μία πρόσφυσι είναι ρυθμού Τυδώρ ή 'Αναγεννήσεως ή Μπαρόκ, κι' ενδιαφέρονται μόνο κατά πόσον μπορούν να σκαρφαλώσουν σ' αυτήν. Οί υδρορροές τους ένθουσιάζουν, γιατί τους διευκολύνουν έξαιρετικά — ή δίδω δε οί στρογγυλές, κι' όχι οί τετράγωνες που είναι τελείως κολλημένες στον τοίχο, έτσι που δεν μπορούν να εισχωρήσουν ανάμεσα τά δακτύλα.

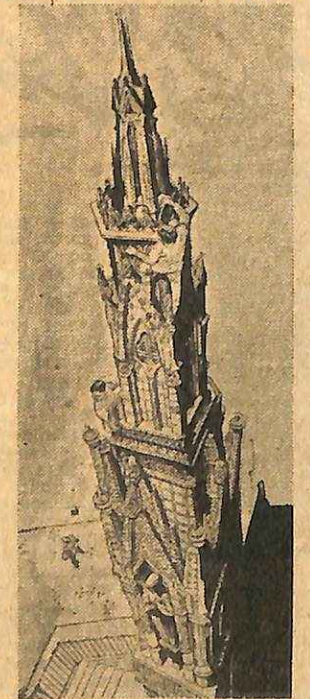
Στην είσοδο τών κολλεγίων τής 'Οξφόρδης υπάρχουν αυστηρές ανακρινώσεις τής διευθύνσεως, που απαιλούν τους σπουδαστές με άποβολή, αν επιχειρήσουν να σκαρφαλώσουν στο «Μνημείο τών Μαρτύρων». Πρόκειται για ένα λεπτό και ψηλό μνημείο, ύψους 22 μέτρων περίπου, αφιερωμένο σε τρία θύματα τών βοσκειντικών διωγμών του 16ου αιώνας. Πρό ολίγου καιρού λοιπόν, δυο σπουδασταί επιχειρήσαν να φτάσουν στην κορυφή του,

δεμένοι με σκοινί ό ένας με τόν άλλον. 'Επεσαν όμως και σκοτώθηκαν.

Ωστόσο, ή απόπειρα έπανελήθη από τότε δυο φορές — τή μία μάλιστα μ' έπιτυχία, από τρεις «στεγόφιλους», που είχαν για μαρτυρα του μεταμεσονυχτίου αυτού... άλπινισμού τους ένα άνετικό και χαμογελαστό πόλισμαν!

Όπως είπαμε, οί πανεπιστημιακές άρχες καταδικάζουν αυτό τό σπέρ και τιμωρούν μ' άποβολή τους θιασώτες του. Αυτό όμως ακριβώς τό κάνει πιδ τικαντικό, δίνοντάς του, τό ιδιαίτερο γούστο του άπηγορευμένου, που δεν τό έχει ό πραγματικός άλπινισμός.

Η μόνη «κορυφή» που μένει ακόμη άπρόσιτη για τους νεκτερινούς αναρριχητάς τής 'Οξφόρδης, είναι ό Πύργος Τόμ, τής Μεγάλης Πύλης τής 'Εκκλησίας του Χριστού. Κάθε προσπάθεια σταματάει μπροστά σε μία ζώνη

Οί «στεγόφιλοι» φοιτηταί είχαν για μαρτυρα του μεταμεσονυχτίου αυτού... άλπινισμού τους έναν άνετικό πόλισμαν!

από έντελώς λεία πέτρα, που διακόπτεται μόνο απ' τήν τεραστιά πλάκα ενός ρολογιού.

Θεωρητικά, θα μπορούσε κανείς να σκαρφαλώση ως τό ρολόι, 25 λεπτά πριν από μία όλόκληρη ώρα (π. χ. στις 12 παρά 25'). Να κρεμαστή έπειτα απ' τό μεγάλο λεπτοδείκτη και να μείνη έτσι αιωρούμενος επί ένα τέταρτο τής ώρας, ως ότου δηλαδή τό ρολόι δείξη παρά 10' και τόν φέρη ό λεπτοδείκτης κοντά στην άπάνω άκρη τής λείας ζώνης. 'Από κεί, θα μπορούσε πιά να συνεχίση τό σκαρφάλωμά του προς τήν κορυφή. Στην πράξι όμως, αυτό θεωρείται αδύνατον, γιατί απαιτεί σωματική συντοχή που δεν μπορεί να ύπάρξη σε άνθρωπο.

Εκτός όμως απ' τους σπουδαστάς, επιχειρούν κάποτε κι' άλλοι αυτές τις νεκτερινές αναρριχήσεις. 'Ετσι, ό περίφημος Λόρενς τής 'Αραβίας, εις ένδειξιν διαμαρτυρίας για τή στάσι τής χώρας του κατά τών 'Αράβων, έάτησε τή σημαία τό βασιλείου τής Χετζάζης στην κορυφή ενός κολλεγίου τής 'Οξφόρδης.

Εξ άλλου, δυο Βρεταννοί σπόρτσμαν σκαρφάλωσαν κάποτε στην πρόσφυσι τού ναού τού 'Αγίου Πέτρου, στη Ρώμη, κι' άφησαν ως απόδειξι τά γάντια τους πάνω στο άλεξικέραυνο! 'Ο Πάπας διέταξε, να τά κατεβάσουν από κεί. Κανείς όμως δεν τολμούσε να έκτελέση τή διαταγή του. Και χρειάστηκε επίτέλους να έπιτραπή στον ένα από τους Βρεταννούς να σκαρφαλώση για δεύτερη φορά και να πάρη τά γάντια!

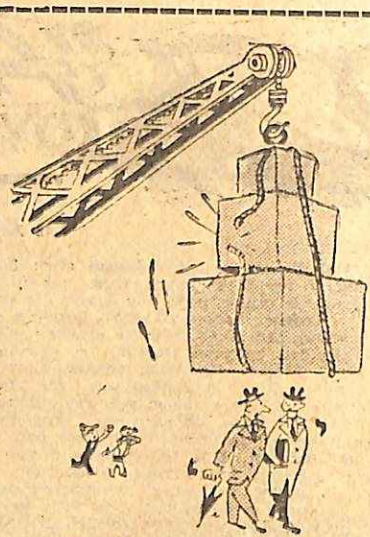
Νά κι' ένα άλλο εύθυμο ανέκδοτο:

Πάνω σ' ένα πύργο τού Κολλεγίου τού 'Αγίου 'Ιωάννου, τής 'Οξφόρδης, υπάρχουν πλάκες ρολογιών, αλλά χωρίς δείκτες ή μηχανισμούς. Κάποιος, λοιπόν, σπουδαστής σκαρφάλωσε ως εκεί μία νύχτα και ζωγράφισε στη μία πρόσφυσι δυο δείκτες που έδειχναν... μία ώρα τής έκλογής του! Τά κατάφερε δε τόσο φυσικά, ώστε τήν άλλη μέρα, ένας καθηγητής τού κολλεγίου, είδε τό ζωγραφισμένο ρολόι, τό νόμισε για πραγματικό, διαπίστωσε ότι... πήγαινε πίσω και ζήτησε κάποιον είδικό για να τό διορθώση!

Προσφέρθηκε τότε... ό Γ-διος ό φοιτητής, μεταμφιεσμένος σε πλανόδιο ώρολογοτεχνήτη. Ξανσκαρφάλωσε στον πύργο, έπίσημως τώρα... και ζωγράφισε μιάν άλλη ώρα, αργότερα!

Μία νύχτα τού Νοεμβρίου τού 1949, τρεις φοιτηταί τής Ιατρικής, σκαρφάλωσαν μ' αφάνταστες δυσκολίες ως τόν κεντρικό πύργο τού κτιρίου τής Βουλής τών Κοινοτήτων κι' έστησαν στην κορυφή του ένα κράνος άστυφύλακα! Τήν άλλη μέρα, οί Λονδρέζοι έμαθαν τήν είδησι απ' τις έφημερίδες και πήγαν κατά χιλιάδες να θαυμάσουν αυτό τόν άθλο. Τό κράνος έμεινε εκεί πάνω, ως ότου ανέλαβε να τό κατεβάση ό Ικανώτερος καπνοδοχοκαθαριστής!

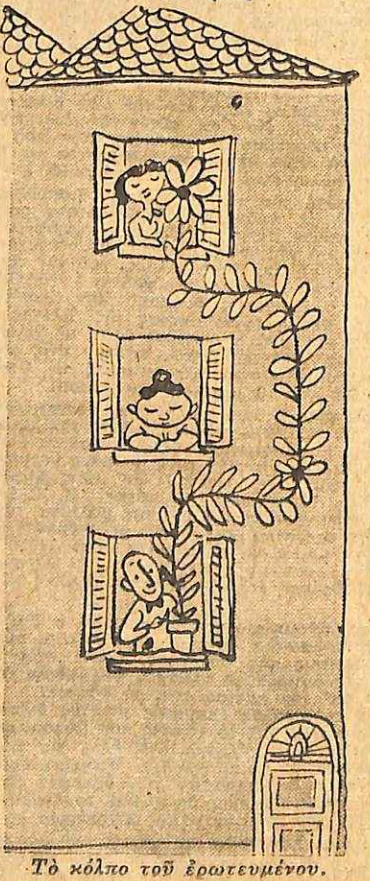
Χρειάστηκε 5 ώρες για να φτάση εκεί ψηλά, πληρώθηκε δε 50 λίρες γι' αυτό.

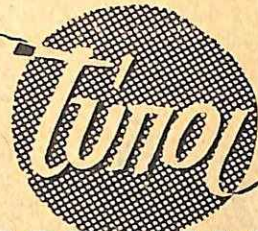
— Τί θα πη ήταν γραφτό; 'Εγώ δεν πιστεύω σ' αυτά!...

Χωρίς λόγια.

Τό κόλπο τού έρωτευμένου.

Τύποι ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ο Κουσουλάκος

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Κουσουλάκος, ό έκδότης και διευθυντής τής παλιάς έφημερίδας «Σκρίπ», ήταν ό δημοσιογράφος με τό διαρκώς εύθυμο πνεύμα και τόν αδιάκοπο... βήχα.

Στό ύψος συναγωνίζονταν με τό Λυκαβηττό Και στην κυκλοφορία... με τό «Εμπρός», που για τόν διευθυντή του, τό Δημ. Καλαποθάκη συνήθιζε να λέη:

— Εισήγαγεν εις τήν ελληνικήν δημοσιογραφίαν τό τηλέφωνον και εξέηγαγεν τόν Λάμπρον 'Αστέρην εις τήν Βιέννην (ως ανταποκριτή, δηλαδή)...

Ο Κουσουλάκος είχε πάθει κάποτε φαρυγγίτιδα και από τότε τού έμεινε ή συνήθεια να βήχη διαρκώς, ενώ τό τοιγάρο τό είχε κόψει.

Ο βήχας τού ήταν σάν βρυχημός λέοντος! Και έτρεπε σε φυγή όλο τό προσωπικό τού «Σκρίπ» και μάλιστα τους συντάκτες, που άργούσαν να γράψουν.

Συνήθως μιλούσε «δία βηξίματος», νέο είδος γλώσσας που τήν είχε εφεύρει ό ίδιος. Θα παραθέσουμε εδώ μερικές φράσεις του:

— Γκούχ! ('Ακόμα δεν ήρθαν αυτοί οί συντάκτες!).

— Γκούχ! Γκούχ! (Τί ώρα είναι αυτή που έρχόσαστε στο γραφείο!).

— Χχχ... γκ! Ούου! (Τί θα γράψετε, επί τέλους, κ. Παπαντωνίου!).

Τού άρεσε να πιστεύη ότι είχε φιλάσθενος και ότι θα πεθάνη σε δυο ώρες, ύστερα από κρίσι που θα τόν έπιανε, ενώ εργαζόταν. Και αυτό τού είχε γίνει πεποίθησι! 'Ενας φίλος του λόγιος, που ήταν και γιατρός, τόν παρακολουθούσε πάντοτε για... πρώτες βοήθειες σε ώρα ανάγκης.

Κατά τά άλλα όμως, δεν τό έδάζε κάτω, όπως λένε. 'Αστειεύονταν στίς θλιβερότερες στιγμές τού βίου του. 'Ακόμη και τό Σάββατο, που ήταν ήμέρα γενικής πληρωμής τού συντακτικού και εργατικού προσωπικού τού «Σκρίπ», ή έφημερίδα τού είχε φτάσει μία έποχή που δεν στεκόταν και τόσο γερά οικονομικά. Ο Κουσουλάκος όμως τά βόλευε και κατάρθωνε να βγαίνει άποροπρόσωπος στίς πληρωμές του, συνηθίζοντας να λέη:

— Αμ τό «Σκρίπ», κύριοι, δεν θα γίνη «Σημαία»!...

Και τού άρεσε ν' άφηγείται τέ νόστιμο ανέκδοτο τής έφημερίδας αυτής.

Η «Σημαία» ήταν μία πρωινή έφημερίδα, που είχε βγη με τή χρηματική βοήθεια τού πάμπλουτου Στέφανου Σκουλούδη, για να συναγωνισθή τό «Σκρίπ». 'Αλλά από τά πρώτα φύλλα τής ή νέα έφημερίδα έδειχνε πως νοσούσε βαρύνει και πως δεν θα είχε πολύ καιρό ζωής. 'Ετσι και έγινε. Με όλες τις προσπάθειες τού φιλόστοργου διευθυντού τής και τού χρηματοδότη, ή άρρωστη άρχισε να παλεύη μεταξύ ζωής και θανάτου. Τότε ό έκδότης τής έγραψε στο Σκουλούδη και τού ζήτησε λίγα λεπτά ακόμη για να τή συγκρατήση στη ζωή ως πού... να πεθάνη. Μέσα τότε σ' ένα χρωματιστό φάκελλο πολυτελείας ό Σκουλούδης έστειλε αυτή τήν άπάντησι: «'Αφού δεν πρόκειται να ζήση ή δυστυχής, διατί να βασανίζεται με ένέσεις; 'Ας αποθάνη να ησυχάση!».

Όταν πιά ή κατάσταση τής άρρωστης έφημερίδας έφτασε στο άποχάρητο και πλησίαζε τό τέλος τής, ό διευθυντής τής βαρύνει άρρωστης έφημερίδας έγραψε αυτά τά λίγα συγκινητικά λόγια στον χρηματοδότη: «Τό μοιραίον θάνηι. Στείλατε τούλάχιστον χιλιάς δραχμάς δια τά έξοδα τής ταφής».

Ο Σκουλούδης δίχως να συγκινηθή κι' αυτή τή φορά, άπάντησε:

«'Ας μείνη άταφος!».

Και ό Κουσουλάκος συμπλήρωσε τό ανέκδοτο με αυτό:

— Μετά τήν τελευταίαν όριστικήν άρνησι τού Σκουλούδη, παρουσιάσθηκαν κάποιες άμυδρές έλπίδες: 'Επειδή ή έφημερίδα είχε τόν τίτλο «Σημαία», να δανείζε τόν έκδοτή τό Κράτος για

να γινόνταν ή κηδεία τής δημοσίας δαπάνης... 'Αλλά και αυτή ή ένέργεια απέτυχε.

Ο Κουσουλάκος τρία τουλάχιστον γαλατάδικα τής 'Αθήνας τά... συντηρούσε μόνος του. 'Από τό πρωί έως τις 3 μετά τά μεσάνυχτα έπινε διαρκώς γάλα. 'Αλλά τά βράδια πήγαινε και στο παλιό έστιατόριο «'Αστυ», όπου εκεί έτρωγαν — δσες φορές μπορούσαν να τρώνε — μερικοί ποιηταί και καλλιτέχνες. Σ' αυτό τό έστιατόριο, εκτός απ' τόν Κουσουλάκο, πήγαιναν ό Ν. 'Επισκοπόπουλος, λόγιος και δημοσιογράφος πρώτης γραμμής τού καιρού του, ό Χρηστομάνος, ό ιδρυτής τής «Νέας Σκηνής» και μερικοί άλλοι.

Κάποιο βράδυ, λοιπόν, πλησίασε στο τραπέζι που έτρωγε ό Κουσουλάκος, ό έφημεριδοπώλης Χατζής, που διαλάουσε τις έφημερίδες μουρμουρίζοντας και έκκλησιαστικά τροπάρια: «Τό «'Αστυ», ή «'Ακρόπολι», τό «Σκρίπ», δόξα έν 'Υψίστοις Θεώ και επί γής ειρήνη έν ανθρώποις ευδοκία».

'Ο Χατζής, πλησιάζοντας τόν Κουσουλάκο, τόν ρώτησε αν ξέρη να τού συστήση κανένα γιατρό, επειδή δεν ήταν και τόσο καλά. 'Ο Κουσουλάκος για να ξεφορτωθή τόν Χατζή μά και για να άλλο τραπέζι λίγο πάρα πέρα.

— Νά, λέει τού Χατζή, αυτός εκεί είναι καλός γιατρός, πήγαινε να τόν ρωτήσης.

— Ποιός είναι, κύριε Ευάγγελε;

— 'Ο μακρικής ό Πρετεντέρης!

'Ετσι εκκρίθηκε τό Χατζή ό Κουσουλάκος, γιατί ήταν ό περιεργότερος έφημεριδοπώλης τής έποχής του. Αυτός έπαιρνε δέκα φύλλα από τήν «Εστία» και γύριζε έπιστολές δεκαπέντε! 'Η πέντε από τό «Εμπρός» και γύριζε όχτώ!...

'Επί τέλους μία μέρα τόν κάλεσε σε άνάκρισι ό Κουσουλάκος: — Χατζή, τού είπα, σου χάρισα δέκα «Σκρίπ» τά τά που λήσης, να κρατήσης όλα τά λεπτά και να μου έπιστρέψης, όσα μέινουν άπούλητα...

— Μάλιστα, κύριε Ευάγγελε, έν 'Ιορδάνη βαπτίζομένω σου Κύριε, ή τής Τριάδος...

— 'Αφισε τόν 'Ιορδάνη, Χατζή, γιατί μπορεί να μάς πνίξη...

— Νά σάς πώ, λοιπόν, κύριε Ευάγγελε...

Και τό μυστήριον ελύθηκε.

Πολλοί άναγνώστες έφημερίδων, που συμπαιδούν τόν γέρο έφημεριδοπώλη, τού χάριζαν τά φύλλα, που είχαν άγοράσει, αφού τά διάβάζαν, και έτσι τά έπτά «Σκρίπ» γινόντουσαν δέκα στα χέρια τού Χατζή, που τότε, άρχίζε να μουρμουρίζει άμέσως: «Μακάριοι οί έλεήμονες ότι αυτοί έλεηθόνται».

Ο Κουσουλάκος που είχε γεννηθή στην Καλαμάτα τό 1861, είχε άφοσιωθή στη δημοσιογραφία από πολύ νέος και μόλις τελείωσε τις πανεπιστημιακές του σπουδές στα νομικά. Τις πρώτες του δημοσιογραφικές εμφανίσεις τις έκανε στίς στήλες τών έφημερίδων «'Ασμοδαίος» και «'Αστυ». Προικισμένος με πνεύμα εύθυμο και σατυρικό, δημοσίευε συχνά — πυκνά και σατυρικούς στίχους με τό ψευδώνυμο Πελαργός.

Όταν τό «'Αστυ» έγινε καθημερινή πολιτική έφημερίδα, εξακολούθησε να γράφη σ' αυτή τό χρονογράφημα και πολιτικά σημειώματα. Ένα διάστημα έγινε και διευθυντής τών γραφείων τής Βουλής.

Και ύστερα τού 'Εθνικού Τυπογραφείου. Τό «Σκρίπ» τό εκκυκλοφόρησε για πρώτη φορά στό 1895 και ήταν φύλλο σατυρικό. Η λεπτή ευφύια και ή καυστική σάτυρα τού Κουσουλάκου έκαναν πολύ αγαπητό τό «Σκρίπ», που έφθασε σε έπίπεδα μιας πρώτης τάξεως κυκλοφορίας για εκείνα τά χρόνια. 'Ετσι τόν Αυγουστο τής ίδιας χρονιάς τής έκδόσεώς του, τό «Σκρίπ» έγινε ήμερήσιο πολιτικό φύλλο, που είχε και τις εύθυμογραφικές του στήλες με τους τίτλους «Τά ψίλα» και «Τής ήμέρας».

Οί στήλες αυτές είχαν όλη τήν πρωτοτυπία και τή δροσιά τού πνεύματος τού Κουσουλάκου.

Ένα χρόνο αργότερα καταδιώχθηκε για εξόβρισι τής βασιλικής οικογένειας, επειδή δημοσίευσε τήν άθώα είδησι για τήν διάλυσι τών άρραβώνων τής πριγκηπίσσης Μαρίας.

Δικάσθηκε στο Κακουνιοδικέον Λαμίας, και άθωώθηκε.

Ο Κουσουλάκος δεν έδωσε κανένα βιβλίο. Όλόκληρο τό έργο του με τά σατυρικά του ποιήματα και τά έπιγράμματα βρίσκεται σκοτισμένο στους τούπους τού «Σκρίπ» και όλων τών έφημερίδων και διαφόρων ήμερολογίων, όπου συνεγράφηκε.

Πέθανε στην 'Αθήνα τό 1903.

'Αλλά τό «Σκρίπ» εξακολούθησε τήν έκδοσί του.

Ο ΠΑΛΗΟΣ

31

Μπορείτε να νικήσετε την κούραση

3

Δέν χρειάζόταν... θέμα

— 'Η γυναίκα μου είναι ικανή νά μιλή επί ώρες γιά ένα οποιοδήποτε θέμα.
— 'Η δική μου δέν χρειάζεται καν θέμα!

★
— 'ΙΓατί δέν παντρεύεσαι επιτέλους, Τάκη; 'Εχω νά σου συστήσω μιὰ κοπέλα καλή, μορφωμένη, έξυπνη, ώμορφη, νοικοκυρά, πού ξέρει ράψιμο, κέντημα...
— Φτάνει, φτάνει! Κατάλαβα: Δέν έχει προίκα!

★
— 'Η σύζυγος: Γιατί λές σ' όλους πώς με παντρεύτηκες γιά τὰ νοικοκυρικά μου προσόντα, έφόσον δέν είν' αλήθεια αυτό;

— 'Ο σύζυγος: Μά, αγαπητή μου, πρέπει νά δικαιολογήσω τὸ σφάλμα μου στὰ μάτια τοῦ κόσμου...

★
— 'Ο πελάτης στό γκαρσόνι:
— Λές πώς αὐτό πού μου φερεις είναι μισό κοτόπουλο;
— Μάλιστα, κύριε.
— Τότε λοιπόν πάρτο πίσω καί φέρε μου... τὸ άλλο μισό!

★
— 'Η φιλόνορθωπη κυρία ρωτάει ένα ζητιάνο:
— Τί ἔκανες, δυστυχισμένε, πρίν νά γίνῃ τυφλός;
— 'Ημουνα κουτσός, κυρία!

★
— Ξέρεις, ὁ Παῦλος είναι στό νοσοκομείο.
— Περιέργο! 'Εγώ τὸν συνάντησα χτές τὸ βράδυ με τὴ φιλεναδίτσα του.
— Ναί, μὰ ὕστερα τὸν συνάντησε κι' ἡ γυναίκα του...

★
— Πώς τόλμησες νά πῆς στὸν κύριο Λιανικό ὅτι εἶμαι γαίδαρος;
— Μὰ τόπα γιά τὸ καλὸ σου, ἀγαπητέ μου. 'Ήξερα πὼς ὁ κύριος Λιανικός εἶναι πρόεδρος τῆς 'Εταιρείας Προστασίας τῶν Ζώων!

★
— 'Η γυναίκα μου μαθαίνει πιάνο, ἡ κόρη μου βιολί...
— Καί σεις;
— 'Εγὼ μαθαίνω... νὰ ὑποφέρω καί νὰ σωπαίνω!

★
— Οἱ θεαταὶ σφυρίζουνε μιὰ καινούργια κωμωδία. Τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς ὅμως χειροκροτοῦν μ' ἐνθουσιασμό.
— Θάσαστε φίλοι τοῦ συγγραφέως, τοὺς λέει κάποιος διπλανός τους.
Κι' ἐκεῖνοι τοῦ ἐξηγοῦν:
— 'Οχι, ἀλλά δέν ξέρομε νὰ σφυρίζουμε, καί χειροκροτοῦμε... ἐκείνους πού σφυρίζουν!

★
— Ξέρεις, ἡ τελευταία μόδα γιά τοὺς ἄντρες είναι τὸ πουκάμισο χωρὶς κουμπιά.
— Τότε λοιπόν ἐγὼ εἶμαι τῆς μόδας... ἀπ' τὴν ἡμέρα πού παντρεύτηκα!

★
— 'Ο κύριος λέει στὴν καμαριέρα, λίγο μετὰ ἀπὸ ένα συζυγικὸ καυγά:
— Μαρία, πού εἶν' ἐκείνη ἡ πασαβούρα;
— Τὴν κυρία θέλετε; 'Εχει βγῆ ἔξω...

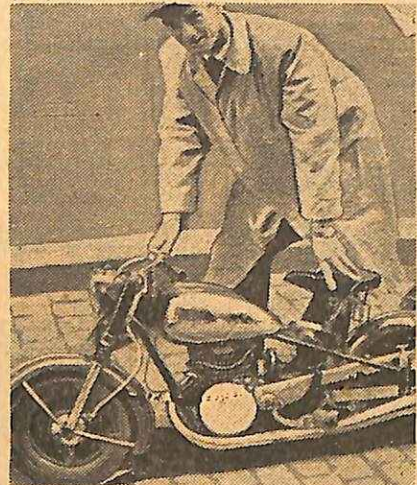
★
— 'Ο σύζυγος: Πῶς! Θέλεις κι' ἄλλο καινούργιο καπέλλο; Μὰ σοῦ ἀγόρασα ἕνα πρὸ τριῶν ἡμερῶν!
— 'Η σύζυγος: Αλήθεια; Τί γρήγορα πού περνάει ὁ καιρός!...

★
— 'Ο σύζυγος: Πάλι καινούργιο φόρεμα ἀγόρασες; Πῶς θὰ τὸ πληρώσω;
— 'Η σύζυγος: Μά, ἀγαπητέ μου, δέν σὲ παντρεύτηκα γιά νὰ σοῦ δίνω οικονομολογικὲς συμβουλές!

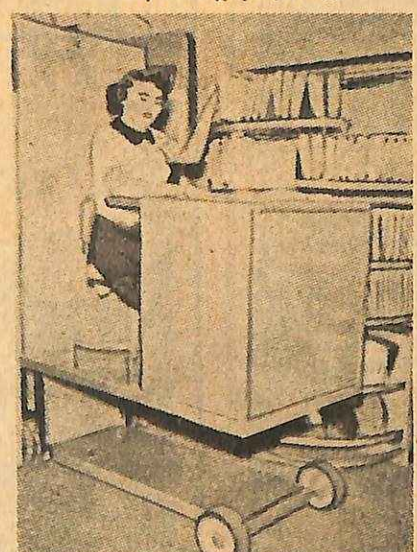
ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΑΛΕΝΤΑ

'Η ἐκλεκτὴ ντιζέ Μαρούσα, ὕστερ' ἀπὸ τὴς ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας, πού ἐσημείωσε ἐσχάτως στὴν Κωνσταντινούπολι, γύρισε πάλι στὴ Σμύρνη, ὅπου καταχειροκροτεῖται στὸ πλούσιο ρεπερτοριό της.

ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΤΑ ΤΗΣ ΤΣΕΠΗΣ

Κατασκευαστῆς τῆς μοτοσυκλέτας-μινιατούρας, πού βλέπετε, είναι ὁ εἰκονιζόμενος Σουηδὸς ἀστυνομικὸς τῆς τροχαίας 'Αρντ Τζόνσον. 'Η μικρὴ αὐτὴ μοτοσυκλέττα ζυγίζει 36 κιλά, ἀναπτύσσει ταχύτητα 70 χιλιομέτρων τὴν ὥρα καί ὅπως διαβεβαιώνει ὁ Τζόνσον εἶναι πολὺ εὐκόλῃ στὸν χειρισμὸ της.

ΕΝΑ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ

Τὸ γραφεῖο αὐτὸ κατάλληλο ἰδίως γιά βιβλιοθήκες καί γιά τοὺς ὑπαλλήλους, πού κρατοῦν διάφορα ἀρχεῖα, σηκώνεται μ' ἕνα ὑδραυλικὸ ἀνεκυστήρα σὲ ὕψος ἐνάμιση μέτρου καί χάρις σ' ἕνα μοχλὸ, πού κινεῖ τοὺς τροχοὺς του, μπορεῖ νὰ διευκολύνῃ τὸν ὑπάλληλο στὴν τοποθέτησι τῶν ἐγγράφων του.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

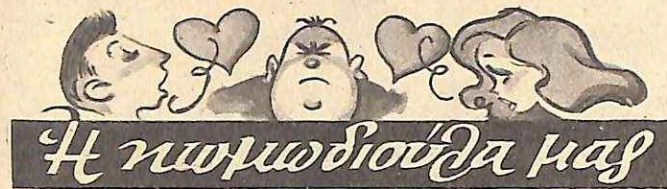
Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Κ. Ν. Σ., ἱατρὸν, 'Ενταῦθα: Δυστυχῶς δέν ὑπάρχει τέτοιου εἶδους φωτογραφία. 'Υπάρχουν ὅμως πολλὰς ἀπὸ τὰ στρατόπεδα κι' εὐχαρίστως σὰς παραχωρῶ μερικὰς. 'Ιωάννην, Φωτὰκην, Δημοδιόσκαλον, 'Ενταῦθα: Περάστε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας ἕνα μεσημέρι. Εἶμαι πρόθυμος νὰ σὰς ἐξηγηθῶ. Φρόσω Γούναρη, Ν. 'Υόρκη: Σὰς ἔστειλα τὸ βιβλίο με ἀφιέρωσι. Γιά τὸ ἐνδιαφέρον χίλια εὐχαριστῶ. Στάυρον καί Στέφανον Πουρνάραν, 'Αλεξάνδρεια: Νὰ γράψετε ἀπ' εὐθείας στὸν κ. Παπ. Νομίζω ὅτι δέν θὰ σὰς ἀρνηθῇ. Λίλιμπεθ, 'Ενταῦθα: 'Ο κ. Λουκάς Π. Λιναρὰς, διευθύνει τὸ γραφεῖο Πληροφοριῶν καί Παραπόνων τοῦ ὑπ. 'Εσωτερικῶν. Νὰ τοῦ γράψετε καί θὰ σὰς ἀπαντήσῃ. Τὸ διήγημα πού διαβάσατε καί πού βραβεύτηκε στὸ διεθνὲ διαγωνισμό, εἶνε δικό του. Εὐτέρπη Τοῦντα, Μαρία Σιγάλα, 'Ομηρον, Εὐμανουηλίδην, Σάββα Αἰδερικό καί Ἀλκιβιάδην Παπαθεοδώρου: Εὐχαριστῶ. Μικρὸ 'Αρμενόπουλο, Γούδα, Κωνστ. Γιαννοπούλου, 'Αταλάντη, Γεώργιον Παπὰν, Θεομνήτην, 'Εάναν, Κάρτην, Λάρισσα, 'Αντώνιον Θέμελιν καί Σωάν, Λουϊζίδην: Θὰ συνεχίσω τὸ ἐνδιαφέρον σὰς με συγκινεῖ. Τάκην Μπρέγλιαννην, Πεταλίδιον, Καλάμας: 'Ωραῖο, πολὺ ὠραῖο τὸ τραγουδάκι σας. Νὰ συνεχίσετε. Γ. Π. 'Αντωνιάδην, Λάρισσα: Βεβαίως καί θὰ γίνῃ δεχτό. 'Ο 'Θησαυρὸς' σὰς εὐχαριστῶ. Πάνταλ, Σοφ. καί Ντίμ. 'Ενταῦθα: Περάστε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας ἕνα μεσημέρι. 'Ολα θὰ γίνουν με τὸ καλὸ. Γρηγόριον Πουρνάροπουλον, Πάτρας: Τὸ δικίον εἶναι μετὰ μέρος σας. Δυστυχῶς ἀργήσατε πολὺ καί οἱ καταστάσεις τοῦ ΓΕΣ ἔχουν κλείσει. Λυπούμαι. Δημήτριον Ροῦσον καί 'Εμμ. Δακκάκη, Ρέθυμνον, Κρήτη: Τὸ νηῖ σὰς δοέσθηκε πολλὰς φορές. Μὰ ἡ τελευταία του δόξα καί ἡ πιὸ μεγάλη, ἦταν ὁ πόλεμος τῆς καί ἡ ἀντάρτικὴ τῆς δράσι κατὰ τὴν Κατοχή. Σωτήριον Δαμηλάκον, Πορτ-Σαῖδ: Θὰ συνεχιστοῦν. 'Ο Β' τόμος τοῦ βιβλίου μου θὰ κυκλοφορήσῃ τις γιορτές. 'Η διεύθυνσι τοῦ 'Θησαυροῦ' σὰς εὐχαριστῶ. Τὸ ἴδιο κι' ἐγὼ, Σιμόνη, Λυών: Ναι, ἦταν μιὰ ὑπέροχη 'Ελληνίδα. Θὰ σὰς στείλω τὴν ἐφημερίδα. Εὐχαριστῶ γιά τὸ ἐνδιαφέρον. Κωνσταντίνον Ρ. Κουλούρη, 'Αλεξάνδρουπολιν: Παλαιότερα ἴσως, τὸρα ὅμως δέν γίνεται τίποτε πιά. Γιά τὸ ἄλλο ζήτημα δέν μπορῶ νὰ σὰς πῶ, Τὸ... μυστικὸ ἀνήκει σὲ ἄλλον. 'Αργεῖον, 'Αργος: Εὐχαριστῶ γιά ὅλα. Τὰ στοιχεῖα ἐνδιαφέροντα, ἀλλὰ λείπουν ὀνόματα καί ἡμερομηνίες. Πάντως θὰ τὰ συμπληρώσω ἐγὼ καί θὰ γράψω. 'Ιωάννην Κουράκον, Γεώργιον Πατρινόν, Γεώργιον Βαδῶρον, Χρήστον Κοτόπουλον, 'Αθανάσιον Δαπόντη, Σούλην Παπαζαφειρόπουλον, Στυλιανόν Ράπτην καί 'Αναστάσιον Σαλῶραν, 303 Β.Σ. 804: Τὸ ὁμαδικὸ σας γράμμα με συγκίνησε. Θὰ συνεχισθοῦν. Γιά τὴν δράσι τοῦ 'Εσπ. Πουλ. θὰ γράψω. Λοῦκῶν Σικαλίδην, Πειραιά: 'Ισως νὰ προκομῇ γιά συνουσία. Δέν ξέρω τί νὰ ὑποθέσω. Πάντως σὰς τηλεφώνησα πολλὰς φορές στὸ 47.751, ἀλλὰ δέν σὰς βρήκα. Θὰ σὰς πάρω στὸν καινούργιον ἀριθμὸ. Γεώργιον Παπακώστα, Κοζάνην: 'Ηταν κατὰ ἀσύλληπτο. Κι' ὅταν ἀκόμη τὸν ἐστάσαν στὸν τοῖχο, χαμογελοῦσε περήφανα ἀνὰ ἔδρασε τὸ δράμα τῆς 'Ελλάδας ζωντανέμονο. 'Ελένη 'Αρμενάκη, Νικόλαον Βασταρδῆν καί Σπυρίδωνα 'Αντωνικόπουλον, Πρέβεζα: Τὸ ζήτημά σας εἶναι τακτοποιημένο πρὸ πολλοῦ. Νὰ κάνετε ἀπὸ μιὰ ὑπεύθυνη δήλωσι τὴν ὁποία θὰ στείλετε στὸ ΓΕΣ. Νὰ τὴν βεβαιώσετε ὅμως προηγουμένως στὴν ἀστυνομικὴ ἀρχὴ τῆς περιφέρειας σας. Χαρὰλαμπον Δοντάν, 'Ασπρόπυργον, Ἀττικὴ: Εἶμαι σύμφωνος. Νὰ μοῦ τὰ στείλετε καί θὰ κρίνω. Νικόλαον Νίκαν, Πειραιά: Θὰ ἐπανέλθω πολὺ σύντομα στὸ ἴδιο θέμα κι' εἶται δέν θὰ ἔχετε πιά παράπονο. Πάντως ἀν' ἀπορούσατε νὰ μοῦ στείλετε τὰ ὀνόματα τῶν σκοτωμένων ἡ καί τῶν ζωντανῶν ἀκόμη, θὰ μ' εὐχαριστοῦσατε πολὺ. Νὰ περιμένω; 'Αντρέα Γκογκορόωνην, Βαθῶ, Σάμος: 'Η ἀποστολὴ αὐτὴ ἐγίνε ἀπὸ τὸ νηῖ σας. Τὸ καίκι ἔφυγε τὴ νύχτα τῆς 28 Μαρτίου 1943. Τίποτε περισσότερο δέν γνωρίζω. Α. Μ. Τσουλάκον, 'Ενταῦθα: Δέν τακτοποιοῦνται μετὰ τὸν τρόπο αὐτὸ τέτοια ζητήματα. Περάστε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας ἕνα μεσημέρι, νὰ τὰ ποῦμε ἀπὸ κοντά. Φέρτε καί τὴς φωτογραφίες. Λευκοῦλα, Πορτ-Σαῖδ: 'Ελπίζω νὰ λάβατε τὸ βιβλίο μου καί τὰ γραμματόσημα. Στις γιορτὲς θὰ σὰς στείλω καί τὸν Β' τόμο. Μὴ μοῦ στείλετε χρήματα. Εἶναι ἕνα μικρὸ δῶρο, σὲ μιὰ ἐνητεμένη 'Ελληνοπούλα, πού νοσταλγεῖ τὴν 'Ελλάδα. Σὰς εὐχαριστῶ γιά τοὺς ἀπογόνους τοῦ... Μ. 'Αλεξάνδρου!

Γ. Β. Ι.

Ξτιούαρτ Τρεννίξερ Ντεμωόρα Κερρ

ΟΙ ΣΥΝΤΑΓΕΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΤΖΕ'ΙΜΣ ΦΟΣΤΕΡ: Ντροπαλός νέος. ΦΡΕΝΤ ΟΥ'ΙΛΕΡ: Φίλος του. ΛΥΝΤΙΑ ΤΑΡ: Πεταλούδα του δρόμου. ΤΖΕ'Ι'Ν ΜΑΤΜΑΝ: Το είδωλο του Τζέιμς. Ένα γκαρσόνι. (Ή ύποθεσι στο Λονδίνο).

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' έναν κεντρικό δρόμο). ΦΡΕΝΤ (συνεινώντας το φιλικό του μάθημα): Ο έρωτας, Τζέιμς, είναι μια αρρώστια και για την θεραπεία της υπάρχουν μερικές συνταγές...

ΤΖΕ'ΙΜΣ: Έχω χρειάζομαι τη συνταγή για να γνωρίσω με τη νέα που συναντώ κάθε πρωί, μεσημέρι και βράδυ στο ασανσέρ των γραφείων μας. ΦΡΕΝΤ: Έχω τη συνταγή!

ΤΖΕ'ΙΜΣ (μ' έκρηκτική χαρά): Πες την!

ΦΡΕΝΤ: Λέγεται «Συνταγή της συστάσεως». Πλησιάζεις με αέρα τη γυναίκα που έχεις στο μάτι και της λές: «Συγγνώμη... Δεν είστε η Μπέτυ Θανόσου;» Αυτή σου απαντά ότι δεν είναι... Ξαναζήτησες συγγνώμη. Σκολιάζεεις τη γκράφ σου... Στο μεταξύ της κάνεις συντροφιά... Ή έπαφ' έτσι έγινε...

ΤΖΕ'ΙΜΣ (διστακτικά): Έγώ όμως θα δυσκολευτώ. ΦΡΕΝΤ: Κουράγιο! Νά! Κατηφορίζει μια ώμορφη γυναίκα!

ΤΖΕ'ΙΜΣ (με τρόμο): Στάσου! Τι όνομα να μεταχειριστώ; ΦΡΕΝΤ: Βρές ένα στην τύχη.

ΤΖΕ'ΙΜΣ: Βρήκα. Τζέιν Μάτμαν. Σου άρεσει; ΦΡΕΝΤ: Καλό! Άδαντι, λοιπόν. Πλησιάζεις την και ρωτάς την αν είναι η Τζέιν Μάτμαν!

ΣΚΗΝΗ 2η

ΤΖΕ'ΙΜΣ (τραυλιστά στη δεύτερη άνωστη): Συγγνώμη... Δεν είστε η... Τζέιν... Τζέιν... Μάτμαν. Η ΑΓΝΩΣΤΗ (χαμογελά): Γιατί όχι; Μήπως της μοιάζω;

ΤΖΕ'ΙΜΣ: Μάλλον... Η ΑΓΝΩΣΤΗ: Άσφαλώς θα μοιάζω με κάποια, που θα ήθελες να της κάνεις το τραπέζι, ε;

ΤΖΕ'ΙΜΣ (έκπληκτος): Εί!... Ναι!...

Η ΑΓΝΩΣΤΗ: Τότε άς γίνω το θέλημά σου. Αυριο όμως, γιατί σήμερα είμαι άγκασε. Λοιπόν στο μπάρ «Σπλέντιτ», στις δωδεκάμιση... Συμφωνείς; (Ο Τζέιμς κουνάει το κεφάλι του, ενώ η άγνωστη του χαμογελά και απομακρύνεται).

ΦΡΕΝΤ (πλησιάζοντας): Λοιπόν; Πέτυχε η συνταγή; ΤΖΕ'ΙΜΣ (μυσημένος): Νά την βράσω τη συνταγή σου! Μούδωσε ραντεβού... για να φάμε!

ΦΡΕΝΤ: Μπα! Φαίνεται πως ζέρει κι' αυτή από έρωτικές συνταγές. Αυτή είναι η «συνταγή της άγκιστρώσεως».

ΤΖΕ'ΙΜΣ (με θλίψη): Δεν έχω διαθέσει να ζοδευτώ με μια τυχαία που δεν συμπαθώ.

ΦΡΕΝΤ (με διαμαρτυρία): Άκου φίλε μου... Δεν μπορείς να μάθεις, χωρίς να πληρώσεις. Άλλωστε θα βρίσκω κι' εγώ στον τόπο του ραντεβού σου και θα

σας επιτηρώ, έτοιμος να σου σερβίρω την τρίτη συνταγή.

ΤΖΕ'ΙΜΣ (κουνώντας θλιβερά το κεφάλι): Θαρρώ πως έμπλεξα άσχημα με τις συνταγές σου. Άλλου σκόπευα να πάω κι' άλλου με πιάς.

ΦΡΕΝΤ: Ύπομονή.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Το μεσημέρι της επομένης. Ο Τζέιμς κατεβαίνει από το γραφείο του με το άσανσέρ. Στόν από κάτω όροφο το άσανσέρ σταματάει και μπαίνει το ίδιο όχημα του. Μια μελαχροινή κοπέλλα, άπλα τυμμένη, μ' έλαφρό βάψιμο).

ΤΖΕ'ΙΜΣ (στον έαυτό του): Τώρα ή ποτέ! (Βγάζει το καπέλλο): Συγγνώμη... Δεν είστε η μίς Τζέιν Μάτμαν; Η ΑΓΝΩΣΤΗ (βγαίνοντας από το άσανσέρ): Άκριβώς!

ΤΖΕ'ΙΜΣ (τά χάνει): Πώς; Άλήθεια;

ΤΖΕ'ΙΜΣ: Σας είπα: Είμαι η Τζέιν Μάτμαν!

ΤΖΕ'ΙΜΣ: Μπα! Δεν είμαστε καλά! Παρντόν! Δεν είμαι καλά... Ή Τζέιν Μάτμαν, είπατε; (Στόν έαυτό του): Άλιθρία! Μ' έφαγες με τις συνταγές σου! (Στην Τζέιν): Ή Τζέιν Μάτμαν, λοιπόν;

ΤΖΕ'ΙΜΣ: Σας είπα ναί! ΤΖΕ'ΙΜΣ: Μα αυτό δεν είναι δυνατόν, γιατί αυτό τ' όνομα το έδωγα από το μυαλό μου... (Κοιμάζει): Συγγνώμη... Έκανα κάποιο λάθος στή... συνταγή. Χαίρετε...

ΤΖΕ'ΙΜΣ: Περίεργος τύπος! Ποιά συνταγή; Έχει γούστο ν' ανακατεύεται κι' αυτός με συνταγές. (Γελά). Πρέπει να τον γνωρίσω. (Τραβάει για το μπάρ «Σπλέντιτ» για το γεύμα της).

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στό «Σπλέντιτ» ο Τζέιμς συναντάει το «άνειθιμμπο ραντεβού» του). Η ΑΓΝΩΣΤΗ (στον Τζέιμς που την πλησιάζει παραμυλώντας): Σεκάσαμε να συστηθούμε χτές. Με λένε Λύντια Τάρ.

ΤΖΕ'ΙΜΣ: Κι' έμενα Τζέιμς όοστερ. (Με λοξό βλέμμα κυττάει στο μακρύ μακρύ του μπάρ την πλάτη του όρεντ. Στόν έαυτό του). Άτιμε! Μ' έκαψες με τις συνταγές σου. (Στη Λύντια): Θα φάμε, λοιπόν;

ΛΥΝΤΙΑ: Μα θέλει ρώτημα; Για να φάω ή όχι!

(Μετά το γεύμα).

ΛΥΝΤΙΑ (άνάθε ένα τοιγάρο): Όραιο κέντρο.

ΤΖΕ'ΙΜΣ (με το βλέμμα στραμμένο άλλου): Νά! (Σαφηνικά): Μπα! Ή Τζέιν! (Στην Λύντια): Συγγνώμη... Ένα λεπτό. (Σηκώνεται): Είδα κάποιον φίλο μου και πρέπει να του μιλήσω. (Απομακρύνεται).

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στόν πάγκο του μπάρ). ΤΖΕ'ΙΜΣ (χτυπώντας δυνατά τόν όρεντ στην πλά-

τη): όρεντ! Την τρίτη συνταγή! Τη «συνταγή της άπαγκιστρώσεως»!

ΦΡΕΝΤ: Γιατί; Τι σου συμβαίνει;

ΤΖΕ'ΙΜΣ: Γευματίζω με το «φρίχτο ραντεβού» μου, ενώ ή άγαπημένη μου περιμένει το γεύμα της σ' ένα άλλο τραπέζι.

ΦΡΕΝΤ: Πώς την λένε;

ΤΖΕ'ΙΜΣ: Λύντια Τάρ...

ΦΡΕΝΤ: Γύρισε στη θέση σου. Θα σε άπαγκιστρώσω στο άψε-σβύσε.

ΤΖΕ'ΙΜΣ (σαρκαστικά): Με συνταγή πάλι;

ΦΡΕΝΤ: Με συνταγή! Θα της στείλω ένα άνυπόγραφο σημείωμα, που θα γράφει: «Όυγε, γιατί θα τ' άποκαλύψω όλα!»

ΣΚΗΝΗ 6η

(Στό τραπέζι του Τζέιμς και της Λύντιας, πλησιάζει το γκαρσόνι και της δίνει ένα σημείωμα, που το διαβάει και άσπριζει).

ΛΥΝΤΙΑ (στο γκαρσόνι): Ποιος σου το έδωσε αυτό;

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Ο κύριος εκεί... (Δείχνει): Μπα!

Εφυνε...

ΛΥΝΤΙΑ: Δεν πειράζει. (Στόν Τζέιμς): Μόλις έλαβα μια άσχημη είδηση. Νά με συγχωρήτε. (Φεύγει).

ΤΖΕ'ΙΜΣ (άνοιγοκλείνοντας τα μάτια): Ο συνταγολόγος μου τώκανε πάλι το άσχημα του! (Πλησιάζει με άυτοπεποίθηση την Τζέιν): Μόνη γευματίζετε; Κι' εγώ το ίδιο. Κάνουμε παρέα;

ΤΖΕ'ΙΜΣ: (Διακόπτε το διάβαμα): Μπα! Είστε ο κύριος που ζέρει τ' όνομά μου. Συγγνώμη... Δεν μπορώ όμως να θυμηθώ που είχαμε συναντηθί.

ΤΖΕ'ΙΜΣ (με θάρρος): Δεν είχαμε ποτέ συναντηθί!

ΤΖΕ'ΙΜΣ: Τότε; Πώς ζέρετε τ' όνομά μου;

ΤΖΕ'ΙΜΣ: Έλατε στο τραπέζι μου να σας έμπιστευθώ τη συνταγή μου για τα γυναικεία όνόματα...

ΤΖΕ'ΙΜΣ (με άσφορία): Ουφ! Κι' έσείς με συνταγές ανακατεύετε; Θεέ μου! Το ίδιο κι' εγώ. Άπό το πρωί ως το βράδυ με συνταγές καταπιάνομαι. Το όνομά μου φιγουράρει στην πόρτα της φαρμακευτικής έταιρείας, που βρίσκεται άντικρυ στο άσανσέρ της πολυκατοικίας.

ΤΖΕ'ΙΜΣ: Ά! Τώρα εξηγείται πως ανακάλυψα τ' όνομά σας. Το βλέπω γραμμένο στην πόρτα κάθε φορά που άνεδοκατεβαίνω με το άσανσέρ...

ΣΚΗΝΗ 7η

(Μετά το γεύμα).

ΤΖΕ'ΙΜΣ (εύθυμα κι' άφου άκουσε την έξομολόγησή του): Άκουσε φίλε μου! Στόν έρωτα δεν έχουν θέσι οι συνταγές, αλλά ή τύχη!

ΤΖΕ'ΙΜΣ: Συμφωνώ! Οταν εί όμως να έγκαταλείψετε κι' έσείς τις δικές σας.

ΤΖΕ'ΙΜΣ (με άπονοήτευση): Και πως θα ζήσω χωρίς τις συνταγές μου; ΤΖΕ'ΙΜΣ: Έχω μια καλύτερη συνταγή που λέγεται γάμος. Μόνο που για να πετύχει, χρειάζεται να τη φτιάξουν δύο. Έγώ βάζω τη δική μου όδοι. Δέχεστε να κάνετε το ίδιο;

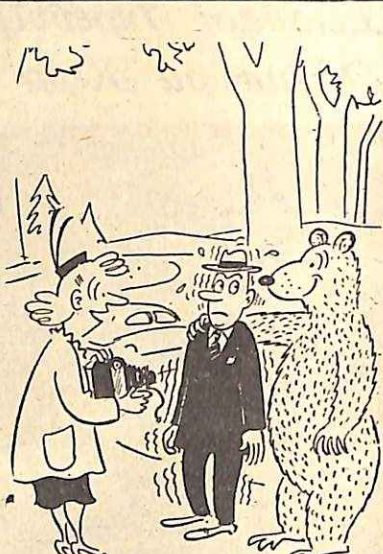
ΤΖΕ'ΙΜΣ: Μάλλον ναί. Άλλά καμιά φορά δεν άρκοουν δύο για τη συνταγή του γάμου. Μπαίνει και τρίτο συστατικό: Μία όδοις... πεθεράς!

ΤΖΕ'ΙΜΣ: Ά! Όστε ύπάρχει και μαμά; ΤΖΕ'ΙΜΣ: Ύπάρχει.

ΤΖΕ'ΙΜΣ: Νά σας πω. Προτιμώ αυτό το τρίτο συστατικό, από κάποιο άλλο τρίτο που μπαίνει μερικές φορές στο γάμο!

(Αύλαία)

ANTONY ΠΟΥΛ

— Μην τρέμεις, χρυσέ μου!..

ΓΙΑ ΝΑ ΒΛΕΠΗ

— Δεν κάνει τίποτα, κυρία μου. Με πλήρωσε ό απέναντί σας!...

— Να με συγχωρήτε, αλλά το ποίημα που της άπαγγέλλετε, δεν είναι άκριβώς έτσι!...

Τά μυθιστό

ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ο φωτορεπόρτερ

ΑΠΟ τριάντα περίπου έτών είναι ένας από τους βασικούς παράγοντες της ελληνικής δημοσιογραφικής ζωής. Το φωτορεπορτάζ εδώ στην Ελλάδα έχει τις ρίζες του στις άρχες του εικοστού αιώνα, αλλά ή συστηματική όργανωσίς του ξεκινάει από την εποχή της Μικρασιατικής καταστροφής. Παλαιότερα έξυπηρετούσαν τις έφημερίδες άρισμένοι έπαγγελματίες φωτογράφοι, όπως ο άκμάζων άκμοι Πουλής, ο Σούτσος κι' ένας δυό άλλου. Ο Πουλής είναι ο πρώτος που ένόησε τη δραστηριότητά του στο φωτορεπορτάζ. Παρηκολούθησε τους Βαλκανικούς Πολέμους του 1912-13 κι' άποθανάτισε σε φωτογραφίες τα σημαντικότερα πολιτικοστρατιωτικά γεγονότα της εποχής εκείνης. Και σήμερα άκόμη ο έφημερίδες όταν χρειάζονται καμιά άναγνωριστική φωτογραφία της εισόδου του ελληνικού στρατού στη Θεσσαλονίκη, ή της συνεργασίας Βενιζέλου — Κωνσταντίνου, στον Πουλής καταφεύγουν. Διατηρεί σαν ιερά κειμήλια τις πλάκες, από τις όποιες άνατυπώνει κάθε τόσο άντίγραφα.

Έκτοτε ο Πουλής έγινε στενός συνεργάτης των έφημερίδων. Έτρεχε μόνος του όπου υπήρχαν γεγονότα ίδιαίτερης ενδιαφέροντος, αλλά τον έπαιρναν και οι συντάκτες μαζί τους, όταν ήθελαν να συνοδεύσουν τις καμπάνιες με φωτογραφίες.

Το φωτογραφικό μηχάνημα της εποχής εκείνης κάθε άλλο παρά εύρηστο ήταν. Όλόκληρο έργοστάσιο. Με πελώριο, ριπιδό, με το άπαραίτητο μαύρο σεντόνι, με την κάθε πλάκα τοποθετημένη στην κρυπτή της. Και δεν υπήρχαν τότε οι σημερινές εύκολες τών συγκοινωνιακών μέσων. Ο Πουλής ξεκινούσε για το φωτορεπορτάζ, φορτωμένος τη μηχανή στον άμο.

Άργότερα ένεφανισθ ό Σούτσος. Έξυπνηρ-ησε κι' αυτός τις παλιές έφημερίδες με την κλασσικού τύπου μηχανή του, από την όποια δεν ένοούσε να άποχωρισθ ούτε κατά τα τελευταία πρό το θάνατό του χρόνια, όταν είχαν κάνει την εμφάνισή τους οι αλάκες.

Ο Σούτσος δεν ένοούσε να παραβή στην έφημερίδα μια ολαόδηποτε φωτογραφία, αν δεν ήταν άπόλυτα σύμφωνη με τα καλλιτεχνικά του γούστα. Έθεώμαζε τα φωτογραφικά του δημιουργήματα όπως ένας γλύπτης. Αυτός άμάζε το έργο του μόλις τελείωνε. Αυτός άκριβώς ήταν ο λόγος για τόν όποιον σαιναό-ταν τις σύγχρονες φωτογραφικές μηχανές. Εί-χαν μεγάλη έμπιστοσύνη στην παλιά καρδιά-να, ή όποια πειθαρχούσε στις έπιθυμίες του.

Η προσήλωσίς του στην καλλιτεχνική πλευρά του φωτορεπορτάζ και ή όλίγη άσρημά-ρα του, τόν ώδηγόσαν κάποτε σε ύπερβολές. Άλλά και σε καμιά έπεισόδια. Όταν πέ-θανε ο έξόριστος Πατριάρχης Κωνσταντίνος, θανε ό Σούτσος έτρεξε από τους πρώτους στη Νέα ό Σούτσος έτρεξε από τους πρώτους στο ύπαι-φίλαδέλφεια — όπου το σπλι το άποθανόν-τος, — έστησε τη μηχανή του μπροστά στο νεκρό, έχωσε το κεφάλι του κάτω από το μαύρο σεντόνι και όταν διεισπύσε ότι όλα ήσαν εν τάξει, φώναξε:

— Παρακαλώ, μην κινηθίτε!

Ή παράκλησις άπευθύνετο προς τόν νεκρό Πατριάρχη, ό όποιος, φυσικά, άνεμορφώθη... πειθαρχικώτατα στην έντολή του Σούτσου.

Το φωτορεπορτάζ παρουσίασε ενδιαφέρον-σα εξέλιξη κατά τη διάρκεια της Μικρασιατι-κής έκστρατείας και συστηματοποιήθηκε με-

τά την καταστροφή. Ο μακαρίτης ζωγράφος Γεώργιος Προκοπίου πήρε θαυμάσιες φωτογραφίες από το μέτωπο, τις όποιες δημοσίευαν οι έφημερίδες της εποχής.

Ένας από τούς συστηματικούς φωτορεπόρ-τερς, που έδωσαν ώθησι στο έπάγγελμα αυτός μετά τη μικρασιατική καταστροφή, ήταν ό Δημ. Γιαγκούλου. Είχε έγκαταστήσει το στρατηγείο του στην αλή του «Ελευθέρου Τύπου» και άνέπτυξε μεγάλη δράσι κατά την ταραχώδη περίοδο τών συγχών στρατιωτικών κινημάτων και τών έσωτερικών άναστατώσεων γενικά. Μετά τόν Γιαγκούλου, ένεφανισθ ότόν όρίζοντα ό Μαν. Μεγαλοοικονόμου, ό όποιος με το δαιμόνιό του και την έφευρετικότητά του δημιούργησε επανάστασι στα συστήματα του φωτορεπορτάζ. Δεν ήταν μόνο άεικίνητος. Μπήκε στο νόημα της εύρυτέρας άποστολής του φωτορεπόρτερ και άνέπτυξε πρωτοβου-λίες, οι όποιες άπεδείχθησαν έξυπνερτικώτα-τες για την άριότητα μιας έφημερίδας.

Ο Μεγαλοοικονόμου άντελήφθη ότι για να κάνει όσο το δυνατόν άποδοτικότερα τη δου-λειά του, έπρεπε να κινήται με τις άνησιχίες του δημοσιογράφου. Νά κάνει τη δουλειά του με θάρρος. Και να έπιστρατεύει σε κάθε πει-ρίπτωσι την έφευρετικότητά του.

Όταν έπρόκειτο να ταξιδέψει για πρώτη φορά ό «Ελευθέριος» Βενιζέλος στην Άγκυρα, άπηγόρευσε στους δημοσιογράφους να έπιεί-θασθούν αιτήν «Ελλάς». Γενικά, είχαν ληφθί τα κατάλληλα μέτρα να μην εισχωρή κανείς λαθραίως στο πολεμικό. Και όμως... Όταν το «Ελλάς» έφημερώθηκε στην Προποντί-δα, ένεφανισθ έαφνικά στο κατάρτωμα ό Μεγαλοοικονόμου. Έτοιμος να φωτογραφίσθ τόν Βενιζέλο με φόντο τις τουρκικές άτέρες. Ή άκολουθία του τότε πρωθυπουργού τά έ-χασσε, αλλά δεν μπόρεσε να έξακριβώσι το πως παρεβιάσθη ή διαταγή τόν Βενιζέλου. Πάντως ό Μεγαλοοικονόμου είχε τις έπιτυ-χιές του...

Έκτοτε το φωτορεπορτάζ στην Ελλάδα έ-ξελιχθ τόσο, ώστε να μην έχη να ζηλήψη τίποτε από το φωτορεπορτάζ της Εύρώπης και της Άμερικής. Έγινε άναπόσπαστο και χρη-σιμώτατο μέρος της δημοσιογραφικής λειτουργίας. Η έλλειψη μιας ειδήσεως, έστω σπου-δαίας δεν έχει τόση σημασία, όσο ή έλλειψη της φωτογραφίας ενός σημαντικού επικαίρου γεγονότος. Ο σημερινός φωτορεπόρτερ δεν περιορίζεται στα τυπικά γεγονότα, στις τελε-φίες, στους έπισήμους ξένους, στην εικονογρά-φηση τών δημοσιογραφικών έρευνών. Έχει το δικτύό του, πληροφορείται τα διάφορα συμ-βαίνοντα και τρέχει κέπτι τόπου, πολλές φο-ρές πριν και από τόν συντάκτη.

Το φωτορεπορτάζ δεν έμεινε έξω από τις νεώτατες έπιστημονικές κατακτήσεις. Χάρis στην έφευρεσι της τηλεφωτογραφίας, ή έφημε-ρίδα μπορεί σήμερα να έχη στα γραφεία της τη φωτογραφία ενός γεγονότος που συνέβη στη Νέα Υόρκη, άκριβώς μια ώρα μετά το συμβάν. Οι φωτογραφίες της άφίξεως και ύ-ποδοχής του βασιλικού ζεύγους, έφθασαν έδω με το σύστημα αυτό τόσο γρήγορα, όσο χρει-άσθηκε ή έπισημη πομπή να πάη από την ά-ποβάθρα στο ξενοδοχείο!...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

1 Ο Ουίλλιαμ Κόν και ή Μαίρη Τορίλες έζησαν τριάντα χρόνια μαζί σαν εύτυχι-σμένοι σύζυγοι. Το 1948 όμως άποφάσισαν να χωρίσουν. Η άπόφασίς τους αυτή εξέπλη-ξε τούς γναστούς τους, που δεν κατόρθωσαν να βρουν μια έξήγησι. Τώρα, ύστερα από χωρισμό 5 χρόνων, οι δυό άλλοτε σύζυγοι, που δεν μπόρεσαν να βρουν άλλου την εύ-τυχία, άποφάσισαν να ξαναπαντρευθόν. Έ-τέλεσαν, λοιπόν, μεγαλοπρεπώς για δεύτερη φορά τούς γάμους τους στο Πάρισμαυρκ κι' έφυγαν για ένα νέο μήνα τού μέλιτος. Ο γάμος έινε σήμερα 82 χρόνων και ή νύφη 60!

2 Ο Ευγένιος Όκς, περίφημος κομμώτης της Φραγκφούρτης, είναι συγχρόνως κι' ένας πολύ καλός ζωγράφος. Όπως ισχυρί-ζεται ο ίδιος δεν έδωσε ποτέ δεκάρα για ν' άγοράση πινέλλο. Τά φτιάχνει μόνος του με τα μαλλιά τών πελατιστών του, οι όποιες άγοράζουν συχνά τόν πινάκα, που ζωγραφί-στηκε με πινέλλο φτιαγμένο από τα μαλ-λιά τους.

3 Η αύλαία, που παρταμίζει ή νέα αυτή για να μάς δείξη το χαριτωμένο προσω-πάκι της, έινε άπό... μακαρόνια. Πρόκειται για μια έξυπνη ρεκλάμα Ιταλικής μακαρο-βιομηχανίας, που έκανε πολλούς Άμερικα-νούς να δοκιμάσουν και ν' άγαπήσουν τα σπαγγέτια.

4 Στο Σεαλίτσε, μια πόλι της Ισπανίας, 150 χιλιόμετρα νοτιοανατολικά της Μα-δρίτης, έγιναν με άφάνταστη μεγαλοπρέπεια οι γάμοι της Καρμίνας Γκονζάλες, άδελφής του διασημό ταυρομάχου Λούις Μιγκουέλ Ντομίνγκου, με τόν Άντόνιο Όρεντόν. Ένα νεαρό ταυρομάχο 22 χρόνων. Ο άδελ-φός της νύφης είχε καλέσει στο γαμήλιο γεύμα 2000 άτομα. Στη φωτογραφία μας τά δυό άδελφια τσουγκρίζουν τά ποτή-ρια τους.

ΒΟΥΒΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Ο ήλιος είχε δύσει και η ατμόσφαιρα ήταν διάφανη. Από ώρες, η Καίτη τριγύριζε μέσα στην πόλη και σε λίγο βρέθηκε στο πάρκο. Ένοιωσε ευχάριστη καθώς ο καθαρός αέρας της χαίδευε το πρόσωπο. Κάθισε να ξεκουραστή σ' ένα παγκάκι και, ξαφνικά, πρόσεξε πως σε μια άκρη του υπήρχαν γραμμάτια χαραγμένα με σουγιά. Η Καίτη κύτταξε καλύτερα. Τα γραμμάτια έλεγαν: «Τηλεφώνησε μου, αγάπη μου, στον αριθμό...». Η φράση αυτή θα είχε γραφτεί από πολύ καιρό, αλλά ξεχώριζε ακόμη καθαρά. Γυναίκα ή άντρας την είχε γράψει; Ποιος ξέρει... Η Καίτη, από περιέργεια, αποφάσισε να τηλεφωνήσει. Πραγματικά, όταν βγήκε από το πάρκο, μπήκε σ' ένα μπάρ και τηλεφώνησε.

— Έμπρός! Είμαι η δεσποινίς Καίτη Ρίδα.
— Εδώ ο αρχιτέκτονας Άγγελος Σαγίδης...
— Με συγχωρείτε, βρήκα τον αριθμό του τηλεφώνου σας...
— Α! αλήθεια, τη διέκοψε ο Σαγίδης, είχα ξεχάσει πως είχα βάλει την αγγελία στην εφημερίδα. Έχουν περάσει τρεις μέρες από τότε και κανένας δεν τηλεφώνησε. Έπειδη πρόκειται να φύγω για δουλειά, θα ήθελα να σας γνωρίσω άμεσα. Δεν θα μου άρεσε ν' αφήσω το κοριτσάκι μου στο σπίτι μόνο με τη μαγειρίσα...
— Η Καίτη δεν είχε καταλάβει καλά τί γύρευε ο αρχιτέκτονας, καμαριέρα ή παιδαγωγός.
— Πότε πρέπει να έρθω; ρώτησε η Καίτη.
— Αν μπορείτε, έλατε άμεσα.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΑΡΚΟΥ

Και της είπε τη διεύθυνσή του.

Έτσι η Καίτη, που ήταν χωρίς πόρους, έπειτ' από τον τραγικό θάνατο των γονέων της σ' ένα αεροπορικό δυστύχημα, βρέθηκε απ' την απροσδόκητη βοήθεια ενός μυστηριώδους αριθμού τηλεφώνου, παιδαγωγός της κόρης του αρχιτέκτονα Άγγελου Σαγίδη.

Η Καίτη συμπάθησε άμεσα το νέο περιβάλλον, καθώς και τον αρχιτέκτονα που ήταν κάπου σαράντα χρονών και πολύ γοητευτικός. Εκείνο που της έκανε εντύπωση, ήταν πως δεν έδειχνε καμμία θλίψη για το θάνατο της γυναίκας του, που είχε πεθάνει έπειτ' από μια όδυνηρή αρρώστια εδώ κι' ένα μήνα.

Το ίδιο εκείνο βράδυ, η Καίτη ανέλαβε τα καθήκοντά της. Το άλλο πρωί, γνώρισε το κοριτσάκι, τη Ρόζα, που ήταν αληθινά ένα χαριτωμένο πλάσμα έξι χρονών. Όταν μπήκε στην κάμαρά του, κοιμόταν ακόμα. Η Καίτη έσκυψε και το φίλησε.

— Μπαμπά! ψιθύρισε η Ρόζα, ανοίγοντας τα γαλανά ματάκια της.
— Ω! ποιά είσαι εσύ; πρόσθεσε, βλέποντας πως δεν ήταν ο μπαμπάς της.

— Είμαι η Καίτη, η καινούργια σου φιλενάδα. Θα σ' αγαπάω πολύ και θα σου λέω ώρα-ώρα παραμύθια.

— Α! αν είναι έτσι, θα σ' αγαπάω κι' εγώ! είπε η μικρή, αγκαλιάζοντας με τα χεράκια της την Καίτη που είχε σκύψει από πάνω της και τη χαίδευε.

Όσο περνούσε ο καιρός, η Καίτη έδειχνε μεγαλύτερη στοργή στη Ρόζα, αλλά, πράγμα που δε μπορούσε να τ' ομολογήσει, η παρουσία του Άγγελου Σαγίδη, της έφερνε κάποια ταραχή. Κάποτε θυμόταν και τον αριθμό του τηλεφώνου που είχε ανακαλύψει στο πάρκο, δίχως όμως να μπορεί να ξεδιαλύνει αυτό το μυστήριο.

Οι μέρες, οι βδομάδες, οι μήνες, κυλούσαν. Η Καίτη έρωτεύθηκε τον Άγ-

αγκαλιά του και τη φίλησε.

Δύο μήνες αργότερα, είχαν παντρευτεί. Η εύτυχια της Καίτης ήταν άπεριγραπτη.

Τον Όκτώβρη όμως της ίδιας χρονιάς, ο Κίμων Λαμαράς χτύπησε την πόρτα τους. Όταν η Καίτη άνοιξε, είδε μπροστά της έναν άντρα αδύνατο και μαραμένο, αλλά που διατηρούσε ακόμα κάποια όμορφη.

— Τι θέλετε; τον ρώτησε.
— Θα ήθελα να μιλήσω με την κυρία Σάσα Σαγίδη...
— Μά η κυρία Σαγίδη...
— Ακούστε δεσποινίς, θέλω να τη δώ άμεσα, άμεσα, καταλαβαίνετε;
— Η κυρία δεν είν' εδώ, είναι πολύ άρρωστη... Δε μπορεί να δεχθώ κανένα, είπε η Καίτη, νοιώθοντας από διαίσθησι πως δεν έπρεπε να πη την αλήθεια σ' αυτό το νέο.
— Σας παρακαλώ, πρέπει να τη δώ!...
— Μά, κύριε, σας είπα, η κυρία είναι πολύ άρρωστη, είναι στο νοσοκομείο...
— Είναι πολύ άρρωστη, είπατε; Τό φανταζόμουν, αλλά δεν μπορούσα νάρθω πιο γρήγορα. Κάντε μου τη χάρη να της πείτε πως ήρθε ο Κίμων... Σας παρακαλώ πολύ, δεσποινίς, να μη το ξεχάσετε...
Και, πριν ακόμη η Καίτη φτάσει να του απαντήσει, αυτός είχε εξαφανιστεί.

Πέρασαν μερικές μέρες και έπειτα έφτασε ένα γράμμα για τη Σάσα Σαγίδη. Η Καίτη το άνοιξε και το διάβασε:

«Αγάπη μου, Σάσα, σε περιμένω. Δε μπορώ πιά να ζήσω χωρίς εσένα. Έφυγα μακριά σου, όπως το ήθελες, αλλά τώρα πιά δεν μπορώ. Ειδημή θα τρελλαθώ. Αγάπη μου, θα σε περιμένω στις τέσσερις το απόγευμα στο μπάρ που είναι κοντά στο πάρκο. Κίμων».

Τώρα η Καίτη καταλάβαινε καθαρά τη διπλή ζωή της πρώτης γυναίκας του άντρός της, που ίσως να είχε πληρώσει με το θάνατό της το σφάλμα της. Καταλάβαινε επίσης και το μυστηριώδη αριθμό του τηλεφώνου, που είχε δει στο πάρκο...

Ήταν τέσσερις η ώρα όταν μπήκε στο μπάρ. Είπε στον Κίμωνα να κάθεται σ' ένα τραπέζακι.

— Γιατί δεν ήρθε η Σάσα;... τη ρώτησε μ' αγωνία όταν εκείνη κάθισε κοντά του. Θεέ μου! Δεν μ' αγαπάει πιά; Δεν είναι δυνατό! Πέστε μου, τί κάνει η Ρόζα; Τί κάνει το κοριτσάκι μου;...

Η Καίτη, στην απόκαλύψι αυτή, τάχασε. Κυττάζοντας, όμως, τα μάτια του Κίμωνα, πρόσεξε πόσο έμοιαζαν με τα γαλανά ματάκια της μικρής.

— Η κυρία, ψιθύρισε η Καίτη, ήταν πάρα πολύ άρρωστη...

— Και τώρα;...
— Η Καίτη τον κύτταξε με λύπη και κούνησε το κεφάλι της, σαν ν'όθελε μ' αυτή την κίνηση να του αποκάλυψη την αλήθεια...

Ο νέος την κύτταξε σαν απολιθωμένος. Έπειτα σηκώθηκε ξαφνικά και βγήκε απ' το μπάρ.

Μερικές ώρες αργότερα, καθώς η Καίτη μπήκε στο γραφείο του άντρός της, εκείνος της είπε:
— Γυρίζοντας στο σπίτι, είδα μια τραγική σκηνή: ένας άγνωστος ρίχτηκε στις ρόδες του τράμ, πίσω από το πάρκο...

Η Καίτη χλώμιασε, μα συγκράτησε τη συγκίνησή της.

— Τραυματίστηκε; ρώτησε σιγά, με ύφος δήθεν αδιάφορο...

— Όχι, διαμελίστηκε φριχτά. Είπε ο Άγγελος. ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ο Άγγελος την έσφιξε με πάθος στην αγκαλιά του...

— Κύριε διευθυντά, η γυναίκα σας θέλει να σας δώσει ένα φιλάκι...
— Πάρτε το εσείς και μου το δίνετε αργότερα...

Η Χάρριμετ Μόαρ, που βρήκε τραγικό θάνατο μετά την αναντίβη του σπιτιού της από βόμβα.

Φυλετικές τραγωδίες ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Όταν φανατίζονται οι λευκοί...

Η ιστορία που θα σας διηγηθώ, είναι πραγματική. Συνέβη στην πόλη Μίμς της Φλωρίδας τον 1952... Η χρονολογία αυτή θα περάσει στην ιστορία σαν «νύχτα ατιμίας και αίσχους». Ένω οι χριστιανοί έψελναν χαρούμενοι τα κάλλαντα της αγάπης και της ειρήνης, μια συνταρακτική είδηση, που διαδόθηκε σαν αστραπή, έγινε αιτία ν' αναστατωθεί όλη η γύρω περιοχή.

Άγνωστοι εγκληματίες, είχαν πιάσει στον αέρα το σπίτι του νέγρου Χάρρυ Τ. Μόαρ, με μία βόμβα! Όλος ο κόσμος έμεινε κατάπληκτος στο άκουσμα της τρομερής αυτής ειδήσεως, γιατί κατάλαβε, ότι οι τρομοκρατικές εκδηλώσεις μερικών τρελών εγκληματιών, δεν σταματούν ούτε την αγία νύχτα των Χριστουγέννων.

Ας δούμε, όμως, πώς συνέβησαν τα δραματικά γεγονότα εκείνης της βραδιάς: Ο Χάρρυ Μόαρ, ο αρχηγός της μεγάλης οργανώσεως για τα δικαιώματα των νέγρων, ένας πανέξυπνος 45άρης Αμερικανός, και η γυναίκα του Χάρριετ, ηλικίας 49 χρόνων, ήταν ακόμα ξυπνητοί στην κρεβατοκάμαρα της μικρής βίλλας τους, που βρισκόταν στο βάθος ενός δάσους από πορτοκαλιές. Ο πορτοκαλεώνας αυτός, ανήκε στο Μόαρ και ήταν πιά περά από το δημόσιο δρόμο της περιοχής.

Η μητέρα του, η Ρόζα Μόαρ και η κόρη του, κοιμόντουσαν στο πίσω μέρος του σπιτιού. Όλα σχεδόν τα μέλη της οικογενείας είχαν συγκεντρωθεί στη μικρή έπαυλη, για να περάσουν, όπως πάντα, τις ημέρες των Χριστουγέννων.

Το μεγαλύτερο διάστημα του χρόνου, ο Μόαρ ταξίδευε σε όλα τα μέρη της Αμερικής, για υποθέσεις των νέγρων και η γυναίκα του, με την κόρη των, εργαζόντουσαν ως υπάλληλοι σε εκπαιδευτικές υπηρεσίες έξω από την πολιτεία.

Τα χριστουγεννιάτικα δώρα δεν είχαν ανοιχθεί, γιατί όλοι περιμέναν τον έρχομό της μεγαλύτερης κόρης, που εργαζόταν στην Ουάσιγκτον και θα έφθανε την επομένη.

Η δύναμη της εκρήξεως της βόμβας, τινάζει το ζεύγος Μόαρ μαζί με το κρεβάτι που πάνω του σκεπή του σπιτιού του! Ακούγοντας τον τρομακτικό θόρυβο της αντανάξεως ο αδελφός της Μόαρ, ο λοχίας Τζωρτζ Σίμς, έτρεξε από το σπίτι του, που βρισκόταν εκεί κοντά, και άφου με κίνδυνο της ζωής του έβγαλε από τα έρειπια το τραυματισμένο ζεύγος, το μετέφερε με το αυτοκίνητό του στο πλησιέστερο νοσοκομείο του Σάνφορντ. Ο Μόαρ, όμως, πέθανε ακριβώς τη στιγμή που το αυτοκίνητο του Σίμς σταματούσε στην πόρτα του νοσοκομείου. Μα κι' η γυναίκα του βρισκόταν σε

άπελπιστική κατάσταση. Κατώρθωσε ωστόσο να ζήσει μερικές ημέρες. Ένω όμως φάνηκε, ότι η δυστυχισμένη θα γινόταν σύντομα καλά, πέθανε κι' αυτή στις 3 Ιανουαρίου του 1953.

Γιατί θέλησαν να δολοφονήσουν το Μόαρ; Ποιά ήταν τα ελατήρια της τρομακτικής αυτής τραγωδίας;

Ασφαλώς, η δράση του μορφωμένου αυτού νέγρου, που αγωνιζόταν με όλες του τις δυνάμεις για την πρόοδο των «έγχρωμων» Αμερικανών πολιτών, ήταν ένας απ' τους λόγους, για τους οποίους ώριμένοι φανατικοί έχθροι της μαύρης φυλής, ήθελαν το θάνατό του.

Η κυριώτερη αιτία όμως ήταν άλλη...

Στις 16 Ιουλίου του 1950, μία λευκή Αμερικανίδα, η Ουίλλυ Πάτζετ, ισχυρίστηκε, ότι εκείνο το πρωί την είχαν απαγάγει και την είχαν κακοποιήσει 4 νεαροί νέγροι. Αμέσως οι αστυνομικοί συνέλαβαν τον Σάμουελ Σέφερντ, ηλικίας 22 χρόνων, τον Ουίλντ Λή Ιρβιν, επίσης 22 χρόνων, και τον Τσάρλυ Κρίνλη, 16 χρόνων. Ο Έρνεστ Τόμας, που ήταν, σύμφωνα με τις κατηγορίες της Ουίλλυ Πάτζετ, ο τέταρτος νέγρος, κατώρθωσε να ξεφύγει. Αργότερα όμως τον σκότωσε ένα αστυνομικό απόσπασμα κοντά σ' ένα βάλτο της περιοχής Πέρρυ.

Οι τρεις νεαροί νέγροι, που συνελήφθησαν, κατηγορήθηκαν για έγκληματική κακοποίηση μιας λευκής. Την ίδια μέρα, ξέσπασε στο Γκρόβελαντ μία οργανωμένη επίθεση των λευκών κατοίκων της περιοχής έναντι των νέγρων. Ένας όχλος εξάλλων ανθρώπων, με ούρλιαχτα και πυροβολισμούς, επέτεθε έναντι των νέγρικών συνοικιών. Τρία στίπια κατεστράφησαν εντελώς από πυρκαγιάς και 400 νέγροι αναγκάστηκαν να φύγουν από τη φλεγόμενη συνοικία!

Η έθνική οργάνωση για την πρόοδο των νέγρων, έστειλε τότε άμεσως στον τόπο της καταστροφής, το σύμβουλό της Φράνκλιν Ουίλλιαμς, για να διαπιστώσει το μέγεθος των καταστροφών... Αποτέλεσμα της αναφοράς που υπέβαλε ο Ουίλλιαμς, ήταν να πάρη η υπόθεση το δρόμο των δικαστηρίων. Η σοβαρή αυτή περίπτωση εκδικάστηκε σε μία έχθρη ατμόσφαιρα στην έπαρχια Λέκκ της Φλωρίδας.

Το Άνωτατο Δικαστήριο των Ην. Πολιτειών ωστόσο, ακύρωσε την απόφαση για τους λευκούς και καταδικαστική για τους νέγρους απόφαση του κατωτέρου δικαστηρίου και διέταξε να ξαναγίνη η δίκη στο Καουρυϊνδικέϊο.

Στη νέα αυτή δίκη, ο δικαστής Ρόμπερτ Τζάκσον, δήλωσε, ότι οι έφημερίδες της Φλωρίδας, με τα εμπρηστικά άρθρα τους έναντι των νέγρων, είχαν επηρεάσει τόσο πολύ τους δικαστές του προηγούμενου δικαστηρίου, ώστε οι κατηγορούμενοι νέγροι είχαν κριθεί ένοχοι από πρώτα και ότι η δίκη δεν ήταν τίποτ' άλλο, παρά μία νομική κατοχύρωση της απόφασής που είχαν υπαγορεύσει οι έφημερίδες και το κοινό...

Την ημέρα εκείνη, λοιπόν, ο Μόαρ άρχισε μία μεγάλη εκστρατεία υπέρ των τριών καταδικασμένων νέγρων, συλλέγοντας έράνους, γράφοντας επιστολές σε γνωστούς και αγνώστους και κάνοντας διαλέξεις για τα δικαιώματα της έγχρωμης φυλής. Επίσης, ο δραστήριος αυτός νέγρος, προσπάθησε να φέρη στο δικαστήριο, κατηγορώντας τον ως δολοφόνο, το σερίφη Μάκ Κώλ, που σκότωσε το νεαρό νέγρο Σέφερντ και τραυματίσε βαρειαί τον Γουάιλντ Ιρβιν, πριν ακόμη αποδείξη η ένοχη της στην κακομεταχείριση της λευκής Αμερικανίδας.

Έτσι, όλοι οι κλάδοι της έθνικής οργάνωσης των νέγρων στη Φλωρίδα, ζήτησαν την παραδειγματική τιμωρία του σερίφη.

Δεν είχαν, λοιπόν, ακόμη συμπληρωθεί δύο μήνες από τη δολοφονία του νεαρού νέγρου Σάμουελ Σέφερντ, όταν έγινε η επίθεση έναντι του ζεύγους Μόαρ με μία βόμβα.

Γιατί θέλησαν να τον σκοτώσουν; Η απάντηση είναι απλή: Ο έγχρωμος αυτός Αμερικανός πολίτης, αγωνιζόταν για τα δικαιώματα των δημοφώνων του. Και οι λευκοί δεν τού το συγχώρεσαν.

ΓΚΛΟΣΤΕΡ ΚΑΡΡΕΝΤ

Έκείνος και Εκείνη

ΣΤΟ συστηματικά άπιστο σύζυγο, ή συνθήκη της άπιστίας ισοδυναμεί πιά μ' εξαγγελισμό. Νοιώθει μία άκατανίκητη ανάγκη να κυνηγή άλλες γυναίκες και δημιουργεί ευκαιρίες για να προδώσει τη συζυγική πίστι.

Στις περισσότερες περιπτώσεις, δεν σχετίζεται με τις άλλες γυναίκες γιατί τις αγαπάει, ή γιατί θέλει να πάρη διαζύγιο και να παντρευτεί μία απ' αυτές. Αιτία αυτής της συμπεριφοράς του δεν είναι ο έρωας, αλλά μία μόνιμη συναισθηματική διαταραχή, που πλησιάζει μάλλον στο ένστικτο μίσους.

Συνήθως, ο άντρας αυτός έχει ποτισθή βαθειά με πικρία, απ' τα παιδικά του χρόνια, γιατί στερήθηκε τότε νεισική ζωή. Οι γονείς του μάλλον ολόκληρα μεταξύ τους, ή αδιαφοροβόσαν τελείως γι' αυτόν. Η δυστυχία λοιπόν, που ένοιωσε στα χρόνια εκείνα, έπαιξε βασικό ρόλο αργότερα στη διαμόρφωσή του χαρακτήρος του, κάνοντάς τον ένα άπιστο σύζυγο. Στο σύνθετο του τόπος γυναίκες αναζητείται όταν ήταν παιδί.

Ωστόσο, καταλαβαίνει κι' ο ίδιος ότι οι σεξουαλικές καταχρήσεις δεν του φέρνουν καμιά εύτυχία. Νοιώθει μολούβι όμως μία τρομερή κατάρτιση.

Σε πολλές περιπτώσεις, όταν υπάρχουν εκ μέρους της γυναίκας και κατα- άπιστος σύζυγος μπορεί να λογικευθεί και να θεραπευθεί.

Βασική προϋπόθεση της ψυχοθεραπείας αυτής αποτελεί το να συνασθασθή ο άπιστος σύζυγος ότι δεν είναι πιά ένα παιδί στερημένο από αγάπη, αλλά ένας ώριμος άντρας, παντρεμένος και οικογενειαρχής, κι' ότι μπορεί ν' αναπτύξη μία ανδρική δύναμη βελήσεως.

Η γυναίκα του πρέπει να τον πείσει ότι είναι σεξουαλικά ταίριασμένοι κι' ότι το σπίτι τους είναι εύχρηστο, οι δικαιολογίες που χρησιμοποιούσε άπεναντί του αυτού του περιορίζονται στο ελάχιστο.

Πρέπει δέ να σημειωθεί ότι ο πρώην Δόν Ζουάν, όταν αποφασίσει πραγματική ιδεώδη σύζυγος, μπορεί να Με τη φυσική χάρη του και τον ευγενικό τρόπο του, είναι τότε πολύ πιο ευχάριστος σύντροφος απ' ό,τι ο λιγότερο ευάισθητος και άρρενωπότερος τύπος συζύγου.

Οι άπιστες σύζυγοι ανήκουν σε δυο μεγάλες κατηγορίες: 1) Εκείνες που θέλουν και που σκόπευαν να γίνουν ήθικους περιορισμούς εξ αιτίας κάποιους διαταραχών της προσωπικότητάς τους και 2) τις νευρωτικές, που παύσαν να στηρίζονται στην άπιστία, προσπαθώντας να βρουν από μόνα τους την αιτία της διαταραχής τους στα χρόνια τους.

Οι γυναίκες που μπλέχτηκαν έπασυνθή, πριν ακόμη απ' το γάμο το άπιστο με την άπιστία. Αλλά τα αποτελέσματα είναι διαφορετικά. Αλλά τα αποτελέσματα είναι διαφορετικά. Αλλά τα αποτελέσματα είναι διαφορετικά. Αλλά τα αποτελέσματα είναι διαφορετικά.

Πολλές γυναίκες με δυστυχισμένη

οικογενειακή ζωή, με πολύ λίγες φι- λίες και ενδιαφέροντα, κάνουν «κέντρο της ζωής τους τον φυσικό έρωτα. Αν υπήρχαν «ερωτές» πριν απ' το γάμο τους, δεν κατορθώνουν να αποκτήσουν ζωντανή ζωή και ν' αφοσιωθούν αποκλειστικά στον άντρα τους. Τον πητούν, με τη δικαιολογία πως πληττούν και πως δεν βρίσκουν καμιά ικανοποίηση. Έχουν φίλους, έστω κι' αν ο άντρας τους και το σπίτι τους τους προσφέρουν κάθε δυνατή χαρά.

Οι γυναίκες αυτές αφήνουν στον «ψυχρό» τύπο. Δεν ανησυχούν καθόλου για τις συνέπειες της άπιστίας τους. Η άπειλή του διαζυγίου δεν τις φοβίζει καθόλου. Χωρίζουν και ξαναπαντρεύονται εύκολα και ξέγνοιαστα.

Ο άντρας μιας τέτοιας γυναίκας, που έννοει να την κρατήσει κοντά του με κάθε βυσία, παρ' όλες τις άπιστίες της και την εκδηλη άδιαφορία που του δείχνει, αποκλίνει έτσι μια νευρωτική προσήλωσή του σ' αυτήν. Προτιμά να υποφέρει απ' τη ζήλεια και να ταπεινωθεί, παρά να τερματίσει αυτή την κατάσταση και ν' άρχισι μία καινούργια ζωή.

Στις περιπτώσεις αυτές, ο άντρας είναι σεξουαλικά άνικανος, μερικώς ή ολικώς, και γι' αυτό δεν πιστεύει πως θα επιτύχει καλύτερα σ' ένα καινούργιο γάμο.

Οι ατίτες της επανειλημμένης άπιστίας σε μία σύζυγο της πρώτης κατηγορίας είναι ίδιες με τους λόγους άλλων διαστροφών, όπως είναι ο αλκοολισμός, η τοξικομανία, η κλεπτομανία, κλπ. Η γυναίκα αυτή πρέπει να τη βάλει η ίδια, για να θεραπευθεί. Σπάνια όμως το θέλει πραγματικά.

Η μόνη ελπίδα — όχι πολύ μεγάλη — είναι πως θα χορτάσει κάποτε απ' αυτές τις «ερωτικές» σχέσεις δί- κως έρωτα. Η πώς θα βρεθή ιμπε- γμένη σε μία άσχημη κατάσταση, που θα την κάνει να καταλάβη πόσο επικίνδυνο καθήκον έχει πάρει.

Η άπιστη σύζυγος της δεύτερης κατηγορίας, η νευρωτική, δεν έχει συνή- θως έμφυτη κλίση στην άπιστία. Την έσπρωξαν σ' αυτήν άλλοι παράγοντες, ως επί το πλείστον προερχόμενοι απ' το γάμο της. Ο κοινότερος απ' αυτούς είναι η σεξουαλική άνικανότης του συζύγου. Στην περίπτωση αυτή, η γυναίκα σχηματίζει την πεποίθη- σή πως έχει το δικαίωμα να τον άπαι- σι, για να διατηρήσει τη σωματική και ψυχική υγεία της.

Σ' άλλες περιπτώσεις, ο σύζυγος δεν είναι άνικανος στην κυριολεξία, δείχνει όμως μία παιδιαστική βελία στις σχέσεις του με τη γυναίκα του, σαν να φοβήται διαρκώς πως θα τον «αποπάρη» και θα τον διώξη. Έχει σχηματίσει την έντονη πεποίθη- σή πως η γυναίκα του είναι άδύναμη, άδύναμη στο ρόλο του. Ανεχεται λοιπόν τις άπιστίες της γυναίκας του, γιατί φοβάται ότι, αν τη χωρίσει και πάρη άλλη, θα τον άπαισισι κι' εκείνη, για τον ίδιο λόγο.

Η γυναίκα όμως δεν συμπαθεί καθόλου τον άντρα που ζητιανεύει τον έρωτά της. Θέλει να βρική σταθερότητα, δύναμη κι' αυτοπεποίθηση στις έρωτικές εκδηλώσεις του.

Ωστόσο, μολονότι ο τύπος αυτός του άδύνατου συζύγου την εκνευρίζει, δεν θέλει συνήθως να τον χωρίσει. Θαυμάζει τα άλλα χαρίσματά του, την κά- λωσήν του, την πίστι του, τη γεννα- οσύνην του, το ενδιαφέρον του για το σπίτι. Νοιώθει οίκτο γι' αυτόν. Μα δεν μπορεί ποτέ να τον άπαισισι.

ΦΡΑΝΚ ΚΑΠΡΙΟ

Τί άπίστευτη φυσιογνωμία, που είναι, αλήθεια, ο Άγας Χάν! Ένας άνθρωπος του κόσμου, που χαιρείται όλες τις εγκόσμιας απολαύσεις και συγχρόνως ένας θρησκευτικός προφήτης που λατρεύεται ως ο 49ος απ' ευθείας απόγονος του προφήτη Μωάμεθ. Ένας άρχιερέας που λέγεται πως έχει το υπερφυσικό χάρισμα της «διπλής όρασεως», ένας πρίγκιψ από βασιλικό αίμα με γενεαλογία αρχαιότερη από κάθε άλλο πρίγκιπα βασιλιά στη γη, ένας Άνατολίτης μονάρχης, και συγχρόνως ένας μοντέρνος σπόρτσμαν που ασχολείται με το γκόλφ, το πόκερ, το πόλο και τις κουρ- σες.

Είναι ένας απ' τους πιο καλοντυμένους άντρες του κόσμου, ραφιναρισμένος σαν Παριζιάνος Βουλεβαρδιέρος και ικανός στην πολιτική σαν Βρετανός διπλωμάτης.

Μολονότι είναι ένας βασιλιάς χωρίς βα- σίλειο, ένας μονάρχης χωρίς κράτος, απο- τελεί ένα «κράτος» αυτός ο ίδιος. Γιατί ο τόπος όπου βρίσκεται κάθε φορά — ο- ποιοσδήποτε — θεωρείται τότε μέρος του άνυπαρκτου βασιλείου του και απολαμβάνει έκει διπλωματική άσυλία απέναντι των τοπικών νόμων.

Προσθέτουμε σ' δ' αυτά, ότι, ενώ δεν έχει στρατό, ούτε άστυνομία, ούτε θρόνο, ή θέληση του άποτελεί νόμο για 6.000.000 ψυχές, που πιστεύουν πως, αν τους κατα- ραστή, θα χάσουν όπωσδήποτε τον Παρά- δεισο του Άλλάχ και γι' αυτό φροντίζουν να μη τόν δυσαρστήσουν καμιά φορά και να εξασφαλίσουν την εύνοιά του με κάθε τρόπο.

Σήμερα, ο Άγας Χάν είναι 76 χρόνων κι' έχει συμπληρώσει 68 έτών πνευματική κυριαρχία πάνω στους Ισλαμλίτες Μωα- μεθανούς, που τόν θεωρούν σαν ενσάρκωσι του «θείου λόγου». Τό ότι γλεντάει και χαι- ρεται τη ζωή του σαν Ίνδος μαγαργιάς, δεν έχει καμιά σημασία γι' αυτούς. Για- τί, κατά τα θρησκευτικά τους δόγματα, ή εύτυχία κι' ή γαλήνη δίνουν στη ζωή τη σημασία της.

Οι περισσότεροι πιστοί της μουσουλμα- νικής αυτής αίρέσεως, βρίσκονται στις Ίν- διες και στην Ανατολική Αφρική. Υπάρ- χουν όμως και σε πολλά άλλα μέρη του κόσμου, απ' τη Ν. Υόρκη έως το σοβιετο- κρατούμενο Παμπίρ της κεντρικής Ασίας.

Η όνομασία Άγας Χάν σημαίνει, στη γλώσσα των Ταρτάρων, «επίτιμος άρχι- γός». Ολόκληρο όμως τό θύμα και οι τί- τλοι του Άγας Χάν, είναι: «Υψηλότατος Μωάμεθ Μουλάνα Χαζέρ Ιμάμ Σαχίμ Σαχ Άγας Σουλτάνος Χάν ο Γ', Φύλακας του Χρόνου και της Υπάρξεως, Ταμείον της Παγκοσμίου Ψυχής».

Οι άπλοϊκότεροι πιστοί του τόν λατρεύ- ουν τόσο, ώστε, όταν τύχη κάποτε να έ- πσκεφθή τη χώρα τους, γεμίζουν το στό- μα τους με τό χώμα που πάτησε. Κι' ά- γοράζουν, σαν πολύτιμο θησαυρό, το νερό του μπάνιου του, κλεισμένο σε μπουκά- λια!

Καθένας τους του δίνει κάθε χρόνο ένα ποσόν, σαν θρησκευτικό δώρο, ανάλογο προς τις δυνάμεις του. Έτσι, έχει απο- κτήσει μία τεραστία περιουσία, που υπο- λογίζεται σε ένα δισεκατομμύριο δολλά- ρια και που του άποδίδει εισόδημα 20-25 εκατομμύρια δολάρια τό χρόνο. Οι τρα- πέζιτες του στο Λονδίνο θεωρούν «μικρο- πράγματα» γι' αυτόν τις καταθέσεις του στην Τραπεζία τους. Κι' όμως, οι καταθέ- σεις αυτές, δεν είναι καθόλου εύκαταφύ- γητες. Πρόκειται για 8 εκατομμύρια δολ- λάρια!

Κάποτε, ένας τοπικός εισπράκτωρ τόν φώναζε του Παμπίρ, επέτρεψε στους έκει Μου- σουλμάνους να στείλουν ένα γενναίο χρη- ματικό ποσόν στον Άγας Χάν. Όταν έ- μως τόμαθε ή Μόσχα, κήρυξε τόν Άγας Χάν «εχθρό του Σοβιετικού λαού». Όσο για τόν υπεύθυνο εισπράκτορα, δεν τόν ξα- νείδε πιά κανείς!

Χήρεψε το 1926, και μετά 3 χρόνια παν- τρεύτηκε για τρίτη φορά με την κόρη ενός Γάλλου ξενοδόχου.

Τό 1946, που έκλεισε ο Άγας Χάν τό 60 χρόνια του, κάθησε στον ένα δίσκο μι- άς τεραστίας ζυγαριάς, στη Βομβάη, και στόν άλλο οι πιστοί του σάρωναν τόσα δια- μάντια, όσο ήταν τό βάρος του — 120 κιλά τότε!

Χρειάστηκαν γι' αυτό διαμάντια 550. 000 καρατιών. Τό αντίτιμό τους καθορί-

Ο Άγας Χάν με την τέταρτη γυναίκα του, τη «Μίς Γαλλία» 1930.

Ένας «βασιλιάς» ΧΩΡΙΣ ΣΤΕΜΜΑ

Άνατολίτης Κρείσος, άνθρωπος του κόσμου και Δόν Ζουάν

σθηκε σε 1.150.000 λίρες (κατά τους ειδι- κούς όμως, κόστιζαν περίπου 40 εκατομ- μύρια λίρες). Τό ποσόν αυτό άνήκει δικαιο- ματικά στον Άγας Χάν. Τό επέστρεψε ό- μως στους όπαδούς του, με τη μορφή δω- ρεών, για τήν άνεγερσι σχολείων, νοσοκο- μείων και διαφόρων άλλων φιλανθρωπικών και κοινωφελών ιδρυμάτων.

Όταν τό λένε πως είναι ο πλουσιώτε- ρος άνθρωπος του κόσμου, ο Άγας Χάν διαμαρτύρεται και δηλώνει, ότι ο τίτλος αυτός άνήκει δικαιωματικά στο φίλο του και συμπατριώτη του Νιζάμ του Χαϊντε- ραμπάν, που έχει μία μεγάλη στέρνα γε- μιάτη διαμάντια!

Ωστόσο, κι' ο ίδιος δεν ύστερεί στα πλούτη. Έχει άπέραντα κτήματα στις Ίν- διες, την Κένυα, τη Συρία και τό Ιράν, στίπια στο Παρίσι, τό Λονδίνο, τη Βομ- βάη, τό Κασαρί, μία βίλλα στις Κάννες — όπου κατοικεί συνήθως — ένα παρα- μύθιο παλάτι στη Ζανζιβάρη, ένα κλη- νητικό περίπτερο στη Σκωτία, ένα πύργο στην Ίρλανδία... Κι' δ' αυτά, διατηρούν- ται συνεχώς έτοιμα απ' τους υπηρέτες του, για τήν περίπτωση που θα βελήση να έ- πσκεφθή ξαφνικά ο ύψηλος ιδιοκτήτης τους.

Δεν είναι καθόλου άμορφος ο Άγας Χάν. Ζυγίζει πάνω από 120 κιλά και φοράει συνήθως κάτι σκούρα γυαλιά που τόν κά- νουν να μοιάζει με... κουκούδαγιά! Κι' ό- μως είναι συμπαθέστατος στις γυναίκες, για τή φυσική γοητεία του, τους πολιτι- σμένους τρόπους του και τους θρύλους που τόν περιβάλλουν.

Η πρώτη σύζυγός του ήταν ή Ίνδη Σαχ- ζαντί.

Τήν παντρεύτηκε ότον ήταν 20 χρο- νών κι' έζησε μαζί της λίγα χρόνια. Ύ- στερα, τό 1908, γνώρισε τήν Τερέζα Μα- λιάνο, μία Ίταλίδα άριστοκράτισσα που είχε γίνει χροήστρια μπαλέττου, τήν έρω- τέθηκε και τήν παντρεύτηκε. Ο ένας απ' τους δυο γιουούς που απέκτησε μαζί της, είναι ο Άλφ Χάν, τώες σύζυγος της Ρίτας Χαίηγουορθ.

Χήρεψε το 1926, και μετά 3 χρόνια παν- τρεύτηκε για τρίτη φορά με την κόρη ενός Γάλλου ξενοδόχου.

Έζησε μαζί της 14 χρόνια κι' απέκτησε άλλον ένα γιού. Τό 1943, χώρισαν για «ά- συμφωνία χαρακτήρων».

Η τέταρτη γυναίκα του, που βρίσκεται ακόμη στο πλευρό του, είναι ή πρώην Ύ- βετ Μπλάνς Λαμπρούς, μία ψηλή κι' ώ- ραιοτάτη γυναίκα, που κέρδιζε τόν τίτλο της «Μίς Γαλλίας» τό 1930.

Τὸ ἐξπρὲς σταμάτησε σ' ἐκεῖνο τὸ μικρὸ σταθμὸ, δέκα λεπτά, κατὰ πεντακόσια μέτρα μακριὰ ἀπ' τὸ τούνελ. Ἐπειτα, ξεκίνησε.
Ἡ Μάρθα μπήκε στὸ διαμέρισμα, ζήτησε συγγνώμη καὶ περνώντας πάνω ἀπὸ δύο μακριὰ ἀντρικά ποδιά, κάθησε κοντὰ στὸ παράθυρο. Ἦταν κουρασμένη. Τώρα θάκλεινε τὰ μάτια της καὶ θὰ κοιμόταν λιγὺ ὥσπου νὰ φτάσῃ στὸν προορισμὸ της καὶ ἀπὸ κει θὰ πήγαινε στὸ σπίτι πρὸς τὸν πατέρα της. Ἐπὶ τέλους!», εἶπε δυνατὰ μ' ἀνακούφιση. Ὁ ταξιδιώτης ἀκούσε τὴ φωνή καὶ ξύπνησε, καθὼς λαγοκοιμόταν. Σ' ὅλο τὸ διάστημα ποὺ τὸ τραῖν περνοῦσε τὸ τούνελ, δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ περιεργάζεται τὴ νεαρή γυναῖκα ποὺ καθόταν ἀπέναντί του. Ἦταν ὡσάν ξαφνικά ὁ πέπλος τῶν χρόνων νὰ εἶχε ἀνοίξῃ. Ἐβλεπε ἐκεῖ, κοντὰ του, τὸ ἀγαπημένο πρόσωπο. Ἦταν δυνατό; Μήπως ὀνειρευόταν; Ὁχι. Ἐτσι τὸ εἶχε φέρει ἡ μοῖρα. Ἐἶχε ἀφίσει τὴ Μάρθα ὅταν ἦταν εἴκοσι χρόνων, στὴ φωλιά τους μόλις τὴν εἶχαν χτίσει, γιὰ νὰ πάῃ στρατιώτης. Τὰ γράμματα τοὺς κράσαν ἐνωμένους ἕνα χρόνο ἀκόμα. Ἐπειτα ἔφτασε ἡ τρομερὴ μάχη: κατὰ σιχίονι ποὺ σκέπαζε τὰ πάντα, ποὺ ἔσθυνε κάθε αἴσθησι, κάθε ὄνειρο. Τίλος, τὸ ὀδυνηρὸ ξύπνημα σ' ἕνα ὑγρὸ στρατόπεδο συγκεντρώσεως μὲ τὸ πρόσωπο παραμορφωμένο: ἕνα μάτι χαμένο, ἡ μύτη στραβή, τὸ πηγυρτικὸ κομμένο. Γιὰ τὸ λοχαγὸ Παῦλο εἶχε ἀρχίσει ὁ ἀργὸς Γολγοθᾶς, ἐκεῖ σὲ μὴ μακρινὴ γωνιά τῆς Ρωσίας. Γιὰ πόσον καιρὸ; Ἰσως γιὰ πάντα. Καὶ Μάρθα; Ἦταν τὸ μόνο φῶς, ἡ μόνη δύναμι ποὺ τοῦ ἐπέτρεπε ἀκόμα νὰ ζῇ: ἡ γλυκεῖα ἀνάμνησις τῆς Μαρίας. Τὰ βράδια, ἔπειτα ἀπ' τὴ κατανγκαστικὴ δουλειά, ἔκανε ὄνειρα, κυττάζοντας τὴ φωτογραφία τῆς ἀγαπημένης του γυναίκας. Ἐξῆ ὀλόκληρα χρόνια σκληρῆς ζωῆς, ὅταν ἡ ἐλπίδα πήγαινε νὰ σβύσῃ ἐντελῶς, ἡ ξαφνικὴ ἀπελευθέρωσις μαζί μὲ τοὺς ἄλλους αἰχμαλώτους, ποὺ εἶχαν ἀνταλλάξῃ, ἦταν κι' αὐτός, ὁ Παῦλος, ἐν' ἀνθρώπινο ράκος.
Μόλις λευτερώθηκε, ἐνοίωσε τὸν ἑαυτὸ του δυνατό, ἐνθουσιωδὴ ἤθελε νὰ ξαναρχίσῃ τὴ ζωὴ του, νὰ ξαναβρῇ τὴ Μάρθα γιὰ νὰ συνεχίσουν μαζί τὸ δρόμο ποὺ εἶχαν διακόψει. Ὁχι ὅμως ἔτσι... ἔτσι, ὅπως ἦταν, δὲν μπορούσε νὰ παρουσιαστῇ στὴ γυναῖκα του. Ἦταν τὸ φάσμα τοῦ ἑαυτοῦ του! Ἐτσι ἀποφάσισε νὰ ὑποστῇ ὅλες τὶς χειρουργικὲς ἐκείνες ἐπεμβάσεις καὶ ὕστερ' ἀπὸ τρία χρόνια, ξαναβρῇ τὸ πρόσωπό του. Ἐτσι πίστευε, ὥσπου, τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγε ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο, κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη.
Θεέ μου! Τί πρόσωπο ἦταν ἐκεῖνο! Δὲν ἦταν τὸ δικό του. Δὲν ἦταν πιά ὁ Παῦλος, ὄχι, μπορούσε νὰ χεῖ ἕν' ἄλλο ὄνομα. Ὁλ' αὐτὰ σκεφτό-

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ Παῦλος ἀρχισε νὰ μιλά μὲ τὴ Μάρθα ὅπως μὲ ὅποιον ὅποτε ἄλλη ταξιδιώτισσα.

ταν κάθε φορὰ ποὺ ἀναζητοῦσε τὴ Μάρθα. Ἄρα γε θὰ τὸν ἀναγνώριζε, ἄρα γε θὰ τὸν ἤθελε ἔτσι, ὅπως ἦταν τώρα;
Καὶ νὰ ποῦ ἡ μοῖρα θέλησε ν' ἀκούσῃ μέσα στὸ τραῖν τὴ γλυκεῖα φωνὴ τῆς γυναίκας του. Τώρα ὅλα ἦταν συγκεχυμένα. Ἐνοίωθε τὸν ἑαυτὸ του ταραγμένο. «Ὁ! ἀνέλπιστη καὶ κοντινὴ εὐτυχία, μὴν ἀπομακρυνθῇς, μὴ μ' ἐγκαταλείψῃς!» καὶ ἡ βουή τοῦ τραῖνου ποὺ ἔτρεχε, συνωδεύε τοὺς χτύπους τῆς καρδιάς του. «Δὲ μ' ἀναγνώρισε! Πῶς τὸ μπορούσε μὲ αὐτὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ἄλλου, ποὺ δὲν εἶναι πιά τὸ δικό μου, τὸ γνῶ-

ταν ἀπὸ καιρὸ ὡς γραμματεὺς ἐνὸς διαστήμου γέρου δικηγόρου. Ἐμαθε ἀκόμα πῶς τὸ σπιτάκι τους εἶχε καταστραφῇ ἀπ' τοὺς βομβαρδισμούς καὶ πῶς αὐτὴ κατάφερε ξανά νὰ τὸ ἐπισκευάσῃ, ὅμοιον σὰν πρῶτα, μὲ τὶς οικονομίες της, περιμένοντας τὸν Παῦλο νὰ γυρίσῃ.
Τώρα τῶς πάρει ἀπόφασι. Ἐγκατεροῦσε. Τώρα ἡ ζωὴ της θὰ κυλοῦσε ἔτσι ἡρεμῇ, δίχως ἐπιθυμίες, δίχως ὀνειρά, δίχως τὸ γυρισμὸ του, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ θάνατος θὰ τὴν ἔνωσε μὲ τὸν ἀγαπημένο της.
— Πέρασα δύσκολες ἡμέρες στὴν ἀρχή... πρόσθεσε ἡ Μάρθα. Ἡ μοναξιά μου μὲ φόβιζε... Κι' ἔπειτα, ἔχανα εὐκολὰ τὸ θάρρος μου, ὅσο συλλογιζόμουν ὅτι εἶχα χάσει γιὰ πάντα τὸν ἀντρα μου...
— Τὸν ἀγαποῦσατε λοιπὸν τόσο πολὺ, τὴ ρώτησε, συγκρατώντας τὴ συγκίνησί του ὁ Παῦλος, γιὰ νὰ μὴν προδοθῇ.
— Ἄν τὸν ἀγαποῦσα!... Τὸν ἐλάτρευα!... Ἡ ἀγάπη του ἦταν ἡ μοναδική μου εὐτυχία στὴ ζωή... Τὶς νύχτες, μέσα στὰ ὀνειρά μου, τὸν ἔβλεπε νὰ σκύβῃ κοντὰ μου καὶ νὰ μοῦ ψιθυρίζῃ μὲ τρυφερότητα ὅλα τὰ λόγια ἐκεῖνα ποὺ συνήθιζε νὰ μοῦ λέῃ, κάθε φορὰ ποὺ βρισκόταν μαζί μου...
Ἡ Μάρθα δάκρυσε καὶ γύρισε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τὸ πρόσωπό της, γιὰ νὰ κρύψῃ τὰ βουρκωμένα μάτια της.
— Πῶς μπορούσα νὰ τὸν ἐξάσω... ψιθύρισε. Ἦταν ὁ πιὸ εὐγενικός, ὁ πιὸ καλὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου! Αὐτὸ τὸ κατάλαβα πολλές φορές, ὅταν ἀναγκάστηκα νὰ ἐργασθῶ γιὰ νὰ ζήσω τὴ μητέρα μου... Παντοῦ εὗρισκα τὴ σκληρότητα, τὴν ἀδιαφορία κι' ἕνα συμφέρον, ποὺ μὲ ἀβίαζε καὶ μ' ἔκανε νὰ κλαῖω μὲ λυγμούς τὸ βράδυ, ὅταν γύριζα ἀπογοητευμένη, γεμάτη πικρία, στὸ δωμάτιό μου, στὴ μοναξιά μου...
Ὁ Παῦλος, παρ' ὅλη τὴ θύελλα, ποὺ ἀναστάττωνε τὴν καρδιά του, βρῆκε τὴ δύναμι νὰ τὴ ρωτήσῃ μὲ μιὰ νοσηρὴ περιέργεια:
— Δὲν ἔτυχε νὰ συναντήσετε κανένα, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ σὰς παρηγορήσῃ καὶ νὰ σὰς κἀν νὰ ἐξάσετε τὸν ἀντρα σας, ποὺ τὸν εἶχατε χάσει γιὰ πάντα;...
Ἡ Μάρθα τὸν κύτταξε, σκυθρωπῇ, μὲ μιὰ ἔκφρασι κρυφοῦ θυμοῦ στὰ μάτια.
— Νὰ ἐξάσω τὸν ἀντρα μου; στέναξε. Ἄν τὸν εἶχατε γνωρίσει, δὲν θὰ μιλοῦσατε ἔτσι!...

— Εἶμαι ἕνας ξένος, μὰ θὰ τὴν κατακτήσω πάλι. Πρέπει, πρέπει!...
— Καπνίζετε, κυρία; τὴ ρώτησε. Μπορῶ νὰ σὰς προσφέρω ἕνα τσιγάρο;
Τὰ ὠραία γαλανά μάτια τῆς Μαρίας στυλώθηκαν στὸ πρόσωπό του μὲ μιὰν ἔκφρασι παράξενη.
— Πῶς εἶπατε;... ἔκανε σὰν σὲ ὄνειρο.
— Ἄν καπνίζετε;...
— Ὁ! ὄχι... συγγνώμη... μὰ ἡ φωνή σας, ἔτσι ποὺ τὴν ἀκούσα ξαφνικά, μοῦκανε ἐντύπωσι... μοιάζει ὑπερβολικά μὲ τὴ φωνή τοῦ ἀνδρός μου...
Ὁ Παῦλος συγκρατήθηκε γιὰ νὰ μὴν προδοθῇ. Ἀρχισε νὰ μιλά μὲ τὴ Μάρθα ὅπως μὲ μιὰ ὁποιαδήποτε ἄλλη ταξιδιώτισσα. Καὶ τὴ ρωτοῦσε, ὅλο τὴ ρωτοῦσε...
Ἐμαθε ἔτσι πῶς ἡ Μάρθα τὸν φανταζόταν γιὰ χαμένο, γιὰ πάντα, ἀλλὰ πῶς ποτὲ της δὲν εἶχε πάψῃ νὰ τὸν ἀγαπᾷ. Ἐμαθε πῶς, γιὰ νὰ συντηρῇ τὸν ἑαυτὸ της καὶ τὴ μητέρα της, ἡ Μάρθα ἐργαζό-

Καὶ πρόσθεσε σιγανὰ, σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ της, σὰν νὰ βρισκόταν μόνη καὶ κύτταζε στὸ βάθος τῆς καρδιάς της.
— Κανεὶς ἄλλος δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ μὲ κἀν νὰ ἐξάσω τὸν ἀντρα μου, γιὰ ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ ἐξάσω τίς εὐτυχισμένες στιγμὲς, ποὺ πέρασα μαζί του. Ἡ ἀγάπη μας ἦταν πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὴ ζωή!...
— Εἰσάστε μιὰ ὑπέροχη γυναῖκα... ψιθύρισε ὁ Παῦλος.
— Ὁχι, ὄχι... εἶπε ἐκεῖνη. Εἶμαι μιὰ γυναῖκα, ποὺ ἀγάπησε μὲ ἀληθινὴ ἀγάπη τὸν ἀντρα της... Καὶ ποῦ τὸν ἀγαπάει ἀκόμα, γιὰτὶ δὲν τὸν ἐξάσκει κι' οὐτε θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ τὸν ἐξάσῃ...
Τὰ τελευταῖα λόγια τῆς Μαρίας, δὲν κατάφεραν νὰ συγκρατήσουν τὸν Παῦλο. Ἐξέσπασε σὲ λυγμούς. Τῆς ἐπίασε τὰ χέρια καὶ ἡ Μάρθα, κυττάζοντας τὰ δικά του, ἄφησε νὰ τὴν ξεφύγῃ μιὰ κραυγὴ. Ἐπειτα ἡ φωνή του τὴν εἶχε ἀναστατώσει. Ναι, ἦταν αὐτός, ὁ Παῦλος, ὁ ἀντρας της!...
Σφιχταγκιστρωμένοι, ἔνωσαν μαζί τὰ δάκρυά της ἀπέραντης χαρὰς τους: ἡ δύναμι τῆς ἀγάπης τους, τοὺς εἶχε ἐνώσει ξανά γιὰ πάντα καὶ εἶχαν νικήσει, μὲ ὅλα τ' ἄγρια χτυπήματα τῆς Μοίρας, τὰ δύσκολα ἐμπόδια ποὺ δημιουργοῦν ὁ Χρόνος καὶ τὸ Διάστημα. Θὰ ξαναρχίσαν μιὰ καινούργια ζωὴ, γιὰτὶ οἱ δύο καρδιὲς τους ἤξεραν πάντα ν' ἀγαποῦν καὶ νὰ θυσιάζονται ἡ μιὰ γιὰ τὴν ἄλλη.

ΑΝΡΙ ΚΟΛΛΕ

Ἡ ὥραία Ἑλένη τῆς Τζιάς

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΤΟΥΣ ΗΡΩΕΣ

ΤΟΥ 1821

Εἶχε κι' ἡ Ἐπανάστασι τὴν ὥραία Ἑλένη τῆς — τὴν Ἡπειρώτοπούλα Λενιώ, ποὺ ὁ Βάσσος Μαυροβουνιώτης, ὁ γιγαντώσμος καὶ γοργοπόδαρος Τουρκοφάγος, Νικητάρης τῆς Ρούμελης, ἀπῆγαγε σὰν νεώτερος Πάρις ἀπὸ τὸν πύργο καὶ τὴν ἀγκαλιά τοῦ συζύγου τῆς, στὴ Τζιά.

Τὸ πῶς τώρα ὁ φημισμένος ὀπλαρχηγὸς βρέθηκε στὶς Κυκλάδες, αὐτὸ εἶναι μιὰ ἄλλη ἱστορία.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴ διάλυσι τοῦ τουρκικοῦ στρατοπέδου τῶν Σαλῶν (1825), διαλύθηκε καὶ ὁ ὑπὸ τὴν ἀρχηγία τοῦ Γκούρα στρατὸς τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος κι' ἡ κυβέρνησις — τὸ Ἐκτελεστικὸν — ἐγκατέλειπε τὰ διάφορα στρατιωτικὰ σώματα στὴν τύχη τους. Τὸ δημόσιο ταμεῖο ἦταν ἄδειο, μισθοὶ εἶχαν νὰ πληρωθοῦν ἀπὸ μῆνες κι' οἱ ὀπλαρχηγοὶ ἐπρεπε νὰ φροντίζουν ὁ καθένας μόνος του πῶς νὰ συντηρήσουν τοὺς στρατιώτες τους. Ὁ Καραϊσκάκης πεινοῦσε στὸ Δραγαμέστο καὶ δέχτηκε σὰν μάννα ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μιὰ ζεμπίλα παξιμάδι ποὺ τοῦστειλε ὁ ναύαρχος Σαχτούρης. Ὁ Φαβιέρος μὲ τοὺς 3000 τακτικούς του, εἶχε ἐπίσης ἐγκαταλειφθῇ κι' ὅπως δὲν μπορούσε νὰ συντηρήσῃ τοὺς ἀνδρες του, σχεδίαζε νὰ καταλάβῃ τὴν Εὐβοία, ποὺ τὴν ἤλεγχαν ἀκόμη οἱ Τούρκοι, ὅπως κι' ἔκαμε ἀργότερα (ἡ ἐπιχείρησι ἐκείνη κατέληξε σὲ οἰκτρὴ ἀποτυχία).

Τὴν ἴδια ἐποχὴ, ὁ Νικόλαος Κριεζώτης κι' ὁ Βάσσος Μαυροβουνιώτης, ποὺ εἶχαν μαζί τους ἓνα σώμα ἀπὸ 1500 διαλεχτὰ παλληκάρια, λιμοκτονοῦσαν στὰ Μέγαρα καὶ τοῦ κάκου πῆγαν στὸ Ναύπλιο γιὰ νὰ πείσουν τὴν κυβέρνησι νὰ τοὺς στείλῃ νὰ πολεμήσουν τὸν Ἰμπραὴμ καὶ τὸν Κιουταχῆ.

νίκη. Ἀλλ' ἡ κυβέρνησις εἶχε καταδικάσει κι' αὐτὸν τώρα σὲ ἀδράνεια. Ὁ Χατζῆ-Μιχάλης δὲν ἦταν, ὅμως, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ μπορούσαν νὰ κάθονται μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια καὶ νὰ ψωμοζήτουν. Κατέστρωσε, λοιπὸν, ἓνα μεγαλεπήβολο σχέδιο: μιὰ ἐπιδρομὴ στὴ Βηρυττό, ὅπου ἤλπιζε ὅτι θάβρισκε ὑποστήριξι ἀπὸ τὸν Ἐμίρη Μπεσίρη, ποὺ ἐξουσίαζε τὸν Λίβανο.

Ὁ ἴδιος ὁ Μπεσίρης εἶχε προτείνει πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ (1824) στὴν ἑλληνικὴ κυβέρνησι, μὲ τὴ μεσολάβησι τοῦ Εὐσταθίου Ρέλη, νὰ στείλῃ πλοία καὶ στρατὸ στὰ παράλια τῆς Συρίας, μὲ τὴν ὑπόσχεσι, ὅτι αὐτὸς θὰ ἐπαναστατοῦσε ἀμέσως. Θὰ ἐδημιουργεῖτο ἔτσι ἓνας σοβαρώτατος ἀντιπερσισμὸς καὶ τὸ ὄφελος θὰ ἦταν πολὺ μεγάλο γιὰ τὸν ἀγῶνα.

Ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησι, ἀπασχολημένη τότε μὲ τὸ Μεσολόγγι, δὲν ἔδωσε συνέχεια σ' αὐτὸ τὸ σχέδιο, ἀλλ' ὁ Χατζῆ-Μιχάλης εἶχε ἀποφασίσει τώρα νὰ τὸ πραγματοποιήσῃ γιὰ δικὸ του λογαριασμὸ, χωρὶς νὰ ὑποτιμᾷ καὶ τὰ ὕλικά κέρδη ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴ αὐτὴ σὲ χώρες ποὺ βρισκόνταν κάτω ἀπὸ τὴν ἐξάρτησι τῆς Πύλης. Συνειδητοῦσε, λοιπὸν, ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος μὲ τοὺς Σπετσιώτες πλοίαρχους Ἀντάνιο Ἀνδρουτσοῦ ἢ Γκίκα Τσοῦπα, Ν. Ράπτη, Δ. Λάμπρο ἢ Λεωνίδα, Ν. Μυλωνά, Ν. Μέση, Ν. Σύρμα, Ν. Γ. Κούση καὶ Ν. Γ.

—Θάρρῃς μαζί μου!
εἶπε ὁ Βάσσος στὴ Λενιώ.

Γουδῇ κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μὲ τὸν Κριεζώτη καὶ τὸ Βάσσο.

Οἱ Σπετσιώτες πλοίαρχοι, ὅπως ὦριζε τὸ συμφωνητικὸ ποὺ ὑπογράφηκε στὸ Ναύπλιο στὶς 12 Ἰανουαρίου 1826, ἀνέλαβαν τὴν ὑποχρέωσι νὰ ἐξοπλίσουν 8 πλοία (ἔγιναν ἀργότερα 12) καὶ νὰ τὰ ἐφοδιάσουν μὲ τὰ ἀπαραίτητα τρόφιμα γιὰ τὴ συντήρησι τῶν στρατιωτῶν ποὺ θάπαιρναν μέρος στὴν ἐπιχείρησι.

Αὐτοὶ οἱ στρατιώτες ἦταν τὰ σώματα τοῦ Βάσσου καὶ τοῦ Κριεζώτη — 1500 περίπου ἀνδρες — ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν ἰσχυρότερη δύναμι καὶ καμμιὰ ἐφτακοσάρια ἀτακτοὶ ποὺ στρατολόγησε ὁ Χατζῆ-Μιχάλης στὴν Ἐπίδαυρο.

Τὰ Σπετσιώτικα καράβια ξεκίνησαν ἀπὸ τὶς Σπέτσες στὶς 9 Μαρτίου καὶ πρωτοπῆγαν στὴν Τζιά γιὰ νὰ πάρουν τὸν Κριεζώτη καὶ τὸν Βάσσο, ποὺ εἶχαν μεταφερθῇ ἀπὸ τὸ πρωτότερα ἐκεῖ.

Μὰ ὁ Βάσσος, φεύγοντας ἀπὸ τὴν Τζιά, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ παλληκάρια του, πῆρε μαζί του καὶ δύο γυναῖκες: τὴν ὁμορφὴ Λενιώ,

ποὺ ἦταν γυναῖκα τοῦ ἀρχοντα τοῦ νησιοῦ Παγκάλου καὶ μιὰ ἐμπιστὴ δούλα τῆς, τὴ Βολιώτισσα Σιδερχή.

Ὁ Πάγκαλος, ὅταν οἱ δύο ὀπλαρχηγοὶ φτάσανε στὴν Τζιά, τοὺς φιλοξένησε πρόθυμα στὸν πύργο του, χωρὶς νὰ βάλῃ κακὸ στό μυαλὸ του.

Μὰ ἦταν ἡλικιωμένος ὁ Πάγκαλος, πεντάμορφη ἡ Λενιώ — καταγόταν ἀπὸ πλούσια οἰκονομία τῆς Ἡπείρου καὶ τὸ οἰκογενειακὸ της ὄνομα ἦταν Ἰωαννίτου — καὶ λεδεντόκορμος ὁ Βάσος Μαυροβουνιώτης. Ἐτσι ἡ ἀγάπη δὲν ἄργησε νὰ μιλήσῃ μέσα στὶς καρδιές τοῦ ἑακουσμένου καπετάνιου καὶ τῆς γυναίκας τοῦ Τζιώτη προύχοντα, ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ εὐχарιστημένη ἦταν ἀπὸ τὸ γάμο τῆς. Ἡ πρόθυμη συνεργασία τῆς Βολιώτισσας Σιδερχῆς, ποὺ ἦταν ἀφοσιωμένη στὴ κυρά τῆς, ἔκαμε τὰ ὑπόλοιπα.

Οἱ δύο ἐρωτευμένοι περνοῦσαν, λοιπὸν, εὐτυχισμένες ἡμέρες, χωρὶς ὁ Πάγκαλος νὰ ὑποπτεύεται τὸ παραμικρὸ γιὰ τὶς ἐνοχες σχέσεις τῆς γυναίκας του.

Ἦρθε, ὅμως, ἡ στιγμή, ποὺ τὰ καράβια ἐπρεπε νὰ φύγουν. Καὶ τότε ὁ Βάσος, ποὺ λάτρευε τὴ Λενιώ, ἐνοίωσε ἓνα σφίξιμο στὴν καρδιά.

—Τί ἤθελα ὁ ἄμμοιρος νάρθῶ ἐδῶ; εἶπε τὴν προηγούμενη ἡμέρα στὴ Λενιώ. Πῶς θὰ ξαναφύγω τώρα ποὺ ἡ καρδιά μου δὲν βασταίει!

Ἐγείρει τὸ ὁμορφὸ κεφάλι τῆς στὸ στήθος του ἡ Λενιώ καὶ τοῦ ψιθύρισε συγκινημένη καὶ μὲ τὰ μάτια τῆς πλημμυρισμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα:

—Θὰ σὲ περιμένω νὰ ξαναγυρίσης, ἀγαπημένε μου. Κι' ἂν θέλῃ ὁ Θεός, θὰ φύγουμε τότε μαζί... Οὐτε κι' ἐγὼ μπορῶ νὰ μείνω μὲ τὸν ἄντρα μου! Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ σὲ γνώρισα, ὁ κόσμος ἄλλαξε γιὰ μένα...

—Μπορεῖ νὰ μείνουμε μῆνες καὶ χρόνια ἐκεῖ κάτω! εἶπε μεγαλοχολικὰ ὁ Βάσος, χαϊδεύοντας τὰ πλούσια μαλλιά τῆς. Ἀρχισε νὰ σιγοκλαίῃ ἡ Λενιώ, ἐνῶ ὁ Βάσος καταριόταν τὴ σκληρὴ μοῖρα του.

Μὰ, ξαφνικά, τὰ μάτια του ἔλαμψαν. —Θάρρῃς μαζί μου, τώρα! τῆς εἶπε. —Καὶ ποὺ θὰ πάμε; τὸν ρώτησε ἡ νεαρὴ γυναῖκα, σπληνώνοντας τὰ κλαμένα μάτια τῆς πάνω του.

—Ὅπου θέλει ὁ Θεός! Μόνο ἀπάντησέ μου: Εἶσαι ἀποφασισμένη νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸν ἄντρα σου;

—Εἶμαι, Βάσσο μου. Τί θὰ πῇ, ὅμως ὁ κόσμος;

—Καλὰ, ἄφσέ με νὰ τὰ κανονίσω ἐγὼ... Θὰ πάρω ὅλο τὸ βάρος πάνω μου, γιὰ νὰ μὴ ἐκτεθῇς ἐσύ!

Ὁ πονηρὸς Βάσος σκηνοθέτησε τότε μιὰ ἀκούσια τάχα ἀπαγωγὴ τῆς ἀγαπημένης του, γιατί ἐπρεπε, βέβαια, νὰ τηρηθοῦν τὰ προσήματα. Τὰ παλληκάρια του τὴν ἀρπάξανε μέσα ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ Πάγκαλου καὶ ροδολόγησαν πρὸς τὴν παραλία, ὅπου τὰ καράβια ἦταν ἑτοιμα γιὰ νὰ φύγουν.

Ἡ Λενιώ ἔκλαψε γιὰ νὰ ρίξῃ στάχτη στὰ μάτια τοῦ κόσμου κι' ἡ Σιδερχὴ ἔτρεχε πίσω τῆς, ξεφωνίζοντας γιὰ τὸ κακὸ ποὺ εἶχε πάθει τὰχὴ ἡ κυρά τῆς.

Ὁ Πάγκαλος θέλησε τότε νὰ μαζέψῃ τοὺς ἀνθρώπους του, γιὰ νὰ ξαναπάρῃ τὴν γυναῖκα του ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ καινούργιου Πάρι. Μὰ δὲν βρῆκε προθυμία γύρω του κι' ἄλλωστε, ὥσπου νὰ κινηθοῦν οἱ Τζιώτες, τὰ Σπετσιώτικα καράβια ἀνοίχτηκαν στὸ πέλαγος.

Ὁ δεύτερος σταθμὸς τῶν παράτολμων τυχοδιωκτικῶν, ἦταν ἡ Ἄνδρος.

Ὁ Κριεζώτης κι' ὁ Χατζῆ-Μιχάλης δὲν εἶχαν ἐπιδοκιμάσει τὴν πράξι τοῦ συντρόφου των. Μὰ περισσότερο τοὺς ἀπασχο-

λοῦσε ἡ σκέψις πῶς μιὰ νέα κι' ὁμορφὴ γυναῖκα, βρισκόταν ἀνάμεσα στὸ ἐκστρατευτικὸν σώμα. Κι' ὁ Βάσος, ἄλλωστε, σκεφτόταν πῶς δὲν ἦταν φρόνιμο νὰ τὴν πάρῃ μαζί του. Ἀποφάσισε, λοιπὸν, νὰ τὴν ἀφήσῃ στὴν Ἄνδρ. Ἦθελε, ὅμως, νὰ τὴν ἀσφαλίσῃ ἀπὸ κάθε κίνδυνο. Καὶ νὰ τί ἔκαμε.

Στὸν Ἅγιο Πέτρο τῆς Ἄνδρου βρισκόταν ἓνας παλῆς πύργος, τὸ κάστρο τοῦ Γιαννούλη. Ἐκεῖ ἀποφάσισε νὰ κλείσῃ τὴ νεράιδα του, μαζί μὲ τὴ Σιδερχή. Μὰ ἔστειλε πρὶν νὰ τοῦ φέρουν χτίστες καὶ τοὺς πρόσταξε νὰ ἐπιδιορθώσουν τὰ χαλάσματα τοῦ πύργου καὶ νὰ χτίσουν τὴ θολωτὴ πόρτα καὶ τὰ παράθυρα ποὺ βρισκόνταν στὸ ἰσόγειο.

Ἐπειτα μάζεψε μέσα στὸν πύργο τρόφιμα καὶ νερὸ γιὰ πολλοὺς μῆνες καὶ φώτασε τὸν πῦρ ἐμπιστὸ ἀπὸ τοὺς μπουλουνέδες του, τὸν Πτολεμαῖο, ποὺ ἤξερε τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀνδρεία του. (Αὐτὸς ὁ Πτολεμαῖος πέθανε ἐπὶ Ὀθωνος, ταγματάρχης τῆς Χωροφυλακῆς).

Θὰ μείνῃς ἐδῶ μὲ δεκαπέντε παλληκάρια καὶ θὰ φυλάς ἀπόξω τὸν πύργο, τοῦ εἶπε. Ὅταν γυρίσω θὰ μοῦ δώσης λόγο μὲ τὸ κεφάλι σου! Ἀν χρειάζονται τίποτε οἱ δύο γυναῖκες, θὰ τοὺς τὸ δῇς κρεμαστὸ ἀπὸ τὸ παράθυρο!

Ὁ μικρὸς στόλος ἐφυγε κατόπιν γιὰ τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Ἡ ἐπιχείρησι ἐκείνη, ποὺ εἶναι περιττὸν ν' ἀφηγηθῶμε τίς λεπτομέρειές τῆς, εἶχε ἄδοξο τέλος. Δυὸ μῆνες ἀργότερα, οἱ Ἕλληνες θαλασσοπόροι ξαναγύρισαν ἀπρακτοὶ ἀπὸ τὴ Συρία.

Ὁ Βάσος σταμάτησε τότε στὴν Ἄνδρ κι' ἐλευθέρωσε τὴ Λενιώ.

Στὸ μεταξύ, ὁ Πάγκαλος εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὴ λύπη του. Ἐτσι ὁ ἑακουσμένος ὀπλαρχηγός, μπόρεσε νὰ κάμῃ νόμιμη γυναῖκα του τὴν ὁμορφὴ χήρα κι' ἡ παράδοσι λέει πῶς ἐξῆσαν πάντα ἀγαπημένοι κι' εὐτυχισμένοι...

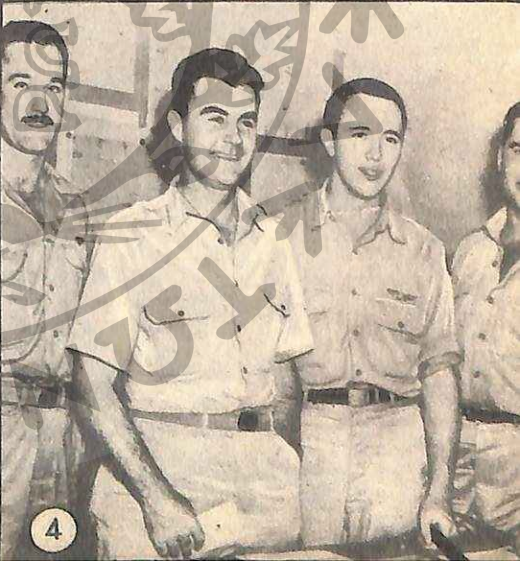
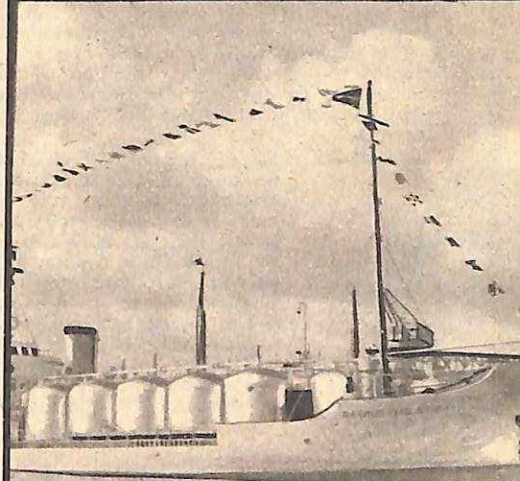
Ε. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

1 Ἡ ὡραιότατη Ἰταλίδα Ἐλσιζα Τσιάνι, ἡ ὁποία ἐξέλεγε προσφάτως «Μὴς Εὐρώπη», ἐτοιμάζεται νὰ ντεμπούτάρῃ στὸν κινηματογράφου. Γιὰ τίς δοκιμαστικὰς σκηνές, ποὺ γύρισε σ' ἓνα στούντιο τῆς Ρώμης, τῆς ἔκαναν τὴν τιμὴ νὰ τῆς δώσουν γιὰ παρτενὰρ τὸν Ζεράρ Φιλίπ. Στὴ φωτογραφία μας ὁ Γάλλος ἡθοποιὸς πίνει εἰς ὑγείαν τοῦ νέου ὑποψήφιου ἀστέρου.

2 Τὸ νέο δανικὸ σκάφος «Ράσμος Θόλ-στρουπ» εἶναι τὸ πρῶτο πετρελαιοφόρο, ποὺ θὰ μπορῇ νὰ μεταφέρῃ ὑγραεῖο, μὲ 12 εἰδικούς λεβήτες χωρητικότητος 32 τόνων ὁ καθένας. Ἡ ἰδέα ὀφείλεται σ' ἓνα Δανὸ μηχανικό, ὁ ὁποῖος, ὅπως φαίνεται στὴ φωτογραφία μας ἐφάρτε ἓνα πρωτότυπο, ἀλλὰ καὶ ἐξαιρετικὰ καλαίσθητο πετρελαιοφόρο.

3 Τὰ γαλλικὰ νοῦμερα σημειώνουν μεγάλη ἐπιτυχία στὰ νυχτερινὰ κέντρα τῆς Ἀγγλίας. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὰ γαλλικὰ ποτά, ποὺ οἱ Ἀγγλοὶ τ' ἀκριβοπληρώνουν. Εἶναι ἀλήθεια ὅμως πῶς οἱ Γάλλοι ἔχουν ἓνα πολὺ πρωτότυπο τρόπο νὰ παρουσιάζουν τὰ προϊόντα τους στοὺς γείτονές τους. Στὴ φωτογραφία μας Γαλλίδες χορεύτριες προσφέρουν ἓνα «μονμάρτη-κοκτέιλ» στοὺς πελάτες ἐνὸς κέντρου τῆς Γλασκώης.

4 Οἱ τέσσερες αὐτοὶ ἄνδρες εἶνε, ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά, ὁ ταγματάρχης Τόμας Φέρρεϊ, ὁ συνταγματάρχης Πάολ Τιμπερτ καὶ οἱ λοχαγοὶ Θεόδωρος Βάν Κίρκ καὶ Ρόμπερτ Λιούις, ποὺ ἀποτελεῖσαν τὸ πλήρωμα τοῦ ἀεροπλάνου, ποὺ ἔριξε τὴν ἀτομικὴ βόμβα στὴ Χιροσίμα. Ὁ τελευταῖος δὲν ἀνέκει πιά στὴν ἀμερικανικὴ ἀεροπορία, γιατί πρὸ δύο ἐτῶν κλείστηκε σ' ἓνα μοναστήρι τροπικιστῶν. Πρὸ ἡμερῶν, ὁ Χένρυ Μπερνάλ, πιλότος τοῦ ἀεροπλάνου, ποὺ ἔριξε τὴν πρώτη δοκιμαστικὴ ἀτομικὴ βόμβα στὸ Λὸς Ἀλάμος τὸν Ἰούνιο τοῦ 1945, ἀποφάσισε νὰ μιμηθῇ τὸ Ρόμπερτ Λιούις.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΚΑΙ Η ΣΚΛΑΒΑ

Κάποιος σοφός Αιγυπτιολόγος μετέφρασε τα ιερογλυφικά ενός παπύρου, που βρέθηκε μέσα στον τάφο της Αιγυπτίας Νεφάρ, κοντά στη μούμια της. Κι' έτσι, ύστερ' από τούς αιώνες, ήρθε σ' εμάς ένα ερωτικό δράμα της εποχής των Φαραώ. Μά να τί έλεγε το ιερογλυφικό κείμενο:

«Δέξου, Νεφάρ, που με μισείς ακόμα και στο βασίλειό των νεκρών, το χαιρετισμό της Ταχέρ, της αγαπημένης. Ο ιερέας του Σεράπεως, του θεού του κάτω κόσμου, μου παραγγέλλει να σου ανακοινώσω τη συμπεριφορά μου και να σε προσκυνώ μ' ευλάβεια. Γι' αυτό, λοιπόν, άνοιξα τώρα τον τάφο σου, δώδεκα ακριβώς σελήνες απ' το θάνατό σου. Για να κατευνάσω την ψυχή σου, καταθέτω σ' αίσωνα ακίνητα πόδια σου δόκληρη την ιστορία του έγκλημάτος. Τό κάνω πρό πάντων για να φεισθής των απόγονών μου. Αυτή είναι η παραγγελία του ιερέως του Σεράπεως.

«Υπάρχει η Νεφάρ, η ώραία. Έγώ είμαι η Ταχέρ, η ακόμα ωραιότερη. Είσαι η κόρη του Φαραώ, η απόγονος του Αμμωνίου Ρά, του θεού των θεών. Έγώ είμαι η κόρη ενός δούλου. Αυτό δεν μπορεί να τ' αλλάξει ούτε κι' η 'Ισις. Μά τί σημασία μπορεί ναχη η διαφορά της γενιάς μας; Είμαστε κι' οι δυο γυναίκες, εσύ η βασίλισσα κι' εγώ η σκλάβη, κι' αγαπήσαμε τον

ΘΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ίδιον άντρα με παραφορά και οι δυο. «Μέσ' από τις στενές λουρίδες που τυλίγουν τη μούμια σου, μέσ' στο κρανίο σου, που σου αφάιρεσαν τον έγκέφαλο με καυτό σίδερο, στ' αιώνια ενωμένα δάχτυλά σου και στο σκληρό στήθος σου, διατηρείται η ανάμνησι που με κ'νει τρελλή από απόγνωσι: η ανάμνησι του πρώτου έρωτά του Φρά. Σε βλέπω ακόμα όπως κοιμόσουν ως το μεσημέρι στο κρεβάτι σου, ανάμεσα στην πορφύρα και στο έλεφαντόδοντο.

«Η δουλειά μου ήταν τότε να σιγοτραγουδάω για να σε ναουρίζω. Η αδελφή μου Αφτι κουνούσε απαλά πάνω απ' το βαμμένο πρόσωπό σου μια βεντάλια από φτερά παγωνιού.

«Εκατό γυναίκες περίμεναν το χαμόγελό σου για να χαμογελάσουν, τα δακρύα σου για να δακρύσουν.

«Οι χιτώνες σου μετριόντουσαν κατά χιλιάδες. Κι' εγώ ήμουν γυμνή. Κι' ο Φρά, ο κύριος, ο βασιλιάς, ο θεός, που σε είχε παντρευθεί, έρχοταν να σε καμαρώσει κοιμισμένη.

«Σε κάτι τέτοιες στιγμές, μπήκαν στην καρδιά μου ο έρωτας, ο πόθος και το παιδί τους, η ζήλεια.

«Ήσουν ήσυχη εσύ στον έρωτά σου. Ήσουν ακόμα — όφειλω να τ' ομολογήσω — μια καλή αφέντρα. Ποτέ δεν βασάνιζες τις σκλάβες σου, μπήγοντας βελόνες στα στήθη τους.

«Είχες γεννηθή βασίλισσα και ζούσες σαν βασίλισσα. Μά οι εύτυχισμένες μέρες σου, πνιγμένες μέσ' στ' άρώματά και στο θυμίαμα του θαυμασμού, σου φαίνονταν άνουσίες... Ζητούσες κάτι για να δώσης την ανία σου...

«Ο έρωτας κι' η ζήλεια μου με σπρώξαν να σε καταστρέψω. Τραγουδίσα τα καλύτερα τραγούδια μου για το Φρά, τον κύριο σου. Εξύμνησα τη θεϊκή καταγωγή του.

«Ύστερα του μίλησα στα τραγούδια μου για τις ένοχες ματιές που ρίχνεις στους μαύρους δύτες της ακολουθίας σου, κάθε φορά που το βασιλικό πλοίο σου γλυστρούσε πάνω στα νερά του ποταμού.

«Απ' τα τραγούδια μου, έμαθε ο Φρά όλη την πληγή που σου προξενούσαν οι επισκέψεις του, όλη την κούρασι που σου φέρναν τα χάδια του. Κι' όταν πέθανε το παιδί σας, ο

(Μια νύχτα γύρισε στην Αλεξάνδρεια μ' ένα στρατιώτη που σε θαύμαζε...)

γιούς των ερωτών σας, βρήκα τη στιγμή κατάλληλη κι' έδειξα στο Φρά το κορμί μου, κάνοντας τάχα πώς μ' είχε πάρει ο ύπνος στα πόδια σου.

«Έτσι σε νίκησα, Νεφάρ! Κι' αναγκάστηκες να δραπετεύσεις, το βράδυ που ο Φρά, ο κύριός μου και θεός μου, ήθελε να σου επιβάλει την τιμωρία που ταιριάζει στην άπιστία, για την όποια σε κατηγορήσα.

«Κάποιος απ' τούς δούλους μου, ανάκαλυψε τα ίχνη σου, σε παρακολούθησε και σ' είδε να θλιβεσαι και να χύνεις δάκρυα.

«Γνώρισες και συ τον πόνο, έμαθες και συ τη γεύσι της άθλιας τροφής, που κερδίζεται τόσο σκληρά! Μά η βασιλική σου περηφάνεια σ' έμπόδιζε ακόμα να παραπονέθης, να κατηγορήσεις το Φρά, για την άδικία που σούχε κάνει...

«Εγώ φοβόμουν το γυρισμό σου, γιατί ήσουν τόσο όμορφη, που σ' έκρυβαν και σε προστάτευαν όλοι οι Αιγύπτιοι, χωρίς καν να ξέρουνε ποιά είσαι. Κάποτε, είχα την εντύπωσι πως δεν κυνηγούσα πιά παρά μια σκιά, μια πνοή. Μά ο οίκτος δεν μάλαξε την καρδιά μου, γιατί θυμόμουν τα χάδια του Φρά και την αγέρωχη περιφρόνησι που μου δειχνες άλλοτε. Κι' έτσι ευχήθηκα το θάνατό σου, αφού σε κυνήγησα από καλύβα σε καλύβα.

«Και νά τώρα που ο ιερέας του Σεράπεως λέει για εμάς την ιστορία μου με την πράξι, με το έγκλημα...

«Μια νύχτα, γύρισε στην Αλεξάνδρεια μ' ένα στρατιώτη που σε θαύμαζε. Μά δεν τράβηξες προς το Βρούχιο, τη συνοικία των βασιλικών παλατιών. Πήγες στη Ρακώτιδα, στη συνοικία των φτωχών, κι' εκεί άρχισες να ζητιανεύεις.

«Ο άνθρωπός μου, που σε παρακολούθησε από κοντά, έτρεξε άμέσως να μ' ειδοποιήσει:

«Η Νεφάρ ζητιανεύει. Όλη η Ρακώτιδα την θαυμάζει... Κανείς δεν την έχει αναγνωρίσει ακόμα. Μά, αν άνοιξη το στόμα της και μιλήσει, θα ξεσηκωθεί όλος ο λαός, θα ζητήσει έκδίκησι... Μά τα πεθάνουμε έμεις οι δυο, εσύ ή όμορφη κι' εγώ ή ταπεινή...

«Δεν ένωώ να σκοτώσω την κόρη του Φαραώ! τοτέ άπάντησα. Όποιος βάψει τα χέρια του σε βασιλικό αίμα, στέλνει τα θύματά του στη σειρά των θεών, που εκδικούνται τότε τον ένοχο ως την έκαστη γενεά.

«Σου όρκίζομαι, Νεφάρ, πως είναι η καθαρή αλήθεια αυτά που ύπαγορεύω τώρα και που γράφει ο γραφιάς... και πως το χέρι που κρύμψε μέσ' στο χιτώνα σου ένα φαρμακερό φίδι, για να σε στείλει έτσι στον άλλο κόσμο, δεν ήταν το δικό μου!

«Ο άνθρωπος που μου άναγγελλε το θάνατό σου, κόρη των Φαραώ, μου άνάφερε, ότι τ' όνομά σου είχε φανερωθή και κυκλοφορούσε σ' όλη τη Ρακώτιδα. Η είδησι του θανάτου σου έφτασε και στ' αυτιά του Φρά. Κι' αυτός, σαν μεγαλόψυχος που είναι, σ' έθαψε κοντά στην πόλι, που ο λαός της εύλογεί ακόμα τ' όνομά σου. Και σου άπένειμε όλες τις τιμές που ταιριάζαν στην καταγωγή σου.

«Ύστερα μ' άνώψωσε στη θέση της έπίσημης συζύγου του. Γιατί ο άντρας δεν ξέρει ποτέ τη γυναίκα που κοιμάται πλάι του. Κι' όπως πίστευε πως εσύ τον είχες άπατήσει, έτσι κι' έμένα με πιστεύει άσπιλη...»

ΠΙΕΡ ΚΟΥΡΤΟΝ

ΟΙ ΟΓΚΟΙ ΤΟΥ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥ

Μόνος τρόπος θεραπείας τους είναι η έγχείρησι

Ο έγκέφαλος δεν είναι μόνο το σημαντικώτερο από τα όργανα του σώματος, αλλά και το πιο εύαίσθητο. Γι' αυτό η φύσις, προνοητική όπως πάντοτε, τον έτοποθέτησε μέσα σ' ένα είδος κουτιού, το κρανίο, που είναι σ' ένα είδος ανθεκτικής και στις πιό βίαιες συγκρούσεις.

Αλλ' ο έγκέφαλος, όπως και τα άλλα όργανα, προσβάλλεται συχνά από ασθένειες. Οι σπουδαιότερες απ' αυτές είναι οι όγκοι, καλοήθεις είτε κακοήθεις, που αναπτύσσονται στο έσω-τερικό του. Στην περίπτωση αυτή, ο προστατευτικός θώρας του, το κρανίο, έπιδεικνύει την πάθησι, λόγω της πίεσης που άσκει πάνω στη μάζα του διογκωθέντος έγκεφάλου.

Ο έγκέφαλος, ως γνωστόν, άποτελείται από μια εξαιρετικά μαλακή μάζα και για το λόγο αυτό ο τυχόν αναπτυσσόμενος όγκος δεν τον στενοχωρεί στην άρχη. Με την πάροδο του χρόνου, όμως, η κατάστασι γίνεται τραγική. Γιατί ο όγκος αναπτύσσεται μόνον σε βάθος, αφού προς τα έξω ύπάρχει το κρανίο, που ύψώνει έναν ανυπέρβλητο φραγμό, ενώ ταυτόχρονα συμπιέζει τον έγκέφαλο.

Το κρανίο, έξ άλλου, μάς έμπόδιζει να ιδούμε τί γίνεται στον έγκέφαλο και γι' αυτό, ως προχτές άκόμη, κάθε έγκεφαλικός όγκος είχε μοιραία εξέλιξι. Σήμερα, αντίθετα, χάρις στις νεώτερες πρόσδους, μπορούμε όχι μόνον να διαγνώσουμε έγκαιρως τον έγκεφαλικό όγκο, αλλά και να τον θεραπεύσουμε στις περισσότερες περιπτώσεις.

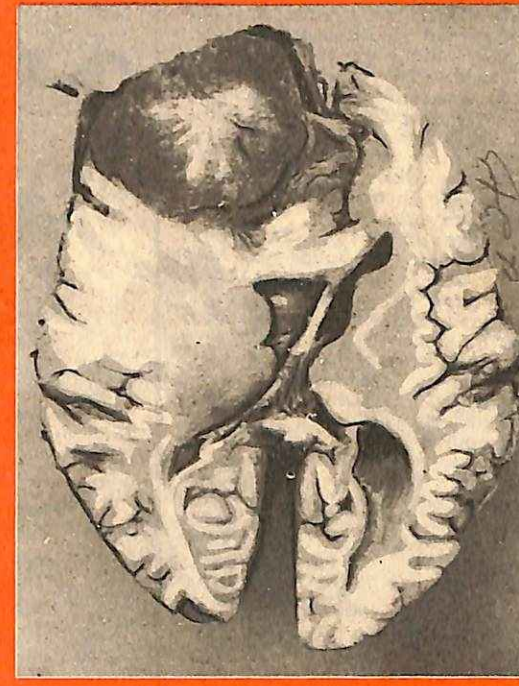
Οι έγκεφαλικοί όγκοι είναι πολλών ειδών.

Οι σημαντικώτεροι απ' αυτούς, είναι οι καρκινώδεις. Η σοβαρότης των εξαρτάται από τη συστάσι των. Άλλοι άποτελούνται από νεαρά κύτταρα και εξελίσσονται με τόσο ταχύτητα, που ο γιατρός δεν προφτάνει να επέμβη. Άλλοι, τούναντιον, άποτελούνται από ώριμα ή γερασμένα κύτταρα και η εξέλιξι των γίνεται με μεγάλη βραδύτητα. Οι τελευταίοι είναι δυνατόν, πάντοτε σχεδόν, να θεραπευθούν.

Υπάρχουν επίσης καρκινώδεις όγκοι που σχηματίζονται στον έγκέφαλο από μεταστάσεις, δηλαδή από την μεταπήδησι σ' αυτόν άλλων καρκίνων που βρίσκονται σε διάφορα μέρη του σώματος. Οι καρκίνοι που προκαλούν συχνότερα μεταστάσεις στον έγκέφαλο, είναι: του πνευμονος, του στήθους και του προστάτου.

Οι καρκινώδεις όγκοι διεσδύουν μέσα στη μάζα του έγκεφάλου. Άλλοι, όμως, δεν διεσδύουν, αλλά την άπωθούν και, φυσικά, την συμπιέζουν. Τέτοιοι όγκοι είναι: οι όγκοι της υποφύσεως (άναλογία 8 % των έγκεφαλικών όγκων), τα μηνιγγιώματα που αναπτύσσονται στις μηνιγγες (18 %), οι όγκοι των νεύρων και ιδίως των άκουστικών. Όλοι αυτοί οι όγκοι περικλείονται μέσα σ' ένα είδος θύλακος, που τους χωρίζει από την έγκεφαλική μάζα. Για το λόγο αυτό, η χειρουργική άφαιρέσις των είναι πιό εύκολη. Εξάίρεσι άποτελεί ο όγκος του άκουστικού νεύρου, που η άφαιρέσις του είναι δυσχερεστάτη, λόγω της θέσεώς του.

Μέσα στον έγκέφαλο μπορούν επίσης να σχηματισθούν κύστει, που είναι κι' αυτές πολλών ειδών. Άλλες απ' αυτές, περιέχουν μόνον νερό, Άλλες όφειλονται στη διαστολή μιας φλέβας και άποτελούν ένα είδος έγκεφαλικών κιστών. Υπάρχουν επίσης όγκοι φυματιώδους ή σφιλιδικής προελεύσεως και, τέλος, τα αίματώματα, που όφει-

Αυτή η φωτογραφία δείχνει έναν όγκο που έχει αναπτυχθ' στο άνω δεξιό μέρος του έγκεφάλου. Πρόκειται για όγκο που συμπιέζει τον έγκέφαλο, αλλά χωρίς να διεσδύη μέσα στους έγκεφαλικούς ιστούς. Η άφαιρέσις του είναι σχετικά εύκολη.

και π. χ. της μετωπικής μοίρας του έγκεφάλου, προκαλούν διαταραχές της νοήσεως, άπάθεια, έλλειψι ενδιαφέροντος και για τις πιό συνηθισμένες πράξεις της ζωής, κλπ.

Οι όγκοι στην περιοχή της παρεγκεφαλίδος προκαλούν όπτικές διαταραχές. Οι όγκοι των πλαγίων μερών του έγκεφάλου προκαλούν παραλύσεις, κρίσεις έπιληψίας κλπ.

Είναι αυτονόητο, ότι αυτά τα συμπτώματα διευκολύνουν το γιατρό στη διάγνωσι του είδους του όγκου.

Υπάρχουν, όμως, περιοχές του έγκεφάλου που καλούνται «σιωπηλές». Οι όγκοι που αναπτύσσονται σ' αυτές, δεν προκαλούν κανένα ιδιαίτερο σύμπτωμα. Η διάγνωσις των, όμως, είναι εύερης σήμερα με τη βοήθεια του ηλεκτροεγκεφαλογράφου.

Η έπίσημη δεν κατώρθωσε, δυστυχώς, ν' ανακαλύψη άκόμη τον τρόπο της φαρμακευτικής θεραπείας των έγκεφαλικών όγκων. Μόνον οι σφιλιδικές προελεύσεως υποχωρούν κάποτε (όχι πάντοτε) στην άντισφιλιδική θεραπεία.

Έτσι ο μοναδικός τρόπος θεραπείας των έγκεφαλικών όγκων, παραμένει η έγχείρησις.

Οι έγχειρήσεις αυτές γίνονται συνήθως με τοπική άναισθησία, για ν' άποφευχθ' το «σόκ». Διάρκουν, άλλωστε, πολύ (3 - 5 ώρες και κάποτε περισσότερες) και, για το λόγο αυτό, η γενική άναισθησία άντενδύει.

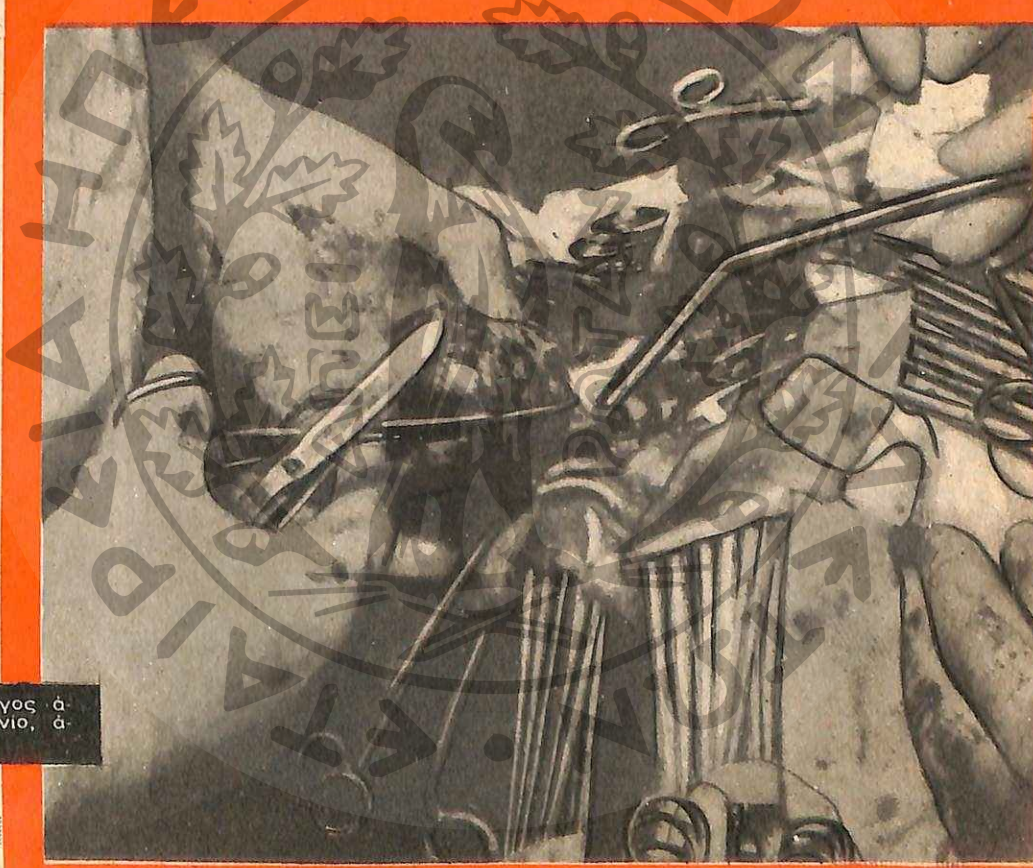
Η τοπική άναισθησία είναι άρκετή για να κάμη την έγχείρησι άνώδυνη.

Είναι αυτονόητο, ότι η έγχειρησις πρέπει να γίνη το συντομώτερο.

Τα άποτελέσματα της έγχειρήσεως εξαρτώνται από το αν άφηρεθή μεγάλη ή μικρή ποσότης έγκεφαλικής ούσις. Δεν είναι, όμως, τα ίδια σ' όλα τα άτομα. Σε άλλους άσθενείς π. χ. τα έναπομείναντα τμήματα, μετασχηματίζονται βαθμιαία για ν' άναπληρώσουν τα άφαιρεθέντα. Σε άλλους, δεν έπέρχεται αυτός ο μετασχηματισμός. Οι άσθενείς αυτοί παρουσιάζουν τότε μια διανοητική άναπηρι.

λονται στην έκχυσι αίματος, το όποιον δεν άπορροφάται έγκαιρως και σχηματίζει με τον καιρό έναν άληθινό όγκο. (Αυτό συμβαίνει π. χ. έπειτα από ένα τραύμα στην περιοχή του κρανίου κλπ.).

Καθένας απ' αυτούς τούς όγκους, χαρακτηρίζεται από ειδικά συμπτώματα. Οι όγ-

Εγχειρήσις στον έγκέφαλο. Ο χειρουργός άφου άνοιξε ένα «παραθύράκι» στο κρανίο, άφαιρεί κατοπιν τον όγκο.

Ο Πρώσος στρατάρχης Μπλύχερ

Η ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΖΩΗ του στρατάρχη Μπλύχερ

Ο πιδ «άγριος» Πρώσος
Ουσσάρους!...

Εδώ και λίγες μέρες, γιορτάστηκε η 140η επέτειος της μάχης της Λειψίας, της μάχης δηλαδή που αποτελούσε την αρχή του τέλους του Μεγάλου Ναπολέοντος. Ένας από τους κυριότερους συντελεστές της νίκης σ' αυτή τη μάχη, ήταν, ως γνωστόν, και ο στρατάρχης φόν Μπλύχερ.

Ενώ, λοιπόν, ο Πρώσος στρατηγός ενοχλούσε συνεχώς τα στρατεύματα του Γάλλου αυτοκράτορα, που είχαν ήττη στη μεγάλη μάχη της Λειψίας, τον Οκτώβριο του 1813, ένας έκτακτος αγγελιαφόρος, έφιππος, έφτασε στο στρατηγείο του για να του δώσει ένα προσωπικό μήνυμα του αυτοκράτορος Φρειδερίκου-Γουλιέλμου του 3ου.

Το μήνυμα αυτό, έγραφε τα εξής:

«Είς ένδειξιν ευγνωμοσύνης της Πατρίδος για τις άλλεπάλληλες νίκες σου, σε ονομάζω στρατάρχη και εύχομαι να ζήσης και να διατηρήσης το νέο σου αξίωμα.

Φρειδερίκος - Γουλιέλμος».

Λίγο αργότερα, ο φόν Μπλύχερ έγραφε στη γυναίκα του: «Αγαπητό μου κορίτσι! Δεν έχω να σου γράψω πολλά πράγματα. Προχωρώ νικητής και έλπιζω σε 12 μέρες να έχω φτάσει στη Φραγκφούρτη. Από το έγγραφο του «Φρίτς» — με το όνομα αυτό ο Μπλύχερ ένοουσε τον αυτοκράτορα — που σου έσωκλείω, θα διαπιστώσης πως είσαι πια στρατηγίνα! Συνεπώς, να μην τσιγκουνεύεσαι στο εξής, γιατί θα παίρνω πια ένα μεγάλο μισθό. Σου έχω τέσσερα ωραία άσπρα αλογα και δυο μουλάρια. Με πρώτη ευκαιρία, θα σου τα στείλω...»

Με γέμισαν παράσημα, κορίτσι μου! Κι' αν με δής, είμαι τόσο φορτωμένος μ' αυτά, που μοιάζω με αλόγο με χρυσά χαμόυρα. Στους παλιοτενέκεδες αυτούς δεν δίδω, βέβαια καμμία σημασία. Αυτό όμως που με ικανοποιεί είναι το ότι μου λένε, ότι κατάφερα να ταπεινώσω τον τύρανο (πρόκειται για το Ναπολέοντα)».

Ο Μπλύχερ, όπως έγραφε, έτσι και μιλούσε. «Όλα όσα μπορούσα να μάθω, δεν τα έμαθα!», έλεγε το 1814 στον έπιτελάρχη του Γκναίζενάου.

Μα τί μπορούσε, άρα γε, να μάθω στο Ροστόκ, ένα χωριό του Μεκλεμβούργου — όπου γεννήθηκε,

στις 16 Δεκεμβρίου του 1742; Ο πατέρας του ήταν λοχαγός του ιππικού και ήταν φυσικό να μάθαι και να εξοικειωθεί μόνο με την στρατιωτική τέχνη.

Σε ηλικία 17 χρόνων, έφυγε από το Ροστόκ, για να πάει να έπισκεφθεί μια θεία του στο νησί Ρύγκεν, που την εποχή εκείνη, ήταν άκομη σουηδικό. Εκεί, το έσκασε κρυφά, και κατετάγη σ' ένα σώμα Σουηδών Ουσσάρων. Μαζί με τους Ουσσάρους αυτούς, έκανε μια έπιδρομή κατά του Βραδεμβούργου, μα τον έπιασαν αιχμάλωτο και τον παρυσίασαν στον συνταγματάρχη Μπλίνγκ, που ήταν τότε διοικητής των «Μαύρων Ουσσάρων» της Πρωσίας. Αυτός τον πήρε άμέσως ως σημαιοφόρο στο σύνταγμα του.

Στο σύνταγμα αυτό, ο Μπλύχερ έφτασε γρήγορα στο βαθμό του λοχαγού. Πολέμησε ήρωικά και, κατά την περιγραφή ενός συγχρόνου του, έγινε γνωστός ως «άγριος» αξιωματικός, στην κυριολεξία. Οι συνάδελφοί του τον έκτιμούσαν για τον ηρωισμό του, τον αγαπούσαν για τη ζωρότητα και την ευθυμία του και τον έτρεμαν για τον άδάμαστο χαρακτήρα του.

Όταν έγινε ταγματάρχης, πρόσεξε μια μέρα πως οι προϊστάμενοί του έδειχναν περισσότερη εύνοια στο συνάδελφό του φόν Γιέγκερσφελντ. Χωρίς να χάση, λοιπόν, καιρό, κάθισε και έγραψε το εξής γράμμα στο Φρειδερίκο το Μεγάλο:

«Έπειδή ο κύριος φόν Σβέτ — ο διοικητής του — μ' έχει βάλει στο περιθώριο και προτιμάει τον φόν Γιέγκερσφελντ, γιατί εκείνος ξέρει να τον κολακεύει, υποβάλλω στη Μεγαλειότητά σας την παραίτησή μου».

Ο «Γέρο-Φρίτς», φυσικά, τον τιμώρησε, και από τη φυλακή του, ο Μπλύχερ δεν έπαυε να γράφει κάθε μέρα άπρεπη γράμματα στο βασιλιά του. «Όσπου μια μέρα, ο «Γέρο-Φρίτς», που δεν πήγαινε κι' αυτός πίσω στις χοντροκοπιές, έβαλε τέρμα στην αλληλογραφία του, με την εξής χαρακτηριστική απόφαση: «Ο ταγματάρχης Μπλύχερ απολύεται του στρατεύματος και να πάει στο διάβολο!».

Ο διάδοχος όμως του Φρειδερίκου του Μεγάλου, ο Φρειδερίκος-Γουλιέλμος ο 2ος, ανέκαλεσε τον Μπλύχερ και πάλι στην ύπρεσια. Η απόφασή του δέ, όπως απέδειξαν τα μετέπειτα γεγονότα, δεν ήταν άστοχη.

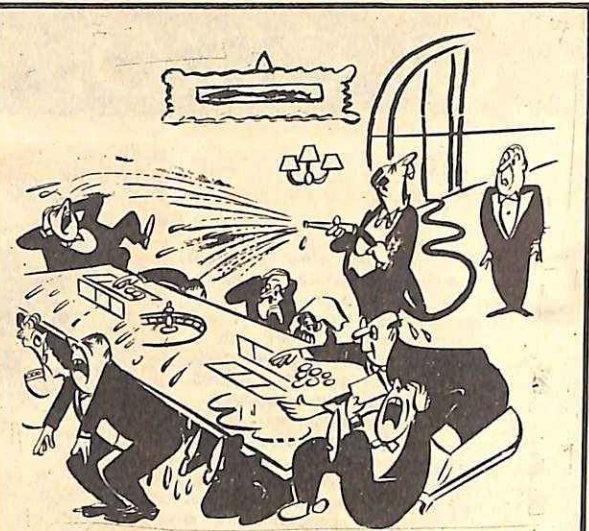
Ο Μπλύχερ ήταν ο μοναδικός στρατιωτικός ηγέτης, άπ' όρους ήταν μέρος στους πολέμους κατά του Ναπολέοντος, που ήξερε την ψυχολογία του στρατεύματός του.

Κοντά στο Βατερλώ, φώναξε, μια στιγμή, στους στρατιώτες του:

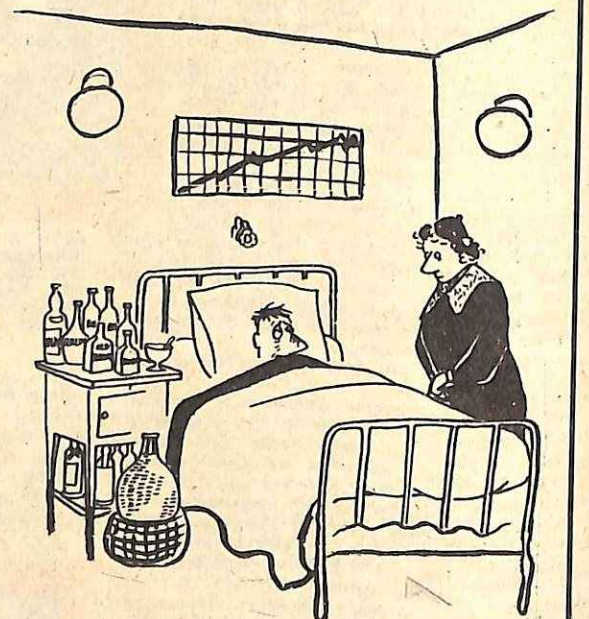
«Έδωσα το λόγο μου στον Ουέλλινγκτον να φτάσουμε εγκαίρως! Δεν πιστεύω να με υτροπιάσετε!...»

Στην ίδια μάχη, το αλόγο του χτυπήθηκε στην κοιλιά και μαζί του έπεσε και ο Μπλύχερ. Οι γιατροί, που έτρεξαν κοντά του, για να τον συνεφέρουν, του έδωσαν να πιή άφθονο κονιάκ!...

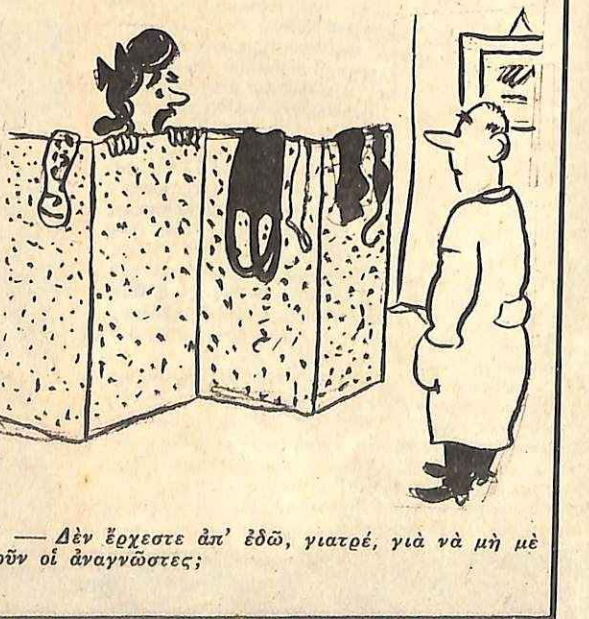
Δυο φορές ο Μπλύχερ ώδήγησε τα στρατεύματά του στο Παρίσι. Ως νικητής, έκανε στη γαλλική πρωτεύουσα περιέργη ζωή. «Επαιξε στη ρουλέτα του «Παλαί Ρουαγιάλ» κι' έχασε μια δολέκληρη περιουσία, που του είχε δωρήσει ο βασιλιάς της Πρωσίας. Ο τελευταίος, όταν έμαθε το πάθημά του, του έστειλε και άλλα χρήματα. Του συνέστησε όμως να μην ξαναπαίξει. Ο Μπλύχερ πειράχτηκε γι' αυτό και, απαντώντας, του έγραψε το εξής άμιμητο γράμμα: «Η Μεγαλειότητάς σας έπαιξε πολλές φορές με τα κόκκαλά μου. Νομίζω, λοιπόν, πως μπορώ να παίξω κι' εγώ, για μια φορά άκομη, με τα λεφτά της».

— Λοιπόν, κύριε διευθυντά, πόσες μπουνάλες σμπάνια στοιχηματίσαμε, που δεν πίστευες πως θα... διέλυα απόψε τη μπάνκα;

— 'Η γρίπη; Πάει πιά... Τώρα έχω το σ'όκοτί μου!...

— Δεν έρχεστε άπ' εδώ, γιατρέ, για να μη με δούν οι άναγνώστες;

ΕΠΤΑ ΝΕΚΡΟΙ ΣΤΟ ΚΑΣΟΝΙ

Το μακάβριο εύρημα δύο 'Αμερικανών ψαράδων

Καλά πήγε σήμερα το ψάρεμα! Είπε μ' ικανοποίηση ο Τζάκ Γιάτς, χτυπώντας το τοιμπούκι του πάνω στη μπότα του για να τ' αδειάσει. «Όρα είναι πια να γυρίσουμε στο λιμάνι. Έν τάξει, Τζάκ... συμφώνησε ο σύντροφός του Φρέντ Μπέστ. Τράβηξαν οι δυο μαζί τα δίχτυα κι' έρριξαν στο άμπάρι δας ψάρια είχον πιάσει. Ύστερα ο Μπέστ πήρε το τιμόνι του μικρού ψαροκάικου κι' έβαλε πλήρη γιά τη στεριά.

Ο άέρας φούσκωνε τα πανιά και το έλαφρό σκάφος γλυστρούσε γοργά πάνω στη θάλασσα. Ξαφνικά όμως, ο γέρο-Γιάτς έτρεξε να κατεβάσει το πανί. Ο σύντροφός του τον κύταζε σαστισμένος.

— Τί είν' αυτό; του είπε ο Γιάτς, δείχνοντας του κάτι μέσ' στη θάλασσα, σε μικρή απόσταση.

Ο άλλος κύταξε κι' έβλεπε το κεφάλι του μ' άπορία.

— 'Ιδέα δεν έχω! απάντησε. Μοιάζει πάντως σαν μεγάλο κασόνι.

— Πάμε πιδ κοντά να δούμε...

Με μερικές έπιδεδίες μανούβρες, το σκάφος έφτασε δίπλα στο μισοβυθισμένο αντίκειμενο, που είχαν ιδη οι δυο ψαράδες. Πραγματικά, ήταν ένα μεγάλο ξύλινο κασόνι, δεμένο με σκοινιά που έπλεε άκριβώς κάτω άπ' την επιφάνεια του νερού. Οι ψαράδες σκέφθηκαν πως θα προερχόταν ίσως από κάποιο ναυάγιο.

Οι διαστάσεις και το βάρος του, δεν τους επέτρεπαν να το φορτώσουν στο καΐκι τους. Τόδεσαν, λοιπόν, πίσω άπ' την πρύμνη και το ρυμούλκισαν. Μιά ώρα άργότερα, το είχαν τραβήξει κοντά στην άκρογιαλιά του μικρού ψαράδικου χωριού Πόρτ Μόρρις της Βιργινίας.

Δεν υπήρχε στο έξωτερικό του ή παραμικρή ένδειξη της προελεύσεώς του. Πάγτως, το σκοινί με το όποιο ήταν δεμένο, φαινόταν καραβδόσκιο, κι' οι σφιχτοί κόμπιοι του ήταν καμωμένοι από έμπειρο θαλασσινό.

Ήταν τόσο βαρύ, ώστε χρειάστηκε να ενώσουν τις προσπάθειές τους άρκετοί άντρες, για να το βγάλουν άπ' το νερό. Ύστερα ο Τζάκ Γιάτς έκοψε τα σκοινιά και παραβίασε την κλειδαριά μ' ένα λαστό.

Οι περιέργοι, που είχαν μαζεuth γύρω, περίμεναν με άυπομονησία το άνοιγμα του κασονιού. Σαν τί να περιείχε άρα γε; Ρούχα, ή άλλα πράγματα άξιας;

Ο Γιάτς άνασέκωσε το σκέπασμα και είδε πάνω-πάνω ένα στρώμα άπό ροκανίδια. Τα παραμέρισε με το χέρι του... κι' έμπηξε ένα ξεφωνητό φρίκης! Μα κι' οι άλλοι όλοι ένοιωσαν το αίμα τους να παγώνει στις φλέβες τους...

Μέσα στο κασόνι βρίσκονταν κάμποσα πτώματα λυγισμένα και στοιβαγμένα σφιχτά για να πιάνουν όσο το δυνατόν λιγώτερο χώρο! Αποτελούσαν όλα μαζί μια άμορφη μάζα, έτσι που ήταν άδύνατο να καταλάβη κανείς τον αριθμό τους...

Οι άγαθοί θαλασσινοί έλδοποίησαν άμέσως την άστυνομία.

Έξακριβώθηκε τότε, ότι οι νεκροί ήταν έπτά: Ένας

νέγρος, ένας άντρας ως 60 χρόνων, μία γυναίκα κατά μερικά χρόνια νεώτερη, ένας νέος και μία γυναίκα 30 χρόνων περίπου, ένα κοριτσάκι ως 7 χρόνων κι' ένα άγόρι 4 χρόνων περίπου.

Όλοι τους, εκτός άπ' το νεγρο, φορούσαν τα νυχτικά τους, φτιαγμένα άπό τα καλύτερα και άκριβώτερα ύφασματα. Η ηλικιωμένη γυναίκα είχε κεντημένα στο ρούχο της δυο άρχικά ψηφία: Μ. Α. Έκτός άπ' αυτά, δεν υπήρχε καμμία άλλη μάρκα ή διακριτικό γνώρισμα.

Ποιοί ήταν οι νεκροί αυτοί; Πώς είχαν βρεth μέσα στο κασόνι; Ποιός τους είχε βάλει;...

Αυτά ήταν τα έρωτήματα που άπασχόλησαν την άστυνομία — και που μένουν άκομη και σήμερα άναπάντητα.

Και μία λεπτομέρεια που έκανε το μυστήριο σκοτεινότερο: Δεν είχε άναφερth στις άστυνομικές 'οχές καμμία έξαφάνισις άτόμου, με τα χαρακτηριστικά ένός όποιουδήποτε άπ' τα έπτα πτώματα!

Ο γιατρός που τα εξέτασε, μπόρεσε μόνο να γνωματεύσει, ότι δεν βρίσκονταν περισσότερο άπό τρεις μέρες μέσα στο κασόνι. Του ήταν όμως άδύνατο να υπολογίσει την ήμερα του θανάτου των.

Μιά άπ' τις γυναίκες είχε στο χέρι της μια έλαφρεία γρατζουνιά, τυχαία μάλλον. Ο νέγρος ήταν ο μόνος που παρυσίαζε ίχνη βίας.

Άπ' τον 'Ιούλιο του 1859, που βρέθηκε αυτό το κασόνι, ως τα νεώτερα χρόνια, διατυώθηκαν πολλές θεωρίες, για να εξηγήσουν την προέλευσή του. Η πιθανώτερη ίσως είναι, ότι οι έξη άπό τους νεκρούς — οι λευκοί — ήταν ξένοι που πήγαιναν να έπισκεφθούν τις 'Ηνωμ. Πολιτείες.

Η ποιότης του ύφασματος των νυχτικών τους έδειχνε δίχως άμφιβολία πως ήταν ευποροί άνθρωποι. Πιθανόν να καναν ταξίδι άναψυχής, ή ναχαν φύγει άπό την πατρίδα τους για πολιτικούς λόγους και να σκόπευαν να ζητήσουν άσυλο στο άμερικανικό έδαφος.

Στο πλοίο, λοιπόν, με το όποιο ταξίδευαν, ή πλοίαρχος κι' οι ναυτές ήσαν κακούργοι, ικανοί για όλα. Κι' αποφάσισαν να ξεκάνουν τους πλούσιους εκείνους ταξιδιώτες, για να τους ληστέψουν. Πραγματικά, τους άρπαξαν, την ώρα που κοιμόντουσαν, και τους εκλείσαν, ζωντανούς, μέσα στο κασόνι.

Ο νέγρος θ' άνηκε κι' αυτός στο πληρώμα, αλλά ήταν τιμιώτερος — ή πιδ άπ' όλους — άπ' τους συντρόφους του. Προσπάθησε, λοιπόν, να τους έμποδίσει, ή ίσως τους ζήτησε μεγαλύτερο μεριδιο άπ' τη λεία. Και το άποτέλεσμα ήταν να συμμερισth την τραγική τύχη των έξη ταξιδιωτών...

Όλ' αυτά, όμως, δεν είναι παρά άλλη θεωρία, που δεν υποδεικνύεται με κανένα στοιχείο. Ένα μόνο πράγμα φαίνεται βέβαιο: ότι οι έπτα νεκροί μέσ' στο κασόνι, ήταν τα θύματα ένός άπό τα μυστηριώδεστερα έγκλήματα της Ιστορίας.

Το μακρύτερο σ'αί

Ένα... ρεκόρ διαρκείας φιλιού διαπιστώθηκε σε μία δίκη διαζυγίου, που έγινε τελευταίως στο Κληδέλαντ του Όχάιο. Κάποιος ιδιωτικός ντέτεκτιβ, που εξέτασθηκε ως μάρτυς, κατέθεσε ότι είχε δη τα σύζυγο της ένα-γούσης να δινθ σε μίαν άλλη γυναίκα ένα φιλή διαρκείας 7 λεπτών της ώρας.

Και πως δεν σκάσανε τόσο ώρα χωρίς άέρα; άπόρησε ο δικαστής.

Ο Γιάτς παραμέρισε τα ροκανίδια με το χέρι του κι' έμπηξε ένα ξεφωνητό φρίκης!...

λήλους του τη γέννηση της κόρης του κι' είχε δεχθ' τα συγχαρητήριά τους.

«Επειτα έκανε το γύρο του καταστήματος και των εργασπιρίων, παρακολουθώντας την εργασία που γινόταν παντού. Προσποιόταν το χαρούμενο κι' άλλαζε λίγα λόγια με τους προϊσταμένους των διαφόρων τμημάτων.

Μά, όσο κι' αν ήθελε να προσέξει αυτά που τούλεγαν, η σκέψη της Μπλάνς, γέμιζε ολοκληρωτικά το νου του, και μεγάλωνε μέσα στην καρδιά του η παραχή που είχε κατορθώσει να νικήση ως τότε.

«Απ' την προηγούμενη νύχτα, απ' τη στιγμή που είχε δη την αγαπημένη του να φεύγει, με το μικρό πτώμα στην αγκαλιά της, δεν ήξερε πια τίποτε γι' αυτήν. Οι συγκινήσεις που είχε δοκιμάσει, η συναισθηματική του κατάσταση, οι φόβοι που είχαν απομακρυνθεί απ' το νου του κάθε άλλη σκέψη. Μά τώρα άνησχυσε για την κατάσταση της Μπλάνς, που του φαινόταν να παρουσιάζει τους μεγαλύτερους κινδύνους.

Μπόρεσε άρα γε να γυρίσει στο σπίτι της δίχως κανένα πρόβλημα; Μήπως την άντελλήθη κανείς; Καί, στην περίπτωση αυτή, πώς θα μπόρεσε να εξηγήσει την έσοδο της εκείνη, μέσ' στη νύχτα, μ' ένα νεκρό παιδί στην αγκαλιά της;... «Αν άνακατευόταν ή Δικαιοσύνη, θάψαχναν, θάβρισκαν...

Κρύος ιδρώτας έβρεχε το μέτωπό του. «Θά πάω τώρα άμέσως στη Μπλάνς — έπτε με το νου του. Δεν άντέχω περισσότερο σ' αυτή τη φοιχτή αβεβαιότητα».

Βγήκε από μιά μικρή πόρτα του καταστήματος, για ν' αποφύγη κάθε ανεπιθύμητη συνάντηση.

— Θέλω να περπατήσω λιγάκι... έπτε στον σωφέρ του. Πήγαινε να με περιμένει στην πλατεία Μοντολόν.

«Έφτασε σέ λίγο στο σπίτι της όδο Φεντελόν κι' άνέβηκε τη σκάλα χωρίς να συναντήσει κανένα.

Η πόρτα του μικρού διαμερίσματος ήταν μισανοιχτή... «Άκουσε ομιλίες.

Καθώς έμπαινε, η κυρα - Λεπαγιέ έσπευσε να τον υποδεχθή.

— Ω, καλέ μου κύριε! φώναξε. Πόσο σάς λυπάμαι!... Μεγάλο δυστύχημα, αλήθεια!...

— Πού είναι η Μπλάνς;

— Έκει, στην κάμαρά της!... Είναι στο κρεβάτι, απ' το πρωί, απ' την ώρα που σάς είδοποίησε...

— Ναί, ναί... τραύλισε ο Σάρλ, καταλαβαίνοντας επιτέλους πώς δεν υπήρχε κανείς άμεσος κίνδυνος και πώς η φιλενάδα

του εΐχε κατορθώσει να σώσει τα προσχήματα.

— Η παρουσία σας θάναη ή καλύτερη παρηγοριά γι' αυτήν...

— Καί το παιδί;...

— Είπ' εκεί μέσα... Τόχουν βάλει στο φέρετρο... Η κηδεία θα γίνη αύριο το πρωί, στις 10... Μά ποιος το περίμενε;... Ένα τόσο χαριτωμένο κοριτσάκι... και τόσο γερό!...

Το μικρό φέρετρο ήταν στημένο πάνω σε δυο καρέκλες, στην τραπεζαρία, και σκεπασμένο μ' ένα άσπρο ύφασμα... Τέσσερις, λαμπάδες έκαιγαν γύρω του. Δυο - τρεις γειτόνισσες κάθονταν κοντά του και σιγοκοιούδενταζαν.

— Ο κύριος της δεσποινίδας! ψιθύρισε ή θυρωρός σε μιά απ' αυτές, δείχνοντας της το Σάρλ.

— Φαίνεται πολύ καθώς πρέπει, απάντησε εκείνη.

— Καί δείχνει τόσο λυπημένος!... πρόσθεσε μιά άλλη.

Ο Σάρλ προχώρησε, κατάχλωμος, πρὸς το μικρό φέρετρο. Σκεπτόταν το αγαπητό πλάσματάκι που είχε γεννηθή απ' αυτόν, που το είχε δεχθ' την προηγούμενη μέρα με τόση χαρά και που κοιμόταν τώρα τὸν τελευταίο ύπνο του ανάμεσα σ' όλους εκείνους τους ξένους, σ' ένα σπίτι άγνωστο, απ' όπου θάβγαине για να χαθή για πάντα στο σκοτάδι του τάφου... «Έκαμε το σταυρό του, με μιά κίνηση λίγο φοδισμένη.

— Α, έδειξε πολύ θάρρος ή κυρία Μπλάνς! τούλεγε στο μεταξύ ή μαμά. Μου τὰ διηγήθηκε όλα, κλαίγοντας... Μόνο σήμερα το πρωί, στις 6, κατάλαβε πώς είχε πεθάνει το κοριτσάκι της... Είχε κοιμηθ' βαρεία, όλη τη νύχτα... κι' αυτό ήταν φυσικό, γιατί είχε σηκωθ' χτές κι' είχε κουρασθ'...

«Ευτυχώς που οι γειτόνισσες την έκτιμουν πολύ, κι' άς μη την έζουρνε καλά - καλά... Δεν την άφισαν λοιπόν μόνη! Η θυρωρός κι' ο ένοικος του άπάνω πατώματος φρόντισαν για όλες τις διατυπώσεις...

«Με περίμενε σήμερα το πρωί, ή καυμένη ή κυρία Μπλάνς. Μά μούτυχε μιά βιαστική γέννα, κι' έτσι άοργησα ναρθώ... Είχαν βάλει πια το παιδί στο φέρετρο... Το είχε ζητήσει ή μητέρα, γιατί δεν άντεχε να βλέπη το προσωπάκι του ν' αλλοιώνεται λίγο - λίγο...

Ο Σάρλ άκουγε άπληστοα αυτή τη φλυαρία.

Δεν υπήρχε λοιπόν κίνδυνος; Κανείς δεν υποψιάζοταν τίποτε!

— Πάω να της πώ πώς ήρθατε, πρό-

σθεσε ή μαμή. Δέ θα σάς περίμενε τόσο γρήγορα.

Μπήκε στην κάμαρα της Μπλάνς και ξαναβγήκε σχεδόν άμέσως.

— Έλάτε μέσα, έπτε στο Σάρλ.

Κι' άφού μπήκε εκείνος στο δωμάτιο, έφυγε, για να τους αφήσει μόνους.

Οι δυο έρασάκι άλλαξαν μιά ματιά που φανέρωνε όλη την άγωνία τους και τὸν τρόπο που είχαν περσεί, επί τόσες ώρες.

— Η κόρη μου;... ψιθύρισε ή Μπλάνς, ενώ άνασκηκνόνταν στο κρεβάτι της.

— Έγινε ό,τι ήθελες.

— Τη δόλωσες;

— Ναί, σήμερα το πρωί, ως νόμιμο παιδί του Σάρλ Τεβενέν και της Έρμάνς ντε Σενεκούρ.

— Νόμιμο παιδί!... έπτε ή Μπλάνς, με μιά φλόγα περηφάνειας στα μάτια.

— Ναί.

— Καί που βρίσκεται τώρα;

— Στην αγκαλιά της μητέρας της.

— Της μητέρας της!... ψιθύρισε ή νέα γυναίκα, μη μπορώντας να συγκρατήσει μιά κίνηση ζήλιας.

«Άμέσως όμως πρόσθεσε, γεμάτη χαρά:

— Κοιμάται μέσα στα μετάξια και στις νταντέλλες!... Θά ζήσει στον πλούτο και στην πολυτέλεια!... «Ω, σ' εύχαριστώ, Σάρλ, σ' εύχαριστώ!...

— Δεν σε τρομάζει λοιπόν πια αυτό το έγκλημα... αυτή ή πλαστοπροσωπεία;

— Γιατί να με τρομάξει;

— Δεν κατάλαβε κανείς τίποτε γύρω σου;

— Κανείς άπολύτως... Μόνον ή κυρα - Λεπαγιέ θα μπορούσε ίσως ν' άποκαλύψη την αντικατάστασι... «Αλλ' αυτή δεν είδε καθόλου το παιδί που κοιμάται εκεί... για πάντα.

— Ω, νάξερεις πόσο μ' άνακουφίζουν τα λόγια σου!

— Καί... στο σπίτι σου;

— Δεν υποπτεύεται κανείς τίποτα. Έκτός...

— Έκτός; ρώτησε ή Μπλάνς, χλωμιάζοντας από συγκίνηση.

— Έκτός απ' τὸν Πασκάλ. «Αγρυπνούσε κι' αυτός... και τὰ είδε όλα.

— Ο Πασκάλ; Ο φίλος σου, για τὸν όποιο μού έχεις μιλήσει τόσο συχνά;... Μά αυτός δεν θα πη τίποτε... δεν είν' έτσι;

— Δεν θα πη τίποτα, αλλά ξέρει...

— Τί μάς νοιάζει;

— Μου μίλησε για το Θεό, που δεν άφίνει κανένα έγκλημα άτιμώρητο...

— Ο Θεός!... ψιθύρισε ή νέα γυναίκα.

Κι' άφού σώπασε μιά στιγμή, πρόσθεσε:

— Δέχομαι την κρίσι του! «Ας με καταδικάσει... Τί με νοιάζει; Άρκει μόνο να εύτυχήση ή κόρη μου!

Ο Σάρλ δεν άπάντησε. Μήπως δεν είχε άποδεχθ' κι' αυτός την κρίσι του Θεού;

— Πώς είσαι τώρα; ρώτησε ή Μπλάνς. Δεν σε πείραξε αυτό πούκανες, να βγής έξω χτές τη νύχτα;

— Καθόλου! Είμαι γερή. Έχω συνέλθει κι' όλας απ' τὸν τοκετό... «Αλλωστε, είμαι τόσο εύτυχισμένη!... Θά σηκωθώ κι' αύριο, για να συνοδέψω αυτή τη φτωχιά μικρούλα ως την τελευταία κατοικία της.

— Θέλεις να πάς στην κηδεία; Μά είνε τρέλλα, στην κατάσταση σου...

— Όχι, Σάρλ! Θά πάω... Δεν θέλω ν' άφίσω ολόμouαχο, στο ταξίδι του πρὸς την αιώνητητα, τ' άγγελουδι αυτό που δεν θα γνωρίσει τὰ δάκρυα της άληθινής μητέρας του!

Τὰ μάτια του Τεβενέν βουρκώσανε. Ωστόσο, παρ' όλη αυτή τη συγκίνηση, ή καρδιά του είχε ήσυχάσει πια.

Η πράξι του θάμενε άγνωστη για πάντα. Η νεκρή κόρη του είχε αντικατασταθ' απ' την άλλη, τη ζωντανή, που θα μπόρουσε να της προσφέρει δίχως τύψεις την τρυφερότητα και τὰ φιλιά του.

Θά την αγαπούσε διπλά — γι' αυτή την ίδια και για τη μικρή νεκρή.

— Θαρρώ κι' εγώ αύριο στην κηδεία, έπτε.

Έφυγε σέ λίγο και γύρισε με τ' άυτόκινητό του στο Πασσύ.

Ο σωματικός κόπος τὸν είχε τσακίσει. Άφού φίλησε το παιδί του και την Έρμάνς — που συνερχόταν πια απ' την περιπέτεια του δύσκολου τοκετού — πέρασε στην κάμαρά του κι' έπεσε στο κρεβάτι.

Κοιμήθηκε βαθεία, δίχως όνειρα.

Όταν ξύπνησε, τ' άλλο πρωί, θυμήθηκε το καθήκον που είχε να εκπληρώσει. Καί τὸν κυριέψε μιά βαθεία θλίψη...

Ούτε το χαμόγελο της γυναίκας του — ήσυχης τώρα και ξεκούραστης — ούτε οι άγγελικοί μορφοσμοί του μωρού στο στήθος της μητέρας του μπόρεσαν να διαλύσουν την όδυνηρή αυτή έντύπωση.

«Έφυγε τη συνθησιμένη ώρα για τὴ δουλειά του. Μά, στο κατάστημα του, δεν έκαμε σχεδόν καθόλου την εμφάνισή του. Περίμενε, κλεισμένος στο γραφείο του, να φτάση ή ώρα που θα πήγαινε στην όδο Φενελόν.

«Ήταν μιά κρύα χειμωνιάτικη μέρα. Ο ήλιος δεν κατάφερε να τρυπήση τα σύννεφα με τις άχτίδες του.

Όταν ο Τεβενέν έφτασε στην όδο Φενελόν, πέντε ή έξη μαυροντυμένοι άνθρωποι και μερικές γυναίκες με πένθος στέκονταν μπροστά στο σπίτι της Μπλάνς. Κανείς άλλος...

Η νέα γυναίκα είχε κρύψει την έγκυμωση της απ' τις συναδέλφους της στο κατάστημα. Πίστευαν όλες πώς είχε πάρει άδεια, για οικογενειακούς λόγους. Καί, φυσικά, ή θέσι της την περίμενε. Άγνοούσαν άλλωστε όλοι το σύνδεσμό της με τὸν κ. Τεβενέν.

Η μαμή έξ άλλου δεν φανταζόταν καθόλου πὸς ο «κύριος» της νεκρής φίλης της ήταν ο πλούσιος καταστηματάρχης, στὸν όποιο εργαζόταν κι' ή δική της κόρη — γιατί δεν τὸν είχε δη ποτέ της.

Μερικοί γείτονες κι' ο θυρωρός ήταν οι μόνοι που άκόλουθούσαν το μικρό φέρετρο.

Όταν μπήκαν στην τεράστια εκκλησία, φάνηκε ακόμα πιο χτυπητή ή έγκατάλειψη γύρω απ' τη μικρή νεκρή.

Ο Σάρλ γλύστρησε κρυφά πίσω από μιά κολώνα. Απ' το μέρος που στεκόταν, άκουγε τις μασσημένες εύχές του παπά, που τις παραμόρφωνε ή ήχώ της άδειανής εκκλησίας.

Είχε γονατίσει μηχανικά πάνω σ' ένα προσευχητήριο και τραύλιζε σιγανά:

— Αγαπημένο μου άγγελοδι... παρακάλεσε εκεί ψηλά για τὸν πατέρα σου!

Όταν τελείωσε ή νεκρώσιμη ακολουθία, είδε να σηκώνουν τὸ φέρετρο, να τὸ βγάζουν απ' την εκκλησία. Βγήκε τότε κι' αυτός από μιά πλαγινη πόρτα, άνέβηκε σ' ένα άυτόκινητο και πήγε στο νεκροταφείο.

Οι άλλοι δεν είχαν κάμει τὸν κόπο ν' άκολουθήσουν ως εκεί την κηδεία. Έτσι, ή Μπλάνς ήταν μόνη, άκουμπώντας στο υπράτσο της κυρα - Λεπαγιέ.

Ο Σάρλ είχε χάσει πια κάθε συναισθησι της πραγματικότητας...

Η βιαστική, σχεδόν κρυφή εκείνη κηδεία του παιδιού του, άνάμεσα σέ τόσο μοναξιά, κάτω απ' τὸ σκυθρωπό εκείνο ούρανό και την παγωνιά... ο μικρός τάφος που θα δεχόταν το σώμα του μωρού, που είχε όστόσο κάθε δικαίωμα στη ζωή και στην εύτυχία, κι' όμως τώρα θα κοιμόταν αιώνια, χωρίς να τὸ συνοδέψω κανείς άληθινός πόνος, κανένα δάκρυ πραγματικής αγάπης... όλ' αυτά έγιναν ξαφνικά ένα άνυπόφορο θέσφα γι' αυτόν.

Κρατήθηκε για να μην πέση απ' τὸ σταυρό ενός τάφου, πίσω απ' τὸν όποιο είχε κρυφθ'...

Ενώ ο παπάς πρόφερε τις τελευταίες εύχές, ο Σάρλ είδε την Μπλάνς, να γονατίζει και να βυθίζεται στην προσευχή. Είχε εκπληρώσει ως τὸ τέλος τὸ ιερό καθήκον που είχε αναλάβει. Είχε άκολουθήσει ως την τελευταία στιγμή τὸ παιδί, που σέ είχε αντικαταστήσει με τη δική της κόρη. Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη.

Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη. Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη. Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη. Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη.

Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη. Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη. Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη.

Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη. Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη. Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη.

Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη. Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη. Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη.

Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη. Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη. Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη.

Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη. Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη. Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη.

Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη. Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη. Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη.

Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη. Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη. Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη.

Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη. Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη. Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη.

Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη. Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη. Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη.

Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη. Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη. Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη.

Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη. Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη. Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη.

Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη. Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη. Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη.

Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη. Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη. Σ' όλη την όδυνηρή διαδρομή, τὸν είρη.

χωρούσε τη μητρική αγάπη της.

Ο Σάρλ την είδε να προσπαθ' το κάκου να σηκωθ'.

Η κυρα - Λεπαγιέ, που στεκόταν λίγο παράμερα από διακριτικότητα, έτρεξε να τὴ βοηθήσει. Μά την πρόλαβε ο Σάρλ και δέχθηκε στην αγκαλιά του τη νέα γυναίκα.

Εκείνη τὸν άναγνώρισε, άνοιξε μιά στιγμή τὰ μάτια της και ψιθύρισε, πρὶν λιποθυμήσει:

— Προσευχήθηκα στο Θεό για να συχωρεθ' ή ψυχή της άμοιρης μικρούλας... και για να μην είναι καταραμένη εκείνη που την αντικατέστησε... ή κορη μας!

Η'.

Η χαρκαυγή μιάς αγάπης

Η Μπλάνς Ουμπέρ ήταν ή μοναχοκόρη ενός παρασκευαστού του Μουσείου Φυσικής Ιστορίας. Ο πατέρας της κερδίει απ' τη δουλειά τὸν όσα χρειάζονταν για τη συντήρησι της μικρής οικογενείας του. Έξ άλλου, ή θέσι του τὸν έασφάλιζε την καθημερινή επαφή με πολλούς διακεκριμένους έπιστήμονες, που θα μπορούσαν να γίνουν στην άναγκη ισχυροί προστάτες του. Δεν ζήτουσε περισσότερα πράγματα απ' τη ζωή, ο καλός αυτός άνθρωπος.

Τὸν είχαν παραχωρήσει για κατοικία ένα περίπτερο, σέ μιά γωνιά του Βοτανικού Κήπου. Εκεί είχε άνατραφ' ή Μπλάνς, μέσα σ' ένα ήσυχο περιβάλλον, σαν σέ μιά μικρή επαρχιακή πόλι. Τὸ βράδυ, όταν έφευγαν πια οι έπισκέπτες, τριγυρίει μόναχ' στο μεγάλο Κήπο. Εκεί, άνάμεσα στα παράξενα κι' έξωτικά δέντρα, είχε μεγαλώσει κι' είχε γίνει κοπέλλα.

Πόσα όνειρα είχε πλάσει!... «Όνειρα όχι υπερβολικά, αλλά για εύτυχίες προσιτές, που μπόρουσε εύκολα να τις άποκτήσει!

Με τις οικονομίες που έκανε επί πολλά χρόνια, ο πατέρας της είχε κατορθώσει να μαζέψη μιά μικρή προίκα για την κόρη του. Σκεπτόταν πὸς θάδρισκε εύκολα ή Μπλάνς, άνάμεσα στους τόσους μελετηρούς νέους που σύχναζαν στο Μουσείο, ένα άξιο παλληκάρι που θα την αγαπούσε, θα κέρδιζε την καρδιά της και θα την έκανε γυναίκα του. Θά συνέχιζε έτσι μιά ζωή ήσυχη και φρόνιμη, άκόλουθώντας τὸ παραδείγμα που της είχαν δώσει οι γονείς της.

Μήπως άλλωστε δεν ήταν χαριτωμένη κι' άξια να έμπνευση τη φλογερότερη αγάπη;

Ποτέ δεν είχε σκεφθ' ή Μπλάνς πὸς

θα μπόρουσε, με την άμορφιά της, να πετύχη μιά ζωή λαμπρότερη, ν' άνυψωθ' κοινωνικά. Είχε μετρημένες φιλοδοξίες. Κι' όμως δεν μπόρεσε να τις πραγματοποιήσει...

Μη έχοντας ιδέα από οικονομικά ζητήματα, ο πατέρας της παρασύρθηκε από κακές συμβουλές κι' έμπιστεύθηκε ολόκληρη τη μικρή περιουσία τους σέ κάποιον «τραπέζίτη», που ύποσχόταν τεράστιους τόκους στους πελάτες του.

Καί, μιά μέρα, έγινε τὸ άναπόφευκτο: Ο «τραπέζίτης» χρεώκόπησε και τόσκασε στην Άμερική.

Ο Ουμπέρ βρέθηκε ξαφνικά τελείως κατεστραμμένος. Δεν μπόρεσε ν' άνθέξη σ' αυτή τη συμφορά, και θέθανε ύστερα από μερικές ημέρες από έγκεφαλική συμφορήσι.

Η Μπλάνς ήταν τότε 16 χρονών. Αυτή κι' ή μητέρα της γνώρισαν τὰ φοιχτά μαρτύρια της φτώχειας. Συχνά τὸν έλειψε άκόμα και τὸ ψωμί.

Ζήτησαν τη βοήθεια όλων εκείνων που είχαν δείξει άλλοτε καλωσύνη και φιλία στὸν Ουμπέρ. Αυτοί φάνηκαν στην άρχή πὸς ένδιαφέρονταν, τὸν πρόσφεραν κάποια άσήμαντη ένίσχυσι, ύποσχέθηκαν να βρουν μιά θέσι για τη Μπλάνς.

Υποσχέσεις, μόνο ύποσχέσεις!...

Τέλος, τις έσωσε μιά τυχαία σύμπτωση. Στὸ φτωχόσπιτο που είχαν έγκατασταθ', κατοικούσε και μιά μαμή, ή κυρα - Λεπαγιέ, που είχε χηρέψει κι' είχε ένα κοριτσάκι 12 χρονών.

Οι δυο οίκογένειες είχαν συνδεθ', γιατί βρίσκονταν σέ παρόμοια κατάσταση. Κι' οι δυο μητέρες είχαν άνοίξει την καρδιά τους ή μιά στην άλλη.

Η καλόκαρδη μαμή είχε συγκινήθ' απ' την άπελπιστική θέσι τὸν Ουμπέρ κι' είχε προσπαθήσει να τὸν προσφέρει σέ κάθε περίπτωση μερικές απ' τις μικροπρεσίες εκείνες, που είναι τόσο πολύτιμες για τὸν δυστυχισμένο.

Μά κι' οι δυο κοπέλλες — παρ' όλη τη διαφορά τῶν ηλικίας τους — είχαν νοιώσει μιά άμοιβαία συμπάθεια, που δεν άργησε να έξελιχθ' σέ πραγματική στοργή.

Η Ροζέτ, ή κόρη της κυρα - Λεπαγιέ, ήταν ένα από τὰ χαρούμενα πάντα και γελαστά εκείνα παιδιά, με τὰ ξαυθά μαλλιά, τὰ δροσερά μάγουλα και τὰ γαλανά μάτια, γεμάτα αθωότητα και χαρά της ζωής.

Απ' τις πρώτες μέρες, ή Μπλάνς άνέ-

ΕΝΑ ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΟ ΑΜΑΞΑΚΙ

Με ηλεκτρικό ρεύμα άξίας 2.000 δραχμών την ημέρα υπορείτε να διανύετε καθημερινώς 60 χιλιόμετρα με τὸ εικονιζόμενο οιδείο άμαξάκι. Κινείται με μιά ηλεκτρική μπαταρία, που χάρις σ' ένα ειδικό σύστημα γεμίζει κάθε βράδυ, όταν την συνδέετε μ' οποιαδήποτε ηλεκτρική πρίζα. Την έπομένη ή μπαταρία αυτή μπορεί να σας μεταφέρει σέ απόστασι 60 χιλιόμετρων. Τὸ άμαξάκι αυτό, που είναι καταλλήλστατο για άναπνοή, για φωνία, για περιπάτους κλπ., κατασκευάζεται στην Άμερική και είναι τελείως άθωρο.

Ο ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ ΤΗΣ «ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ»

Η μεγαλύτερη δυσκολία που συνάντησαν οι παραγωγοί του φιλμ «Οδύσσεια» ήταν ή δημιουργία τὸν προσώπου τὸν Κυκλώπος. Άφού δοκιμάστηκαν πολλοί για τὸν ρόλο αυτό, άποφασίστηκε τελικά ν' άνταθ' στὸν Ἰταλό παλαιστή Ουμπέρτο Σουλδέστρι (άριστερά). Την όπολοιπή εργασία ανέλαβε ο μακιγιέρ, ο όποιος με την βοήθεια ενός τεχνητού ματιού και ενός άριστοτεχνικού μακιγιάζ έπέτυχε τὸ πρόσωπο, που βλέπετε δεξιά. Τὸ μακιγιάζ αυτό άφίνει λίγο κενό μπροστά στο δεξιό μάτι του Σουλδέστρι, για να μπόρη να βλέπη και να κινηται ελεύθερα χωρίς καμμία έξη βοήθεια.

λαβε ένα ρόλο σοδαρής «μυτηρούλας» της μικρής γειτονιούλας της. Κι' η Ροζέτ είχε δεχθ' μ' ευτυχία αυτή την προστασία.

Με τη χαρακτηριστική διορατικότητα των παιδιών, είχε παρατηρήσει ότι η «δεσποινίς» ξεχνούσε κοντά της τις θλίψεις, που την έκαναν τόσο συχνά να κλαίει, από τότε που είχε χάσει τον πατέρα της. Τα χλωμά μάγουλά της ξανάβρισκαν κάπως το φυσικό τους χρώμα κι' η ματιά της ζωντανέυε, όταν η Ροζέτ γύριζε απ' το σχολείο και της ζητούσε να τη βοηθήσει να μελετήσει τα «φριχτά δύσκολα» μαθημάτά της. Καθόταν τότε κοντά της, της πρόσφερε πρόθυμα τη βοήθειά της, κι' εκείνη την ευχαριστούσε με τρυφερά φιλιά.

«Υστερα έπαιζαν μαζί, με χαρές και γέλια.

Μα κι' ένα άλλο σημείο της καθημερινής ζωής τους στερέωσε περισσότερο τη φιλία τους.

Η κυρα - Λεπαγιέ ήταν μανιώδης αναγνώστρια μυθιστορημάτων. Αγόραζε λοιπόν καθημερινώς τέσσερις εφημερίδες, για να παρακολουθεί δέκα ή δώδεκα επιφυλλίδες. Και τα κατάφερε να μη μπλέκει ποτέ τους ήρωές τους και τις περιπέτειες του καθενός...

Όσο γερνούσε όμως, η όρασή της αδυνατίζε, κι' η κούρσας που της προκαλούσε το διάβασμα αφαιρούσε ένα μεγάλο μέρος απ' την ευχάριστησή της. Έτσι, όταν η Ροζέτ μεγάλωσε κάπως, την έδωκε απ' αυτόν τον κόπο, διαβάζοντάς της τις επιφυλλίδες με δυνατή φωνή.

Καθώς όμως ήταν ακόμη πρωτόπαιρη, διάβαζε κάπως μονότονα, σαν μαθήτριά. Κι' έτσι, πολλές φορές, στο κρίσιμότερο σημείο ενός μυθιστορήματος, η κυρα - Λεπαγιέ αποκοιμιόταν κι' άρχιζε να ροχαλίζει!

Μια μέρα λοιπόν, η Μπλάνς προσφέρθηκε ν' αντικαταστήσει τη Ροζέτ. Από τότε λοιπόν, η κυρα - Λεπαγιέ δεν ήθελε πια άλλη απ' αυτήν!

Τώρα πια δεν την έπαιρνε ο ύπνος. «Ακουγε με προσήλωση, με λυγμούς και με χτυποκόρδια, τις περιπέτειες των ήρώων των μυθιστορημάτων. Μα κι' η Μπλάνς συμμεριζόταν αυτή τη συγκίνησή της.

Ένα πρωί, γυρίζοντας από μια επίσκεψη, η μαμή συνάντησε στη σκάλα την κ. Ουμπέρ, που κρατούσε ένα ανοιχτό γράμμα και καί προσπαθούσε του κάκου να κρύψει τα δάκρυά της.

— Καμιά κακή είδησι;... τη ρώτησε μ' ενδιαφέρον.

— Ναι, κυρα - Λεπαγιέ! απάντησε εκείνη, νοιώθοντας την ανάγκη ν' ανοίξει σε κάποιον την καρδιά της. «Ελπίζαμε πως θα βρίσκαμε επιτέλους μια θέσι για την κόρη μου, στην Τράπεζα της Γαλλίας. Είχαμε τόσο θερμές συστάσεις, ώστε το θεωρούσαμε τελειωμένο πιά... Μα το γράμμα αυτό γκρεμίζει όλα μας τα όνειρα! Η Μπλάνς μου είναι 17 χρονών μόνο, και δεν προσλαμβάνουν στην Τράπεζα υπαλλήλους μικρότερες από 18 χρονών... Θεέ μου, τί θα γίνουμε;

— Με συγχωρήτε, αλλά... ωσπου να βρήτε κάτι καλύτερο, κι' εφόσον η δεσποινίς Μπλάνς είναι τόσο εργατική κοπέλλα και ξέρει θαυμάσιο ράψιμο, γιατί δεν τη βάζετε σε μια μολίστρα;

— Σε μολίστρα;... Έργατριά;

— Μα ναι, τώρα στην άρχη... Άργότερα, θα μπορέ ν' ανοίξει δικό της ατελιέ...

— Ξέρετε, κυρα - Λεπαγιέ, πόσο έξυπνα τελειοτικά πληρώνονται οι εργάτριες πτά μολίστράδικα. Κι' ύστερα, μήπως είν' εύκολο να βρεθ' έστω κι' αυτή η δουλειά;

— Βέβαια, υπάρχουν πολλές, πάρα πολλές μολίστρες. Μα οι καλές, οι προκομένες, είναι λίγες... Βρίσκουν πάντα εργασία... και, κατά τη γνώμη μου, είναι πιο ευτυχισμένες και πιο ελεύθερες απ' τις άλλες, κοπέλλες, κι' είναι περιζήτητες.

— Ασφαλώς! Άλλά τα καλά καταστήματα είναι λίγα. Πού να τα βρή κανείς;

— Α, αυτό είναι ζητήμα τύχης! Μά, αν δεν έχετε αντίρρηση, θα καταφέρω ίσως να βάλω την κόρη σας σ' ένα μολίστράδικο πρώτης τάξεως, στο περίφημο κατάστημα Τεβενέν.

— Τόχω ακούσει, αυτό το όνομα. Τε-

βενέν... Είναι, νομίζω, ένας μεγάλος καταστηματάρχης της Ρύ - ντε λ' Αρ.

— Ακριδώς!... Σήμερα το πρωί είχα πάει στο σπίτι μιας νέας γυναίκας, που την είχα ξεγυμνήσει προ όλων ημερών. Αυτή λοιπόν η πελάτισσα μου είναι ανηψιά της κυρίας Λώρας, της «πρεμιέρας» στο κατάστημα Τεβενέν... Έτυχε σίφρα να βρίσκεται κι' η θεία στο σπίτι της λεχόνιας. Μ' ευχαρίστησε θερμά για τις περιποιήσεις μου στην ανηψιά της... Είμαι βέβαια λοιπόν πως, αν της ζητούσα να πάρη την κόρη της στο ατελιέ της, θα μούκανε αυτή τη χάρη!... Ίσως την ξαναδώ αύριο. Θέλετε να της κάνω λόγο;

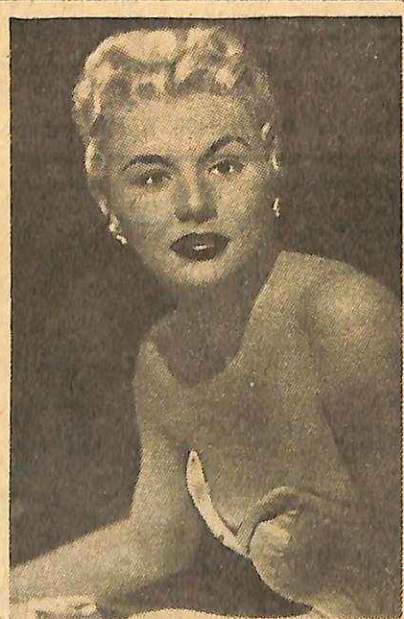
— Πρέπει να ρωτήσω πρώτα τη Μπλάνς. Θα σάς απαντήσω σε λίγο, κυρα - Λεπαγιέ. Σας ευχαριστώ πάντως μ' όλη μου την καρδιά για την καλωσύνη σας...

Κι' η κ. Ουμπέρ γύρισε στο διαμέρισμά της, συλλογισμένη, με την καρδιά λίγο σφιγμένη.

Η κόρη της, η Μπλάνς, να γίνη εργάτρια!... να σκύβει όλη την ημέρα πάνω απ' τη βελόνα!... να κάνει συντροφιά με κοπέλλες άγνωστες, αμόρφωτες, κάποτε μάλιστα δίχως ήθικες άρχες... Όστόσο η καλή κυρία έδειξε στην κόρη της το γράμμα που της ανήγγελλε την αποτυχία τους για την Τράπεζα της Γαλλίας, και της ανακοίνωσε ύστερα την πρότασι που της είχε κάνει η κυρα - Λεπαγιέ.

Η Μπλάνς χλώμιασε λίγο κι' έμεινε για μερικά λεπτά βουδ' και συλλογισμένη. Έπειτα όμως έριξε μια ματιά γύρω της, στη φτωχική καμάρα, που είχε μείνει σχεδόν δίχως έπιπλα — γιατί είχαν πουλήσει τα πιο πολλά. «Ένα χαμόγελο γεμάτο βάρος φωτίσε το ενεργητικό πρόσωπό της.

— Δεν πρέπει να διατάξετε καθόλου, καλή μου μητέρα, είπε. Παρακαλέστε την κυρα - Λεπαγιέ να με συστήσει σ' αυτή την κυρία... Όποιαδήποτε δουλειά κι' αν κάνει κανείς, δεν είναι ντροπή! Και θαμσι πολύ ευτυχισμένη αν μπορώ με τη δική μου να κερδίζω το ψωμί μας... Τρέχω ά μέσως να πω στην κυρα - Λεπαγιέ πως δεχόμαστε μ' όλη μου την καρδιά...

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΝΤΡΟΓΥΝΑΙ...

Το βιβλίο του Αμερικανού δοκτορος Κινσέι, σχετικά με τη σεξουαλική συμπεριφορά των Αμερικανιδων, που έκανε τόσο θόρυβο σ' όλο τον κόσμο, βρήκε, όπως ήταν φυσικό, πολλούς επικριτές. Μεταξύ των πολλών περιπτώσεων ο Κινσέι ασχολείται και με την περίπτωση της ανώτερης εικονιζόμενης ηθοποιού του κινηματογράφου Μάμπριμαρς Παίητον, που άπατούσε τον άντρα της, χωρίς αιδώς, που το ήξερε, να διαμαρτυρείται, για να πάρη εκείνη διαζόγιο εις βάρος του συζύγου της, με το δικαιολογητικό ότι δεν ήταν καθόλου ζηλιάρης!...

Όπως είχε προβλέψει η αγαθή μαμή, η κυρία Λώρα άκουσε μ' ευμένεια τις συστάσεις της και συγκινήθηκε πολύ απ' τη διήγησή της για τη θλιβερή κατάσταση της κ. Ουμπέρ και της κόρης της. Όταν λοιπόν, την άλλη μέρα, παρουσιάσθηκε η Μπλάνς στο ατελιέ, μαζί με τη μητέρα της, την κράτησε άμέσως για εργάτρια.

Με την εξαιρετική αντίληψή της, το γούστο της, την επιδεξιότητά της, το ζήλο της στη δουλειά, κι' άλλα διάφορα έμμετα χαρίσματα που δεν μπορεί ν' αποκτηθούν με την πείρα, η καινούργια μολίστράκα κατάφερε γρήγορα να διακριθ' ανάμεσα στις άλλες, που άρχισαν να τη θεωρούν άνωτέρα τους, παρ' όλη τη μικρή της ηλικία.

Ένα χρόνο άργότερα, είχε γίνει προϊσταμένη σ' ένα τμήμα του ατελιέ. Έξακολουθούσε να εργάζεται όλη την ημέρα, σαν τις άλλες, και τρώει το μεσημέρι φτωχικά σε κάποιο γειτονικό γαλακτοπωλείο και να πληρώνεται με ημερομίσθιο. Βρισκόταν όμως σε συνεχ' επαφή με τα μαννεκέν, με τις πωλήτριες, με τον ίδιο τον καταστηματάρχη.

Προκειμένου για κάποια δύσκολη εργασία, την καλούσαν κάποτε μπροστά στην πελάτισσα, για ν' άκούση τις εξηγήσεις της. Τέλος, είχε την εύθυνη για ό,τι γινόταν στο τμήμα της κι' εξέταζε η ίδια τη δουλειά που έδωζε ή κάθε εργάτρια.

Κύλησαν έτσι δυό - τρία χρόνια. Η νέα είχε γίνει τώρα 20 ετών. Η μητέρα της είχε πεθάνει τον περασμένο χρόνο. Κι' η Μπλάνς έκλαιγε, στη σκέψη πως θα μπορούσε να της κάνει πιο ευχάριστη τη ζωή, τώρα που κέρδιζε περισσότερα απ' τη δουλειά της...

Όστόσο, εκτός απ' τη θλίψη για τον όρφανία της, ήταν ευχάριστη στην πελάτισσα, τόσο διαφορετικής απ' τη γαλήνη όπου είχαν κυλήσει τα παιδικά της χρόνια. Βέβαια, είχε γνωρίσει την όμη πραγματικότητα της ζωής. Πόσο μακριά βρισκόταν πια τα παλιά της όνειρα!

Από τότε που ζούσε ελεύθερα, δίχως τη μητέρα της, της είχαν παρουσιάσει πολλοί πειρασμοί! Δεν είναι λίγοι οι πλούσιοι και κομψοί κύριοι, που κυνηγάνε τις νέες κι' όμορφες μολίστρες... Η Μπλάνς τους βρήκε πολλές φορές μπροστά της, όταν έφευγε απ' τη δουλειά της. Μα δεν είχε δώσει ποτέ την παραμικρή προσοχή στις δλεαστικές προτάσεις τους.

Ήξερε, βέβαια, πως θα έρωτευόταν μια μέρα... κι' η αγάπη της θα την έκανε ευτυχισμένη ή δυστυχισμένη, ανάλογα με το θέλημα της Μοίρας! Το δέχονταν προκαταβολικά, δίχως φόβο, χωρίς τύψεις και χωρίς παράπονο για τον πόνο που θάνοιωθε ίσως...

Ένα πρωί, ο κ. Τεβενέν την κάλεσε στο γραφείο του, όπου βρισκόταν κι' η κ. Λώρα.

— Δεσποινίς, της είπε, η κ. Λώρα κι' εγώ προσέξαμε το ζήλο σας, το γούστο σας, τα ειδικά σας προσόντα... Σ' αυτά πρέπει να προσθέσω και την όμορφιά σας, που παίζει μεγάλο ρόλο στη δουλειά μας.

Η Μπλάνς κοκκίνισε απ' την ταραχή της, μ' όλο που την καθυσήαζε κάπως το ένθαρουντικό χαμόγελο της «πρεμιέρας».

Θέλοντας να σάς αποδείξουμε την εκτίμησή μας, συνέχισε ο Τεβενέν, σκεφθήκαμε να σας δώσουμε τη θέσι ενός απ' τα μαννεκέν μας, που μάς έφυγε.

— Μαννεκέν!... Εγώ!... φώναξε η Μπλάνς, κατακόκκινη από χαρά για την ανέλπιστη εκείνη προαγωγή της.

Βέβαια, είσατε πολύ νέα ακόμη και σάς λείπει η πείρα. Αυτό ήταν ένα έμπειρο σοδαρό, που μ' έκανε να διατάσω. Μα η κ. Λώρα με βεβαιώνει πως θα μνητε στο νόημα πολύ γρήγορα. Και το έλπίζω κι' εγώ, γιατί έχω διαπιστώσει τόσες φορές την αντίληψή σας.

— Ό, κύριε, ευχαριστώ θερμά, απ' το βάθος της καρδιάς μου, την κ. Λώρα για την καλή της γνώμη για μένα... Έλπίζω να μη διαψευστώ τις ελπίδες σας... Θα κάνω ό,τι μπορώ γι' αυτό!

— Θα σάς δίνουμε από σήμερα 3 χιλιάδες φράγκα και το μεσημεριανό φαγητό σας... Μπορείτε ν' αναλάβετε υπηρε-

σία τώρα άμέσως. Η κ. Λώρα θα σάς καθοδηγήσει.

Η Μπλάνς χαιρέτησε και βγήκε απ' το γραφείο, άνικαν να προφέρει λέξη. Την έπνιγε η χαρά — κι' ίσως κι' ένα άλλο αίσημα, άγνωστο ακόμη...

Το βράδυ φεύγοντας απ' το κατάστημα, έτρεξε ν' άναγγείλη την ευτυχία της στην κυρα - Λεπαγιέ.

Η καλή αυτή γυναίκα είχε μείνει μια άληθινή φίλη της, προπάντων έπειτα απ' το ζήνατο της μητέρας της. Η όρφανή ένοιωσε πως την αγαπούσαν άληθινά, αυτή κι' η Ροζέτ. Αισθανόταν πως τους χρωστούσε βαθειά εύγνωμοσύνη για τις περιποιήσεις που είχαν προσφέρει στη μητέρα της στα τελευταία της χρόνια. Παρ' όλη τη διαφορά της κοινωνικής τους θέσεως, η συντροφιά τους την ευχαριστούσε όσο τίποτ' άλλο, και περνούσε μαζί τους τις περισσότερες ελεύθερες μέρες της.

Η Ροζέτ ήταν τώρα 15 χρονών. Η Μπλάνς είχε κλείσει τα 20. Έμεναν ακόμη η «μυτηρούλα» και το χαϊδεμένο παιδί, σαν άλλοτε. Μα τώρα ο ψυχικός δεσμός τους είχε γίνει ακόμα πιο βαθύς. Οι δυο καρδιές τους είχαν ένωθ' άδιασπαστα.

Έπειτα απ' τα θερμά συγχαρητήρια που έδωσε στη Μπλάνς — κι' ενώ η Ροζέτ αγκάλιζε τη φίλη της, κλαίγοντας από χαρά — η κυρα - Λεπαγιέ της είπε: — Αυτή η προαγωγή σας, αγαπητό μου κορίτσι, με δυσκολεύει να σάς ζητήσω μια χάρη...

— Μα τί λέτε! διαμαρτυρήθηκε η Μπλάνς. Πάστε μου γρήγορα τί μπορώ να κάνω για σας...

— Πρόκειται για τη Ροζέτ... Έχει μάθει να ράβει καλούτσικα. Σκέφθηκα λοιπόν πως θα μπορούσατε να μιλήσετε, για να την πάρουν στο κατάστημα που εργάζεται και σεις... Μα τώρα δεν θάναί ίσως σωστό...

Απεναντίας, κυρα - Λεπαγιέ! Είχα από καιρό την πρόθεσι να πάρω μαζί μου τη Ροζέτ. Της τόχα πη... Ναρθή αύριο τ' άπόγεμα στο μαγαζί. Θάχω μιλήσει στην κ. Λώρα, που τα κανονίζει όλ' αυτά, κι' είμαι βέβαια πως δεν θα μου πη όχι.

Πραγματικά, την άλλη μέρα, η Ροζέτ προσελήφθη κι' αυτή στο κατάστημα Τεβενέν. Κι' η Μπλάνς την πήρε υπό την προστασία της και την έβλεψε της.

Πέρασαν κι' άλλες, πολλές ημέρες, χωρίς να συβη καμιά άξιοσημείωτη αλλαγή στη ζωή των δυο κοριτσιών.

Η Ροζέτ είχε γίνει κι' αυτή «μυθιστοριογράφος», στη μητέρα της. Διάβαζε άχόρταγα ό,τι έφαιτε στα χέρια τους. Κι' είχε πάντα στο στόμα τις μεγάλες λέξεις έρωτος και πάθους που μεταχειρίζονταν στα έργα τους οι μυθιστοριογράφοι των έφημερίδων...

Η Μπλάνς χαμογελούσε, άκούγοντάς την να έκφραζε τις σκέψεις ή τα όνειρα που γεννούσαν στο νεανικό μυαλό της οι περιπέτειες των φανταστικών ήρώων με τους όποιους ζούσε καθημερινώς.

Μ' αν την πρόσεχε κανείς τότε, θα διέκρινε μια κάποια θλίψη στο χαμόγελό της. Κι' άλλοτε πάλι, θα την έβλεπε να σκουπίζει κρυφά ένα δάκρυ...

Γιατί η Μπλάνς ένοιωσε πραγματικά τα αισθήματα εκείνα, τις χαρές και τους πόνους της αγάπης, που περιέγραφε η Ροζέτ με τις φράσεις των μυθιστορημάτων! Από πολύν καιρό τώρα, απ' την αρχή που είχε μπη στο κατάστημα Τεβενέν, είχε νοιώσει μια μυστηριώδη κι' άκατανίκητη κλίσι μέσ' στην καρδιά της.

Κάθε μέρα που περνούσε, αντί ν' άδυνατίσει αυτό κέρδιζε έδωφος, αντί ν' άδυνατίσει. Κάθε μέρα, η κοπέλλα τόνωνε να κυριαρχη περισσότερο σ' όλο της το είναι. Κι' έπανελάμβανε με το νού της, άπελτισμένα, τη φράσι αυτή, που είχε δανεισθ' από κάποιον ήρωα των μυθιστορημάτων της Ροζέτ: «Δεν μπορεί κανείς να παλέψη με τον έρωτα».

Η Μπλάνς είχε έρωτευθ' το Σάρλ Τεβενέν.

Προσπαθώντας να ξεγελάσει τον ίδιο τον εαυτό της, άρνιόταν να όμολογήη την πραγματική φύσι του αισθήματός της και προσπαθούσε ν' άποδώσει την άκατανίκη-

τη κλίσι της στη συμπαθεια και την εύγνωμοσύνη της ύφισταμένης για ένα πρεσβύτερο με τόσα χαρίσματα.

Πραγματικά, ο Σάρλ ήταν μορφωμένος, περισσότερο απ' όσο χρειαζόταν για το έπάγγελμα του κι' είχε γούστα καλλιτεχνικά, που τον έκαναν ακόμα έλκυστικότερο στα μάτια της κοπέλλας αυτής με τη ζωηρή αντίληψη και το καλλιεργημένο πνεύμα...

Απ' τ' άλλο μέρος, οι κουτσομπολές του μυθιστοράδικο βεβαίωναν ότι δεν είχε βρή όλη την ευτυχία που του άξιζε, στο γάμο του με την Έρμάνς ντε Σενεκούρ. Ψιθύριζαν ότι η κ. Τεβενέν δεν συμφωνούσε με τον άντρα της, ούτε στα γούστα, ούτε στις συνήθειες... κι' ό,τι φαινόταν να υπάρχη μεταξύ τους ή άπυθνη έκείνη άδυσσος που όνομάζεται απ' τους νομικούς «συμφωνία χαρακτήρων».

Κι' η Μπλάνς ένοιωσε μια άπειρη συμπόνια για τις θλίψεις ή τους πόνους που υπέθετε πως δοκίμαζε ο Σάρλ κοντά στη νόμιμη γυναίκα του.

Πρέπει να παραδεχθούμε αυτό που ύποστηρίζουν ώρισμένοι φιλόσοφοι και ψυχολόγοι: «Ότι ο έρωας είναι μεταδοτικός κι' έμυτίζει με τα μυστικά ρευστά του εκείνου ή εκείνης που τον προκαλεί...

Από τότε που η Μπλάνς είχε γίνει μαννεκέν και βρισκόταν έπομένως πιο κοντά στον προϊστάμενό της, οι σχέσεις τους είχαν αλλάξει κι' είχαν πάρει ένα χαρακτηριστικά μεγαλειότερης ελευθερίας και οικειότητας.

Κανείς δεν καταλάβαινε καλύτερα απ' αυτήν τις ιδέες του Τεβενέν και δεν μπορούσε να μαντέψη τις λεπτομέρειες που έκαναν τελεία την πραγματοποίησή τους. Όλοι την έπαινούσαν λοιπόν γι' αυτό, κι' ο ίδιος ο Τεβενέν την είχε συγχαρή έπανειλημμένος.

Μα γιατί, στις περιπτώσεις αυτές, ή φωνή του Σάρλ είχε ένα τόνο παράξενο και γλυκό, που άποτελούσε κάτι σαν άποκάλυψη γι' αυτόν;

Το καλοκαίρι, η κ. Τεβενέν έφυγε για τα λουτρά, μαζί με μια φιλική συντροφιά. Ο Σάρλ δεν μπόρεσε να τη συνοδεύη, γιατί είχε τη δουλειά του στο Παρίσι. Κάθε Σάββατοκύριακο όμως, έπαιρνε το τράινο και πήγαινε να περάσει την Κυριακή μαζί της.

Όστόσο, ένα Σάββατο, που είχε να κάνει άπογραφή στο κατάστημα, τηλεγράφησε στη γυναίκα του να μη τον περιμένη.

Η Μπλάνς ήξερε, όπως όλοι, τον προσωρινό χωρισμό του από τη σύζυγό του. Κι' ένοιωσε μια άνεφοραστη συγκίνησι, σαν να τον είχε τώρα δικό της για λίγο...

Την Κυριακή εκείνη, είχε άνοίξει μια έκθεσις άνθοκομίας. Η Μπλάνς διατηρούσε απ' τα παιδικά της χρόνια, που είχε πε-

ράσει στο Βοτανικό Κήπο, μια άληθινή λατρεία για τα λουλούδια. Δεν παρέλειπε λοιπόν να πάη να θαυμάση στην έκθεσι τα υπέροχα δημιουργήματα των καλύτερων άνθοκόμων. Μέθυσε από άρώματα, μέθυσε από χρώματα, ένθουσιάζθηκε από κομμάτι και παράξενα σχήματα, ώρες όλόκληρες...

Η μέρα προχωρούσε. Η νέα είχε καθήσει σ' ένα πάγκο, πίσω από κάτι θαμνίσιας άζαλέες, ρουφώντας το διαπεραστικό άρωμα που της έστελναν οι γειτονικές γαρδένιες. Τη νανούσαν, στις όνειροπολήσεις της, οι μελωδικοί ήχοι ενός βάλς, που φταναν από μακριά...

Ξαφνικά, σηκώνοντας τα μάτια της, είδε μπροστά της το Σάρλ Τεβενέν, που την κύταζε και της χαμογελούσε...

Τού άπάντησε κι' αυτή μ' ένα χαμόγελο.

— Έσεις εδώ, δεσποινίς Ουμπέρ! της είπε έκείνος, λίγο δειλά. Τί ευχάριστη έκπληξι!

— Δεν ήξερα πως να περάσω την Κυριακή μου, άπάντησε η κοπέλλα με φωνή ελαφρά τρεμουλιαστή, και σκέφθηκα ναρθώ εδώ... Μ' άρέσουν τόσο πολύ τα λουλούδια!

— Το ίδιο μου συνέβαινε κι' εμένα: «Έπληττα, δεν είχα τί να κάνω... Μα θα μου έπιτρέψετε να καθήσω λίγο κοντά σας;

Δίχως ν' άπαντήσει, η Μπλάνς παραέρισε μόνο, άφίνονας μια άδειαν θέσι δίπλα της.

Βρισκονταν τώρα ο ένας κοντά στον άλλον, αλλάζοντας μερικές λέξεις που και που, μεθώντας απ' τα ίδια άρώματα, απ' τη ζεστή κι' ένθερμη έκείνη άτμόσφαιρα, άκούγοντας τον άρχο κι' ήδονικό ρυθμό του ίδιου βάλς... Και τους φαινόταν και στους δυο πως ήταν μια ευτυχία που την περίμεναν από καιρό!

Η μέρα τελείωνε. Οι επισκέπτες έφευγαν. Οι δυο νέοι είχαν μείνει σχεδόν μόνοι. Ο Σάρλ μιλούσε. Κι' έκείνη άκούγε τον ψίθυρο της φωνής του, δίχως να καταλαβαίνει καθαρά τις λέξεις.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Κοινωνικά

Γάμοι

Είς τους τελέσαντας τους γάμους των Αθανασίου Μπασιτά μετ' της χαριτωμένης βαφτισιάς μας Άγγελικώς Μάσκα, εύχόμεθα κάθε ευτυχία. Κ. & Μ. Σαβδόπουλου

Βαπτίσεις

Έβαπτίσθη το χαριτωμένο κοριτσάκι του κ. και της κ. Άρη Παπακωνσταντινοπούλου και όνομάσθη Σοφία. Άνάδοχος παρέστη ο κ. Λεωνίδας Χατζηδάκης. Είς τους ευτυχείς γονείς εύχμεθα να τους ζήση.

Σ. Μ. — Β. Γ.

Ένα διακριτικό μαγαζί...

(Του Άρχελαου)

—Σας έστειλε ο μπαμπάς μου να με πάτε στο σπίτι; ρώτησε η Πέγκυ.

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΠΕΓΚΥ ΜΑΘ

Πώς κλέβουν τα παιδιά οι Άμερικανοί κκοποιεί

Όπως η πόλη του Κάνσας συγκλονίστηκε έχοντας από το δράμα της απαγωγής του μικρού Μπόμπυ Γκρήνλντ έτσι είχε αναστατώσει, εδώ και είκοσι χρόνια ολοκληρώνει την πολιτική της Μασαχουσέτης, μια άλλη δραματική απαγωγή με θέμα τη μικρούλα Πέγκυ Μάθ. Και να με ποιο τρόπο την έκλεψαν.

Μια ημέρα το τηλέφωνο της σχολής Χάρουιτς χτύπησε ξαφνικά. Η γραμματέας του διευθυντού, η Ρούθ Χόλμς, πήρε το ακουστικό και είπε:

—Εμπρός! Έδώ Σχολή Χάρουιτς. Τι επιθυμείτε;

Μια συνηθισμένη αντρική φωνή της αποκρίθηκε:

—Εδώ ο πατέρας της μαθήτριάς Πέγκυ Μάθ...

—Ναί, την ξέρω, κύριε... Σε τι μπορούμε να σας φανούμε χρήσιμοι; —Θέλω κάτι πολύ απλό και ζητάω προκαταβολικά συγγνώμη από το διευθυντή. Θα σας παρακαλούσα να φέρετε η Πέγκυ από το σχολείο μια ώρα νωρίτερα. Έχω μια δεξίωση στη βίλλα μας και θα επιθυμούσα να είναι κι η κορούλα μου εδώ... Θα στείλω ένα αυτοκίνητο να την πάρει. Είναι δυνατόν;

—Βεβαίωτα, κύριε. Σε πόση ώρα θα βρίσκεται εδώ το αυτοκίνητο;

—Σ' ένα τέταρτο...

—Πολύ καλά. Η μικρούλα θα περιμένει. Δεν θα την αφήσω να μπει στην τάξη, για το επόμενο μάθημα.

Αν επρόκειτο για άλλη μαθήτριά, μπορεί τα πράγματα να μην ήταν τόσο εύκολα. Μα η Πέγκυ Μάθ ήταν το καμάρι του σχολείου, κόρη του πλουσιότερου βιομηχανού, του βασιλιά του χαλκού, Μάκ Μάθ. Πώς μπορούσαν λοιπόν ν' αφήσουν μια χάρη στον πατέρα της;

Τη στιγμή που έγινε το τηλεφώνημα, τα παιδιά — αγόρια και κορίτσια — είχαν διαλείμει.

Η μισ Χόλμς έσκυψε σε λίγο από ένα παράθυρο και φώναξε τη μισ Έστερ Φλινκμαν, που ήταν η δασκάλα της Πέγκυ.

Μαθήτρες και μαθηταί τη λάτρευαν. —Τι είναι, μισ Χόλμς; ρώτησε εκείνη.

Η Χόλμς της εξήγησε ότι ο Μάκ Μάθ ζητούσε την κορούλα του.

Η μικρούλα έπαιζε με τις συμμαθήτριάς της.

—Πέγκυ! Πέγκυ! της φώναξε η μισ Έστερ. Ο πατέρας σου έστειλε ένα αυτοκίνητο να σε πάρει.

Αλαφρειά σαν πουπουλό η μικρούλα πέρασε γρήγορα από το χάλι του σχολείου και βρέθηκε στην εξώπορτα.

Ένα ωραίο γαλάζιο αυτοκίνητο την περίμενε μ' ένα σωφρέ με μαύρα ρούχα.

Η Πέγκυ είδε και δυο άλλους με φανελλένια πανταλόνια και πουλόβερ που κάπνιζαν, περιμένοντάς την.

Η μικρούλα δεν τους γνώριζε και τους είπε:

—Εσάς έστειλε ο μπαμπάς μου να με πάτε στο σπίτι;

Τι αποκρίθηκαν οι δυο άντρες είναι άγνωστο.

Δυο συμμαθηταί της Πέγκυ, που παρακολουθούσαν την αναχώρησή της είδαν που οι δυο άντρες έδωσαν την Πέγκυ στη μέση και το αυτοκίνητο χάθηκε.

Ύστερα από μια ώρα, στο γραφείο του διευθυντού της Σχολής κ. Σάρλ Γράι, χτύπησε το τηλέφωνο. Τη φορά όμως αυτή τηλεφωνούσε ο ίδιος ο πατέρας της Πέγκυ. Είχε κυριευθεί από ανησυχία βλέποντας ότι άργούσε να γυρίσει από το σχολείο ή κορούλα του.

Ο διευθυντής όμως του απάντησε:

—Μα την κόρη σας στείλατε εδώ και μια ώρα και την πήρατε!

Τι είχε συμβεί; Απλούστατα οι δυο άγνωστοι με το γαλάζιο αυτοκίνητο είχαν απαγάγει την Πέγκυ Μάθ.

Μόλις μαθεύτηκε η είδηση, όλη η Άμερική αναστατώθηκε.

Ήταν η δεύτερη, ύστερ' από την απαγωγή του μικρού Λιντμπεργκ, που έγινε στις 14 Μαρτίου του 1932. Οι γονείς της Πέγκυ, τρελλοί από την αγωνία τους, άναγγελλαν, με όλα τα δυνατά μέσα, ότι ήταν διατεθειμένοι να πληρώσουν ολόκληρο ποσό, φτάνει να τους έδιναν πίσω ζωντανή την κορούλα τους. Οι ημέρες ώστόσο περνούσαν κι' η αστυνομία έψαχνε παντού, αλλά δεν εβρίσκε ούτε ίχνος του γαλάζιου αυτοκινήτου.

Ξαφνικά, μια μέρα, ο κ. Μάκ Μάθ έλαβε μια επίσημη. Ήταν γραμμένη με κεφαλαία και πληροφορούσε τον πλουτεκατομυριόχο βιομήχανο ότι η Πέγκυ «έχειρε άκρας υγείας» και ότι θα γυρίσει στην οικογένειά της, αν ο πατέρας της πληρώσει 80 χιλιάδες δολάρια ως λύτρα.

Η αστυνομία, μόλις έμαθε ότι ο Μάκ Μάθ είχε λάβει αυτό το γράμμα, το ζήτησε. Μα ο Μάκ Μάθ αρνήθηκε να το δώσει. Φοβήθηκε πως αν το έδινε, οι απαγωγείς, για εκδίκηση, θα σκότωναν την Πέγκυ.

Τότε επενέβη ένας φίλος του Μάθ, ο κ. Λή, κι' ανέλαβε την υπόθεση. Είπε στους γονείς της μικρούλας ότι ήταν άνοησία ν' αφήσουν τα λύτρα στο μέτρο που όριζαν οι απαγωγείς γιατί μπορούσαν εκείνοι να πάρουν τα χρήματα και να μη δώσουν την Πέγκυ. Έπρεπε να βρεθεί τρόπος ασφαλέστερος. Τον τρόπο αυτόν όμως τον βρήκαν οι ίδιοι οι απαγωγείς.

Σε νέο τους γράμμα πρότειναν ν' αφήσουν την Πέγκυ στο γιγώ του κ. Λή, το «Μπόμπ», αφού πρώτα πάρουν τις 80 χιλιάδες δολάρια. Όσο για την αστυνομία, έπρεπε να εξασφαλίσει ο Μάκ Μάθ την υπόσχεσή της ότι θα τους έδινε καιρό να φύγουν.

Το θράσος τους ήταν καταπληκτικό. Οι δισταγμοί γονείς δεν ήξεραν ποιόν ν' ακούσουν: την αστυνομία, που τους έλεγε: «Μην πληρώσετε. Θα βρούμε έμεις την Πέγκυ!» ή τους απαγωγείς που έγραφαν: «Αποφασίστε να δώσετε τα λύτρα, αν δεν θέλετε να βρή κανένα κακό την κόρη σας!»

Ύστερ' από αγωνία τριών ημερών, ο Μάκ Μάθ πήρε την απόφασή του. Θα πλήρωνε τα λύτρα, για να πάρη ζωντανή την κορούλα του.

Η συμφωνία, που έγινε μεταξύ του Μάκ Λή και των απαγωγέων ήταν η εξής: Η Πέγκυ θα μεταφερόταν ωρισμένη μέρα και ώρα στο γιγώ «Μπόμπ». Οι αστυνομικοί θα μπορούσαν να παρακολουθούν αυτές τις κινήσεις από τις δυο όθρες του ποταμού. Μα δεν θ' ανέβαιναν στο γιγώ κι' αφήναν την ασφάλεια των απαγωγέων να φύγει χωρίς να την καταδιώξουν...

Ετσι κι' έγινε.

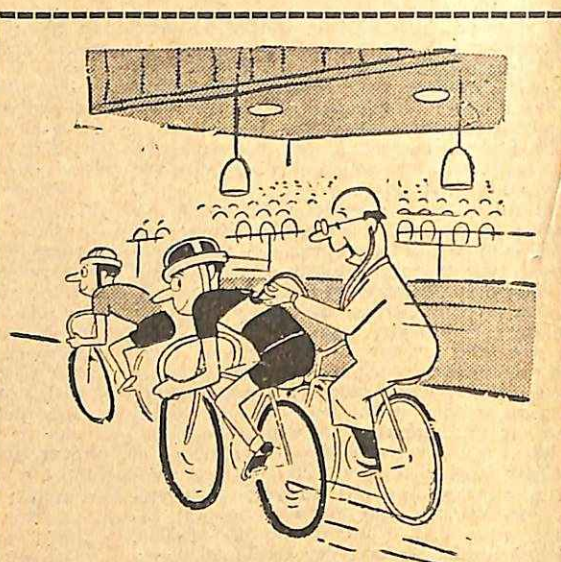
Μια νύχτα, μια άτμκατος, πλειύρισε στο «Μπόμπ». Εκεί βρίσκονταν ο κ. Λή μ' ένα μηχανικό. Οι απαγωγείς του έδωσαν την Πέγκυ, αφού πρώτα πήραν από τον κ. Λή τις ογδόντα χιλιάδες δολάρια. Η συμφωνία ήταν να μείνη ο κ. Λή μια νύχτα στο γιγώ μαζί με την μικρούλα, χωρίς ναχή το δικαίωμα να τηλεφωνήσει, ούτε να τηλεγραφηθεί στους γονείς της μικρούλας.

Η συμφωνία εκτελέστηκε πιστά.

Την άλλη μέρα ο κ. Λή τηλεφώνησε στο Μάκ Μάθ να πάρη την κόρη του.

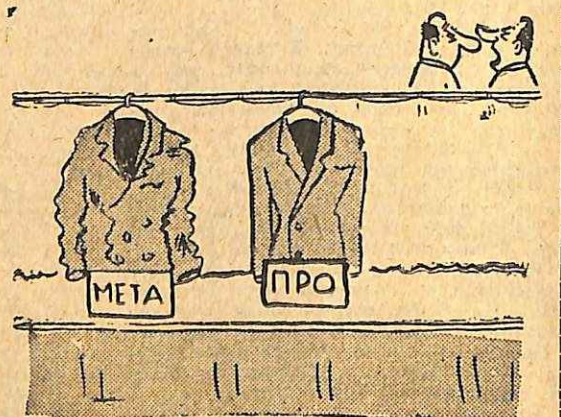
Όσο για την Πέγκυ ήταν μια χαρά. Δεν την είχαν κοιμεταχειριστεί οι απαγωγείς. Έλεγε στους γονείς της ότι την είχαν κρατήσει σ' ένα γιγώ, που έπλεε πάντα στη θάλασσα, ότι καλότρωγε κι' έπαιζε στο κατόστρωμα.

Όσο για την απαγωγή είχε συμβεί το εξής: Όταν η Πέγκυ είδε ότι το γαλάζιο αυτοκίνητο δεν έπαιρνε το δρόμο του σπιτιού της, φοβήθηκε και θέλησε να φωνάξει. Μα ένα χέρι της έφραζε το στόμα. Απ' τη στιγμή εκείνη, δεν θυμόταν πιά τίποτ' άλλο.

Ο γιατρός: "Όλα εν τάξει!..."

ΣΤΕΓΝΟ ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΦΑΡΣΕΣ

—Ξέρεις, δοχίζω ν' ανησυχώ, Γιάννη. Όλη την ημέρα δεν είδα πελάτη...

Χωρίς λόγια.

Η κ. Φραντσέσκα Μαρία Βαρβάρα Ρή, σύζυγος του Προέδρου της Νοτίου Κορέας.

Η «Πρώτη Κυρία» ΤΗΣ ΚΟΡΕΑΣ

Από το μάλωμα της κάλτσας στο είδύλλιο

Πιστεύουμε συνήθως, ότι οι ασιατικοί λαοί θεωρούν ως υποδεέστερα άντα τις γυναίκες. Κι' όμως, το ωραίο φύλον έχει παίξει σημαντικό ρόλο στις πολιτικές εξελίξεις της Άπω Ανατολής κατά τα τελευταία χρόνια.

Η κ. Τσαγκ-Κάι-Σέκ ήταν εκείνη που εξουσίαζε πραγματικά την Κίνα, την εποχή που έλαμπε το άστρο του συζύγου της. Τώρα τη διαδέχθηκε στο προσκήνιο της επικαιρότητας μια άλλη γυναίκα, μικροκαμωμένη κι' ευκίνητη, με γκριζά μαλλιά και γαλανά μάτια: η Φραντσέσκα Μαρία Βαρβάρα Ρή, η μεσκόπη σύζυγος του 78ετούς Προέδρου της Νοτίου Κορέας Σύνγκμαν Ρή.

Είναι τέλεια κατατοπισμένη στα προβλήματα της Κορέας, αλλά και στα διεθνή ζητήματα. Έκτελει χρέη γραμματέως του συζύγου της, στις επίσημες σχέσεις του με τους Άμερικανούς και στις επαφές του με τον Τύπο.

Είναι υπερβολικοί, βέβαια, εκείνοι που υποστηρίζουν, ότι αυτή κυβερνάει στην πραγματικότητα τη Νότιο Κορέα. Όσοσο, δίνει φρόνιμες και πολύτιμες συμβουλές στον άντρα της για τα διάφορα σοβαρά ζητήματα που τον απασχολούν — και το δεξί του χέρι, μένει όμως πάντα στο περιθώριο, γιατί έχει ντροπαλό χαρακτήρα κι' αποφεύγει την επίδειξη. Τον αγαπάει και τον θαυμάζει για τα πνευματικά του προσόντα και τους αγώνες του για την ανεξαρτησία της χώρας του.

Γνωρίστηκαν οι δυο τους στη Γενεύη, το 1932. Ο Ρή βρισκόταν τότε εκεί, για να ζητήσει από την Κοινωνία των Εθνών υποστήριξη για την υπόδουλη Κορέα. Στο ίδιο ξενοδοχείο έμεινε κι' η Φραντσέσκα Ντόννε, κόρη ενός σιδηροδρομάρου της Βιέννης, μαζί με τη μητέρα της. Είχε σπουδάσει οικονομικές επιστήμες.

Κάποια μέρα, λοιπόν, πρόσεξε πως η μια κάλτσα του Ρή είχε μια τρύπα! Και είπε τότε στη μητέρα της:

—Ο άνθρωπος αυτός είναι τόσο πολυάσχολος, ώστε δεν μπορεί να φροντίσει για τον εαυτό του. Πρέπει να το αναλάβω εγώ...

Και απ' τότε... μπάλωμα της κάλτσας έφτασαν οι δυο τους στο είδύλλιο! Ο Ρή ταξίδεψε κατόπιν σε διάφορα μέρη του κόσμου, αλλά τα γράμματα της νεαρής Βιεννέζας τον ακολουθούσαν παντού. Τέλος, δυο χρόνια μετά τη γνωριμία τους, έκαμαν το γάμο τους, στη Νέα Υόρκη.

Από τότε, ζουν πάντα μαζί, αγαπημένοι και ταιριασμένοι. Δεν έχει καμιά σημασία το ότι ανήκουν σε διαφορετικές φυλές. Τους ενώνει η αγάπη τους κι' η αφοσίωσή τους στην Κορέα.

Μένουν σ' ένα σπίτι μάλλον απλό, δίχως περιττές πολυτέλειες. Όταν, τον Ιανουάριο του 1951, οι αμερικανικές και νοτιοαμερικανικές δυνάμεις έτοιμάζονταν να εκκενώσουν για δεύτερη φορά τη Σεούλ, η κ. Ρή δεν δέχθηκε να πάρη μαζί της τίποτ' άλλο από λίγα χειμωνιάτικα ρούχα γι' αυτήν και για τον άντρα της.

Τί να τα κάνουν τα χαλιά και τα βάζα, είπε, όταν χάνουμε την πόλη μας; Και γιατί ν' απασχολήσω γι' αυτά ένα μεταφορικό μέσον, που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για τους πρόσφυγες;

Είναι μια γυναίκα απλή, ντυμένη σχεδόν φτωχικά, με βαμπακερά εμπριμέ, παπούτσια δίχως τακούνι και βαμπακερές κάλτσες. Ποτέ δεν φορεί καπέλο ή κοσμήματα — και σ' αυτό το ζήτημα, διαφέρει ριζικά από την κ. Τσαγκ-Κάι-Σέκ, που ήταν πάντοτε η κομψότερη προσώπιση της.

Δεν ξεχνάει τις τυπικές υποχρεώσεις, στις σχέσεις της με το Διπλωματικό Σώμα. Άλλα δεν πηγαίνει σχεδόν ποτέ σε τσάνια κυριών.

Ο άντρας της είναι κι' αυτός Χριστιανός. Περνούν, λοιπόν, τις περισσότερες βραδιές τους με τη μελέτη της Αγίας Γραφής, διαβάζοντάς την δυνατά τότε ο ένας και τότε ο άλλος.

Είναι ένα αγαπημένο αντρόγυνο, που μόνο ο θάνατος θα το χωρίσει.

Ο «Σκουπιδιάρης»

Ο κύριος Μπουντού συνήθιζε χωρίς κάθε βράδυ να πίνει τη μύρα του σε μια γωνιά του γειτονικού μπάρ. Έτσι μπορούσε να παρατηρήσει τους θαμώνες, που έπιναν όρθιοι τη δική τους στον πάγκο, χωρίς κανείς από αυτούς να τον βλέπει και να τον ενοχλή με τη φλυαρία του. Μια μεγάλη γλάστρα στο τραπέζι του τον έκρυβε απ' όλους. Στην επισκοπή του αυτή άλλωστε τον βοηθούσαν και οι μεγάλοι καθρέφτες που υπήρχαν πίσω από τον πάγκο.

Ένα βράδυ, λοιπόν, ο κύριος Μπουντού, που καθόταν μπροστά στη μύρα του και στο σάντουιτς του, πρόσεξε από το παρατηρητήριο του μια παράξενη σκηνή:

Στον μεγάλο καθρέφτη που βρισκόταν πίσω από τον πάγκο είδε κάποιον να χώνει μέσα στο σάντουιτς ένα διαμαντινό δαχτυλίδι και κατόπιν να πετά το σάντουιτς μέσα στο καλάθι των ακρήστων.

Ο κύριος Μπουντού δεν γνώριζε αυτό το άτομο. Σας πληροφορούμε όμως ότι επρόκειτο για τον Τζέκ τον «Ατίδω» γνωστό πορτοφολά της περιφέρειας.

Κατάλαβε άπτόσο ο κύριος Μπουντού, ότι ο φιλάρκος με το ποτικισίο μούτρο, που έβλεπε στον καθρέφτη, ήταν ύποπτος...

Και δεν είχε άδικο. Γιατί το άτομο αυτό έκρυψε έτσι το δαχτυλίδι, επειδή φοβόταν μια σωματική έρευνα από κάποιον που έμπαινε εκείνη τη στιγμή στο μπάρ και που ασφαλώς θα ήταν αστυνομικός.

Όλη αυτή την ώρα, που ο κύριος Μπουντού παρακολουθούσε την ενδοιαστική αυτή σκηνή, ένας σκύλος τον τριγύριζε, με την ελπίδα ότι θα του πέτρουσε κάτι να το φάει. Ήταν ο αλήτης-σκύλος της γειτονιάς, ο γνωστός με το παρατσούκλι «Σκουπιδιάρης».

Ευτυχώς στο δρόμο δεν ενοχλήθηκε από τον Τζέκ, γιατί υπήρχαν πολλοί διαβάτες...

Μόλις άνοιξε, λοιπόν, την πόρτα του σπιτιού του, χαϊδεύοντας συγχρόνως τον σκύλο, η κυρία Μπουντού φάνηκε στο κατάφωτο.

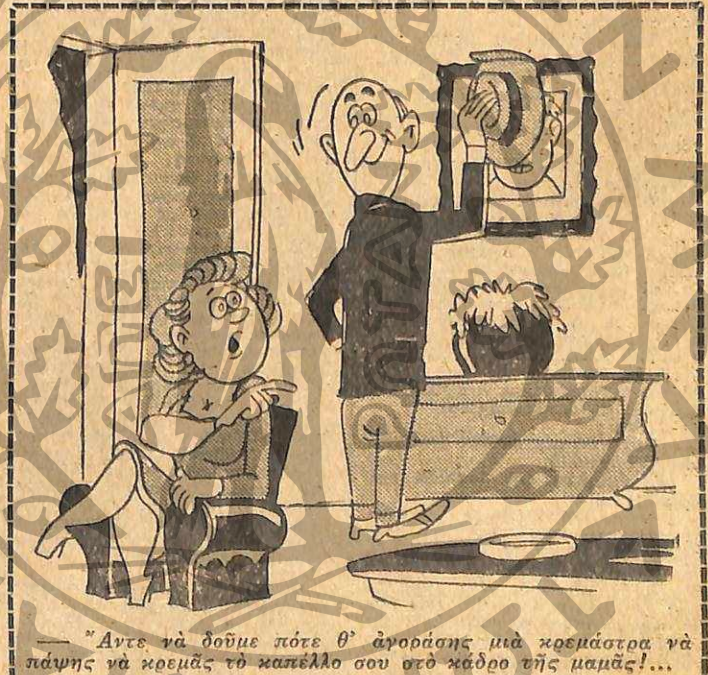
—Δώδε από κοντά σου αυτό το βρωμόσκυλο! το φώναζε, άμείωτα.

Ο κύριος Μπουντού έμπασε το σκύλο μέσα, έκλεισε πίσω του την πόρτα και της είπε:

—Αυτός ο σκύλος αξίζει μια περιουσία. Από στιγμή σε στιγμή περιμένω κάποιον να μου προσφέ-

—Αντε να δούμε πότε θ' αγοράσει μια κρεμάστρα να πάψης να κρεμάς το καπέλλο σου στο χέρι της μαμάς!...

—Αντε να δούμε πότε θ' αγοράσει μια κρεμάστρα να πάψης να κρεμάς το καπέλλο σου στο χέρι της μαμάς!...

ρη ένα μάτσο λίρες για να τον αγοράσει!

— Είσαι με τα καλά σου; ρώτησε εκπληκτική η γυναίκα του.

— Περίμενε και θα δεις! τη βεβαίωσε ο κύριος Μπουντού.

Πραγματικά χτύπησε σε λίγο κάποιος στην πόρτα.

— Βλέπεις; της είπε. Ήρθε ο άγοραστής με τις λίρες.

Η πόρτα άνοιξε και ο Τζός φάνηκε στο κατώφλι.

— Συγνώμη για την επίσκεψη αυτή την ώρα, είπε ο λωποδύτης με διπλωματικό τρόπο. Σας είδα όμως έξω με τον σκύλο κι ήρθα να σας ρωτήσω αν τον πουλάτε...

— Δεν είσαστε ο πρώτος που θέλει να τον αγοράσει... απάντησε μ' εμπνευστικό πνεύμα ο κύριος Μπουντού.

— Άλθθαι! απόρησε ο λωποδύτης και στραβοκάρταξε το κοντόσωμο και βρώμικο σκύλο.

— Έχω μία προφορά κιόλας από 20 λίρες, πρόσθεσε ο κύριος Μπουντού.

— Μη μου τό λένε! στέναξε ο λωποδύτης, απογοητευμένος.

— Ωστόσο δεν ένοιωσε ν' αφήσει στη μέση την προσφορά του.

— Μά βέβαια... πρόσθεσε, εξετάζοντας τον «Σκουπιδιάρη». Φαίνεται ότι είναι σπάνιος ράτσας! Ομοίολογεί ότι από καιρό τον έχω βάψει στο μάτι και είμαι πρόθυμος να τον αγοράσω στην τιμή που είπατε...

— Όχι μ' επιταγή όμως! είπε ανήσυχος ο κύριος Μπουντού. Μετρητά...

Ο λωποδύτης έβγαλε από την τσέπη του ένα μάτσο χαρτίτες λίρες κι έδωσε στον πωλητή είκοσι.

— Ευχαριστώ, είπε ο κύριος Μπουντού και τούδωσε το σκύλο.

Κι έπειτα πρόσθεσε:

— Σας ζητώ συγγνώμη που ο σκύλος μου — ή μάλλον τώρα ο σκύλος σας — έκλεψε απόψε στο μαρτό το σάντουιτς που είχατε παραγγείλει.

Ο Τζός κινίρισε λίγο.

— Ω! έκανε. Δεν περάζει, κύριε. Έτσι είναι τα σκυλιά.

— Ξεράτε όμως; χαμογέλασε ο κύριος Μπουντού. Δεν το έφαγε. Τον πρόλαβα και τού τα πήρα...

— Έχασε το χέρι στην τσέπη του σκακκιού του απ' όπου έβγαλε το σάντουιτς.

— Χρειάζεσαι έδω τό έχω... Άν σας πεινάει...

— Διάβλεψε γρήγορα κατάπληκτος ο Τζός και άρπαξε από το χέρι του κυρίου Μπουντού το σάντουιτς.

Με την κίνησή όμως αυτή άφησε από τη μασγάλη του τον Σκουπιδιάρη. Και τό ζω, μόλις άνεκτησε την έλευθερία του άρμισε έξω από την άνοιχτή πόρτα και χάθηκε στο σκοτάδι.

— Τώρα πρέπει να βρήτε τον σκύλο σας, είπε ο κύριος Μπουντού.

Ο «Ατσίδης» έξεροκατάπιε.

— Έχετε δικίο, κύριε. Θά τον βρώ! είπε.

Κι έχωσε το σάντουιτς στην τσέπη του.

— Καληνύχτα, πρόσθεσε, καθώς απομακρυνόταν.

— Δεν καταλαβαίνω τίποτα! είπε με άπορία η κυρία Μπουντού.

— Δεν προφτάνω να σου εξηγήσω, απάντησε ο άντρας της. Τρέχω να ξαναφέρω το σκύλο!

Και πετάχθηκε βιαστικός στο δρόμο. Μισή ώρα άργότερα ξαναγύρισε με το «Σκουπιδιάρη». Η κυρία Μπουντού έβγαλε τις φωνές.

— Μη φωνάζεις, της απάντησε ο κύριος Μπουντού. Αυτό το σκύλο θά τον περιποιηθώ ένα είκοσιτετράωρο, άλλα κλειδώνω!

— Γιατί;

— Γιατί θά μάς φτιάξει ένα θαυμάσιο σαχτυλάδι.

Της εξήγησε την ιστορία και πρόσθεσε:

— Ο «Σκουπιδιάρης» είχε φάει το σάντουιτς του λωποδύτη. Έγώ όμως δεν έφαγα το δικό μου. Το έκρυψα στην τσέπη μου... Άβριο θά τηλεφωνήσωμε στο τηλέφωνο, πώς βρήκατε ένα διαμαντένιο σαχτυλάδι. Κάποιος άφοιδή θά δίνουνε. Μαζί με τις είκοσι λίρες που πήρα, κερδίζουμε ένα καλό ποσό...

ΧΕΡΜΠΕΡΤ ΧΑΡΡΙΣ

Η αλληλογραφία μας

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Η Άρτυρα Λαδάρ, Poste Restante, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με ένα νέο ισοφαιμένο ηλικίας 26-40 χρόνων. Η Βέννα Μητσάκου, Κ. Κουμουνδούρου 97, Πειραιώς, Grèce, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες της Αμερικής, της Αυστραλίας και του Καναδά. Η Θάλεια Σαρρή (18 χρόνων), Κωστήδου 33, Πειραιώς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες και Ελληνίδες της Αμερικής. Η Κ. Α. Λυμπερίτη και η Μίνα Α. Αναστασοπούλου, Αίγιον, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες της Αφρικής. Η Σούλα Μαυροπούλου (21 χρόνων), Λαμπρού Κατσώνη 22, Θεσσαλονίκη, Grèce, και η Ρούλα Αργυροπούλου (26 χρόνων), Λαμπρού Κατσώνη 22, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες της Αμερικής. Η Βελνίτσα Μ. (18 χρόνων), Βελνίτσα 395, Θεσσαλονίκη, Grèce, και η Πόλα Χ. (18 χρόνων), Β. Όλγας 318, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες της Αμερικής. Η Λαμπρινή Δασκαλοπούλου, η Ζωή Χρυσάνθη, η Εύαλβια Παπουτσή, η Γιάννη Παπουτσή, η Βασιλική Χαντζιάρα, η Ζωή Χουμανά και η Πολυδώρα Αποστόλου, χωρίον Μαυρομμάτι Μουζακίου, Θεσσαλία, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες της Αμερικής. Η Αυστραλίας και της Κύπρου. Η Μαρίνα Πολιδού (27 χρόνων), Ασλιδών 15, Ηράκλειον, Κρήτη, Grèce, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες του εξωτερικού με σκοπό τον γάμο. Η Νίτσα Λούκα (18 χρόνων) και η Μπέττη Νικολάου (18 χρόνων), Poste Restante, Κοζάνη, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες της Αμερικής. Η Κυπριακή και του Βελγικού Κογκό. Η Βεατρίκη Καρδούνη, Α. Αγιάσος, Μυτιλήνη, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων και καρτοποσά. Η Σουσάνα Νούρη (25 χρόνων), Π. Τσαλδάρη 17, Νεάπολις, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες του εξωτερικού με σκοπό τον γάμο. Η Αφροούλα Αντωνίου (26 χρόνων), Μ. Μελά 38, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες του εξωτερικού με σκοπό τον γάμο. Η Νίτσα Γεωργιάδου, Νίκης 61, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες της Αμερικής για φιλικούς σκοπούς, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα. Η Βάσω Κουτσούρα (20 χρόνων) και η Κατερίνα Πενθερού (20 χρόνων), Πλειάδων 60, Παλαιόν Φάληρον, Αθήναι, Grèce, επιθυμούν αλληλογραφία με Έλληνες της Αμερικής με σκοπό τον γάμο. Η Πόπη Γιαννοπούλου, Α. Μήτου 38, Πλατεία Αττικής, Αθήναι, Grèce, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Αμερικανούς.

Οι κάτωθι ανανυμφιστές μας ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες του εξωτερικού: Δέσποινα Μαυρατίου (20 χρόνων), Ν.Α. Συγγρού Δραγούνη 5, Πανκράτι, Αθήναι, Grèce. Άννα

Παύλος Μαρβάνος, Β5 1ης Μεσορρίας, Σ.Τ.Γ. 919, Σταμάτιος Περράκης, 172 Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 902. Έλευθερίος Παυλίδης, 783 Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 904. Λεωνίδα Παπαδοπούλου, 783 Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 904. Λάκης Μακρής, 783 Α.Γ.Μ., Β.Σ.Τ. 904. Όρφεύς Τριανταφύλλου, Σ.Ε.Τ.Κ.Ε.Α. Β.Σ.Τ. 902. Ιωάννης Παραβάτος, Φώτιος Μάνης, Νικόλαος Γραμματόπουλος και Γεώργιος Μπουρνού, Σ.Σ. Ευελπίδων, Διμοιρίας Μεταφορών, Β.Σ.Τ. 902. Δημήτριος Καραγιάννης, 254 Ε.Τ.Π., Λόχος Υποδοχής, Β.Σ.Τ. 902. Αστέριος Νασίδης, 1. Παπαλάκης και Νικόλαος Λογοθετίδης, 783 Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 904. Γεώργιος Ανδρεάδου, 48ον Σ.Ε. Δίσεως, Σ.Τ.Γ. 919Γ. Έμμ. Παντελάκος, Νικόλαος Καραπάτης και Λουκάς Παπαδόπουλος, Σ.Σ. Ευελπίδων, Δ.Μ., Β.Σ.Τ. 902. Χρήστος Γιακουμής, 202 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 903ηδ. Έντης Λεμονής, 11ον Σύνταγμα, Τ.Π., 3η Ίλη, Β.Σ.Τ. 903. Νικόλαος Θωμάδης, 785 Α.Γ.Μ., Β.Σ.Τ. 901. Νίκος Γεωργιάδης, Κ.Ε.Α.Α.Σ., Β.Σ.Τ. 902. Προκόπιος Λικιάκης, 393 Σύνταγμα Αρμάτων, 3η Ίλη, Β.Σ.Τ. 903. Γεώργιος Δουζένης και Γεώργιος Παυλίδης, 111 Μαίρα 182 Σ.Α.Τ. Πυρικού, Β.Σ.Τ. 903. Γρηγόριος Παλιούρας και Ανδρέας Ζάντας, 724 Τ.Μ., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 908. Ιωάννης Κωφοπούλου, 724 Τ.Μ., Δ.Δ., Σ.Τ.Γ. 908. Παυλιώτης Βασιλειάδης, 393 Σύνταγμα Αρμάτων, 3η Ίλη, Β.Σ.Τ. 903. Θεοδόσιος Οικονομιάκης και Δημήτριος Καπαράκης, Δ. Διαδεδασών, 3ον Σ.Π. Ρίμινι, Σ.Τ.Γ. 912Α.

Οι κάτωθι στρατιώτες μας που βρίσκονται στην Κορέα ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες: Ιωάννης Ρήγας, Αθανάσιος Δημόπουλος, Μιλτιάδης Σταμπουλίδης, Κωνστίνος Παρασκευάπουλος, Θεόδωρος Χουλιάς, Δημήτριος Μαντάκος, Δημόκριτος Καρακώστας, Αύγουστος Ιατρού, Βασίλειος Ζωίδης, Κλεάνδρος Παρασκευάδης, Ιωάννης Δασκαλάκης, Γεώργιος Πετρόπουλος και Βασίλειος Ταγματάρχης (Συνεργείο), Βασίλειος Παπαλάμπρου, Γεώργιος Φράγκος, Γεώργιος Αθανασόπουλος, Πέτρος Γκαϊταντζής, Γεώργιος Μακρής και Αθανάσιος Κουμπουρόπουλος (1ον Λόχου). Κωνστίνος Αντωνόπουλος, Χαράλαμπος Γερμενής, Αλέξανδρος Έλευθεριάδης, Δημήτριος Παπαλάδης, Αναστάσιος Παναγιωτίδης, Νικόλαος Ζερβαλίδης, Αντώνιος Βουτίδης, Σπυρίδων Κουκούρας, Κωνστίνος Γρηγοράκης, Διονύσιος Ρίτσας και Εύαγγελος Καπλανίδης (3ου Λόχου). Σεραφείμ Λυβέρας, Πέτρος Κανιάρης, Κωνστίνος Λάγιος, Χρήστος Σάκκος, Μιχαήλ Ρουσσός, Κωνστίνος Βλαστόπουλος Κωνσταντίνος, Αντωνόπουλος, Δημήτριος Βαγιατζής, Δημήτριος Πηλίας, Νικόλαος Φώτης, Παναγιώτης Φάσος, Δημόθενης Σουλτανίδης, Νικόλαος Παπαδόπουλος, Κλεάργος Μανδραπούλης, Μιχαήλ Πάνου, Ιωάννης Ζωγράφος, Χρήστος Γούπιος, Χρήστος Σαμουηλίδης, Δημήτριος Κοκκαλιός, Νικόλαος Δημόπουλος, Γεώργιος Κλεπτοπούλος, Κυριάκος Κοντιδής και Αθανάσιος Σπυριδίου (Λόχου Διοικήσεως). Γεώργιος Περέολαράκης, Κυριάκος Συμεωνίδης (1ου Λόχου). Απόστολος Ραλλίδης, Ιωάννης Βλαχόπουλος, Γεώργιος Βαλλίδης, Αιμίλιος Γκολέμης, Ιωάννης Τρεκλής, Γεώργιος Καραχάλιος, Ιωάννης Νέζης, Έμμανουήλ Μεταξάκης και Χρήστος Κόκκαλης (της Διομοιρίας Όλφον). Θεόδωρος Δημητριάδης και Ιωάννης Τριανταφύλλιδης (της Διομοιρίας Μεταφορών).

Αλληλογραφία με Έλληνες ζητούν και οι κάτωθι όπλα οχηματαίς μας, που βρίσκονται επίσης στην Κορέα: Γεώργιος Αναπλαιώτης, Δημήτριος Λοκρός και Πέτρος Αρεοπαγίτης.

Η διεθνής δυνάμει των άνωτέρω είναι: Greek Exped. Forces, C.A.P.O 5800, Μερμίνη Β.Σ.Τ. 902.

Το παραμορφωμένο ΠΤΩΜΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

τους κυριώτερους οδοντογιάτρου.

—Θα προτιμούσα, κύριε άνακριτά, ν' άρ- χίσουμε από τα ξενοδοχεία...

—Για ποιο λόγο;

—Γιατί, άν πρόκειται για καμιά ξένη, θά εξακριβώσουμε εύκολα την ταυτότητα.

Όταν έφτασαν εκεί, άρχισαν άμέσως να εξετάζουν ένα γυναικείο πτώμα, που ήταν φρικτά παραμορφωμένο. Ήταν κομμένο σε πολλά κομμάτια κι έλειπαν τό κεφάλι, ένα μέρος του στήθους, ο άριστερός ώμος, το άριστερό μπράτσο, το δεξί χέρι και το δεξί πόδι.

—Είναι τρομερό! φώναξε ο άνακριτής. Παρ' όλ' αυτά εξακολουθείτε, κύριε Ζοδέρ, να μίν θέλετε να παραδεχθώτε ότι πρόκειται για μία φάρα, που μάς σκάρωσαν κάποιοι φοιτητάι. Παρατηρήστε τις τομές... Μόνο ένας καλός χειρουργός θά μπορούσε να πετοκόψει με τέτοια τέχνη ένα σώμα...

—Πραγματικά, η δουλειά έχει γίνει με τέχνη, απάντησε ο άστυνομικός. Άλλά δεν συμφωνώ μαζί σας...

—Γιατί;

—Γιατί, άν τα κομμάτια αυτά προερχόν- ταν από τό νεκροτομείο κανένος νοσοκομείου, θά είχαν ίχνη από πληγές ή καμιά άρρώστια. Αντίθετα, τό πτώμα φαίνεται ότι ήταν κάποιας κοπέλλας, πώς μπορούσαν λοιπόν οι φοιτητάι να κλέψουν ένα ολόκληρο πτώμα; Μου φαίνεται πιο πιθανό ότι τα κομμάτια κόπηκαν ή μάλλον πριννιόνταν έτσι συστηματικά, για να μπουν σε σάκκι... ή σε βαλίτσα, που να μπουν να μεταφερθώ και χωρίς να προκαλέσω υποψίες. Έτσι, εξηγείται και τό πώς τα κομμάτια αυτά βρέθηκαν σκορπισμένα στα τέσσερα σημεία του Παριού. Οι φοιτητάι, δέν φαντάζονται να είχαν τό κέφι για τέτοια άγανταρία.

—Σάν, νάχετε δικίο, κύριε Ζοδέρ...

—Άμ' αυτό;... είπε άσφικτά ο άστυνομικός, δείχνοντας ένα κομμάτι σαγόνι, που είχε βρεθώ τό ίδιο πρωί, μαζί με τό δεξί πόδι. Πώς σας φαίνεται; Προσέξατε ότι τα δόντια είναι όλα θαυμάσια κι ότι ο τραπέζιτης αυτός είναι σφραγισμένος με χρυσό;...

—Ναι, βλέπω!...

—Και κτί ακόμα που θά μάς χραι- μευσην στις έρευνές μας, ξανάπε ο άστυνομικός, βγάζοντας ένα μπαμπάκι από ένα δόντι. Κυττάτε καλά... Αυτό δείχνει ότι τό θύμα έκανε θεραπεία... Η «άδα- μαντίνη», όπως βλέπετε, είναι καθαρισμένη και τό μπαμπάκι μυρίζει φάρμακο.

—Έχετε δικίο, ξαναεί- πε ο άνακριτής, εξακριβώ- νοντας τις παρατηρήσεις του άστυνομικού.

—Κάπως βλέπετε, δέν πρόκειται για φάρα φοι- τητών... Γιατί, μία γυνάι- κα που είχε τά μέσα να

της... Έκτός άν κανέναν ύπνρήςης... Άλλ' όχι! Γιατί τότε οι φίλοι της... ο φίλος της θ' άννούσε για την εξα- φάνισή της...

Ο άστυνομικός έμεινε για λίγο σκε- πτικός. Κατόπιν συνέχισε:

—Αυτό θά είναι! Ο δολοφόνος θάνε κανέναν φίλος της. Θά την πήγε σπίτι του, θά της έδωσε κανένα ναρκωτι- κό και κατόπιν...

Σαφνικά μία σκέψη πέρασε σαν άσ- τραπη άπ' τό μυαλό του.

—Ναρκωτικό! Μά τότε... Ο δόοντο- γιάτρός της!... Αυτός θάναι! Αυτός, με τό πρόσχημα να της βγάλη τό πο- νεμένο δόντι της...

»Εκείνη φλυαρεί μ' έμπιστοσύνη στο γιάτρο της... Ζητάει τό συμβούλι του για την τοποθέτησι των χρημάτων της, που κρατούσε μαζί της, έπειδή φοδόναν μίν την κλέβουν από τό ξενοδοχείο... Ο γιά- τρός την ναρκώνει, την σκοτώνει κι' ύ- στερα την πετοκόβει... Κατόπιν πάει στο ξενοδοχείο, και πληρώνει για λογαριασμό της, παίρνοντας τις βαλίτσες της. Γι' αυτό άπέτυχε ή έρευνα των ξενοδοχεί- ων... Τό όπι ο δολοφόνος είχε τό πα- ράγιο να πάν στο ξενοδοχείο της φαί- νεται από την ψυχραιμία με την όρση την πετοκόψε... Υστερα παραμόρ- φωσε τό κεφάλι, ακόρησε τά χάρτια της κι' έτσι δέν έμεινε καμιά ένδειξη. Ποιος όμως να είναι αυτός ο δόοντο- γιάτρός; Πάντως, θάναι κανέναν χαρο- τακτής. Πάντως ο δολοφόνος θά ζή μόνος... όδυνώντας θά είχε πώς πεί- ται... Άλλ' όχι!... Τα κομμάτια δέν βρέθηκαν την ίδια μέρα... φαί- νεται πως κάθε βράδυ θάπαιρνε από ένα κομμάτι, και με τρόπο θά τό σκόρπι- ζε... Γι' αυτό, τά κομμάτια βρίσκον- ταν πάντα τό χαράματα... Δεν θά μου ξεφύγν όμως! Άς άρχίσω από τους θυρωρούς των σπιτιών που κάθονται ο- δοντογιάτροί!...

Στην πεντηκοστή θυρωρό, που άπνε- θύνθηκε ο κ. Ζοδέρ, πήρε την εξής απάντηση:

—Μάλιστα, κύριε... Ο δόοντογιά- τρός κ. Ρουζώ, βγήκε τάς έσσερις νύ- χτες στη σειρά, τις ημέρες ακρίβως που μου λέτε... Όσο για τά βαλί- τσα δέν ξέρω... Τώρα τελευταία ο άν- τρας μου τό ανέδωσε πολλές βαλί- τσες...

—Ευχαριστώ, είπε ο άστυνομικός. Και πρόσθεσε αούτηρά: Όύτε λέει άπ' όσα είπαμε σε κανένα!... Θ' ανέδω στο νοικάρη σου κι' όταν κατέω θά σου δώσω νέες όδηγίες...

Ο κ. Ζοδέρ ανέδθηκε στο δεύτερο πάτωμα και χτύπησε την πόρτα του οδοντογιάτρου. Τ' άνοιξε ο ίδιος ο Ρουζώ, που χαιρετίζε τον «πελάτη» του, και τον ώδηνε στο έργαστήριό του.

—Υποφέρω πολύ, γιάτρο μου από τά ούλα μου! του είπε ο άστυνομικός.

—Καθίστε σ' αυτήν την πολυθρόνα... Αφού με να δώ... είπε ο γιάτρός εξετάζοντας με τη βοήθεια ενός μι- κρού καθρέπτη τό στόμα του άστυνο- μικού.

Κατόπιν πιέζοντας τά ούλα, πρόσ- θεσε:

—Δέν βρίσκω καμιά άνωμαλία...

—Και όμως υποφέρω... Παιρνοντας κατόπιν φρος αδιάφορο ο άστυνομικός του είπε:

—Άλθθαι, μάθατε τό άτύχημα που συνέβη σ' ένα αναδεδρω σας;

—Όχι... Δεν ξέρω τίποτα.

—Σας τό λέω αυτό, γιατί άν χρειαστή να μου βγάλετε τό δόντι δέν θά δεχτώ να μου κανετε ναρκωτική ένεση!

Ο γιάτρός κλόνισε, συνέχισε ο Ζοδέρ, νάρκωσε μία γυνάικα και ή δύστυ- χη δέν ξαναγύνησε!

—Άλθθαι, ψιθύρισε ο οδοντογιάτρός με πνιγμένη φωνή.

—Μήπως τό αναγνωρίζετε αυτό; Τό έα- νάπε ο Ζοδέρ, βγάζοντας από την τσέπη του τό μαελά του πτωματος.

Ο Ρουζώ έφριζε ένα βλέμμα διαπερα- στικό, στον άστυνομικό.

—Ανίκη στην Μυστική Άστυνομία, δή- λωσε τότε ο Ζοδέρ προτεινοντας συγχρό- νως τό πιστόλι του κατά του κακούργου.

Πριν τελειώση όμως τη φράση του, ο ο- δοντογιάτρός με μία άπότομη κίνησι έ- φερε στα χείλη του ένα μικρό μπουκα- λάκι.

Ο Ζοδέρ έκανε να τό τό πάρη, μά δέν πρόφτασε. Ο Ρουζώ τό άδειαζε στο στόμα του και ύστερ' από λίγο ήταν νε- κρός. Είχε πίν ένα κεραυνόβολο δηλητη- ρίο... Όσο για τό τραγικό θύμα του, ήταν ή Άγγελίδα Μαρκαρετ Χόκινς. Τό έγκλημα είχε γίνει όπως τό είχε φαντα- σθή ο Ζοδέρ με την εκπληκτική διαδύο- σή του!...

ΑΝΡΥ ΚΟΝΤΙ

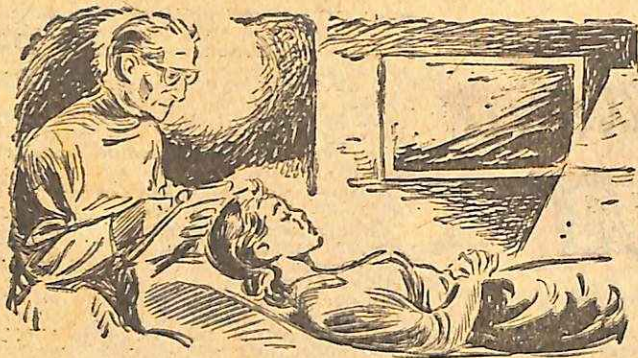
της από τις άποσκευές της, που βρίσκονται στο ξενοδο- χείο της... Μπορεί να βρούμε και τίποτε γραμμάτια... Άν δέν πιτυχν αυτό, τότε θά κά- νω έρευνα και στα όδοντογιά- τρεία. Μονάχα να μου επιτρέ- ψετε να πάρω αυτό τό κοι- μάτι από τό μαελά...

—Πάρτε ό τι θέλετε, κύριε Ζοδέρ. Κι' όταν ανακαλύψετε τό παρα- νακριτή χαιρετώντας τον άστυνομικό.

Η έρευνα όμως του Ζοδέρ στα ξενοδο- χεία δέν έφερε κανένα αποτέλεσμα.

Γυρίζοντας σπίτι του άρχισε να κόβη βόλτες μονολογώντας:

—Περίσργο! Οι πνεύμονες, ή καρδιά ει- ναι άδίκτα... Τό στομάχι δέν παρουσιάζει κανένα ίχνος από δηλητηρίαση... Όύτε τό σώμα έχει κακώσεις... Συνεπώς θά δολοφονήθηκε, ενώ κοιόταν... Έκεί ο δό- λμος τό βράδυ δέν θάκε κοιμηθώ σπίτι

Οι απογοητευμένοι σύζυγοι, άνδρες και γυναίκες καταφεύγουν πάντα στον ψυχαναλτή...

Οι «Μηχανικοί τής Ψυχής»

Η μέθοδος τής ψυχανάλυσης κατακτά τους Άμερικανούς

Ένα εκπληκτικό φαινόμενο παρατηρείται τον τελευταίο καιρό στην Αμερική. Οι Άμερικανοί κάθε τάξεως, φύλου και ηλικίας κάνουν ούρα έξω από τα ιατρεία των ψυχαναλτών! Όλοι θέλουν να υποβληθούν σε ψυχανάλυση, βέβαιον ότι με τον τρόπο αυτό θα εξουδετερωθούν όλες τις δυσκολίες τής ζωής τους και θα απαλλαγούν από όλες τις στενοχωρίες τους.

Στις χώρες όπου η ψυχανάλυση δεν έχει γίνει μόδα, όταν ένα ανδρόγυνον δεν τα πηγαίνει καλά, καταφεύγει στις συμβουλές των συγγενών ή των φίλων.

Στην Αμερική, απεναντίας, οι σύζυγοι χτυπούν την πόρτα του ψυχαναλτή. Γιατί κινδυνεύουν έτσι οι σχέσεις μας; τον έρωτά. Μήπως φταίει το υποσυνείδητο; Κανένας μας ψυχαναλυσί!

Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση ενός ανδρόγυνου που, αφού υπέστη επί χρόνια ψυχαναλυτικές θεραπείες, κατέληξε στο διαζύγιο. Άμέσως μετά την έκδοσή του διαζυγίου, η γυναίκα αυτοκτονήσας και ο άντρας κλείστηκε μισοτρέλλος σε μια φρενολογική κλινική. Σ' ένα γράμμα που άφησε πριν αυτοκτονήσει, η γυναίκα έγραψε τα εξής:

«Αν δεν είχαμε καταφύγει σε ψυχανάλυση, θα ήμασταν ακόμη ευτυχισμένοι. Αν καυγαδίζαμε τότε μία φορά το μήνα, τώρα η ζωή μας έχει γίνει αδιώτη!»

Μα δεν είναι μόνο οι απογοητευμένοι σύζυγοι που πηγαίνουν στον ψυχαναλτή, στην Αμερική. Δεν είναι υπερβολικό να πη κανείς ότι ο Άμερικανός όταν συναντήσει ένα μικρό

εμπόδιο στη ζωή του, όταν νοιώσει μία περιεργή επιθυμία, όταν αντιληφθεί ότι του συμβαίνει κάτι, που του φαίνεται παράξενο, τρέχει στον ψυχαναλτή.

Πρό καιρού, ένας γνωστός επιχειρηματίας του Σικάγου πήγε σ' ένα ψυχαναλτή για να μάθει τη μυστική προέλευση και τους υποσυνειδητούς συσχετισμούς, που μπορούσαν να έχουν το πάθος του για τις... φρόνιμες!

Ένας άλλος παρουσιάστηκε μία μέρα σ' ένα ψυχαναλτή και του είπε:

—Κάτι μου συμβαίνει, γι'απ'! Ίσως είναι πολύ σοβαρό αυτό και θα ήθελα να μου κάνετε ψυχανάλυση και να μου δώσετε μία εξήγηση. —Τί σας συμβαίνει;

—Όταν βλέπω λιοντάρι, με πιάνει... φόβος! Ένας από τους λόγους τής μανίας των Άμερικανών για την ψυχανάλυση είναι το γεγονός ότι ο Άμερικανός λιάζει είναι ακόμα ένας νέος λαός και αισθάνεται συχνά την ανάγκη να καθοδηγείται από κάποιον, που ζέρει ή που υποτίθεται ότι ζέρει περισσότερα από αυτόν.

Ο κυριώτερος όμως λόγος τής μόδας τής ψυχανάλυσης είναι ο μηχανικός τρόπος, με τον οποίο οι Άμερικανοί βλέπουν τα πάντα. Θεωρούν την ψυχή του ανθρώπου σαν μία μηχανή εργοστασίου που, όταν χαλάσει, επιδιορθώνεται εύκολα από ένα μηχανικό. Οι ψυχαναλταί δε είναι για τους Άμερικανούς ένα είδος μηχανικών τής ψυχής.

Όπως είναι φυσικό το γεγονός ότι οι ψυχαναλταί θησαυρίζουν, «έπισκευάζοντας» τις ψυχές των

Άμερικανών, έκανε να ξεφουρτώσουν από παντού άφουρμα, που δεν έχουν καμία σχέση με την ψυχιατρική και που, ωστόσο, αναλαμβάνουν να θεραπεύσουν με την ψυχανάλυση. Κι' αυτό δεν είναι παράνομο, γιατί η ψυχανάλυση δεν θεωρείται ως ένας κλάδος τής ιατρικής από τους Αμερικανικούς νόμους.

Είναι εύκολο να φανταστεί κανείς τι συμβαίνει όταν κανένας δυστυχισμένος καταφύγει σ' έναν από αυτούς τους κομπογιαννίτες ψυχαναλταί. Τις περισσότερες φορές παίρνει το δρόμο του φρενοκομείου με το μυαλό σκευμένο οριστικά από την ψυχαναλυτική «θεραπεία».

Μα δεν κερδίζουν μόνο οι ψυχαναλταί από τη μόδα αυτή. Υπάρχουν πολλές κατηγορίες ανθρώπων, οι οποίοι κερδίζουν πολλά από τις ψυχικές διαταραχές των Άμερικανών. Οι γελοιογράφοι, π. χ., έχουν ανακαλύψει τα ανεξάντλητα φλέβα χρυσού στη νέα επιστήμη. Τα 50% των γελοιογραφιών, που δημοσιεύονται σε Αμερικανικές εφημερίδες και περιοδικά, έχουν ως θέμα τους την ψυχανάλυση.

Οι κωμικοί επίσης του ραδιοφώνου και τής τηλεόρασης έχουν ριχτεί απλόχερα στο καινούργιο αυτό πεδίο και το κοινό γελάει με την καρδιά του — συμπεριλαμβανομένων και των ψυχαναλτών — μ' επεισόδια που έχουν ως θέμα τους την ψυχανάλυση.

Τέλος το κράτος κερδίζει σημαντικά ποσά από τη φορολογία επί των εισοδημάτων των ψυχαναλτών. Είναι Αμερικανικό περιοδικό δημοσίευσε εδώ και λίγες μέρες ένα κυκλικό επεισόδιο με θέμα ένα ψυχαναλτή. Σύμφωνα με το Αμερικανικό φορολογικό σύστημα, οι φορολογούμενοι έχουν δικαίωμα να αφαιρούν από το εισόδημά τους όλα τα έξοδα, που έχουν σχέση με την εξάσκηση του επαγγέλματός τους.

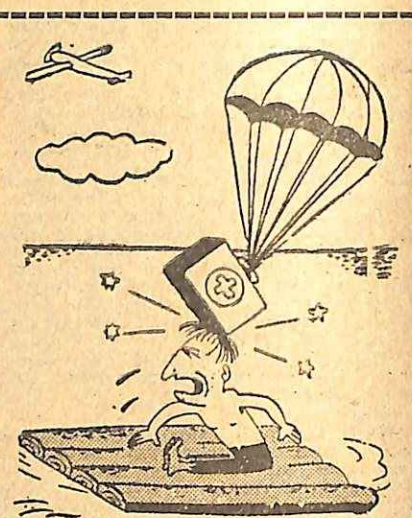
Έτσι, ένας διάσημος ψυχαναλτής τής Νέας Υόρκης, στη δήλωσή του στην εφορία, έδωσε από το εισόδημά του χίλια δολάρια με τον χαρακτηρισμό «κλόνη». Ο εφορικός τον κάλεσε και του είπε ότι η κλοπή δεν μπορεί να θεωρηθεί ως επαγγελματικό έξοδο. Μα ο γιατρός του εξήγησε ότι επρόκειτο για μία σειρά κλοπών, που έκανε εις βάρος τους ενός κλεπτομανή πελάτη του!

Το κακό, πρόσθεσε, είναι ότι ακόμα δεν «απώρθησα» να τον θεραπεύσω!

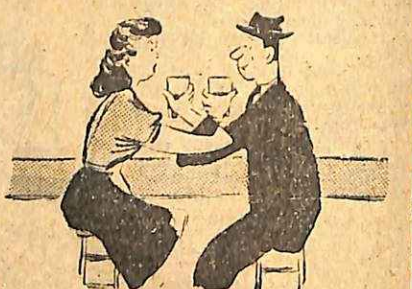
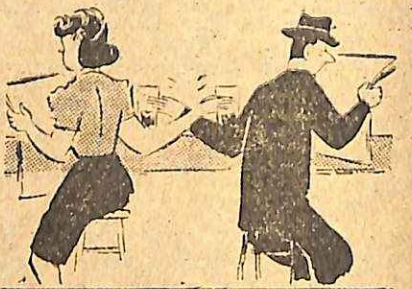
Ο εφορικός δέχτηκε την εξήγηση του και αυτό αποτέλεσε ένα ενδιαφέρον προηγούμενο, που σίγουρα θα εκμεταλλευθούν πολλοί φορολογούμενοι.

Οι στατιστικές αποδεικνύουν ότι το μεγαλύτερο μέρος των Άμερικανών, που καταφεύγουν στην ψυχανάλυση, ανήκει στη μεσαία τάξη. Έξω αυτού, τα 23% είναι νοικοκυρές, τα 18% υπάλληλοι, τα 17% ειδικευμένοι εργάτες, τα 12% επαγγελματίες, τα 9% άνεργοι, τα 8% φοιτητές, τα 4% επιχειρηματίες και μόνο 1% περιοδεύοντες πλάι.

Όσο για την ηλικία, οι περισσότεροι Άμερικανοί που καταφεύγουν στην ψυχανάλυση έχουν περάσει τα σαράντα τους χρόνια, όχι όμως και τα πενήντα. Βρίσκονται, δηλαδή, στην ηλικία κατά την οποία ο άνθρωπος περνάει μία ψυχική κρίση, σ' άλλους μεγαλύτερη και σ' άλλους μικρότερη.

Οι πρώτες βοήθειες...

Συμπτώσεις!...

—Με συγχωρείτε, δεσποινίς, αλλά φαίνεται πως ο μικρός τού ξενοδοχείου υπέροξε τις βαλίτσες μας!...

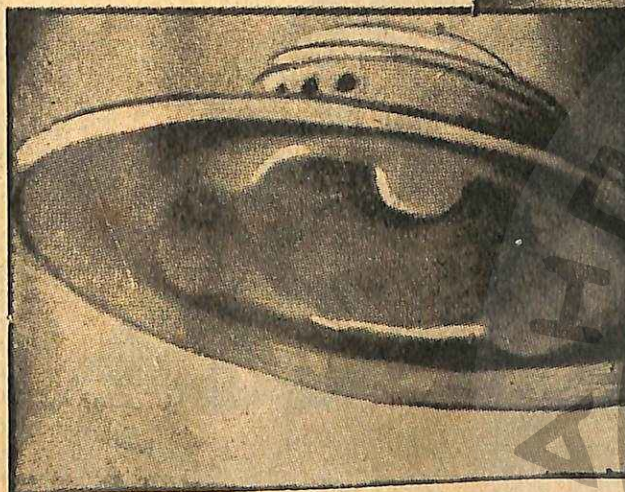
Επιδέψεις ΑΠΟ ΑΛΛΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΕΙΤΕ το φανταστικό μυθιστόρημα «Ανθρώποι στην Αφροδίτη», που έχει αρχίσει να δημοσιεύει ο «Θησαυρός»; Σίγουρα, αν κάποιος σας έλεγε πως είναι δυνατόν να έχη η υπόθεσή του την παραμικρή σχέση με την πραγματικότητα, θα χαμογελούσατε ειρωνικά και θ' άνασκηκώνατε τους ώμους σας. «Ίσως όμως αχίσστε ν' αλλάξετε γνώμη, αν διαβάσετε ένα βιβλίο που εξεδόθη στην Αμερική, με τίτλο «Οι Ιπτάμενοι δίσκοι προσγειώθηκαν». Συγγραφέας του είναι ο Τζώρτζ Άντάμσκι, μέλος του επιστημονικού προσωπικού του μεγάλου αστεροσκοπείου του Όρους Παλόμαρ. Βεβαιώνει δε — ούτε λίγο ούτε πολύ — ότι γνώρισε προσωπικά ένα κάτοικο τής Αφροδίτης — επισκέπτη στον πλανήτη μας, κι' ότι κουβέντισε μαζί του!...

Η καταπληκτική αυτή περιπέτεια συνέβη στην έρημο τής Καλιφορνίας, το μεσημέρι τής 20ής Νοεμβρίου 1952.

Ο Άντάμσκι εξερευνούσε από καιρό τον ουσανό με τηλεσκόπια κι' είχε φωτογραφίσει ιπταμένους δίσκους. Συνεργαζόταν δε με τέσσερις άλλους, που ενδιαφέρονταν κι' αυτοί θερμά για το ίδιο θέμα. Μαζί μ' αυτούς λοιπόν, με το γραμματέα του και με κάποια μίς Άλις Ουέλς ταξίδευσαν, την ημέρα εκείνη, μ' ένα αυτοκίνητο σε μία περιοχή τής έρημου τής Καλιφορνίας ιδιαίτερως κατάλληλη για παρατηρήσεις των ιπταμένων δίσκων.

Ξαφνικά λοιπόν, είδαν ένα πελώριο αεροσκάφος, άσημνιο χρώματος και με σχήμα πούρου, δίχως φτερούγες ή ούρα, να πετάει αθόρυβα προς το μέρος τους. Αφίσαν άμέσως το δημόσιο δρόμο κι' ακολουθήσαν ένα μονοπάτι, για να πλησιάσουν όσο το δυνατόν περισσότερο στο παράδοξο εκείνο σκάφος. Σε λίγο, ο Άντάμσκι πήρε το μικρό τηλεσκόπιό του, δυο φωτογραφικές μηχανές και φίλμ κι' έστειλε πίσω τ' αυτοκίνητο, θέλοντας να συνε-

Η τηλεσκοπική αυτή φωτογραφία έλήφθη στις 13 Δεκεμβρίου 1952, καθώς ανυψωνόταν ο ιπταμένος δίσκος, κατασκευή του κατωτέρου μέρους.

χισαν να κουδεντιάσουν, αλλά με νοήματα και με τηλεπαθητική μετ'άδοσι σκέψης — γιατί δεν μιλούσαν την ίδια γλώσσα. Ο Άντάμσκι ρώτησε αν ο άλλος έρχεται απ' την Αφροδίτη. Εκείνος τού επέδωξε. Τού εξήγησε ύστερα ότι αυτός κι' οι σύντροφοί του έρχονταν με φιλικές διαθέσεις, γιατί τους είχαν ανησυχήσει οι εκρήξεις των ατομικών βουβών, επικινδύνους τόσο για τη Γη όσο και για τους γειτονικούς πλανήτες.

Μόλις τού είχε φωτογραφίσει, είδε έναν άνθρωπο να στέκεται στην είσοδο μιάς κονινής χαράδρας και να τού κάνει νοή-

Ο άστρονόμος που «μίλησε» μ' ένα Αφροδίτινο

ματα να πλησιάσει. Ο Άντάμσκι πήγε κοντά του. Ο άγνωστος ήταν ντυμένος σαν σκιερ κι' είχε μαλλιά ανοιχτόξανθα και μακριά ως τους ώμους του.

«Είμ' ένας κάτοικος άλλου πλανήτη!» σκέφθηκε ξαφνικά ο Άντάμσκι μ' ευνόητη συγκίνηση.

Τούδωσε το χέρι του, κι' εκείνος τ' άγγιξε με το δικό του, που ήταν λεπτοκαμωμένο σαν παιδιαστικό, ζεστό, με μακριά δάχτυλα.

Είχε ανάστημα 1,65 περίπου και ζύγιζε περί τα 60 κιλά. Φαινόταν ως 28 χρονών. Είχε στρογγυλό πρόσωπο, μέτωπο πολύ πλατύ και μεγάλα γκριζοπράσινα μάτια λίγο λοξά στις άκρες. Το ρούχο του ήταν μονοκόμματο, από ύφασμα πλεχτό, και τα παπούτσια του μαλακά, με χρώμα αίματος.

Ο Άντάμσκι κι' αυτός αρ-

τή Γη. Τα σκάφη αυτά πετούσαν με την ενέργεια κάποιας «μαγνητικής» δύναμης, που δεν μπόρεσε να την καταλάβει ο Άντάμσκι.

Οι μικροί δίσκοι, που έκαναν τόσο συχνά την εμφάνισή τους, ήταν «παρατηρητήρια» των μεγάλων σκαφών, χωρίς πιλότους, ραδιοκατευθυνόμενα και συνδεδεμένα τηλεοπτικά με τα μεγάλα σκάφη. Όταν πάθαιναν δε καμμία βλάβη, ο μηχανισμός τους προκαλούσε αυτόματος την καταστροφή τους, με μία έκρηξη.

Ο Άντάμσκι ρώτησε τον άλλον αν πίστευε στο Θεό. Τού εξήγησε πως έννοιασε το «Δημιουργό του Σύμπαντος», και τότε εκείνος απάντησε: «Ναί».

Ο Τζώρτζ Άντάμσκι, μ' ένα από τα δυο τηλεσκόπια που χρησιμοποίησε για τις αστρονομικές μελέτες του. Στο φακό του τηλεσκοπίου αυτού είναι προσαρμοσμένη η φωτογραφική μηχανή, με την οποία φωτογράφιζε το διαπλανητικό σκάφος.

Είπε ύστερα πως θα έρχονταν κι' άλλοι επισκέπτες, όχι μόνο απ' την Αφροδίτη, αλλά κι' από άλλους πλανήτες. Όλοι αυτοί — πρόσθεσε — είναι θνητοί, όπως κι' εμείς. Πέθαινε όμως το σώμα τους, κι' όχι το «κεφάλι» τους, δηλαδή το πνεύμα τους.

Δεν δέχθηκε να τον φωτογραφίσει ο Άντάμσκι. Ύστερα τον ώδηγησε κοντά στο σκάφος του, που είχε σχήμα καμπάνας, κατωμένο από ένα ειδικό μισοδιαφανές υαλό, με ωραιότατο χρώμα.

Το σκάφος άκουμπούσε σε τρεις σφαίρες και κουνιόταν ελαφρά, στο φύσημα του ανέμου. Η θωλιτή κορυφή του γυάλιζε σαν κρυστάλλινος φακός.

Ο Αφροδίτινος σύστησε στον Άντάμσκι να μη τού πλησιάσει πολύ. Σε κάποια κινήσή του όμως, βρέθηκε ο Άντάμσκι λίγο κάτω απ' το σκάφος, κι' άμέσως ένοιωσε στο μπράτσο του ένα δυνατό τράνταγμα, απ' το οποίο έβρινε μουδιασμένο το χέρι του επί 3 μήνες κατόπι.

Ο επισκέπτης ζήτησε απ' τον Άντάμσκι ένα απ' τα φίλμ με τις φωτογραφίες που είχε τραβήξει, και τού υποσχέθηκε πως θα τού επέστρεφε αργότερα το ρολό του. Τον αποχαίρησε έπειτα κι' επιβίβασθηκε. Το σκάφος απογειώθηκε τότε αθόρυβα και χάθηκε.

Στις 13 Δεκεμβρίου ξαναγύρισε. Πέταξε πάνω απ' το σπίτι του Άντάμσκι, σε ύψος 30 μέτρων περίπου. Κι' ένα χέρι έβριζε από μέσα το ρολό του φίλμ. Πάνω σ' αυτό υπήρχαν τώρα κάτι άλλες φωτογραφίες συμβολικών σημείων, που παρίσταναν ίσως τον ιπταμένο δίσκο και τον τρόπο τής κινήσεώς του.

Αυτά τα άπιστευτα πράγματα διηγείται ο Άντάμσκι. Επικαλείται δε τη μαρτυρία των έξι συντρόφων του, που είδαν από μακριά το σκάφος, ιδίως δε, τής μίς Ουέλς, που παρακολούθησε με κυάλια τη συνδιάλεξη και σκιταρίσε τον κάτοικο τής Αφροδίτης.

ΜΑΛΛΙΑ ΧΕΙΡΟΠΛΕΚΤΙΚΗΣ

U.Προατικάκης

ΕΡΜΟΥ 50Β

των

ΦΗΜΙΣΜΕΝΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

* PINGOUIN

* LISTER

* ΝΟΜΟΤΤΑ

ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΥΠΟΙ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΜΟΛΟΚΟΤΟΥ

ΣΕ ΔΙΑΡΚΗ ΕΚΘΕΣΙ

ΜΟΝΤΕΛΛΑ
1954

Διαφημίσεις
ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
Βαλτετιού 42
610-715 - Αθήναι

Προβλέψατε: Όλα τα κατώτερα
αριστεύρηματα σας τα διαθέτει

ERRES
ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ

TELEFUNKEN
ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

SABA
ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ
STEIGER

ΜΑΓΕ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ
SIEMENS

Με
κατασκευαστικά
ΕΥΚΟΛΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤ/ΜΑ

N. ΚΟΚΚΙΝΟΣ
ΚΟΡΑΗ 5

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Δισταγμοί

Η Διστακτική Γ. μιλά γυναικά τριάντα ετών μ' ένα αγοράκι πέντε ετών, που γράφει: "Εχω χωρίσει από τον άντρα μου, εδώ και δύο χρόνια. Χωρίσαμε με το καλό, γιατί εκείνος αγάπησε μια άλλη γυναίκα πολύ πλούσια. Μ' άφησε το παιδί και ένα σπίτι στο οποίο κατοικώ και παίρνω ένα καλό εισόδημα. Τώρα, γνωρίζω ένα νέο πιο μικρό από μένα κατά τρία χρόνια, που μ' αγαπά και μου πρότεινε να παντρευτούμε. Τον αγαπά κι' ο γυιός μου. Έγώ όμως φοβάμαι, γιατί είναι μικρότερός μου, παρ' όλο που θέλω να παντρευτώ, γιατί είμαι ακόμη νέα. Πιστεύετε πως θα μπορέσω να ξεναφτιάσω οικογένεια; Της απαντώ: "Η εύτυχία σας εξαρτάται από σας την ίδια και δεν υπάρχει κανένας λόγος να μην περάσετε καλά και να ξεναφτιάσετε οικογένεια, αφού γνωρίζετε τόσο καλά, κι' αφού το παιδί σας τον αγαπά. Τρία χρόνια διαφορά ηλικίας δεν είναι τίποτα, υπό τον όρο να ξεχάσετε τις παλιές σας πίκρες και ν' αποφασίσετε στο νέο που σας αγαπά. "Η εύτυχία μεταμορφώνει τους ανθρώπους και η εξασφάλιση της ζωής σας, όπως και του παιδιού σας, θα σας βοηθήσει να ξεναφτήσετε την απόλαυση της ζωής, που χάσατε δλ' αυτά τα χρόνια.

Θά σ' αγαπώ παντοτεινά Α. Τ., Κέρκυρα: Πολύ άργα τα σκεφθήκατε δλ' αυτά, που μου γράφετε. Ούτε η αυτοκτονία μπορεί να σώσει την κατάσταση, ούτε τίποτ' άλλο. Δύο δρόμοι υπάρχουν ανοιγμένοι μπροστά σας: ο ένας οδηγεί προς αυτόν που τον όποιον πρέπει να ξεχάσετε και να μιλήσετε για το μέλλον σας, το μέλλον ενός κοριτσιού, που εκείνος κατέστρεψε. "Αν αρνηθεί, αν φανή ότι θέλει ν' αποσύρουν το γάμο, τότε υπάρχει ο άλλος δρόμος που οδηγεί προς τους γονείς σας. Βέβαια είναι δύσκολο να τους εκθέσετε μια τέτοια κατάσταση. "Αλλ' από εκεί και μπρος θα χέσετε ένα σίγουρο προβάτ για τον όποιον αδιαφορήσατε στο παρελθόν. "Ετσι να κάνετε και μη φοβάστε.

Μιά πονεμένη, Αθήνα: Βλέπετε ότι μέρα με την ημέρα ο ας φεύγει ο άντρας, που αγαπάτε. Κι' αυτό σας ρίχνει σε απελπισία. "Ασφαλώς θα υπάρχει κάποια αφορμή. Λέτε πως έχετε ελπίες; Τότε δεν έχετε παρά να το θέσετε το ερώτημα που σας απασχολεί και να δείτε τι δικαιολογία θα βρή να σας πη. "Αν, όμως, αρνηθεί, αν εξακολουθή ν' αδιαφορή για σας, τότε δεν βλέπω ποια ευχαρίστηση θα νοιώσετε, αν επιμένετε να κρατήσετε δια της βίας έναν άνθρωπο, που μάλλον κακό θα κάνει στη ζωή σας, πασα καλό.

Ξανθούλα, Αθήνα: Την άπορία που έχετε μπορείτε να την εκθέσετε σε δύο χειρόγραφα. Οι λεπτομέρειες δεν με βοηθούν. Περιμένω, λοιπόν, το γράμμα σας,

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΟΥ-ΔΟΥΚΑ

Ίατρος

Δερματολόγος - Αισθητική

Δέχεται 11-1 και 5-7

Σέκερη 4, α' όροφος. Πάρος

δος Κανάρι. Τηλ. 612-450

σύντομο και καθαρογραμμένο.

Είμαι τόσο μικρό: Είναι πολύ λυπηρό έτσι όπως τα παίρνετε τα ζητήματα. Πρώτα, βλέπω ότι δεν έχετε καμμία απολύτως επικοινωνία με τους γονείς σας, πράγμα πολύ κακό για μια νέα, η οποία ετοιμάζει ένα ξάφνιασμα στην οικογένειά της, την οικογένεια αυτή, μέσα στην οποία μεγαλώνει κι' ένοιωσε όλες τις χαρές και τις λύπες. "Επειτα μιλάτε για έρωτα σαν να πρόκειται για πραγματικά για ένα τέτοιο πράγμα. Και φτάνετε στο συμπέρασμα του γάμου, δίχως να έχετε καλά, καλά ποιά είναι αυτός που πρόκειται να γίνει ο σύντροφος της ζωής σας. Με δύο τρεις συνηθισμένες τυπικές, απλές, και με μια αλληλογραφία από τόσο πολύ μακριά, δεν μπορείτε ποτέ να έχετε αν αυτός ο άνθρωπος έχει όλα τα ψυχικά εκείνα χαρακτηριστικά, που θα σας δώσουν μια εύτυχη σύμπτωση. Σας συμβουλεύω, λοιπόν, η ν' ανακοινώσετε το ζήτημα στους γονείς σας, για να φροντίσουν εκείνοι να πάρουν τις πληροφορίες τους ή να διακοφίστε, τώρα, που είναι ακόμα καιρός.

Ενα που πονά, Βόλος: Δεν έχετε καταλάβει ότι πέσατε άπαυ ο' ένα άσπαστο χαρακτήρα; Ποτέ σας, λοιπόν, δεν θα μπορέσετε να βασισθείτε στα λόγια της. "Ενα τέτοιο χαρακτήρα πρέπει, μάλλον, κανείς να τον αποφεύγει, γιατί κι' αν καταλήξετε ακόμα ο' ένα γάμο, τότε η ζωή σας θα γίνει αβυσσώδης. Λοιπόν, όσο είναι και πολύ, να τη συναντήσετε, δείξτε της την αδιαφορία σας, και μη συγκινήσει τόσο εύκολα από τις προκλήσεις της.

Απογοητευμένο νέο, Τρίπολη: Αυτά τα συμπεράσματα, που βγάλετε μόνοι σας, δεν είναι διόλου σωστά. Μην παραφέρεστε, λοιπόν. Το μόνο που έχετε να κάνετε, αν βρίσκεστε σε αμφιβολίες, να πάρετε πληροφορίες. Το είναι να είναι μικρό και τίποτα δεν κρύβεται σε τόσο μικρό περιβάλλον. "Εξ άλλου, έτσι κάνουν όλοι πρόκειται να παντρευθούν.

Ε. Π.: Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι σας αγαπά, ότι σας εκτιμά, ότι σεβάζεται την αξιοπρέπεια σας. Θέλει ν' αγαπά και να πάρει την απόφαση να μείνει μαζί σας. Γι' αυτό πρέπει να μην παραινεύεστε. Να είστε περισσότερο ρομαντικές και να του μιλάτε διαφανώς για τις δουλειές του και για κώ για τις δικές του. Μην μιλάτε το μέλλον. Είναι, όμως, ανεξάρτητος. Αυτά που σκέπτεται και ποιος, μπορεί να τα κάνει; Οι γονείς θεί, μπορεί να ενημερωθεί αυτής της κα σας είναι. Τι θα πουν οι δικοί ταστάσεις; Σεκαθαρίστε δλ' αυτού γονείς. Σεκαθαρίστε δλ' αυτού τα ζητήματα μαζί του και χωρήστε με τη σκέψη για το μέλλον σας.

Μιά μελαγχολική που αγαπά: Όταν μιλά για βασίλειο τις ελπίδες της και τα όνειρά της σε ένα πρόσωπο, είναι πολύ επιβουλή, αλλά και αναξιοπρέπεια να δίνει το πράγμα ως αλήθεια γι' σκέπτεται να τον αγαπάτε ταυτήν. Αφού δεν τον αγαπάτε μαζί του. Και γι' αυτό η αγάπη είναι πολύ βλάπτε, τώρα, τ' αποτελέσματα βλέπετε, γιατί είναι περιττός της αφέλειάς σας. "Εγινε περισσότερο απαιτητικός και κινδυνεύετε να χάσετε την εκτίμησή και την αγάπη εκείνου, που πραγματικά αγαπάτε. Για να δικαιολογήσετε στρατιάς, ότι είναι κουρασμένος κλπ. Μ' αυτά θέλετε να καλυφθείτε, αλλά δεν μπορείτε ν' αποφυγίτε την κριτική του κόσμου. Κουρέλι: Βέβαια, βρίσκεστε σε δύσκολη θέση. Σ' αυτό δ.

μωσ δεν φταίτε έσείς καθόλου. Γιατί πριν αρχίσει ο κύριος αυτός να σας παρασύρει και να σας κάνει να πλέκετε όνειρα και σχέδια μελλοντικά, ήξερε την κατάσταση στην οποία βρισκόταν και πως δεν μπορούσε να σας παντρευτεί. Τα μπορούσατε να έχετε αισθηματικά περιπέτειες, αφού το καθήκον μαζί του και αν επιμένει στις απόψεις του, τότε ν' ακούσατε τη συμβουλή των γονέων σας, οι οποίοι και πείραν έχουν και το καλό του παιδιού τους θέλουν. Να μίζω πως δεν μπορείτε να περιμένετε πιο πολύ.

Ατυχή στην αγάπη Κ. Π. Α. Λ.: Σας ευχαριστώ για τις εύχες και τα ευγενικά σας λόγια. Μου γράφατε, βέβαια, και τότε και σας έδωσα την κατάλληλη συμβουλή. Και με ρωτάτε τώρα πάλι τι είδους αίσθημα ήταν εκείνο, τότε. Σας απαντώ: "Ήταν απλώς ο έρωτας, ο έρωτας ενός νεαρού που βρίσκεται στο σχολείο και κάνει όνειρα. Τώρα δλ' αυτά τα σκέπασε η πραγματικότητα και δεν σας κάνουν πια εντύπωση. Μά ελάβε βέβαια, όμως, ότι, παρ' όλο που σήμερα αισθανόσαστε μια γενική αδιαφορία, δεν ν' αρχίσετε να βρείτε στο πρόσωπο ενός τιμιού κοριτσιού τη σύντροφο της ζωής σας, την οποία ν' αγαπήσετε με όλη την καρδιά σας.

Βασανισμένη Π. Χ.: Μου γράφατε ότι έπειτα από ένα φλέρτ σ' ένα γάμο, εκείνος ζήτησε να γνωρισθείτε. Και πραγματικά κουδεντάσατε καμμία δεκαριά φορές. "Αλλά, άσχημα έρμηνεύατε τις διαθέσεις του και τα αισθηματά του. Αυτός ασφαλώς ένα από τα δύο επιζητούσε: Μιά εφήμερη διασκέδαση, την οποία δεν επέτρεπε η τούραντιον μιά αγνή φίλη την οποία όμως και πάλι διέκοψε, γιατί αντέληφθε πως έσείς ηγαίνατε για άλλο σκοπό: το γάμο! Κι' επειδή βρίσκεται τώρα στην αρχή της καριέρας του και των επιδιώξεών του, ασφαλώς θα είσαστε ένα εμπόδιο στα σχέδιά του. "Ετσι απομακρύνθηκε για να μη προχωρήσουν τα πράγματα πιο πολύ και χάσει τη μεγάλη πρόκληση. "Εσείς, όμως, μιλάτε μορφωμένη κοπέλλα, δεν έπρεπε να εκτεθείτε τόσο πολύ και να τον κυνηγάτε, να του ζητάτε το λόγο και να ταπεινώνεστε έτσι. "Η θέσι σας είναι πολύ λεπτή, λόγω του επαγγέλματός σας. Κινδυνεύετε να πέσετε στο κούτσουλο του κόμμου. Διατηρήστε, λοιπόν, την α-

ξιοπρέπεια σας και τον έγωισμό σας.

Μιά σεμνούλα: "Όπως βλέπω από τα γραφόμενά σας, είστε πραγματικά ένα σεμνό και ήπιο κορίτσι. "Όπως είπατε, σ' όλα αυτά τα παιδικά χρόνια, δεν μπορούσατε να έχετε αισθηματικές περιπέτειες, αφού το καθήκον προς τα μαθήματά σας σας απασχολούσε τόσο πολύ. Και νά, ξαφνικά, ο έρωτας, ο περαστικός, ο άνθρωπος με τα όρατα και γλυκά λόγια, που σας συγκινεί και σας κάνει να τον σκέπτεστε, κι' έχετε απόλυτο δικιο. "Αλλά, όπως και στο παρελθόν, σας σταματούσε το καθήκον προς τις σπουδές σας. Έτσι και τώρα δεν πρέπει να σας παρασύρει ο έρωτας, και ν' αντικρύσετε πρώτα τις υποχρεώσεις και την αγάπη που τρέφεται προς τους γονείς σας. Αυτοί θα σας βοηθήσουν και θα σας ενημερώσουν να πάρετε πληροφορίες, πρώτα, ποιά είναι αυτός ο άνθρωπος. "Επειδή έχει ένα δίπλωμα, αυτό δεν σημαίνει τίποτα. Μπορεί να έχει ελαττώματα κορυφα. Γι' αυτό σας συμβουλεύω να τα πείτε όλα στους γονείς σας. Σ' αυτόν δλ' να συστήσετε ν' αποταθεί επίσης στους γονείς σας.

Υόβνη: Διάβασα όλα τα γραμμάτια σας. Συγκινήθηκα πάρα πολύ με το δράμα σας και όμολογώ ότι έχετε μεγάλη ανάγκη και υπομονή για να υποφέρετε δλ' αυτά. Καταλαβαίνω όμως πως η αγάπη των παιδιών σας σας έδινε θάρρος και υποφέρατε δλ' αυτά. Μου γράφατε για να ξεκαθαρίσετε την καρδιά σας.

Νά κυττάξετε, λοιπόν, τα παιδιά σας, που τόσο πολύ αγαπάτε. ΜΙΡΑΝΤΑ

Με την ψυχρή λογική

Αγάπησε δυο αδελφές, Παύλη: Είναι πραγματικά πρωτόγνωρο ότι έχετε μεγάλη ανάγκη και υπομονή για να υποφέρετε δλ' αυτά. Καταλαβαίνω όμως πως η αγάπη των παιδιών σας σας έδινε θάρρος και υποφέρατε δλ' αυτά. Μου γράφατε για να ξεκαθαρίσετε την καρδιά σας.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΑΠΙΣΤΙΕΣ

Ο μέχρι σήμερα υπομονητικός και ανεκτικός Τζωρτζ Σάντερς αποφάσισε να υποβάλει αυτήν διαβουλιό κατά της απίστης σύζυγού του Ζα-Ζα Γκαμπόρ. Ση φωτογραφία μας η Ζα-Ζα με τον νέο εκλεκτό της καρδιάς της, τον Δομνικάνο διπλωμάτη Πορφύριο Ρουμπιρόζα, με τον όποιον ερωτοτροπούν φανερά πριν από λίγες εβδομάδες στην Κιανή 'Ακτι. "Όπως θα γνωρίζετε, ασφαλώς, ο Ρουμπιρόζα ήταν πρό ετών σύζυγος της Ντανιέλ Νταρίε.

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυμασίων, σχίσμο, κάψιμο, σκορφοφύγωμα, εφθαρμένοι καθα-
λοι διορθώνονται δι' οφάνσεως
παρ' ειδικού τεχνίτου σπουδάζαν-
τος εις τὸ ἐξωτερικόν. Γυρίζονται
κοστούμια, παλτά και καμπάρτι-
νες. Ραφίδες «Νέα Οικονομία»,
ΔΩΡΟΥ 5Γ (1ον πάτωμα). 'Α-
δελφοί ΑΩΛΗ, Τηλ. 55-314.

Τί κουταμάρα!

ΧΡΟΝΙΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΑ
Μεταχειριζόμενα
ΜΙΑ ΑΚΑΤΑΛΑΛΗ ΠΟΥΔΡΑ

*Απειρες γυναίκες μεταχειρίζονται
ἀποτυχημένο χρώμα πούδρας. Άγνο-
ούν μέχρι ποιο σημείο θά γίνονταν
χρωματισμένες και ποσο πιο γυναικείες
εάν μεταχειρίζονταν χρώματα που
τους πηγαίνουν πραγματικά. Θά βρήτε
ασφαλώς την πούδρα σας ἀνόμενα
στις ἀποχωρήσεις που είναι διαλεγμέ-
νες με τὸ χρωμακόπιο, χιό την πού-
δρα Tokalon Fascination. Κάνετε μία
δοκιμή. 'Η πούδρα Tokalon Fascination
είναι ἐξαιρετικὴ, γυναικεία ὀφθαλ-
μιμένη και τόσο φινά που είναι ἐν-
τελὴς ἀόρατη, πῶς στο δέρμα σας.
Εἶναι μία πούδρα που κρατᾷ τόσο
καλά, που δὲν δάχτε πια ἡμελιότε-
ρη μύτη! ἀκόμα κι' ἂν ξαναπου-
δρωσώθετε.

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Εἰδ. Θεραπεία Ρυτίδων Κρε-
ατοειδῶν και ἀποτελεσματικὴ
θεραπεία πτώσεως μαλλινῶν.
Συμβουλαι δωρεάν.
Αἰσθητικ. Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13, τηλ. 29-548

ΚΑΛΤΣΕΣ ΝΑΪΛΟΝ 51-15
35.000-45.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
59 ΚΑΛΟΚΟΤΩΝΗ 52

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ισὸ τὸ μυστικὸ μας
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
*Αγ. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53.100

Δ' ΑΛΕΞ. ΤΣΑΚΙΡΗ
ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ - ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ
600 σελίδες, 100 εἰκόνες
Τὸ χρησιμότερο βιβλίο τῆς 20ε-
τίας, κατὰ την κριτικὴ 'Επιστη-
μονικὸ και ἀπλό Παιδείας 50 χι-
λιάδες στὰ βιβλιοπωλεία.

σι σας ὡς τιμίου ἀνθρώπου και ἡ
κοινωνικὴ σας ἀξιοπρέπεια. Πολύ
συχνὰ οἱ ἀνθρώποι βρίσκονται σὲ
συναίσθηματικά διλήμματα, τὰ ὁ-
ποία δὲν μποροῦν, ἀτυχῶς, νὰ ἀ-
ντιμετωπισθοῦν διαφορετικὰ παρὰ
μόναχα μετ' ἡ λογικῆς. Καὶ ἡ λογι-
κὴ μπορεῖ μὲν νὰ εἶναι ψυχρὴ και
πικραίνῃ, μὰ ὥστόσο δίνει μὲν
ἀπόφασι και μὴν διέξοδο γιὰ νὰ
μὴν παρασυρῇ στὸ τέλος, ὁ ἀν-
θρώπος και γίνῃ θύμα τῆς ἰδίας
τῆς καρδιάς του... 'Όρασι εἶναι
τὰ αἰσθήματα, μὰ ὅχι και ἔτσι
ὅπως τὸ πάθετε ἐσεῖς. Γιατί, τότε,
ἐκτός τῶν ἄλλων συνεπειῶν, κιν-
δυνεύει κανεὶς νὰ θεωρηθῇ ἀκρι-
βῶς ἀνελλικρινῆς, και αὐτὸ, βέ-
βαια, δὲν εἶναι ὑπὲρ αὐτοῦ ἔστω
καὶ ἂν ἡ κρίσις προέρχεται ἀπὸ
παρεξηγησι και εἶναι λανθασμένη.
'Αφορμὴ γυρεύει ὁ κόσμος γιὰ
κοσμοπολιό!

Θαλασσοδαρμένο μ-
χανικό, φρεαττοδᾶ: 'Αν ἡ κο-
πέλλα, στήν ὁποία σκεπτεσθε νὰ
προτείνετε γάμο, εἶναι γυνωστικὴ
και πρακτικὴ, θά πρέπει ν' ἀντιλη-
φθῇ ὅτι μὴ μικρὴ σχετικῶς ἀνα-
πηρία σας, δὲν μπορεῖ νὰ τὴν καθ-
νὴ νὰ σας ἀρνήθῃ, ἐφ' ὅσον καθ' ὅ-
λα τὰ ἄλλα εἴστε ἕνας σοδαρός
ἀνθρώπος και ἔχετε τὸν τρόπο νὰ
τὴν κάνετε εὐτυχισμένη. Γι' αὐτὸ
νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ διατά-
σετε, παρὰ νὰ τῆς κάμετε τὴν πρό-
τασι που σκεπτεσθε. Μονάχα μὴ
παρεξηγήσι θά εἶχα νὰ σας κάνω:
Μὰ ἐξετάσατε ἂν ἡ κοπέλλα εἶναι
ἀνθρώπος μετ' ἀντιλήψιν και καλὴ
καρδιά, ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ στα-
θῇ στὸ πλευρὸ σας, σὴν γυνωστικὴ
και πιστὴ συντροφὸς στὴ ζωῇ. Για-
τί δὲν πρέπει νὰ ξεγελιέται κανέ-
νας ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν προκειμένου
νὰ διαλέξῃ τὸν ἀνδρῶνα μετ' ὁ-
ποῖον θὰ περάσουν μαζί δόκλι-
ρη ζωῇ.

'Αλ. και οὐ Χ. Β., Θεσσαλονί-
κη: Φαίνεται πῶς ἡ μητέρα τοῦ κα-
λοῦ σας ἔχει μεγάλες ιδέες. Γιατί
ἀλλοιῶς δὲν μπορᾷ νὰ ἐξηγήσῃ
πῶς σὲ τὴν στήνεται ὥστε νὰ μὴ
σας θέλῃ γιὰ νύφη τῆς, ἐπειδὴ εἴ-
στε φτωχὴ, ὅσο κι' ὁ γιός της!
Γιατί δὲν ἀντιλαμβάνεται πῶς χω-
ρὶς οικονομικὴ ἀνεξαρτησία, ὁ γιός
τῆς δὲν μπορεῖ νὰ πάρῃ καμμίαν
πολύφερν, ἐνῶ ἐσεῖς τοὐλάχιστον
τὸν ἀναπαύετε εἰλικρινὰ και σὰς ἀ-
γαπάει κι' ἐκεῖνος. Πάντως ὁ γιός
τῆς θά πρέπει νὰ τῆς τὰ ἐξηγή-
σῃ αὐτὰ και, ἀφοῦ ἀλλῶστε ἔχει
τὴν ἀνάγκη του, νὰ τὴν πείθῃ νὰ
μὴ φέρῃ ἐμπόδια στὴ νόμιμη ἑνω-
σί σας. Τὸ νὰ σας βαυκαλιζῇ μετ'
τὸ σύστημα τῆς αὐτομονῆς δὲν εἶ-
ναι οὔτε παρηγορία, οὔτε λύσι. Γι-
ατὶ ἡ ὑπομονὴ δὲν ὀδηγεῖ πουθενά
στὴν περίπτωσί σας. Μονάχα νὰ
φροντίσῃ ἡσυχᾶ-ἡσυχᾶ νὰ δώσῃ τὴν
συγκατάρθῃ τῆς νιὰ τὸ γάμο σας.
'Αν τῆς τὰ πῇ μετ' ἡπιὸν τρόπο κι' ἀ-
ποφασιστικὰ, πιστεύω ν' ἀντιληφθῇ
κι' ἐκείνη ποῖο εἶναι τὸ ὀρθὸ και
τὸ συμφέρον τῆς.

Μία ψυχὴ που κρέμεται
ἀπὸ τὰ χεῖλα: Γιὰ νὰ μὴ ἀν-
ταποκριθῇ μετ' ἡν ἰδίαν θερμὴν
αἰσθησιν τοῦ νεαροῦ, αὐτὸ σημαί-
νει ὅτι δὲν αἰσθάνεστε γι' αὐ-
τὸν ἀγάπῃ. 'Ετσι ἐξηγεῖται τὸ
ὅτι ἀμέσως σχεδὸν μετὰ τὴν γνω-
ριμία σας τὸν ἀποφύγατε, βασανί-
σμένη ἀπὸ τύψεις, ὅπως, λέτε, που
τὸν συναναστραφήκατε μὴ-δὺδ φο-
ρές. Μὰ, πάλι, μοῦ λέτε, πὶς τὰ
νοιώθετε κάποια ἐλπίς ἔχει αὐτὸν
καὶ νομίζετε ὅτι ἀρχίζετε πιά νὰ
τὸν ἀγαπάτε. 'Αν πραγματικὰ ἔτσι
καταλαβαίνετε τὴν καινούργια διά-
θεσί σας, τότε μπορεῖτε νὰ ἐπιδι-
ώξετε τὴν ἐπανασύνδεσιν τῶν σχέ-
σεών σας μαζί του. 'Αλλὰ δὲν θά
σας συνιστοῦσα νὰ τὸ κάμετε αὐ-
τὸ, παρὰ μόνον στὴν περίπτωσί
που τὸ αἰσθημὰ σας εἶναι εἰλικρι-
νές, σοδαρό, και ἔχει γιὰ μελλον-
τικὸ σκοπὸ τοῦ τὴν νόμιμη ἑνωσί
σας. Γιατί ἂν πρόκειται νὰ σχετι-
σθῇτε γιὰ νὰ περάσετε τὸν καιρὸ
σας εὐχάριστα, μετ' ἰσως ἀσχημα-
τὰ, στὸ μεταξύ, μπλεξίματα, τότε εἶ-
ναι προτιμώτερο και γιὰ τὴν αἰσί-
νησιν και γιὰ τὴν ψυχικὴν σας
γαλήνη νὰ κρατηθῇτε ὡς ἐδῶ και
νὰ μὴ δώσετε συνέχεια στὴν πρό-
τῃ σας γνώμῃ.

Ρωμαιοὶ: Μοῦ γράφετε δὲ
ἀγαπᾶτε τρελλὰ μὴ μαθητρία δι-
καζὴν χρόνον, ὅτι εἴστε τελειόφοι-
τος γυναικίου και ὅτι σκεπτεσθε
σοδαρὰ γιὰ τὸ μέλλον σας μαζί
τῆς. 'Επιτρέψτε μου ν' ἀμφισβη-
τῶ.

ὅτι σκεπτεσθε σοδαρὰ. 'Αν συνέ-
βαινε αὐτὸ, ἔπρεπε πρῶτα-πρῶτα
νὰ συλλογισθῇτε τὸ προσωπικὸ
σας μέλλον. Νὰ κυττάξετε δηλα-
δὴ νὰ παρακολουθῆτε μὴ ἐπιστή-
μη, ἂν σας τὸ ἐπιτρέπουν βέβαια,
τὰ οικονομικὰ ἢ νὰ ἀναλάβετε μὴ
δουλειά, που νὰ σας ἐξασφαλίσῃ
ἕνα μόνιμο πόρο ζωῆς. Τότε θά ἔ-
χετε και καιρὸ νὰ σκεφθῇτε πρά-
γματι σοδαρὰ και γιὰ γάμο και
ἀποκατάστασι. Εἰδύλλια τοῦ σχο-
λείου δὲν μποροῦν νὰ στηρίξουν
σοδαροὺς σκοποὺς και σταθερὰ
σχέδια γιὰ τὸ μέλλον. 'Αλλῶστε
νομίζω πῶς μπορεῖτε νὰ θεωρήσε-
τε... ληξασα τὴν αἰσθηματικὴν σας
ὕπθεσι, ἐφ' ὅσον ἡ μικρούλα ἔχει
φύγει ἀπὸ τὸν τόπο σας και δὲν
πρόκειται νὰ ὑπάρξῃ ἀπὸ μέρους
τῆς συνεχεῖς στὸ αἰσθημὰ σας.

Α. Π., Μπαρμπάλιο: 'Εσεῖς, σὴν
ἀνθρώπος τοῦ καθήκοντος, που εἶ-
ναι ἐνδεδειγμένος νὰ στηρίξῃ τὴν
δικαιοσύνη, θά καταλαβαίνετε ἀ-
σφαλῶς και μόνος σας ὅτι, στὴ
θέσι που βρίσκεται τὸ αἰσθηματι-
κὸ σας ζήτημα, δὲν μπορεῖτε νὰ
κάνετε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τὸ ἀ-
φίσετε νὰ σβύσῃ σὴν ἕνα ὄνειρο.
Τὸ μόνον ἐξιοπρέπες θά ἦταν ἂν
μπορούσατε νὰ ζητήσατε τὴν κο-
πέλλα ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς και νὰ
παντρευθῇτε. 'Αλλ' ἀφοῦ αὐτὸ ἀ-
ποκλείεται, πρέπει τότε νὰ τὸ πά-
ρετε ἀπόφασι και νὰ σταματήσετε
ὡς ἐδῶ. Τὸ ν' ἀλλογραφῆτε χω-
ρὶς σκοπὸ νομίζω ὅτι μόνον αὐ-
ταπάτες δημιουργεῖ και στοὺς δύο
και θά σας κάνῃ νὰ ὑποφέρετε πε-
ρισσότερο.

Δύστυχο ὄρφανό: Νομίζω
ὅτι παραφέρεστε ἀπὸ τὴν ἀφοσίω-
σί σας πρὸς τὴν ἀληθινήν ἡτανού-
λα σας και κάνετε μίαν ἀδικία ἀ-
συγχώρητη εἰς βάρος τοῦ πατέρα
σας. Γιατί ἂν ὁ πατέρας σας, θέ-
λωντας νὰ διασκέδασῃ τὴν κατα-
θλιπτικὴ μοναξιά του μετὰ τὸν
θάνατο τῆς συζύγου του, και μετ'
τὴν ἀπόφασι νὰ φροντίσῃ και γιὰ
σας καλύτερα, κατέληξε στὴν σκέ-
ψιν νὰ ξαναπαντρευθῇ, ἐσεῖς δὲν ἔ-
χετε κανένα δικαίωμα νὰ τὸν ἐμπο-
δίζετε. 'Εκτός ἂν ἔχετε τὴν γνώ-
μην πῶς ὁ γάμος αὐτὸς εἶναι ἀ-
ταίριαστος γιὰ τὸν πατέρα σας, ὁ-
πότε, ἂν εἴστε σὲ θέσι, πρέπει νὰ
τοῦ τὸ ἀποδείξετε. 'Αντί, λοιπόν,
νὰ παρεξηγῇτε τὸν πατέρα σας, ἱ-
σα-ἱσα πρέπει, σὴν ὑπάκουο και
καλὸ παιδί, νὰ σεσάσθῃτε τὴν ἀ-
πόφασί του. Καὶ στήν μελλοῦσα
μητριά δὲν πρέπει νὰ σταθῇτε
ἀντίθετος και ἐχθρικός, ἀλλὰ χω-
ρὶς προσκατάληψιν νὰ τὴν δεχθῇτε
και νὰ τὴν ὑποδεσφῆτε στὸν δύ-
σκολο ρόλο τῆς. Δεῖτε τῆς συμ-
θεῖα, φερθεῖς τῆς φιλικὰ, αὐτὸ
δὲν εἶναι διόλου προσβολὴ τῆς
μνήμης τῆς ἡανούλας σας, ὅπως
φοβάστε. Καὶ εἶμαι βέβαιη ὅτι και

ἀπὸ μέρους ἐκείνης θά βρῇτε κα-
τανόησι και ἀτοργή, συγχρόνως δὲ
θὰ ικανοποιήσετε και τὸν μπαμπά
σας, που θά ἐκτίμησιν τὴν εὐπρε-
πὴν και καλὴν σας διαγωγή.

Μία πονεμένη ψυχὴ: Τὸ
γεγονὸς ὅτι ὁ ἀνδρῶνος, μετ' ὅν
ὁποῖο σχετίζεστε ἕνα χρόνο τώρα,
σας ἐκρούει ὅτι ἦταν παντρεμένος
καὶ μάλιστα πατέρας, φανερώνει
ὅτι πρόκειται γιὰ κατεργάρη. 'Α-
πέβλεψε μόνον νὰ σας μπλέξῃ
σὲ μὴ περιπέτεια ἀταίριαστη γιὰ
τὴν ἀξιοπρέπεια και τὴν κοινωνικὴν
σας θέσι. 'Απορᾶ ὥστόσο μαζί
σας πῶς ἐξακολουθεῖτε νὰ τοῦ ἔ-
χετε ἐμπιστοσύνην και νὰ παίρνε-
τε στὰ σοδαρὰ τὰ λόγια του ὅτι
θά πάρῃ διαζύγιο ἀπὸ τὴν γυναι-
κα του γιὰ νὰ σας παντρευθῇ. Δὲν
καταλαβαίνετε, λοιπόν, ὅτι ἔτσι
παίρτε και σεις ἕναν ἀχαρκτη-
ριστὸ ρόλο στήν περίπτωση αὐτή;
Γιατί μετ' ὅτι αἰσθημα που τοῦ δει-
χνετε, τὸν ἐξώθετε ἰσως σὲ ἀπο-
φάσεις που θά δημιουργήσουν ἐν-
δεχομένως και ἄλλα θύματα. Νο-
μίζω ὅτι, ἀμέσως σταν σας ἀπο-
καλύφθῃ τὸ ποῖον τὸν ἀνδρῶνα
αὐτοῦ, ἔπρεπε νὰ αἰσθανθῇτε ντρο-
πὴν γιὰ τὸν ἐρωτικὸ σας σύνδε-
σμο, νὰ τὸν ἀποκηρύξετε μετ' ἐν-
λογία και ὅχι νὰ κάθεστε ἀκόμα
νὰ δίνετε πίστι στίς φλυαρῖες του.
Τοῦλάχιστον θ' ἀντιληφθῇτε τώρα
ποῖο εἶναι τὸ καθήκον σας;

Αἰκατερινὴ Σ. Τ.: Σ' ὅλα
αὐτὰ, που μοῦ γράφετε, βέ-
βαια, δὲν μπορᾷ νὰ ἔχω ἀντίρρη-
σι. 'Αφοῦ κι' ἡ παροιμία λέει:
«Σὴν θέλῃ ἡ νύφη κι' ὁ γαμ-
πρός...» Δὲν ἔχω λοιπὸν κανένα
λόγο, ἐκτός ἀπὸ τὸν ἐξῆς: Εἴστε
ἐσεῖς ἡ ἰδία πεπεισμένη ὅτι ὁ νεα-
ρός, που σὰς ὑπόσχεται γάμο, θά
εἶναι σταθερὸς σταν λόγο του και
πραγματικὰ ὑστερα ἀπὸ τρία χρό-
νια θά εἶναι εἰς θέσι νὰ σας παν-
τρευθῇ; 'Αν ναι, τότε, βέβαια
μπορεῖτε και σεις νὰ δεχθῇτε μετ'
τὴν ἐξῆς προὔθεσι που πρέπει
νὰ τοῦ ὀρίσετε: Νὰ ἔρθῃ τώρα
στὸ σπίτι σας, νὰ μιλήσῃ μετ' ὅς
δικούς σας και νὰ δώσῃτε ἔτσι ἐ-
πίσημο λόγο. 'Απὸ τὴν τελευταία
αὐτὴ στάσι του θά μπορέσετε νὰ
ἐκτιμήσετε τὴν εἰλικρινεία τοῦ ἀν-
θρώπου και νὰ ἐξαρτήσετε τὴν ἐμ-
πιστοσύνην σας.

'Ερευνητὴ τοῦ ἐσωτερι-
κοῦ κόσμου. Καθάλα: Μετ'
φέρνετε σὲ δύσκολη κάπως θέσι,
ἔτσι ὅπως ἀντιμετωπίζετε τὸ αἰ-
σθηματικὸ σας ζήτημα, ὥστε νὰ
μὴν μπορᾷ νὰ σας ἀπαντήσω σύμ-
φωνα μετ' ἡν ἐπιθυμία σας. 'Α-
γαπάτε, μοῦ γράφετε, μὴ κοπελ-
λίτσα, ἀλλὰ τὸ γεγονός ὅτι ζῇ
μέσα σ' ἕνα σπίτι, ὅλο ἀκατα-
στασία, σας ἔχει ἐμπράσει δυ-
σμενέστατα και τὸ αἰσθημὰ σας.

Μαλλιά Χειροποίητα
Μ. ΠΡΑΤΙΚΑΚΗΣ

ΕΡΜΟΥ 50α
ΤΩΝ ΦΗΜΙΣΜΕΝΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

- PINGOUIN
- LISTER
- NOMOTTA

ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΥΠΟΙ
ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΜΟΛΟΚΟΤΟΥ
ΣΕ ΔΙΑΡΚΗ ΕΚΘΕΣΙ

ΡΟΜΒΟΙ

Και ἐνῶ ἔχετε σοδαρὸ σκοπὸ γι' αὐ-
τήν, τώρα στέκεστε ἀναποφάσι-
στος και ρωτάτε ἐμένα, τί νὰ κά-
νετε... Εἶνε βέβαια λιγπρὸ ἡ ἐξέ-
λιξι γὰς τὴν θέσιν, νὰ ἐξαρτά-
ται, και νὰ διακινδυνεύῃ ἀπὸ τὴν
ἐκτίμησιν τοῦ οικογενειακοῦ περι-
βάλλοντος τῆς καλῆς σας. 'Αλλὰ
προκειμένου γιὰ νοικοκυριό, νομί-
ζω πῶς δὲν εἶναι δύσκολο, ἂν τὸ
θέλῃ ἡ κοπέλλα, νὰ τὸ μάθῃ και
νὰ συνηθίσῃ νὰ βαζῇ τάξι καὶ
ἐπιστηρὴ καθαρσιότητα. Πάνω σ'
αὐτὸ μπορεῖτε νὰ ἐρεθε σὲ μὴ
συνειδητοῖ. Νὰ τῆς ἐξηγήσετε τὸν
ἐξερρηκτικὸ ρόλο που παίζει σ' ἕ-
να γάμο και στίς σχέσεις, μεταξύ
συζύγων ἢ καθαρσιότης. Νὰ τῆς
θέσατε μάλιστα ὅρα. Ν' ἀσκηθῇ
και νὰ συμμορφωθῇ ἀπὸ τώρα στὰ
καθήκοντα αὐτά που συνιστοῦν ὡς
καλὴ σύζυγος και μὴν ἀξία νοικο-
κυρά. Ὅσως τῆς μάλιστα καιρὸ
νὰ συνηθίσῃ. Καὶ ἀπὸ τὸ ἀποτελέ-
σμα τῆς δοκιμῆς αὐτῆς θά κρί-
νετε και ἑ' ἀποφασιστε...

'Αργολικὸ κάμπο: Τρόπο
ἰδιαιτέρου γιὰ νὰ ἐκδηλώσε-
τε τὸ αἰσθημὰ σας στήν κοπελί-
τσα δὲν ἔχω, ἀτυχῶς, ἄλλον ἀ-
πὸ τὸν κλασσικό. Δηλαδή νὰ τῆς
μιλήσετε εἰλικρινὰ, δίχως... φόβο
και μετ' ὅς, γιὰ τὸ αἰσθημὰ που
σας ἐνέπνευσε. 'Όσο γιὰ τὸ πῶς
θὰ σας ἀκούσῃ ἐκείνη, πῶς θέλε-
τε νὰ τὸ ξέρω και τί νὰ σας πῇ;
Τὸ γεγονός πάντως εἶναι ὅτι δὲν
πρέπει νὰ στηρίζεστε και τόσο
πολύ σταν «ἀντρίκειο ἐγωισμό» σας,
προκειμένου γιὰ αἰσθηματικὸ ζή-
τημα, γιατί εἶναι ἐνδεχόμενο νὰ
σας θίξῃ ἡ ἀρνήσι τῆς, που τίπο-
τα δὲν τὴν ἀποκλείει. Γι' αὐτὸ,
γιὰ νὰ ἔχετε τὸ κεφάλι σας ἡσυ-
χο και τὴν ἀξιοπρέπεια σας ἀθι-
κτη, δώστε τόπο στήν ὀργὴν και
κυττάξτε καλύτερα τὴ δουλειά σας
και ὅχι τὴν «εσχάρινα» μικρούλα!

Παραπονεμένο Β. Π., Κυ-
πῆλη: Τὸ γράμμα σας σας δεί-
χνει ἀνθρώπο μετ' ἡν κριὰ και μόρ-
φωσι. Γι' αὐτὸ και ἀπορᾶ μαζί
σας πῶς κάθεστε και μαρμαζώνετε
γιὰ ἕνα αἰσθηματικὸ ζήτημα, που,
ὅπως μοῦ τὸ περιγράφετε, δὲν ἔχει
βιώσιμο χαρακτῆρα και σοδαρὴ ἐ-
ξέλιξι. Αἰτία δὲ εἶναι ἡ κοπέλλα,
που μετ' ὅτι νάξια τῆς και τὰ τε-
χνάσματά τῆς, πότε σας ἀνεβᾷ
εἰς στοὺς οὐρανούς και πότε σας
γκρεμίζει στὸ πέλαγος. Μὰ εἰ-
λεῖ, λοιπόν, νὰ βασανίζεστε ἔτσι,
ἐσεῖς, ἕνας ἀνθρώπος μετ' ὅς; αἰ-
σθησιν. 'Ασφαλῶς ὅχι. Καὶ νομίζω πῶς
πρέπει νὰ καταλήξετε σὲ μὴ ἀπό-
φασιν. Νὰ καλέσετε τὴν κοπέλλα
και ρητὰ νὰ τῆς ζητήσατε νὰ σας
πῇ τί σκεπτεται γιὰ τὸν δεσμό
σας και ἂν εἶναι σταθερὸ στὰ ὅ-
σα πρὶν εἶχατε ἀποφασίσῃ. 'Α-
ναι, τότε ὀφείλει νὰ σας φέρεται
μετ' ἐμπρέπεια, κατανόησι και κυ-
ρίως νὰ μὴν σας... δολιεύεται.
'Αν ὅχι, τότε ἐσεῖς, και καὶ καλὴ,
πρέπει νὰ κόψετε αὐτὸν τὸν δεσμό
και νὰ κυττάξετε τὴ δουλειά σας.
Θά πονέσατε βέβαια στὴν ἀρχὴ, μὰ
θὰ νοιώσατε ὀριστικὰ και θά ἔ-
χετε περισώσι στὸ μεταξύ και
τὴν ἀξιοπρέπεια σας!

Μαρμαμένο γιοῦβλι. 'Αμ-
φιλοχία: 'Εχουν δικησ οἱ δικοὶ
σας ν' ἀνησυχῶν γιὰ τὸ παρᾶ-
φορὸ αἰσθημὰ σας μετ' ἡν μοδ-
ιτρούλα, που σας ἀπορροφᾷ κάθε
σας σκέψιν. Καὶ ὁμως, ἐπειδὴ εἴ-
στε ἀποφασισμένος νὰ τὴν παν-
τρευθῇτε και νὰ ζήσατε εὐτυχισμέ-
νοι «σάν τούς Θεοὺς τοῦ 'Όλμου»
ὅπως μοῦ σχεδιάζετε, θά
πρέπει πρὶν ἀπ' ὅλα νὰ δημιουρ-
γήσῃτε οικονομικὰς και κοινωνι-
κάς, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσετε τὰ δε-
δομένα τῆς εὐτυχίας αὐτῆς, που
ὀνειρεύεστε. Γι' αὐτὸ θὰ παρᾷσθῃ
ἀνάγκη νὰ... προσεγλωθῇτε λίγο
στὴν πραγματικότητα, νὰ φροντί-
σετε γιὰ τὴ σπουδὴν σας, νὰ βρῇ-
τε ἕναν ἐξιοπρέπῃ τρόπο ζωῆς.
Πὰς ἀλλοιῶς θά μπορέσετε νὰ ζή-
σατε! Λοιπόν, ἀφήστε τὰ... μέ-
γιστα κλάματα κι' οἱ δύο σας και κυ-
τᾶτε σοδαρότερα τίς ὑποχρεώ-
σεις σας. Εἶναι κάπως κωμικὴ ἡ
αὐτοπεποίθησι σας ὅτι ὅλα θάρ-
ρουν στὸ τέλος καλά. Χωρὶς νὰ
συλλογιζέστε ὅτι εἴστε ἀκόμα τό-
σο νεαροὶ και οἱ δύο σας. Συμ-
μορφωθῇτε λοιπὸν μετ' ἡν συμβου-
λὴν τῶν γονέων σας.

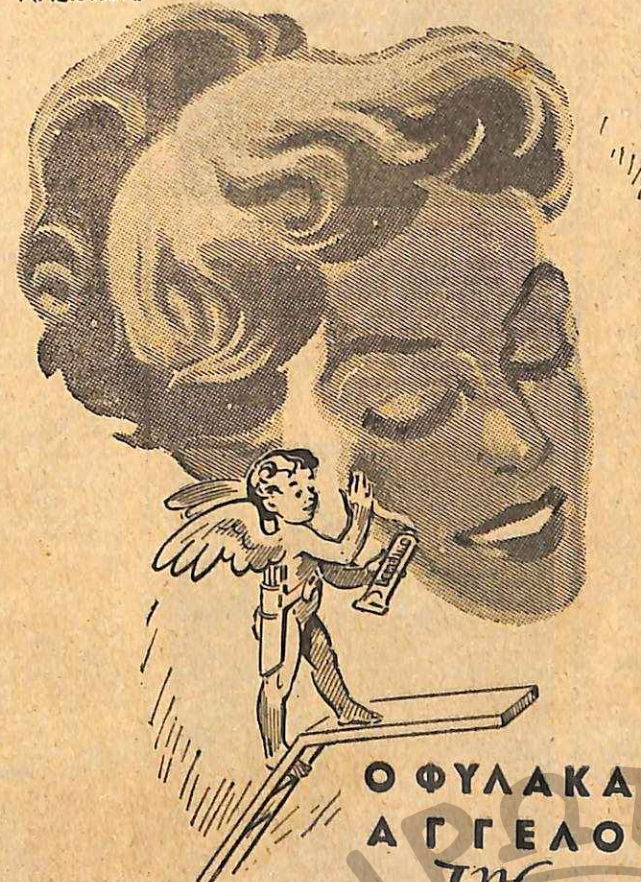
ΕΡΗ

«ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ...»

'Εκείνος χωροφύλακας! 'Εκείνη πιστορία
και τῆς 'Εκείνης ὁ μπαμπὰς μετ' ἡν ἡμετᾶς
'Εκείνος τὴν ἐλάτρευεν! 'Εκείνη ἐξελλαινότανε
κι' ὁ γέρος... χωροφύλακας τῆς κόρης του γινότανε!

Εἰς τὴν Χαλκίδα, κύριοι, συνέβαιναν αὐτὰ,
ὥστόσο ὁ χωροφύλακας μὴ νύχτα στὰ κλεφτὰ
τὴν κόρη τῶν ὀνείρων του ἐπῆρε παραχρῆμα
κι' ὀριστικῶς τὴν ἐπῆρε στὸν καρδιακὸν του... τμήμα!

«ΑΛΕΚΤΩΡ»

**Ο ΦΥΛΑΚΑΣ
ΑΓΓΕΛΟΣ
ΤΗΣ
ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ**

σ' ὅλες τίς ἐποχές, ἀλλὰ πρὸ παντός τώρα μετ' ὅν
ἀκατάστατο καιρὸ, εἶναι ἡ μοναδικὴ προστατευτικὴ
κρέμα τοῦ δέρματος **Λανολίνη Μελπᾶν**.

ΔΙΟΤΙ

● Τὴν ἡμέρα ἡ Λανολίνη Μελπᾶν σχηματίζει κάτω
ἀπὸ τὴν πούδρα ἕνα προστατευτικὸ στρώμα που
προφυλάσσει τὸ δερμα ἀπὸ τὴν βλαβερὴν ἐπίδρασιν
τοῦ κρύου, τῆς ὑγρασίας, τοῦ δυνατοῦ ἀνέμου, τῶν
ἀποτόμων ἀλλαγῶν τοῦ καιροῦ. 'Ετσι σας ἀπαλλάσ-
σει ἀπὸ λειχήνες, σκασιματα, μελάνιασμα, μπιμπικία
και ἄλλες δυσάρεστες συνέπειες.

● Τὴν νύκτα ἡ Λανολίνη Μελπᾶν ἐκκορμίζει, ἀνα-
ζωογονεῖ, τρέφει τὸ δερμα και προλαμβάνει τίς ρυ-
τίδες. Προηγουμένως ὁμως ἐπιβάλλεται ὁ καθα-
ρισμὸς τῆς ἐπιδερμίδος σας μετ' **Γαλάκτωμα Ντε-
μακιγιάν Μελπᾶν**. Αὐτὸ ἀπαλλάσσει τὸ δερμα σας
ἀπὸ σκόνες, πούδρες, ἰδρώτα και κάθε τι ἄλλο που
ἐμποδίζει τὴν φυσιολογικὴν λειτουργίαν του. 'Απο-
φεύγετε τὸ σαπούνισμα, διότι θά τὸ καταστρέψετε
ἀσφαλῶς.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

«Απαντήσεις ἐπιστολῶν»

'Επαρχιωτὸ που λὸ: Δι-
νοῦμε συμβουλὰς κι' ἐξυπηρετοῦμε,
κατὰ τὸ δυνατόν, τοὺς ἀναγνώ-
στας μας, ἀλλὰ σὲ θέματα ἡ πε-
ριστατικά, που δὲν ἔχουν ἀνάγκη
ἐξετάσεως ἡ που ἔχει ἤδη γίνῃ
διάγνωσι ἀπὸ ἄλλο συνάδελφο.
Πῶς θέλετε νὰ σας πῶ γιατί κάθε
πρῶτὸ που θὰ σηκώθῃτε, ἔχετε τὰ
σι πρῶς ἐμετοῖν; Εἶναι δυνατόν!

'Απογοητευμένο νεο: Δὲν
νομίζω ὅτι εἶναι λόγος νὰ ἀ-
πογοητεθῇ ἕνας νεὸς σὲ σημεί-
ου που νὰ ἐγκαταλείψῃ τίς σπουδές
του ἀκόμα, ἐπειδὴ εἶναι λίγο κο-
νὸς και ἔχει μεγάλα αὐτὰ ἡ ἀ-
σχημὴ μύτη. Αὐτὰ εἶναι ζητήματα
που ἀπασχολοῦν τὰ κορίτσια. 'Ο
ἀνδρᾶς ἔχει τόσα ἄλλα προσόντα,
ὥστε νὰ μὴ συλλογιζέται τὴν δυ-
μορφία του. Σκεφθεῖτε λοιπὸν δυ-
σολογία.

Συνετὸ σύζυγο: 'Ο τρό-
πος τῆς θεραπείας, που μοῦ γρά-
φετε στήν ἐπιστολή σας εἶναι κα-

ΟΙ ΖΕΥΖΕΚΙΕΣ Της Ρενέ

Το μαντηλάκι

Κάνανε το προικοσύμφωνο, ποστάρανε τις προσκλήσεις, δέσανε τις μπομπονιέρες και τις μπλίνες στα παράθυρα. Ουλα πιά τάχανε χαζίρι. Και την Κυριακή — πρώτα ο Θεός — πούναι γέμισι φεγγαριού, στις 8 το βράδυ, για νάνα κι' οι ώρες ζυγίες, θά παντρέψουν την Ρενέ μ' ένα γλεντζέ ομορφόπαίδο, ένα παλληκάρι, ένα λεβέντη μπουζ-γκιμπί!...

Μα μία κακαδρακάτη ζουλόφτονη, ξεφώνισε:

— Καλέ, άστε να δου-
με... Έδώ, κάτω απ' τα
στεφανά, χωρίζουνε!...

— Απ' το στόμα σου
και στού Θεού τ' ατί! μω-
μουρούρισε μία γεροντο-
κόρη, φαρμακόστομη.

Και μία φίλενάδα της
Ρενέ, είπε άγαναχτι-
σμένη:

— Ήβοί, καλέ, πού να
φάτε τη γλώσσα σας, χα-
ράς και τ'ό μίσος! Σε κα-
λό στη να βγή αυτή η
γλωσσοφαγιά!...

Πράγματι, την ίδια στι-
γή, η Ρενέ συζητούσε με
τον άρραβωνιαστικό της τα
ντετάλια του γάμου κι' ή-
βγαλε να σκουπιστή με το
μαντηλάκι της. Έκείνος
τότε, με λαχτάρα, της
είπε:

— Αχ, πώς ήθελα να μου τ' άφισ-
τάς να το φίλω όλη νύχτα!...

Κι' έκείνη του τ'όδωσε.
Τό βράδυ, ο γαμπρός πούθελε να πη-
άντιο για πάντα στην ρέμπελη ζωή, κάλε-
σε σε γλέντι την παρέα του και, πάνω στο
κέφι, φόρα το μαντηλάκι της Ρενέ.

— Ω! αυτό το μαντηλάκι το θέλω για
σουβενίρ! φώναξε μία άρτίστα, παληά φι-
λενάδα του, και τ'ό πήρε.

Την άλλη μέρα, η άρτίστα, στην άκα-
ταστασία της καμάρας της, βρήκε το μαν-
τηλάκι κι' ευθύς πήρε να ξυλώση την μά-
κα. Έκείνη τη στιγμή, όμως, τη φώναξαν
στο τηλέφωνο κι' η καμαριέρα της, που
μπήκε να της έτοιμάση το μπάνιο, είδε το
μαντηλάκι και τ'ό πήρε για τη μύτη της.

— Ό μπακάλης! φώναξε και χτύπησε
την πόρτα ο νεαρός μπακάλης, πούφερε τα
ψώνια.

Η καμαριέρα, με το μαντηλάκι στο χέ-
ρι, ήτρεξε, τ' άνοιξε κι' εκεί που μιλούσαν
έτσι για γκεβεζελήκι, τ'ό άρπαξε το μαν-
τηλί, και δρόμο για της γκόμενας.

— Δες τί σουφερα! είπε ο νεαρός σ'
ένα δουλάκι, τη γιαδουκλού του.

Και τ'ό καρφίτωσε στο στήθος της!...

Τί γραβάτα είναι αυτή, Κατίνα;
ράθησε η Ρενέ τ'ό δουλάκι της.

— Είναι μαντηλάκι, κυρία! Μου τ'ό χά-
ρισε, ο άρραβωνιαστικός μου.

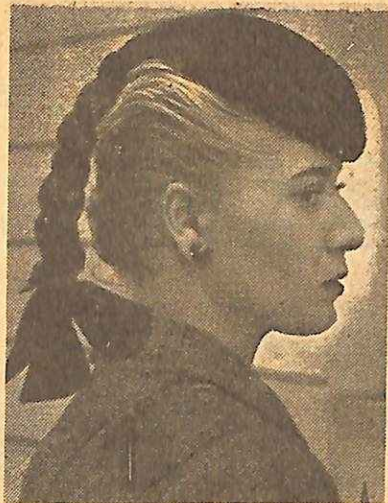
— Αυτό τ'ό μαντηλί είναι δικό μου!...
ξεφώνισε έξω φρενών η Ρενέ. Όποτε ο πρό-
στυχος κυνηγάει και δουλεύει!...

— Όχι, κυρία, μόνον έμένα θα πάρη,
μου τ'ό όρκιστηκε! είπε η Κατίνα.

Τότε η Ρενέ, άπελπισμένη και γκιζτι-
σμένη, ήδαλε σ' ένα φάκελλο τη βέρα της
και του την έστειλε πίσω με τ'ό έξής ση-
μείωμα:

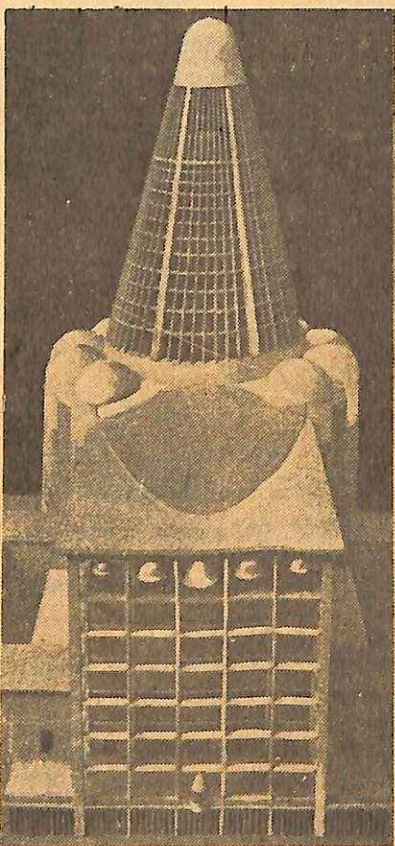
«Για να μην είμαι ζευγάρι και πρόσ-
κομμα στις σχέσεις σου με την δούλα μου
και για να μην χαλάσω την τύχη της Κα-
τίνας, σου στέλνω τ'όν άραβωνά πίσω.
Νάσαι δε σίγουρος πως θα σου είναι πάν-
τα άνοιχτή η πόρτα της κουζίνας μου!...
Ρενέ».

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΚΑΠΕΛΛΟ ΜΕ... ΚΟΤΣΙΔΑ

Μετά την κοντή φούστα, η νέα χειμωνιά-
τική πρωτοτυπία του μεγάλου Παρισινού
ράφτη Κριστιάν Ντιόρ, είναι το καπέ-
λάκι, που βλέπετε. Η πρωτοτυπία του
έγκειται στο ότι αντικαθιστά τα κομμέ-
να μαλλιά με μία ψεύτικη κοτσίδα, που
είναι πλεγμένη από το ίδιο ύλικο, απ'
το οποίο είναι φτιαγμένο και το καπέ-
λάκι, απ' το οποίο κρέμεται.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ο Γερμανός καθηγητής Ντομίνικους
Μπέμ, γνωστότατος σ' όλο τον κόσμο
ως ένας απ' τους πιο μοντέρνους αντι-
προσώπους της καθολικής εκκλησιαστι-
κής αρχιτεκτονικής, ανέλαβε εσχάτως να
οικοδομήση το νέο καθεδρικό ναό του
Σάου Σαλβατόρ. Η νέα εκκλησία με
πρωτότυπο — όπως βλέπετε και στη φω-
τογραφία μας — αρχιτεκτονικό ρυθμό,
θα χτισθή ολόκληρη από άσφαλι και μπέ-
τον και παρά το ύψος της, θα είναι άν-
τισεισμική, γιατί η περιοχή εκείνη δο-
κιμάζεται συχνά από σεισμούς κι' έχει
υποστή σε παλαιότερα χρόνια έπαινε-
λημμένες μεγάλες καταστροφές.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

“Αν θέλετε να διατηρηθή περισσότερο και-
ρό η μιά-αν-πλή της περιμανή, βράστε κυ-
δωνοκούκουσα και βουτάτε στο ύγρο αυτό τη
χτένα με την οποία χτενίζετε. “Αν έχετε φυ-
σικά μαύρα μαλλιά ή σκούρα καστανά, μπο-
ρείτε ν' ανακατέψετε με τα κυδωνοκούκουσα
άλλα τόσα σαφονοκούκουσα. “Αν τα μαλλιά
σας είναι ξανθά, προσθέστε λίγο γερμανικό
χαμομήλι, την ώρα που βράζουν τα κυδωνο-
κούκουσα.

“Αν έχετε άσπρα ή γκριζα μαλλιά, μπορεί-
τε να κάμετε το χρώμα τους πιο γλυκό, δι-
νοντάς τους μία έλαφριά μωή ή γκριζα από-
χρωσι. Για να τ'ό επιτύχετε, μετά το λούσιμο,
προσθέτετε λίγο λουλάκι στο τελευταίο νερό
πού θα ξεπλύνετε τα μαλλιά σας. Και τ'ό ά-
φίνετε να στεγνώσουν δίχως να τα σκουπίζετε.

Για τ'ό κραγιόνι

Σας συμβαίνει να μην άπλώνει κανονικά το
κραγιόνι πάνω στα χείλη σας και να σχημα-
τίζει μικρά σθολαράκια; Πριν βάλετε λοιπόν
το κραγιόνι, παίρνετε λίγη βαζελίνη με το
δάχτυλό σας κι' άλείφετε μ' αυτήν τα χείλη
σας. “Υστερα τα περνάτε με το κραγιόνι, και
θα δώτε τότε πως τα “στρώση” θαμιάσια.

Σημαδάκια στη ράχη

Πολλές κυρίες δεν μπορούν να φορέσουν
τουαλέτες ντεκολτέ στην πλάτη, γιατί έχουν
κάτι κόκκινα ή μαύρα σημαδάκια στη ράχη
τους, σαν εξανθήματα. Είν' εύκολο όστόσο να
τα εξαφανίσουν σε δυο-τρεις μέρες. “Αρκεί
να τρίβουν τη ράχη τους μ' ένα γάντι τρίχι-
νο, άλειμένο με σαπουνάδα, κι' αφού ξεπλύ-
θουν να τρίβονται καλά με κολώνια. “Ετσι,
όχι μόνο θα χαθούν τα σπιθουράκια, αλλά και
τ'ό άποκτηση ή πλάτη τους ένα ωραίο άσπρο
χρώμα.

“Άσπρα χέρια

Για ν' άσπρίσουν τα χέρια σας, τους κάνε-
τε κάθε βράδυ, πριν να κοιμηθήτε, μία επά-
λειψη με τ'ό έξής μίγμα:

Λανολίνη καθαρή	40 γραμ.
Τριανταφυλλόνερο	20 ”
Υδωρ λαμπραράκ	5 ”
Έσάνς γεράνιου	1 ”

Τό πρωί, τα πλένετε με χλιαρό χαμομήλι,
στο οποίο έχετε προσθέσει μία κουταλιά του
καφέ βάμμα θενύσης.

Κουμπιά σε λεπτά ύφασματα

“Όταν πρόκειται να ράψετε κουμπιά πάνω
σε λεπτά ύφασματα, βάζετε στο πίσω μέρος
του ύφασματος ένα μικρό κομμάτι απ' το ύ-
διο και ράβετε το κουμπί και στα δυο ύφασμα-
τα μαζί. “Αν αντίθετως το κουμπί είναι με-
γάλο και το ύφασμα γερό, ράβετε μαζί κι'
ένα δεύτερο κουμπί στην ανάποδη τ'ό ύφα-
σματος. “Ετσι θ' άντέχη καλύτερα τ'ό ύφασμα
στα συχνά κουμπώματα.

Για τ'ό γυαλόχαρτο

“Αντί να χρησιμοποιήτε στο σπίτι σας γυα-
λόχαρτο για διάφορους καθαρισμούς, μπορεί-
τε να κάμετε καλύτερα και φτηνότερα τη δου-
λειά σας μ' ένα βρεγμένο κουρέλι, βουτηγμέ-
νο σε φιλή άμμο. Η άμμος κολλάει στο κου-
ρέλι και αντικαθιστά περίφημα τ'ό κοπανισμέ-
νο γυαλί του γυαλόχαρτου.

Πώς μετακινείται ένα έπιπλο

Θέλετε να μετακινήσετε ένα βαρύ έπιπλο,
για να καθαρίσετε τ'ό πάτωμα κάτω απ' αυτό;
Η δουλειά αυτή γίνεται ευκολότερα και πιο
εξοικονομικά μ' ένα μικρό άκλόπος: Βρέχετε
ολοκληρή τ'ό πάτωμα γύρω απ' τ'ό έπιπλο και τ'
τρίβετε καλά με σαπούνι. “Ετσι, γίνεται γλυ-
στερό, και τ'ό έπιπλο μετακινείται πάνω του
δίχως μεγάλη προσπάθεια.

“Όταν σπάζη ή λάμπα

Μιά ηλεκτρική λάμπα έσπασε κι' άπόμεινε
ή μετάλλινη βάση της μέσα στο ντουί. Πώς
θα την βγάλετε από εκεί, αφού δεν έχετε από
πού να την πιάσετε; “Απλούστατα, σφίγγετε
πάνω της μία πλάκα σαπούνι, όχι πολύ ξερή,
κι' έπειτα την στρίβετε. Φυσικά, πρέπει προη-
γουμένως να έχετε κλείσει τ'ό διακόπτη.

Και μία άλλη, άγνωστη χρησιμοποιήσιμη του
σαπούνιού: “Όταν σιδερώνατε ένα άνδρικό
παντελόνι, τ'ό τρίβετε με σαπούνι απ' την ά-
γάνοδη στο μέρος που θα γίνει η τσέκισι, κι'
ύστερα τ'ό περνάτε με τ'ό σίδερο. Χρησιμοποι-
ώντας όπως συνήθως ένα ύγρο πανί. “Ετσι,
θα διατηρηθή περισσότερο καιρό η τσέ-
κισι.

ΟΙ ΟΥΣΙΕΣ ΠΟΥ ΚΑΤΑΡΓΗΣΑΝ ΤΟ ΣΑΠΟΥΝΙ

Στη μπουνάδα, στα φαγητά και στα καλλυντικά

Στ'ό Μάν Πέν της Πανσουλθανίας, λει-
τούργει μιά έγκατάσταση για τ'ό την
κατεργασία του περιεχομένου των ύ-
πονόμων αυτής της πόλεως. “Ενα
πρωί λοιπόν, πριν από λίγους μήνες, τα
μηχανήματά της κι' όλος ο γύρω χώρος βρέ-
θηκαν σκεπασμένα μ' ένα άσπρο στρώμα,
πού φαίνονταν σαν χιόνι, άλλ' ήταν στην
πραγματικότητα μιά στερεή “σαπουνάδα”
πάχους 1 1/2 μέτρου!

Τι συνέβαινε λοιπόν; “Απλούστατα, την
προηγούμενη μέρα, ένα έργοστάσιο χημι-
κών απορρυπαντικών είχε μοιράσει δωρεάν
για ρεκλάμα δείγματα του προϊόντος του
στούς κατοίκους της πόλεως. “Όλες οι νοι-
κοκυρές λοιπόν είχαν πλύνει τα πιάτα τους
μ' αυτό.

“Ετσι έξηγειτό τ'ό πως έφτασε μιά σημα-
τική ποσότης άντρυπαντικού μέσα απ' τις
υπονόμους ως την έγκατάστασι πού αναφέ-
ραμε στην άρχη, και δημιούργησε όλον έ-
κείνον τόν άφρο!

Τα απορρυπαντικά είναι χημικά προϊόν-
τα πού αντικαθιστούν περίφημα τ'ό σαπού-
νι. “Αποτελούν μιά απ' τις σπουδαιότερες
έπιτυχίες της χημικής τεχνολογίας κατά την
τελευταία 20ετία. Έχουν δέ γίνει ήδη κοι-
νότατα σε κάθε άμερικανικό σπίτι, για τ'ό
πλύσιμο των πιάτων και των ρούχων.

Συγχρόνως, έχουν βρη άμέτρητες άλλες
εφαρμογές, πού δεν μπορεί να τις φαντα-
σθή καν ένας άμύητος. “Εμφανίζονται με χί-
λιες διάφορες μορφές, σ' έκατοντάδες προ-
ϊόντα καθημερινής χρήσεως, καθώς και σε
ανάριθμητα είδη τροφίμων.

Καμμία νοικοκυρά δεν θάρριχνε βέβαια,
μιά κουταλιά απορρυπαντικό μέσα στη
μπύρα του συζύγου της, ούτε θα ράντιζε μ'
αυτό τα μαρούλια, ούτε θα τ'ό ανακάτευε
ποτέ με τ'ό μαγειρικό λίπος, ούτε θα πλενε

τα δόντια της μ' αυτό, ού-
τε θα τ'ό πρόσθετε στη σαλά-
τα... Κι' όμως υπάρχει συ-
χνότατα απορρυπαντικό μέ-
σα στη μπύρα, πάνω στα
μαρούλια, στο λίπος, στην
οδοντόπαστα, κλπ... “Υπά-
ρει ακόμη και στο ψωμί,
στο παγωτό, στα σαμπουάν,
στα κραγιόνια των χειλιών...

Η ένέργεια των απορρυ-
παντικών στηρίζεται στην
ιδιότητά τους να υποδοθούν
την άνάμιξι διαφόρων ου-
σιών. Μ' αυτά, μπορεί ν'
ανακατευτή ακόμη και τ'ό
λάδι με τ'ό νερό! “Εξ άλ-
λου, τ'ό νερό γίνεται “διει-
σδυτικότερο” και διαδρέχει
καλλίτερα κάθε επιφάνεια.

Τι γίνεται, όταν χύσουμε
λίγο νερό πάνω σ' ένα πιάτο
άλειμένο με λίγο λίπος;

Τό νερό γλιστράει πάνω
στο λίπος και φεύγει, χωρίς
να βρέξη την επιφάνεια τ'ό
πιάτου. “Αν όμως προσθέ-
σουμε απορρυπαντικό, εξα-
φανίζεται άμέσως η φυσική
άντίστασι τ'ό λίπους στο
νερό, κι' έτσι τ'ό πιάτο πλέ-
νεται εύκολα και στην έντέ-
λει.

“Επίσης, κατά τ'ό πλύσιμο
των ρούχων, τα απορρυπαν-
τικά έπιτρέπουν στο νερό να
είσχωρήση άνάμεσα στην ά-
καθαρία και στο ύφασμα
και να καθαρίση τελείως τ'ό
ρούχο.

“Αν προστεθούν στη σα-
λάτα, βοηθούν στο ν' ανακα-
τευτή καλά τ'ό λάδι και τ'ό
ξύδι και δεν τ'ό άφίνουν πιά
να χαριστούν τ'ό ένα απ' τ'ό
άλλο.

Μέσα στ'ό κραγιόνι των χειλιών, κάνουν
τη χρωστική ουσία του ν' άπλώνεται και
να είσχωρή περισσότερο στην έπιδερμίδα.
Δεν έχουν τις ίδιες άκριδώς ιδιότητες όλα
τα απορρυπαντικά. Καθένα τους κατασκευ-
άζεται απ' τ'ους χημικούς άνάλογα προς τ'ό
δουλειά για την οποία προορίζεται.

“Εχει εξακριβωθεί εξ άλλου ότι πολλά
απ' τα προϊόντα αυτά έχουν έκπληκτηκή μι-
κροβιοκτόνο ικανότητά. Χρησιμοποιούνται
λοιπόν στα πλυτήρια για τ'ό άποστείρωσι
των ρούχων, στα ρεστοράν για τ'ό υγιεινό-
τερο πλύσιμο των πιάτων, στα νοσοκομεία
για τ'όν προετοιμασία των έγκληρήσεων και
την άπολύμανσι εργαλείων, κλπ.

“Ακόμη και τα σαμπουάν για τ'ό λούσιμο
περιέχουν συχνά απορρυπαντικά, προωρι-
σμένα για τ'όν έξόντωσι των μικροοργα-
σμών πού προκαλούν τ'όν τ'όν πιτυρίδα.

Αυτή η τελευταία εφαρμογή τους έγινε
αίτια ν' άσχηληθ' μαζί τους τ'ό “Αμερικανικό
Κογκρέσσο”. Μιά γυναίκα είχε δοκιμάσει
ένα νέο σαμπουάν, πού της είχε συστήσει
ο κομμωτής της. “Όταν όμως τελείωσε τ'ό
λούσιμό της, είχε θαλώσει η όρασή της! “Ε-
πείτα πρόστηκαν κι' έκλεισαν τα μάτια της.

Πέρασαν τρεις ολόκληρες βδομάδες, για
να καλλιεργήη η κατάστασή της. “Ακόμη
και τώρα όμως, δεν μπορεί να βγή από τ'
ήλιο χωρίς σκούρα μαγουλάκια. Γιατί ο κε-
ρατοειδής χιτών των ματιών της έχει γίνει
υπερευαίσθητος στο φώς, από την έπίδρασι
του απορρυπαντικού πού περιείχε τ'ό σα-
μπουάν πού χρησιμοποίησε. Η ουσία αυτή
ήταν βλαβερή στα μάτια.

“Αλλά κι' η προσθήκη απορρυπαντικών

σε διάφορα είδη τροφίμων παρουσιάζει ώρι-
σμένους κινδύνους. Οι ούσιες αυτές — μ'ας
λέει ένας “Αμερικανός έπιστήμων, ειδικός
στη φαρμακολογία—όταν εισάγονται στ'όν
όργανισμό σε μεγάλη ποσότητα, διαταράσ-
σουν τις χημικές λειτουργίες τ'ό λιπαρού
περιβλήματος πού αποτελεί τ'ό έξωτετικό
στρώμα των αίμοσφαιρών. “Ακριδώς όπας
άφαιρούν τ'ό στρώμα τ'ό λίκπος από ένα
λερωμένο πιάτο, έτσι κατορθώνουν να είσχω-
ρήσουν κάτω απ' τ'ό περιβλήμα των αίμο-
σφαιρών.

“Εξ άλλου, στερούν τ'ό δέρμα από τ'
φυσική λιπαρότητά του, πού τ'ό προφυλάσ-
σει απ' τ'όν εισβολή των μικροβίων. “Ετσι,
προκαλούν έρεθισμό της έπιδερμίδος σε ώρι-
σμένα πρόσωπα.

Γι' αυτούς τ'ους λόγους, τ'ό Κογκρέσσο
επέβαλε νομοθετικούς περιορισμούς στη
χρησιμοποίησι των απορρυπαντικών, ώστε
να περιφρουρήση την υγεία των πολιτών.

“Όστόσο, δεν λιγότεψε η εύρυτάτη χρή-
σι αυτών των προϊόντων, γιατί πλεονεκτούν
τόσο απ' τ'ό σαπούνι, ώστε, μέσα σε 7 χρό-
να, ελάττωσαν κατά 50 % τ'όν κατανάλωσι
του στις “Ηνωμ. Πολιτείες. Κι' όμως η σα-
πωνοποίησι είναι μιά βιομηχανία ηλικίας 20
αίωνων!

Τα απορρυπαντικά μπορούν να χρησιμο-
ποιηθούν με όποιοδήποτε νερό, όσοδήποτε
γλυφό. Κάνουν άφθονο άφρο, ακόμη και με
θαλασσόνερο! Μ' αυτά έπαιρναν τ'ό μπά-
νιο τ'ους α' “Αμερικανοί πολεμιστάι τ'ού Νο-
τίου “Ελληνικού στ'ό δεύτερο παγκόσμιο πό-
λεμο.

Τα πιάτα πού πλένονται με απορρυπαν-
τικό, δεν χρειάζονται κατόπιν σκούπισμα.
Η νοικοκυρά μπορεί να τ'ό άφιση να στε-
γνώσουν μόνα τους.

Οι κατασκευαστάι απορρυπαντικών γρά-
φουν ακόμη, στις διαφημί-
σεις τους, ότι τα ρούχα πού
πλένονται μ' αυτά δεν χρει-
άζονται κατόπιν ξέπλυμα.
“Η πείρα όμως άπέδειξε ότι
πρέπει να ξεπλένονται, γιατί
η παρατεταμένη έπίδρασι
της χημικής αυτής ούσι-
ας καταστρέφει τ'ό ύφασμα.

Τ'ό φέρετρό της Σάρας Μπερνάρ

Τό 1874, οι γιατροί εί-
παν στη μεγάλη τραγωδή
Σάρα Μπερνάρ, ν' άποσυρ-
θ'ό από τ'ό θέατρο, άν ήθε-
λε να ζήση. “Εκείνη όμως,
μόλις άφησε τ'ό κρεβάτι, ό-
που κοιτόταν άρρωστη από
μήνες, έαναγύρισε στη σκη-
νή. “Τότε ένας θαυμαστής
της τ'ό ρώτησε τί δώρο έ-
πιθυμούσε να της στείλη,
κι' η Σάρα Μπερνάρ τ'ό ά-
πάντησε ότι έόφσον θα πέ-
θανε, ήθελε ένα φέρετρο.

Πραγματικά, έπειτα από
μιά έβδομάδα, ο πιο γνω-
στός κατασκευαστής φερέ-
τρων της Νέας “Υόρκης, τ'όν
ειδοποίησε ότι έλαβε τ'όν έν-
τολή από κάποιον να φτιάξη
ένα πολυτελές φέρετρο στ'ά
μέτρα της, και τ'ό ρώτησε
μήπως είχε να υποδείξη πώς
άκριδώς θα τ'ό ήθελε. “Η έ-
κκεντρική καλλιτεχνική έδειξε
άμέσως ένδιαφέρον για τ'όν
κατασκευή τ'ό φερέτρο
της.

“Όλον τ'όν υπόλοιπο χρό-
νο της ζωής της, τ'ό φερέ-
τρο αυτό τ'ό έπαιρνε πάντα
μαζί της, ακόμη και στις
καλλιτεχνικές της τούρνε!

“Ακόμη και τα σαμπουάν για τ'ό λούσιμο περιέχουν συχνά
απορρυπαντικά, προωρισμένα για τ'όν έξόντωσι των μικρο-
οργανισμών πού προκαλούν τ'όν τ'όν πιτυρίδα.

Ανατολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο σωσίας του σουλτάνου

Όταν στο θρόνο της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας ανέβηκε ο Σελήμ ο Γ', ο Ναστραδίν Χότζας βρισκόταν στην Πόλη για να ιατρέψει την ποδιά του. Εκεί τον συνάντησε ο μπέης της Προύσσας, που τον ήξερε από την καλή και τον πήρε μαζί του στο ταμπέτσι του παλατιού για να τον εχη δεξί του χέρι στις δυσκολες στιγμές του και συγχρόνως να του διώχνει την ανία με κανένα χωρατό του.

Το μεγάλο δείπνο ο Σουλτάνος Σελήμ το παρέθεσε στους κήπους του παλατιού κι εκεί είχε μαζευτή όλη η αφοκρέμα και η σοφία της Αυτοκρατορίας.

Ο μπέης της Προύσσας με το Χότζα κάθισαν σε δυο απόμερες θέσεις, χωρίς να προκαλέσουν κανενός την προσοχή... Άργότερα όμως κι όταν το κρασί άρχισε να λύνει τις γλώσσες πλησίασε το Σουλτάνο και του μίλησε ο Καδής της Σμύρνης και του δωσε γνωριμία.

— Μουσαφίρης του μουσαφίρη ή αφεντιά του; τον ρώτησε ύστερα, εννοώντας το Χότζα.

— Καλά το κατάλαβες, Καδή μου! παραδέχτηκε ο μπέης. Είναι ο Ναστραδίν Χότζας, Σπουδαίο μυαλό!...

— Για μυαλό, απάντησε ο Καδής δεν ξέρω, γιατί δεν γνωρίζω το Χότζα σου. Άλλα για μούτρο δεν το βρίσκω ενδιαφέρον... Πολύ συνηθισμένο, μπέη μου, πολύ συνηθισμένο.

Εκείνη τη στιγμή ο πασάς του Ικονίου Μωχαμέτ, που παρακολουθούσε από την αρχή τη συζήτηση αυτή, πλησίασε και παρατήρησε:

— Να με συμπαθάτε, που μπαίνω στη συζήτηση, αλλά το πρόσωπο του Χότζα, όχι μόνο δεν είναι από τα συνηθισμένα, αλλά μοιάζει καταπληκτικά με το Σουλτάνο μας...

Όλοι τότε πρόσεξαν τον Χότζα κι άρχισαν να ψιθυρίζουν με θαυμασμό για την καταπληκτική ομοιότητα του Χότζα με τον Σουλτάνο Σελήμ.

Το φαινόμενο αυτό πήρε σέλιγο διαστάσεις κι έφτασε ως τ' αυτιά του Σουλτάνου, που κατέβηκε από τις αίθουσες του παλατιού στους κήπους. Ρωτώντας εκεί τους υπασπιστές του, έμαθε που καθόταν ο σωσίας του και σέλιγο, απαρτηρήτης απ' όλους, πλησίαζε το Ναστραδίν που, αδιάφορος για τα γύρω σχόλια, απαντούσε με κέφι στα διάφορα πειράγματα.

— Εσύ, Χότζα, είσαι ο άνθρωπος που μου μοιάζεις; ρώτησε ξαφνικά ο Σουλτάνος με τη βροντερή φωνή του.

Ο Ναστραδίν τινάχτηκε όρθιος.

— Εσύ θα κρίνεις; Πατισσάχ μου, απάντησε.

— Έχουν δίκιο! είπε ο Σουλτάνος. Μου μοιάζεις!...

Και για να εύθυμηση τον κύκλο των περιέργων, πρόσθεσε χαμογελώντας:

— Από πού είσαι, Χότζα;

— Από τα περίχωρα της Προύσσας.

— Μήπως και μια φορά ήρθε η μητέρα σου στην Πόλη;

— Όχι, Πατισσάχ μου, απάντησε ο Χότζας που κατάλαβε το νόημα αυτής της ερωτήσεως του Σουλτάνου. Ο πατέρας μου όμως έρχόταν τακτικά!...

Ο Σουλτάνος τότε ξέσπασε σε ακράτητα γέλια και παράγγειλε να κρατήσουν το Χότζα στο παλάτι και να τον φορτώσουν με δώρα!...

Τα δάσανα του Καραμπέτ

ΤΑΞΙΔΙ

Θεσσαλονίκη να πηγαίνουμε άμα Σουρπούτσα με λέει αεροπλάνο να παίρνουμε.

—Κουζούμ, λέω, εγώ με τα πόδια πηγαίνω, στο Θεσσαλονίκη, άμμμα μέσα στο αεροπλάνο ντέν ιμπαίνω.

—Γιατί, Καραμπέτ;

—Γιαδρούμ, λέω, αεροπλάνο στον άέρα πηγαίνει άμα έμένα με ήρεσε στο χώμα να πηγαίνω. Γή, κουζούμ, γή! Στερεό πιράμμα πατημένο να εκάνω.

Σουρπούτσα μου έλάει:

—Χί, χί, χί!

—Τι έλās, κουζούμ; λέω. Άστεία χίς του. Το πιράμμα παίρνει; Σιδερόδρομο ιμπαίνεις, συγκρούσεις μίγκρουςι ενεται, εκατό είναι, διακόσιοι είναι, τριακόσιοι είναι, δυο, τρεις σκοτωμένοι ενονται. Βαπόρι ιμπαίνεις, βουλιανμένο ενεται, το κόσμος σέ βάρκα ιμπαίνεις, τριακόσιοι, τετρακόσιοι χίλιοι ενονται. Δύο-τρείς πινιμένοι ενονται.

—Ε και λοιπόν;

—Τι λοιπόν, γιαδρούμ; Χίς λοιπόν ενεται; Άμα στο αεροπλάνο ιμπαίνεις, πόσοι ενονται μέσα; Δέκα; Είκοσι; Τριάντα; Όλοι μαζί ιπφέτουνε, χίς τίποτα ντέν μένει!

Σουρπούτσα μου πάλι έλάει:

—Χί, χί, χί!

—Τι έλās, κουζούμ; Ιψέμματα λέω; Ισημερίες διαδασμένο ντέν εκάνεις; Πότε έδω αεροπλάνος ιπφέττει, πότε στο Άμερική ιπφέττει, πότε στο Εύρώπη ιπφέττει, Γαλλία Μαλλία, Άγγλια φελιάν φιστικ όλο και μια λαχταρά ενεται! Εγώ το ζωί μου θέλω, γλεντημένο να εκάνω, χίς μέσα ντέν ιμπαίνω, βέρ σεσίλιμ!

Άμα το Σουρπούτσα μου πολύ επίμονος ύναίκα ενεται:

—Δέν ντρέπεσαι Καραμπέτ; λέει. Έδω όλος ο κόσμος μπαίνει μέσα στο αεροπλάνο και οι χωριάτες ακόμα σήμερα μέν αεροπλάνο ταξιδεύουν κι' εσύ φοβάσαι;

—Ντέν φοβάμαι άμα μέσα ντέν ιμπαίνω.

—Γιατί;

—Σέ είπα. Ζωή μου θέλω γλεντημένο να εκάνω.

—Φοβιτοίρην!

Φοβιτοίρην με λέει το Σουρπούτσα μου, άμα εγώ πολύ θυμωμένος ενομαι:

—Φοβιτοίρην έμένα μη με λές, Σουρπούτσα μου, γιατί μεγάλος σαματάς άά ενεται.

Έμένα με ήκσέρεις. Χίς αντίρωπο κανένα ποτέ φοβιμένο ντέν εκανα.

—Να που φοβάσαι, όμως, να μπής στο αεροπλάνο. Κρίμα σ' έόενα, Καραμπέτ; λέει. Τέλος πάντων. Άφου φοβάσαι τι να γίνης; Έσύ ταξιδεύε με το τράινο κι' εγώ θα πάω με το αεροπλάνο. Και θα βρεθούμε στη Θεσσαλονίκη.

Τέτοια πιράμματα Σουρπούτσα μου με λέει άμμμα πολύ φιλότιμο με ιφένει.

—Γιαζούμ μπέ! Πως μιλās έτσι; Χίς επιτρέπεται εσύ να ιμπαίνεις στο αεροπλάνο κι' εγώ να πηγαίνω με το τράινο;

—Άφου φοβάσαι;

—Βάι, ντινίνοι ιμπαίνω! Μη με λές φοβάμαι, γιαδρούμ. Μεάλος και γας άά ενεται, μα το θεός σέ λέω.

Άμα το Σουρπούτσα μου πολύ επίμονος ύναίκα ενεται και έμένα φιλότιμος με πιάνει;

—Αεροπλάνο θέλεις;

—Ναι Καραμπέτ;...

—Το λοιπόν, πέκ έλινι! Άεροπλάνο θα πηγαίνουμε. Να όδης χίς, Καραμπέτ; φοβιμένος ενεται;

Σουρπούτσα μου μεγάλο χαρά εκάνει, βαλίτσες μαλίτσες, ρούχα μούχα, έπανωφόρια φελιάν φιστικ, έτομασμένα εκάνει. Τρείς ή μέρες έτοιμσία εκάνει. Ύστερα εν τάξει είμαστε άμμμα, μια έφημερίδα διαδασμένο εκάνει, χρώμα της ιφένγει.

—Πώ, πώ, πώ, λέει.

—Τι είναι γιαδρούμ;

—Διάδασε εδω!

Εκεί διαδάσσε άμμμα χρώμα μου ιφένγει.

Ισημερίδα έγραφε ένα αεροπλάνο με τριάντα ιπιβάτες έπεσε στο Άμερική και οι τριάντα επιβάτες μαζί, μακαρίτες έιναν. Ισημερίδα άφινω και το Σουρπούτσα μου κυταγμένο εκάνω.

—Το λοιπόν; λέω.

—Δέν πηγαίνω με αεροπλάνο Καραμπέτ; λέει.

—Γιατί γιαδρούμ;

—Δέν θέλω ταξίδι. Δέν πάω πουθενά!

—Χί, χί, χί, κάνω.

Είδες τι είναι το ύναίκες κουζούμ; Τίρελλά πιράμματα. Τίρελλά!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Εκεί διαδάσσε άμμμα χρώμα μου ιφένγει.

Ισημερίδα έγραφε ένα αεροπλάνο με τριάντα ιπιβάτες έπεσε στο Άμερική και οι τριάντα επιβάτες μαζί, μακαρίτες έιναν. Ισημερίδα άφινω και το Σουρπούτσα μου κυταγμένο εκάνω.

—Το λοιπόν; λέω.

—Δέν πηγαίνω με αεροπλάνο Καραμπέτ; λέει.

—Γιατί γιαδρούμ;

—Δέν θέλω ταξίδι. Δέν πάω πουθενά!

—Χί, χί, χί, κάνω.

Είδες τι είναι το ύναίκες κουζούμ; Τίρελλά πιράμματα. Τίρελλά!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Εκεί διαδάσσε άμμμα χρώμα μου ιφένγει.

Ισημερίδα έγραφε ένα αεροπλάνο με τριάντα ιπιβάτες έπεσε στο Άμερική και οι τριάντα επιβάτες μαζί, μακαρίτες έιναν. Ισημερίδα άφινω και το Σουρπούτσα μου κυταγμένο εκάνω.

—Το λοιπόν; λέω.

—Δέν πηγαίνω με αεροπλάνο Καραμπέτ; λέει.

—Γιατί γιαδρούμ;

—Δέν θέλω ταξίδι. Δέν πάω πουθενά!

—Χί, χί, χί, κάνω.

Είδες τι είναι το ύναίκες κουζούμ; Τίρελλά πιράμματα. Τίρελλά!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Εκεί διαδάσσε άμμμα χρώμα μου ιφένγει.

Ισημερίδα έγραφε ένα αεροπλάνο με τριάντα ιπιβάτες έπεσε στο Άμερική και οι τριάντα επιβάτες μαζί, μακαρίτες έιναν. Ισημερίδα άφινω και το Σουρπούτσα μου κυταγμένο εκάνω.

—Το λοιπόν; λέω.

—Δέν πηγαίνω με αεροπλάνο Καραμπέτ; λέει.

—Γιατί γιαδρούμ;

—Δέν θέλω ταξίδι. Δέν πάω πουθενά!

—Χί, χί, χί, κάνω.

Είδες τι είναι το ύναίκες κουζούμ; Τίρελλά πιράμματα. Τίρελλά!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Εκεί διαδάσσε άμμμα χρώμα μου ιφένγει.

Ισημερίδα έγραφε ένα αεροπλάνο με τριάντα ιπιβάτες έπεσε στο Άμερική και οι τριάντα επιβάτες μαζί, μακαρίτες έιναν. Ισημερίδα άφινω και το Σουρπούτσα μου κυταγμένο εκάνω.

—Το λοιπόν; λέω.

—Δέν πηγαίνω με αεροπλάνο Καραμπέτ; λέει.

—Γιατί γιαδρούμ;

—Δέν θέλω ταξίδι. Δέν πάω πουθενά!

—Χί, χί, χί, κάνω.

Είδες τι είναι το ύναίκες κουζούμ; Τίρελλά πιράμματα. Τίρελλά!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Εκεί διαδάσσε άμμμα χρώμα μου ιφένγει.

Ισημερίδα έγραφε ένα αεροπλάνο με τριάντα ιπιβάτες έπεσε στο Άμερική και οι τριάντα επιβάτες μαζί, μακαρίτες έιναν. Ισημερίδα άφινω και το Σουρπούτσα μου κυταγμένο εκάνω.

—Το λοιπόν; λέω.

—Δέν πηγαίνω με αεροπλάνο Καραμπέτ; λέει.

—Γιατί γιαδρούμ;

—Δέν θέλω ταξίδι. Δέν πάω πουθενά!

—Χί, χί, χί, κάνω.

Είδες τι είναι το ύναίκες κουζούμ; Τίρελλά πιράμματα. Τίρελλά!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Εκεί διαδάσσε άμμμα χρώμα μου ιφένγει.

Ισημερίδα έγραφε ένα αεροπλάνο με τριάντα ιπιβάτες έπεσε στο Άμερική και οι τριάντα επιβάτες μαζί, μακαρίτες έιναν. Ισημερίδα άφινω και το Σουρπούτσα μου κυταγμένο εκάνω.

—Το λοιπόν; λέω.

—Δέν πηγαίνω με αεροπλάνο Καραμπέτ; λέει.

—Γιατί γιαδρούμ;

—Δέν θέλω ταξίδι. Δέν πάω πουθενά!

—Χί, χί, χί, κάνω.

Είδες τι είναι το ύναίκες κουζούμ; Τίρελλά πιράμματα. Τίρελλά!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Εκεί διαδάσσε άμμμα χρώμα μου ιφένγει.

Ισημερίδα έγραφε ένα αεροπλάνο με τριάντα ιπιβάτες έπεσε στο Άμερική και οι τριάντα επιβάτες μαζί, μακαρίτες έιναν. Ισημερίδα άφινω και το Σουρπούτσα μου κυταγμένο εκάνω.

—Το λοιπόν; λέω.

—Δέν πηγαίνω με αεροπλάνο Καραμπέτ; λέει.

—Γιατί γιαδρούμ;

—Δέν θέλω ταξίδι. Δέν πάω πουθενά!

—Χί, χί, χί, κάνω.

Είδες τι είναι το ύναίκες κουζούμ; Τίρελλά πιράμματα. Τίρελλά!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Εκεί διαδάσσε άμμμα χρώμα μου ιφένγει.

Ισημερίδα έγραφε ένα αεροπλάνο με τριάντα ιπιβάτες έπεσε στο Άμερική και οι τριάντα επιβάτες μαζί, μακαρίτες έιναν. Ισημερίδα άφινω και το Σουρπούτσα μου κυταγμένο εκάνω.

—Το λοιπόν; λέω.

—Δέν πηγαίνω με αεροπλάνο Καραμπέτ; λέει.

—Γιατί γιαδρούμ;

—Δέν θέλω ταξίδι. Δέν πάω πουθενά!

—Χί, χί, χί, κάνω.

Είδες τι είναι το ύναίκες κουζούμ; Τίρελλά πιράμματα. Τίρελλά!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Εκεί διαδάσσε άμμμα χρώμα μου ιφένγει.

Ισημερίδα έγραφε ένα αεροπλάνο με τριάντα ιπιβάτες έπεσε στο Άμερική και οι τριάντα επιβάτες μαζί, μακαρίτες έιναν. Ισημερίδα άφινω και το Σουρπούτσα μου κυταγμένο εκάνω.

—Το λοιπόν; λέω.

—Δέν πηγαίνω με αεροπλάνο Καραμπέτ; λέει.

—Γιατί γιαδρούμ;

—Δέν θέλω ταξίδι. Δέν πάω πουθενά!

—Χί, χί, χί, κάνω.

Είδες τι είναι το ύναίκες κουζούμ; Τίρελλά πιράμματα. Τίρελλά!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Εκεί διαδάσσε άμμμα χρώμα μου ιφένγει.

Ισημερίδα έγραφε ένα αεροπλάνο με τριάντα ιπιβάτες έπεσε στο Άμερική και οι τριάντα επιβάτες μαζί, μακαρίτες έιναν. Ισημερίδα άφινω και το Σουρπούτσα μου κυταγμένο εκάνω.

—Το λοιπόν; λέω.

—Δέν πηγαίνω με αεροπλάνο Καραμπέτ; λέει.

—Γιατί γιαδρούμ;

—Δέν θέλω ταξίδι. Δέν πάω πουθενά!

—Χί, χί, χί, κάνω.

Είδες τι είναι το ύναίκες κουζούμ; Τίρελλά πιράμματα. Τίρελλά!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Εκεί διαδάσσε άμμμα χρώμα μου ιφένγει.

Ισημερίδα έγραφε ένα αεροπλάνο με τριάντα ιπιβάτες έπεσε στο Άμερική και οι τριάντα επιβάτες μαζί, μακαρίτες έιναν. Ισημερίδα άφινω και το Σουρπούτσα μου κυταγμένο εκάνω.

—Το λοιπόν; λέω.

—Δέν πηγαίνω με αεροπλάνο Καραμπέτ; λέει.

—Γιατί γιαδρούμ;

—Δέν θέλω ταξίδι. Δέν πάω πουθενά!

—Χί, χί, χί, κάνω.

Είδες τι είναι το ύναίκες κουζούμ; Τίρελλά πιράμματα. Τίρελλά!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Εκεί διαδάσσε άμμμα χρώμα μου ιφένγει.

Ισημερίδα έγραφε ένα αεροπλάνο με τριάντα ιπιβάτες έπεσε στο Άμερική και οι τριάντα επιβάτες μαζί, μακαρίτες έιναν. Ισημερίδα άφινω και το Σουρπούτσα μου κυταγμένο εκάνω.

—Το λοιπόν; λέω.

—Δέν πηγαίνω με αεροπλάνο Καραμπέτ; λέει.

—Γιατί γιαδρούμ;

—Δέν θέλω ταξίδι. Δέν πάω πουθενά!

—Χί, χί, χί, κάνω.

Είδες τι είναι το ύναίκες κουζούμ; Τίρελλά πιράμματα. Τίρελλά!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Εκεί διαδάσσε άμμμα χρώμα μου ιφένγει.

Ισημερίδα έγραφε ένα αεροπλάνο με τριάντα ιπιβάτες έπεσε στο Άμερική και οι τριάντα επιβάτες μαζί, μακαρίτες έιναν. Ισημερίδα άφινω και το Σουρπούτσα μου κυταγμένο εκάνω.

—Το λοιπόν; λέω.

—Δέν πηγαίνω με αεροπλάνο Καραμπέτ; λέει.

—Γιατί γιαδρούμ;

—Δέν θέλω ταξίδι. Δέν πάω πουθενά!

—Χί, χί, χί, κάνω.

Είδες τι είναι το ύναίκες κουζούμ; Τίρελλά πιράμματα. Τίρελλά!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Εκεί διαδάσσε άμμμα χρώμα μου ιφένγει.

Ισημερίδα έγραφε ένα αεροπλάνο με τριάντα ιπιβάτες έπεσε στο Άμερική και οι τριάντα επιβάτες μαζί, μακαρίτες έιναν. Ισημερίδα άφινω και το Σουρπούτσα μου κυταγμένο εκάνω.

—Το λοιπόν; λέω.

—Δέν πηγαίνω με αεροπλάνο Καραμπέτ; λέει.

—Γιατί γιαδρούμ;

—Δέν θέλω ταξίδι. Δέν πάω πουθενά!

—Χί, χί, χί, κάνω.

Είδες τι είναι το ύναίκες κουζούμ; Τίρελλά πιράμματα. Τίρελλά!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Εκεί διαδάσσε άμμμα χρώμα μου ιφένγει.

Ισημερίδα έγραφε ένα αεροπλάνο με τριάντα ιπιβάτες έπεσε στο Άμερική και οι τριάντα επιβάτες μαζί, μακαρίτες έιναν. Ισημερίδα άφινω και το Σουρπούτσα μου κυταγμένο εκάνω.

—Το λοιπόν; λέω.

—Δέν πηγαίνω με αεροπλάνο Καραμπέτ; λέει.

—Γιατί γιαδρούμ;

—Δέν θέλω ταξίδι. Δέν πάω πουθενά!

—Χί, χί, χί, κάνω.

Είδες τι

Η βελίς της γυναίκας

Η ΜΟΔΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΣΥΝΟΛΑ - ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Επισκεφθήκαμε τους διάφορους ραπτικούς οίκους της Αθήνας, καθώς και διάφορα ατελιέ καπέλων για να σχηματίσουμε μια γνώμη αναφορικά με το τι θα φορεθώ εδώ. Γιατί η μόδα λανσάρει κάθε εποχή πολλά ιδιόρρυθμα μοντέλα και καπέλλα. Η Αθηναία όμως ξέρει να διαλέγει τι της πηγαιίνει και τι έναρμονίζεται με την ατμόσφαιρα του τόπου της.

Είδαμε πολλά ταγιέρ από τουίντ με ιδιόρρυθμους γιακάδες, με σπαιρωτές ζακέτες χωρίς γιακάδες, με ξεχειλωτές τσέπες. Άλλες ζακέτες πολύ εφαρμοστές, άλλες με πένες στο στήθος και άλλες με ιδιόρρυθμες αντεκούμπες μπροστά.

Ταγιέρ μαύρα πολύ εφαρμοστά στη μέση με γιακάδες γαρνιρισμένους με σατέν «ντυσές».

Οι περισσότερες Αθηναίες προτιμούν ζακέτες χωρίς γιακάδες και πιο άμυγιε ταγιέρ με γιακάδες από γούνα.

Οι γούνες έφετος βρίσκονται στην ημερησία

1.- Το ταγιέρ «Σβούρα» είναι καμωμένο από κοντή ντουβετιν. Διαλέξετε ένα χρώμα που να περνά παντού και με τη βέστα αυτή θα φοράτε και άλλες φούστες με προσεβη ζωή. Τα μανίκια είναι κολλημένα πολύ χαμηλά. Δυο οριζόντιες τσέπες συμπληρώνουν το σύνολο.

Διάταξι, αλλά προς γνώσιν των Αθηναίων υπάρχουν και γούνες φτηνές, που κατασκευάζονται από κομμάτια. Έτσι μπορείτε να κάμετε τη φιγούρα σας, χωρίς να δαπανήσετε ολόκληρη περιουσία.

Οι γούνες είναι βιζόν σε διάφορα χρώματα: εμουντόν ντορέ, άστρακάν μαύρο, ρενάρ μπλέ περλέ, βιζόν άσπρο σε διάφορα χρώματα και οι πολυτελείς έρμινες, που είναι αποκλειστικές για βράδια.

Τα μανσόν τείνουν να επιβληθούν έφετος. Τα χρώματα των ταγιέρ από το μπές ως το καφέ, από το πράσινο ρεζεντά ως το πράσινο σκορό, από το γκρενά ως το κονιάκ και μαύρα, πολλά μαύρα.

Τα ύφασματα: Τουίντ, γκαμπριντίνα, φανέλλα και άλλα μάλλινα ύφασματα μοδέρνα.

γκότες και ριχτά με κάπως λιγώτερο φάρδος. Οι ρεδιγκότες γίνονται από μονόχρωμα ύφασματα μάλλινα και τα ριχτά από ύφασματα φανταζί.

Το μαύρο, το πράσινο, το μοριτορέ, το κοινά είναι τα χρώματα των ύφασμάτων που είναι μονόχρωμα. Όσο για τα φανταζί διαλέγουμε ανάμεσα στα χρώματα: μπές, γκρί, τέτ ντε νέγκρ, πράσινο γκρί, γκρί μπλέ και γκρί σουρί.

ΓΟΥΝΕΣ

Και έρχομαστε στη γούνα, που ακολουθεί βέβαια τη γραμμή της μόδας χωρίς όμως και να υποτάσσεται σε όλες τις ιδιοτροπίες της.

Οι Παρισίνοι έμποροι γουναρικών έδειξαν στις συλλογές τους σωστά άριστουργήματα,

δημιουργίες που ξεπερνούσαν κάθε πρόβλεψη. Ήταν τόσο ωραία τα μοντέλα τους, τόσο ποικίλα τα σχέδιά τους, ώστε όλοι οι καλύτεροι παρισίνοι οίκοι ραπτικής φιλοδοξούσαν να τα παρουσιάσουν μαζί με τα δικά τους μοντέλα.

Όλα τα γούνινα επανωφόρια, που παρουσιάστηκαν είχαν ίσια γραμμή, αλλά με κάποιο μελετημένο φάρδος διακριτικό και δικαιολογημένο.

Γίνονται άφθονα, αλλά χωρίς να χαλούν τη γραμμή που παραμένει βαρεία και επιδερμική.

Όσο αφορά το μέγεθος, οι γουναράδες αναγκάστηκαν να υποταχθούν στις διατάξεις των ραπτιών με κάποια ελαστικότητα. Δηλαδή το γούνινο παλτό ξεπερνά δυο ή τρία εκατοστά του μέτρου το φάρμα.

Οι γιακάδες είναι μάλλον μικροί, αλλά όταν το παλτό έχει ίσια γραμμή, τότε ο γιακάς γίνεται μεγαλύτερος. Είναι ζήτημα αισθητικής.

Οι ώμοι είναι στρουγγυλοί και όχι τετράγωνοι και τα μανίκια φουσκωτά με πλατεία ρεδέρ.

Η βιζόν κρατάει τα σκήπτρα και σ' αυτό συρτελεί η ποικιλία των αποχρώσεων, τις οποίες παρουσιάζει. Έπειτα είναι και η άγρια βιζόν που είναι τόσο καλά καταργασμένη, ώστε να μπορεί να συναγωνιστή κάθε γούνα άξιας.

Έφετος όμως γίνεται και κάτι, άλλο που δεν γινόταν ως τώρα με τις γούνες. Το άστρακάν και το λούτρ μπορούν ν' ανακατευθούν με

2.- Σύνολο με τρεις όψεις για νέα μαμά. Είναι πολύ κομψό και έχει το μεγάλο προσόν ότι μπορεί να φοριέται από το πρωί ως το βράδυ. Είναι καμωμένο από ανοικτόχρωμο τουίντ, το ύφασμα που χρησιμοποιείται έφετος ακόμη και για βραδυνές τουαλέτες. 3.- Ταγιέρ «Οστρακόν». Γίνεται από μαύρη ρατίβ. Η φούστα είναι ανοικτή στις δυο πλαϊνές ραφές κάτω από τη βέστα που μπορεί να είναι και φοδραρισμένη με γούνα. Φοράτε το πρωί ένα πουλόβερ με γυρίστο γιακά και το απόγευμα ιτολίζετε τη βέστα σας με ένα γούνινο γιακά.

την έρμινα και να παρουσιάσουν ένα πολύ ωραίο σύνολο. Όλο το παλτό είναι από άστρακάν ή λούτρ και στολίζεται με ένα μεγάλο γιακά από έρμινα.

Άλλες γούνες είναι η «μπράιτσοντς» ή «όσελό», το μπλέ καστόρ, ή μπλέ ρενάρ, ή φώκια.

Η «μπράιτσοντς» χρησιμοποιείται περισσότερο για ρεδιγκότες συναντάται δέ σε χρώματα άσπρο, μαύρο και μοριτορέ. Κάποτε συμπληρώνεται με ένα γιακά από βιζόν σε διαφορετικό χρώμα.

Το καστόρ χρησιμοποιείται για μαντώ τρουά κάρ ή για βέστες και η ρενάρ μπλέ ή άρζαντέ για έτέλα.

Το άστρακάν είναι ίσως η πιο εύκολοφόρετη γούνα, έξ αιτίας της τιμής της, που είναι πιο προσιτή. Σημειώτεον ότι τα τωρινά άστρακάν είναι τόσο καλά καταργασμένα και τόσο διαφορετικά από άλλους, ώστε έχουν μεγάλη απλότητα και μπορούμε να σχηματίσουμε και πτυχές σ' ένα επανωφόρι από άστρακόν.

Γενικά δέ οι γούνες έφετος χρησιμοποιούνται ως άφασματα. Στις παρισινές επιδείξεις γουναρικών έκασαν την εμφάνισί τους και γούνες καμωμένες πλισσέ.

Οι βέστες κυριαρχούσαν, καμωμένες από σκόνζ, σιθέτ, λυγέ, όσελό.

Πολλά ριχτά επανωφόρια από βιζόν, λούτρ, ραγκνόντ.

Η μπράιτσοντς χρησιμοποιείται πιο πολύ για ρεδιγκότες. Υπάρχουν δέ τριών ειδών μπράιτσοντς: Η ρωσική σε χρώματα μαύρο και γκρί, η κινέζικη σε χρώμα μολυδί και η ινδιάνικη που έχει το χρώμα της θάλασσας.

ΚΑΠΕΛΛΑ

Είναι πιά γεγονός ότι το «ξεκαπέλλωμα», που είχαν επιβάλει οι πόλεμος και η κατοχή έχει τελείως εκλείψει.

Τώρα πιά κάθε γυναίκα, που θέλει να λέγεται κομψή, ξέρει καλά ότι το ντυσίμό της δέν είναι συμπληρωμένο αν δέν φορέση καπέλλο. Είναι ένα τίποτα, ένα τέταρτο καπέλ-

4.- Σύνολο «Πέταγμα στον Άνεμο» για τη γυναίκα που αγαπά τα σπόρ. Ίσια φούστα από μαύρο σατινέ. Βέστα από κοντρό και μαλακό λαϊνάζ σε τρεις τόνους. Όμοι πολύ φαρδείς και τέσσερις τσέπες, δυο κάθετες κάτω και δυο οριζόντιες στο στήθος.

λου το έφετεινό και όμως είναι απαραίτητο.

Έλαφρό, μικροσκοπικό, αλθέριο χρησιμοποιεί έλαχιστα ύλικά για την κατασκευή του.

Τα καστόρια χρησιμοποιούνται έλαχιστα. Γίνεται μεγάλη χρήση με ταζωτών, βελούδου, μελουζίν-σατέν, φτερών με πολλά στράς, πέρες χάντρες, πολύχρωμα πετράδια.

Τα περισσότερα φετεινά καπέλλα καλύπτουν μόνο το μέρος του κεφαλιού που είναι πάνω από το μέτωπο

5.- Μαντώ «Σγουρό» καμωμένο από μαύρο ύφασμα, που απομεινεί τη γούνα. Φαρδύ, αλλά εύθυγραμμο, κλείνει με ένα κουμπι φανερό στο λαιμό και τρία κρουά πιο χαμηλά. Τα μανίκια πλούσια γυρίζουν σε δυο πλατιά ρεδέρ. Δυο τσέπες κάθετες και γάντια ταφταδένια.

και φοριούνται πολύ μπροστά με κλίσι προς τα κάτω.

Τα γαρνιρίσματα τους κοσμήματα, πασμαντερί κεντήματα.

Δέν μπορούμε να πούμε πώς ένα φετεινό καπέλλο είναι καμωμένο από το τάδε ή δείνα ύλικό, γιατί τις περισσότερες φορές δέν μπορούμε να προσδιορίσουμε μ' απόλυτη βεβαιότητα από τι είδους ύλικό είναι φτιαγμένο ένα καπέλλο.

Αυτά, φυσικά, για τα πολύ λουσάτα καπέλλάκια και τα πολύ σκερτσάκια. Κοντά σ'

αυτά όμως υπάρχουν και μερικά πιο απλά: Είδος μπερέ, μικρά κλός, κασκέτα, τουρμπάν με συνδυασμό διαφόρων χρωμάτων και διάφορες τόκες για κυρίες πιο σοδάρες.

Όλα όμως τα φετεινά καπέλλα φοριούνται μπροστά.

Τα χρώματα της μόδας είναι το πράσινο της έλλης και διάφορες αποχρώσεις πρασίνου: γκρί-πράσινο, πράσινο-μπλέ, πράσινο-κίτρινο.

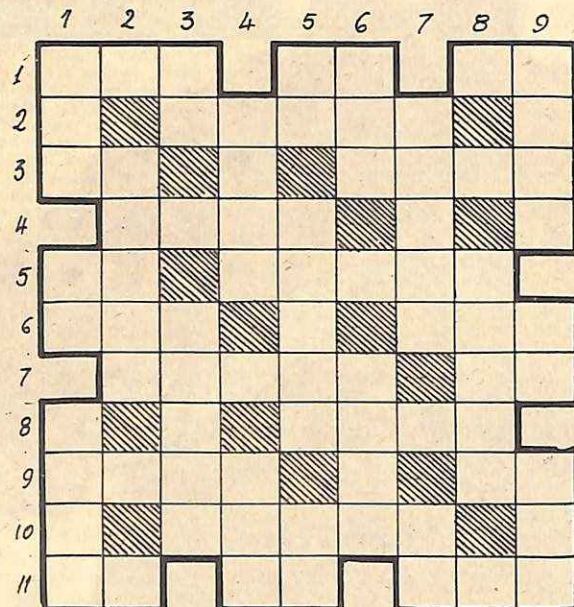
Το χρώμα κονιάκ, το μαρρόν, το ρός, το φούζια, το τυρκουάζ, πολλά άσπρα και πολλά μαύρα.

Ε Σ Μ Ε Ρ Α Λ Λ Α

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικό σταυρόλεξο

Στο σταυρόλεξο αυτό θα τοποθετήσετε μέσα σε κάθε τετραγωνίδιο αντί για ένα γράμμα μία ολοκληρωμένη συλλαβή.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Επώνυμο περιφήμου γκάγκστερ. — Ε-πώνυμο Αμερικανού συγγραφέως. — Πρασι-νάδα.
- 2) Έλλειψη σωματικής αρτιότητας.
- 3) Ναυτικό παράγγελμα. — Άσκοπα.
- 4) Μεταξοκόλλη (δημοτ.).
- 5) Αφιέρωμα. — Νεανική ομορφιά.
- 6) Φαγητό. — Έξασφαλίξω τα προς το ζην.
- 7) Έπιθετο που δεν ταιριάζει στο σπίτι μιάς οικοκυράς. — Σημείο της αριθμητικής.
- 8) Χρήσιμη σε όλες κάνουν γλυκίσματα.
- 9) Χώρα της Η. Α. — Άσιας. — Όνομα γό-ησσας του κινηματογράφου.
- 10) Περνά τις περισσότερες ώρες της στους δρόμους.
- 11) Τρομάζει τα κορίτσια. — Όνομα άσπε-ρος του Χόλλυγουντ. — Άλλαγή θέσεως.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Διευκολύνει την μεταφορά των φρούτων. — Σαχτοδοχείο. — Καθοδηγεί τους ναυτικούς.
- 2) Τεμπελιά.
- 3) Ειδήσεις. — Λέρα.
- 4) Ήρδ σκευός των εκκλησιών (δημ.). — Συνεννοούνται με νοήμα-μα (οδ.).
- 5) Χαϊδευτικό γυναικείου ονόμα-τος. — Φύλλα ώραιου λουλουδιού. — Την άκουσε από το ραδιόφωνο.
- 6) Μαλλιά. — Δέρματα.
- 7) Αρρυθμία. — Δυνατό ποτό.
- 8) Ασημαντό υπόλοιπο.
- 9) Απολύτρωση. — Ζή και κινεί-ται. — Τέντωμα.

Άκροστιχίς αντίθετων

Νά βρεθούν τα αντίθετα των κά-τωθι λέξεων, ούτως ώστε τα αρχικά τους ν' αποτελέσουν κράτος της Εύ-ρώπης:

Αδύνατος, Ήπιρος, Εύρύς, Λο-ξός, Τιμωρό.

Μαγικό γράμμα

Ανταλλάσσοντας ένα γράμμα των κάτωθι λέξεων μ' ένα άλλο, πάντο-τε το ίδιο, πρέπει να σχηματίσετε χωρίς κανένα αναγραμματισμό άλ-λες τόσες λέξεις :

Κάλαθος, Πόλις, Τόσος, Κηρός, Πάθημα, Άσία, Παλιός, Τράκ. Κρίνα.

Φωνηεντόλιπον

Φλξ — μ — τν — μ — ρς
γ — ν — μ — ρς — τν — θλς
Πρόκειται για μία γνωστή παροι-μία. Η κάθε παύλα χωρίζει ανωτέρω τη μία λέξη απ' την άλλη.

Μεταμορφώσεις

- 1) Το ΟΡΟΣ με 3 μεταμορφώσεις να γίνει ΝΗΣΟΣ.

- 2) Ο ΕΛΛΗΝ με 5 μεταφράσεις να γίνει ΓΑΛΛΟΣ.
 - 3) Ο ΠΙΛΟΣ με 6 μεταμορφώσεις να γίνει ΚΡΑΝΟΣ.
- Κάθε μεταμόρφωση έγκειται στην ανταλ-λαγή ή προσθήκη ενός γράμματος.

Σωστό Λάθος

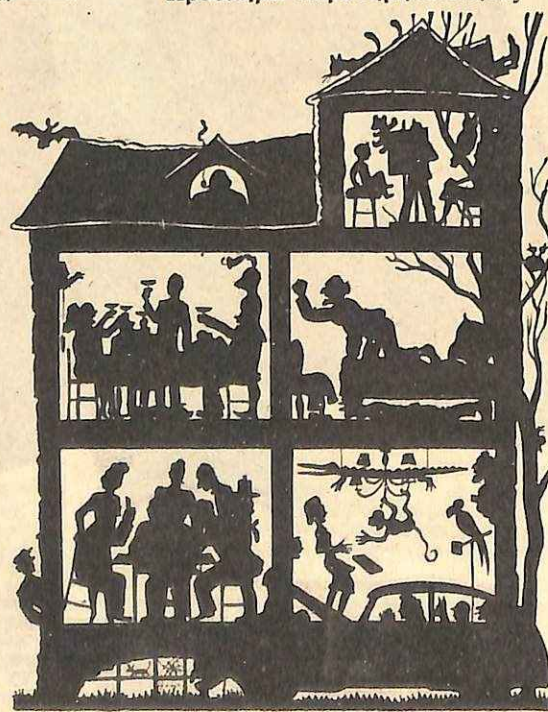
- Από τις δυο λέξεις ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ που συνοδεύουν καθεμιά από τις κατωτέρω φράσεις, διαγράψτε έ-κείνη που δεν άρμόζει.
- 1) Τα πουλιά κοιμούνται μέσα στη φωνή τους : ΣΩΣΤΟ — ΛΑ-ΘΟΣ.
 - 2) Τα μάτια των ανδρών είναι με-γαλύτερα από τα μάτια των γυναι-κών : ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 3) Αν βάλετε κάτω από μία κλωσσα ένα αυγό αλείμμενο με λι-πος, θα το εκκολάψει πολύ πιο γρή-γορα : ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 4) Ο Ραφαήλ, εκτός από ζω-γράφος ήταν και ποιητής : ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 5) Οι Γκιανέζες μπορούν εύκο-λότερα να ισιώσουν τα μάτια τους : ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 6) Ο πλανήτης Άφροδίτη είναι ορατός τα μεσάνυχτα : ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 7) Ο βασιλεύς των Φράγκων Καρλομάγνος έστέφθη στη Ρώμη : ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 8) Οι μελαγχρινές έχουν περισσό-τερα μαλλιά από τις ξανθές : ΣΩ-ΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

Μικρά προβλήματα

- 1) Ποιοι είναι οι 4 συνεχόμενοι ά-ριθμοι που μας δίνουν για σύνο-λο 34;
- 2) Πουλώντας μία φωτογραφική μηχανή μου 687.500 δραχμές κέρδισα 10%. Πόσο μου είχε στοιχίσει;
- 3) Αν βάσετε κατ' αλφαριθμητική σειρά τα γράμματα της λέξεως "Ανδροκλής, ποιά θα ήταν το έκτο; και ποιά το δγδοο;
- 4

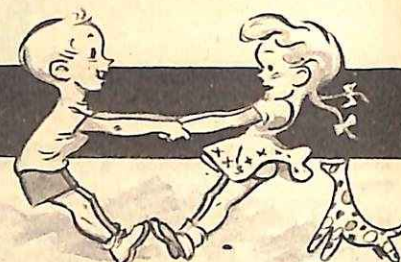
Γνωρίζοντας ότι το ίδιο γράμμα αντιπρο-σωπεύει τον ίδιο πάντοτε αριθμό μπορείτε να βρήτε τους τρεις τριψήφιους αριθμούς που ά-ποτελούν την άφαιρείσι αυτή:

Πρόβλημα παρατηρητικότητας

Πόσα πρόσωπα και πόσα ζωντανά υπάρχουν στην εικόνα που παραθέτουμε; Προσέξτε καλά κάθε μικρολεπτομέρεια προτού δώσετε την ά-πάντησί σας.

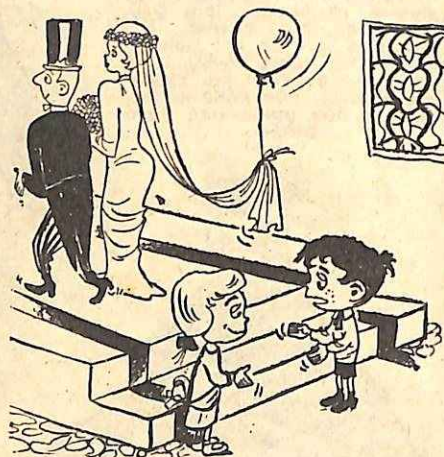
Οι λύσεις στη σελ. 82

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Η βελόνα

Ο κ. Θεόδουλος παίρνει το άκουστικό:
— Έσείς είστε, γιατρέ; Έδώ οίκια Θεοδούλου...
— Τι συμβαίνει; ρωτάει ο γιατρός.
— Είναι ανάγκη νάρητε άμέσως, για-τί ο γιός μου ο Μάκης κατάπιε μία βε-λόνα. Γιός Θεού, μην άργοπορήσετε! Η κυρία Θεοδούλου, που βρίσκεται κοντά στο τηλέφωνο άνήσυχη, ρωτάει το σύζυγό της:
— Τι σου είπε ο γιατρός;
— Οάρη άμέσως, μόλις τελείωση το φαγητό του.
Σε δύο λεπτά, η μικρή άδερφή του Μά-κη, παίρνει κρυφά το τηλέφωνο:
— Έσείς είστε, γιατρέ; Έδώ οίκια Θεοδούλου... Φάτε με τ' ήσυχία σας. Τό πράγμα δεν είναι καθόλου βιαστικό. Ο Μάκης δεν κατάπιε τίποτα... Θέλαμε μό-νο να μην πάμε σχολείο και σκεφθήκαμ-να καταπιούμε μία βελόνα... Άλλ' εύτυ-χώς, την τελευταία στιγμή, ο άδελφός μου φοβήθηκε κι' έτσι την κατάπιε έγώ! ΜΙΚΥ-ΜΑΟΥΣ

— Κι' έτσι, μ' ένα μπαλόνι γλυτώ-νουμε την άγγραφα!...

— Μαμά, για μάντεψε τι είχε μέσα το στρώμα!...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο «κακομοίρης»

Μία φορά κι' έναν καιρό, ζούσε ένα κα-λό μ' ά φτωχό παλληκάρι, που τόλεγαν Χάνς.
Ο Χάνς αντάμωσε κάποια μέρα στη μεγάλη πλατεία την κόρη του βασιλιά, τη Νινέττα.
Μόλις την είδε, του πέρασε απ' το μυα-λό του η ιδέα να την πάρη γυναίκα του.
Και την άλλη μέρα, πήρε την απόφασί του να της τ' πη.
Η Νινέττα όμως τον κοροϊδεψε σκληρά και τού είπε:
— Δεν θάχης σωστά τα μυαλά σου!... Φαντάσθηκες πως μπορώ έγώ να παντρευ-τώ έναν «κακομοίρη» σαν και σένα!...
Ο Χάνς, με θλιμμένη ψυχή για τ' ά πι-κρα λόγια της Νινέττας, γύρισε στην κα-λύβα του. Έκει βρήκε το γέρο πατέρα του να χαροπαλεύει.
Πήγε κοντά του και, με δάκρυα στα μά-τια, άρχισε να τού φιλή τ' ά χέρια.
Ο έτοιμοθάνατος, που ένοιωσε το καύμο του παιδιού του, τ' ά χείδεψε και τού είπε:
— Παιδί μου, τι έχεις και φαρμακώνε-σαι;

— Ζήτησα τη βασιλοπούλα γυναίκα μου, πατέρα, κι' έκείνη μ' έδιωξε.
— Παιδί μου, ψιθύρισε ο πατέρας, αύ-τη στέκεται πολύ ψηλά. Αν ήταν της σει-ράς σου, θα την είχες κιόλας γυναίκα σου. Άλλ' άκουσε τί θα σου πώ: Θα σκάψης τη ρίζα της μηλιάς, που έχουμε στο περι-βολί. Έκει θα βρης τρία πράγματα: Ένα πορτοφόλι ένα ζωνάρι... Όσα κι' αν ξεδώσης, πάντα θα μπαίνουν άλλα στη θέση τους... Θα βρης ύστερα μία χρυσή τρουμπέττα. Όταν θα σαλπίζης, θα παρουσιάζονται μπροστά σου μυλλιούνια στρατιώτες... Τό τρίτο θάναί ένα ζωνάρι. Όποιος τό φορεί, γίνεται άόρατος. Πρόσεξε όμως κάτι: Μη φάς μήλο από τη μηλιά, πριν πάρης τα τρία πράγματα, γιατί η μύτη σου θα φτά-ση ως τ' ά χόμα... Αν όμως πάθης κάτι τέ-τοιο, πίες νερό απ' τ' ά πηγάδι κι' όλα θα διορθωθούν... Έχε, παιδί μου, την ευχή μου. Πρόσεξε να είσαι καλός, τίμιος για να εύτυχήσης.
Κι' ο γέρος ξεψύχησε.
Ο Χάνς, λίγες μέρες ύστερα, έσκαψε και βρήκε τα κρυμμένα δώρα. Άμέσως άρχισε να σκουπάει λεφτά άλύπητα. Ντύθηκε στα όλοχρυσά. Κι' έτσι, όπως ήταν, σάλπισε τρεις φορές με την τρουμπέττα του... Άμέσως παρουσιάστηκε άμέτρητος στρα-τός. Μπροστά του δέ ήταν χρυσοστόλιστοι στρατηγοί.
Καμαρωτός ο Χάνς, καθάλλικεψε ένα ώ-ραίο άλογο. Άρχηγός του στρατού τώρα, βάδισε κατ' ευθείαν για τ' ά παλάτι... Ο βασιλιάς, τρομαγμένος για τη δύ-ναμι του Χάνς, έτρεξε στη σκάλα να τον υποδεχίη. Ύστερα τον έφερε στην αίθου-σα τού θρόνου... Ο Χάνς, σε λίγο, ζήτησε έπίσημα από τ' ά βασιλιά τη Νινέττα για γυναίκα του. Ο βασιλιάς, που φοβήθηκε τη δύναμι

του ύπηκόου του, δέχτηκε να τον κά-νη γαμπρό του.

Άφισε ύστερα την κόρη του μα-ζί με τ' ά Χάνς για να μιλήσουν.

Η Νινέττα, με φαρμάκι στην καρ-διά, που είχε κοντά της τώρα τον «κακομοί-ρη» Χάνς, άρχισε να τού γλυκομιλάει. Στο τέλος, τον ρώτησε πονηρά που βρήκε τόση δύναμι...

Ο άθώος και τίμιος Χάνς, που πίστεψε στις γλυκοκουβέντες της, κάθισε και της άπάντησε με μουστικά του.

— Άχ, καλέ μου!... τού είπε. Πόσο θάμουνα εύτυχισμένη, αν για δώρο των ά-ραδώνων μας, μου χάριζες αυτά τ' ά τρία πράγματα!...

Τρελλός από χαρά ο Χάνς, έβγαλε και της χάρισε τ' ά πορτοφόλι, την τρουμπέττα, τ' ά ζωνάρι.

Μόλις τ' ά πήρε η βασιλοπούλα, τ' ά κλεί-δωσε σ' ένα σιδερένιο μπαούλο κι' άμέσως άρχισε να κοροϊδεύη τ' ά Χάνς και τον πέ-ταξε έξω από τ' ά παλάτι.

Ο Χάνς, δίχως λεπτά, δίχως στρατό, χωρίς ζωνάρι, θλιμμένος και χωρίς δύναμι, άρχισε να παρακαλή τ' ά Θεό να τον λυτρώ-ση από τ' ά βάσανα.

Τη στιγμή έκείνη, μιά φωνή — σαν τη φωνή τού πατέρα του — άκούστηκε που τού λέγε:

«Θυμήσου τ' ά μήλα της μηλιάς και τ' ά πηγάδι της αλλής!...»

Άμέσως ο Χάνς φόρεσε τ' ά ρούχα της δουλειάς, γέμισε ένα καλάθι μήλα κι' άρ-χισε να φωνάζη έξω από τ' ά παλάτι:

— Πάρτε ώραία μήλα! Πάρτε μήλα από την κόκκινη μηλιά!...

Ο βασιλιάς, που έτυχε νάναι στο πε-ριβολί του, φώναξε τ' ά γυρολόγο κοντά του. Κι' άφου κύτταξε τ' ά μήλα με λαιμαργία, άγόρασε όλο τ' ά καλάθι...

Τό μεσημέρι, έκει που έτρωγαν τ' ά τρίτο

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

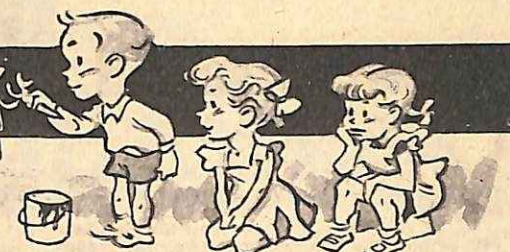
Η ύπακοή

Τ' ά παιδάκια μία φορά συμβούλες γυρεύουν και άκουε μία χαρά σαν τ' ά συμβουλευούν δίχως λέξι να είπουν. Κι' όλοι, όλοι τ' ά άγαπών όταν υπακούουν, ναι, όταν υπακούουν.

Είναι η ύπακοή των παιδιών προστάτης και σε όλη τη ζωή φέρνει τ' ά καλά της. Και άς μύθη ο καθείς και σόφος και άμαθής για να υπακούη, ναι, να υπακούη.

Γιατί μία στιγμή θάρη τ' ά καλό θα νοήση και θα μεταμηνθή και θα βάλη νγνώσι. Άλλα πριν τιμωρηθή πρέπει να υπαταχθί και να υπακούη, ναι, να υπακούη!

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

μήλο, ο βασιλιάς είδε με τρομάρα να μα-κραίνει η μύτη της Νινέττας. Μά, την ίδια στιγμή, κι' η βασιλοπούλα είδε τη μύτη τού πατέρα της να φουσκώνη, να κοκκινί-ζη, να μεγαλώνη...

Σε μισή ώρα, οι μύτες τους είχαν φτά-σει ως τ' ά χόμα!

Ντροπισμένοι τότε κι' οι δυο από τ' ά γέλια των αλλικών, κλείστηκαν στα δωμα-τία τους και δεν δέχονταν κανένα!...

Όλοι οι γιατροί τού παλατιού κι' οι μάγοι με τ' ά ξόρκια τους, δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα!

Άπελπισμένος ο βασιλιάς, που με την κλεισούρα του δεν ήταν δυνατόν να διοί-κηση τ' ά βασιλείο του, διάταξε τούς τελά-ληδες να διαλαλήσουν, ότι: «Ο βασιλιάς όρκίζεται να κάνει γαμπρό του και διάδο-χό τού έκείνου που θα γιατρέψη αυτόν και την κόρη του».

Ο Χάνς πέταξε από τη χαρά του! Με-ταμφιέστηκε τότε σε γιατρό, φόρεσε μα-τογυάλια, πήρε κι' ένα μπουκάλι με νερό τού πηγαδιού και πήγε στο παλάτι.

Ο βασιλιάς, σαν είδε τ' ά άγνωστο αύ-τό γιατρό, παραξευτέθηκε. Ήταν όμως τό-σο άπελπισμένος, που άναγκάστηκε να πη-τό φάρμακο χωρίς συζητήσεις...

Άμέσως, η σουβλερή μύτη τού βασιλιά έσπασε σαν γυαλί και πήρε τ' ά πρώτο της σχήμα.

Ύστερα ήρθε η σειρά της βασιλοπού-λας.

Μόλις έσπασε κι' η μύτη της Νινέττας, ο Χάνς πέταξε τ' ά ρούχα τού γιατρού.

Η βασιλοπούλα είδε τότε μπροστά της τ' ά «κακομοίρη» Χάνς και την έπιασε βα-ρειά ντροπή.

Και τότε ο βασιλιάς, άνάγγειλε τούς γάμους της Νινέττας και τού Χάνς.

Ο Χάνς κι' η Νινέττα παντρεύτηκαν κι' έζησαν άγαπημένοι κι' εύτυχισμένοι για πολλά χρόνια.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χιούμορ

Στο σχολείο. Η δασκάλα λέει στον άμ-λεστερο μαθητή της τάξεως:

— Αν μάθης ο πατέρας σου τη διαγωγή σου, θ' άσπρίσουν τ' ά μαλλιά σου.

— Άδύνατον! Ο μπαμπάς είναι φαλακρός...

Η μαμά: Πού είναι τ' ά σφουγγάρι που σου είπα ν' άγοράσης; Μάκη;

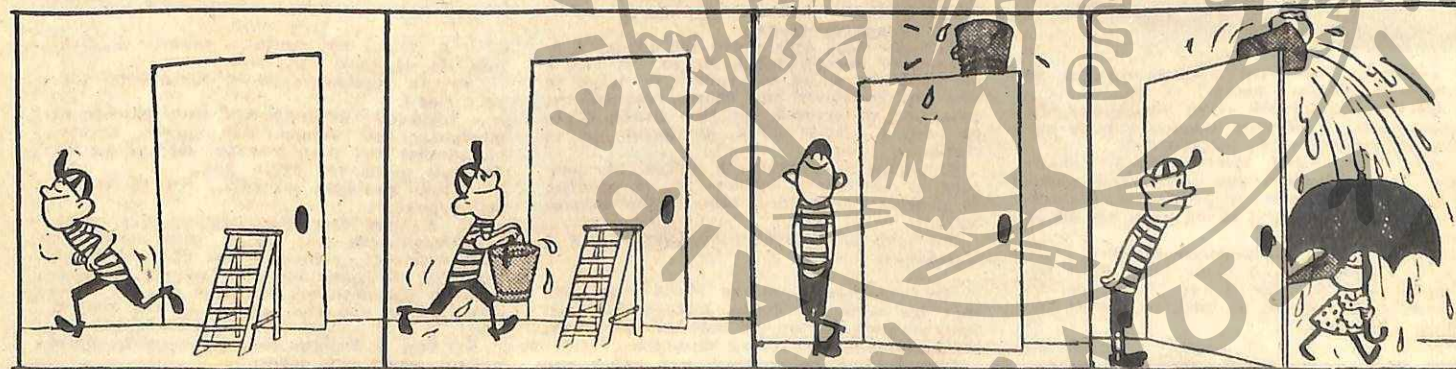
Μάκης: Δεν άγόρασα. Μαμά μου, γιατί δεν βρήκα κανένα της προκοπής. Όλα ήταν τρύπια!...

Ο Κωστάκης μπαίνει με τη μαμά του στο λεωφορείο, κρατώντας στην άγκαλιά του δυο όμορφα γατάκια.

Έκει που τ' ά χαιδεύει, ένας έπιβάτης, για να τον πειράξη, τον ρωτάει:

— Άγοράκια είναι η κοριτσάκια;

— Δεν τ' ά βλέπεις τι είναι; Άπάνταί ο Κω-στάκης. Άφου έχουν και τ' ά δυο μουστάκια!

ΟΙ ΦΑΡΣΕΣ ΔΕΝ ΦΟΒΙΖΟΥΝ ΤΗ ΖΩΪΤΣΑ

προτίμησι με ανθρώπους. Τώρα λοιπόν άρπασαν το Μίκαελ...

— Μά μπορεί ν' άρνηθώ !
— Μπα ;... Ξέρετε ποιο είναι το αγαπημένο σπόρ των Ρέκας ; Δένουνε το θύμα τους μέσα σ' ένα σακκί και το κρεμάνε άπόνα δέντρο. Ύστερα πετάνε καταπάνω του και το κομματιάζουν λίγο - λίγο με το ράμφος τους... Μά τί πάθατε ; Εσείς είσαστε έτοιμη να λιποθυμήσετε ! Κουράγιο λοιπόν... Κατακτώντας την περαστική άδυναμία μου, άπάντησα ζωηρά :

— Έχω κουράγιο, και με το

Η ΙΑΤΡΟΣ

ΑΡΙΑΔΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ-ΛΕΛΟΥΔΑ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ - ΜΑΙΕΥΤΗΡ

Μετώκησεν επί της οδού Δελφών 3 (πάρδος οδών : Διδότου & Σκουφά). Λέγεται καθημερινώς 11-1 και 5½-7 μ. μ. - Τηλέφωνα : 612.482 & 612.515.

Με το μικρό αυτό σωληνάριο, λούζεσθε άνετα 4 φορές

DOP

το οικονομικότερο ΣΑΜΠΟΥΑΝ που κάνει ώραία μαλλιά σαν μετάξι.

Δίνει ζωή στα πό άτροφικά και άρρωστημένα μαλλιά χάρις στα θαυμάσια υλικά που περιέχει, μεταξύ των οποίων και τα συστατικά του αύγου.

Καθαρίζει τα μαλλιά σε ένα λεπτό και έξαφανίζει την πιτυρίδα στο πρώτο λούσιμο.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΕΙΡΑ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 42 ΤΗΛ. 23.234

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυμασιών, σκουροφάγωνα, σχισίμα κλπ με ύφανσι ΣΤΟΠΑΖ. Γυρίζονται κοστούμια, παλτά, καμπάρτινες. Έργασία έξαιρετική. Παράρτημα το ΓΑΛΙΚΟΝ. Περικλέους 21, Δ. ΧΑΤΟΥΠΗ Σ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1ος ΟΡΟΦΟΣ - ΤΗΛ. 28-407

παράπάνω μάλιστα ! Είναι η πρώτη φορά στη ζωή μου που θέλω να σκοτώσω !

— Ευχάριστο σημείο, αυτό, έπιδροκίμασε ο "Αρχοντας του Πολέμου.

Και κέντησε το «μύφελ» του, που ξεκίνησε άμέσως, σαν βέλος. Οί άλλοι τόν άκολουθούσαμε από κοντά, άποτελώντας κανονική φάλαγγα.

Περάσαμε σαν άνεμοστρόβιλος από τις πύλες τις πόλεως και βγήκαμε σε μία πεδιάδα σκεπασμένη με άσημόχρωμη άμμο, που γυάλιζε στο φώς των τριών φεγγαριών. Από πάνω μας φτερουγίζουν κάμποσοι Λελιανοί, έξερεθισμένοι.

Κανείς μας δεν μιλούσε. Δεν άκουγόταν τίποτ' άλλο από το πνιχτό ποδοβολητό των «μύφελ», που φαινόταν να γεμίζει όλο το χώρο...

Σε λίγο, ξεπρόβαλε μέσ' άπ' το σκοτάδι ένα δάσος, με πανύψηλες και πυκνότερες φτέρες, μεγάλες σαν γιγάντια δέντρα. Ανατρίχιασα στη σκέψη πως άφάλλαζαν εκεί μέσα οί πελώριες άράχνες !...

Ένοιωσα να μ' έγκαταλείπη το θάρρος μου. Τίποτε δεν θά μ' άνάγκαζε να συνεχίσω, άν δεν σκεπτόμουν το φοβερό κίνδυνο που διέτρεχε ο Μίκαελ...

Όσο πλησιάζαμε στο δάσος, τόσο λιγόστευαν οί Λελιανοί που μάς άκολουθούσαν. Ο τελευταίος που μάς άφίσει ήταν ο Μάλεν. Άκόμα κι' ο άφοβος αυτός ναύαρχος του Άπειρου δεν τολμούσε ν' άντιμετωπίση τις φοιχτές άράχνες !

Βρισκόμαστε τώρα μέσα σ' ένα περιβάλλον ύγρο, ζεστό και το πιο παράξενο που είδαν ποτέ μάτια θνητού...

Δεν υπάρχουν σχεδόν καθόλου δέντρα στην Άφροδίτη. Τα δάση της άποτελούνται από τέραστιας φτέρες, που φτάνουν κάποτε σε ύψος 100 μέτρων και πάνω. Άλλες άπ' αυτές μοιάζουν με πελώρια φειδια κι' άλλες έχουν φύλλα με διάμετρο 2 μέτρων περίπου.

Άνάμεσα άπ' τις πυκνές φυλλωσιές του δάσους, γλυστρούσε το φαντασμαγορικό φώς από τις τρεις σεληνες. Άγνωστα νυχτολούλουδα σκόρπιζαν το άρωμά τους στον άέρα. Ήρισμένα άπ' αυτά είχαν διάμετρο 4 μέτρων και μυρωδιά ισχυροτάτη.

Πυγολαμπίδες, μεγάλες σαν φειδια, φωτίζουν την παράξενη σκηνή, ενώ άλλες, μικρότερες, χόρευαν μπροστά στα μάτια μας, λάμποντας σαν μπάλλες χριστουγεννιάτικων δέντρων.

Τα πόδια των «μύφελ» χώνονταν σ' ένα χορτάρι μάλακό σαν βελούδο. Κι' άκούγαμε το κελάρισμα των μικρών ρυακίων, που άνάδιναν ζεστούς ύδρατμούς.

Ήταν μία ατμόσφαιρα του θύμιζε τουρκικό χαμάμ...

Ξαφνικά, ο "Αρχοντας του Πολέμου σήκωσε το χέρι του, κι' άμέσως όλοι κρατήσαμε τα «μύφελ» μας.

Μαζί με το άρωμα των λουλουδιών, νοιώθαμε και μία μυρωδιά παράξενη, άδηιαστική, σαν από ζεστό αίμα κι' από μουχλα συγχρόνω.

Ο "Αρχοντας του Πολέμου έβγαλε άπ' τη ζώνη του ένα άντικείμενο με περίεργο σχήμα. Μία δέσμη έκτυφωτικού φωτός ξεπετάχτηκε άπ' αυτό και φωτίσε την πυκνή βλάστησι, μπροστά μας.

Πάγωσα τότε άπ' τη φόβη.

Έξη - έπτά μέτρα πιο πέρα, μάς έφραξε το δρόμο ένας πελώριος ιστός άράχνης, φτιαγμένος από νήματα χοντρά σαν σκοινιά. Καί, μέσα σ' αυτόν, ήταν μπλεγμένη μία κοπέλλα, μία Λελιανή, άνισχυρη στη διάθεσι, μιάς τερατώδους άράχνης, ως έξη μέτρα μεγάλης ! Το φοιχτό αυτό ζώο είχε χυθεί τις δαγκάνες του στο λεπτοκαμωμένο σώμα του θύματος του και ρουφούσε τους χυμούς του...

Όταν έπεσε πάνω της το δυνατό φώς, η άράχνη δέικοψε το άποτρόπαιο γεύμα της και, γρήγορη σαν άστραπή, έτρεξε άνάμεσα στο δίχτυ, για νάρθη πιά κοντά μας. Σταμάτησε άντικρυ μας, έτοιμη να όρμήσι, να μάς έπιτεθώ !

Μία σφαίρα τη χτύπησε στη μέση του άπαισιου κορμιού της, που έσκαψε, πολτοποιήθηκε, κομματιάστηκε. Ένα άπ' τα πόδια της έπεσε πάνω στη σέλλα μου και μ' έκανε να ούρλιασώ από φόβη. Ήταν μάλα λιανό και πασαλειμένο με μία πηχτή κόκκινη μάζα.

Μά και το «μύφελ» μου νιαούρισε τρομαγμένα. Στο μεταξύ, ο "Αρχοντας του Πολέμου είχε ξεπεζέψει και προχωρούσε προς τόν ιστό. Σκατάλωσε πάνω σ' αυτόν κι' έφτασε ως τη μισοσπαθμένη Λελιανή.

Ένας δεύτερος πυροβολισμός άντήχησε... Όταν ο "Αρχοντας του Πολέμου ξαναγύρισε κοντά μας, ήταν χλωμός.

Δεν μπορούσα να κανω άλλωιάς, είπα απλά. Δεν είχε πιά έλπίδες να ζήσι. Έβαλα τέλος στο μαρτύριο της.

Μ' έπνιγε η ναυτία. Συνήλα όμως, νοιώθοντας ένα ένθαρρυντικό σφίξιμο του χεριού.

Πρέπει να έπιβληθώ στον έαυτό σας, μου είπα ο "Αρχοντας του Πολέμου. Τα πρόβλεπα, αυτά, άλλα σας πήρα μαζί μας, γιατί μάς χρειαζόταν κάθε άντρας και κάθε γυναίκα που μπορούσαμε να διαδούσουμε για την επικίνδυνη αυτή έκστρατεία... Το θύμα ήταν

η κοπέλλα που έξαφανίστηκε μαζί με το Μίκαελ. Φαίνεται πως θάπεσε άπ' τα νύχια του Ρέκας, που την έπηγαινε στην πόλι τους... Ίσως καθώς πάλευε για να του ξεφύγη.

Η Φλόσσι ήρθε κοντά μου και μου ψιθύρισε :

Δεν άποκλείεται να συνέβη το ίδιο και στο Μίκαελ. Άλλωιάς, θάχουμε να κάνουμε πολύ δρόμο άκόμη... Εύτυχώς, η μυρωδιά που έχουν οί άράχνες, μάς προειδοποιεί συνήθως για την παρουσία τους, προτού μάς έπιτεθούν. Άν χρειαστή ν' άμυνθώτε, έχετε το σταθί σας. Τουφέκι έχει μόνον ο "Αρχοντας του Πολέμου. Βλέπετε, οί σφαίρες, φτιάχνονται δύσκολα εδώ...

Πριν άκόμα τελειώσω τα λόγια της, άκούσθηκε ένα ούρλιασμα. Στραφήκαμε κι' είδαμε μία μικρότερη άράχνη που είχε πηδήσει πάνω σ' ένα μεγαλύτερο νέγρο. Πέντε ή έξη σπαθιά έλαμψαν άμέσως... και κομματιάσαν την άράχνη. Μά είχε προλάβει να δαγκώση άσχημα το νέγρο. Κι' ο "Αρχοντας του Πολέμου τόν έστειλε πίσω, μαζί με δυο άλλους συντρόφους μας.

Οί ύπόλοιποι συνεχίσαμε το δρόμο μας, έπί ώρες άτελείωτες... Περνούσαμε άνάμεσα από ιστούς άράχνης, πυροβολούσαμε με τα φοιχτά ζώα όταν τα βλέπαμε, τρυπούσαμε τα πιο μικρά με τα σπαθιά μας καθώς έπιχειρούσαν να φύγουν.

Όλο μου το κορμί πονούσε άπ' την κόυρασι. Ήμουν πιτσιλισμένη όλοκληρη με αίμα άράχνης. Κι' ένοιωθα τόση άδυναμία ώστε θάπεφα άπ' τη σέλλα, άν δεν μουδινε κουράγιο κάθε τόσο ο "Αρχοντας του Πολέμου με μία λέξι του...

Στη μέση ενός μεγάλου ξεφωτον του δάσους, είδαμε ένα διαπλανητικό σκάφος, με σχήμα δίσκου.

Επαθε κάποια βλάβη κι' έπεσε μου έξήγησε ο "Αρχοντας του Πολέμου. Οί Λελιανοί δεν

τολμάνε ναρθούν ως εδώ, για να το διορθώσουν. Κάποια μέρα θα το έπισκευάσουμε έμεις, και θα γυρίσουμε μ' αυτό στη Γη. Μάς έδωσε ύστερα σύνθημα να ξεπεζέψουμε. Έκοψε μερικά τρυφερά κλωνάρια από ένα άσπρο άνθισμένο θάμνο κι' έδωσε από ένα στον καθένα μας. Όταν τά φάγαμε, η κόυρασι μας έξαφανίστηκε ως δια μαγείας.

Είναι το πιο επικίνδυνο χόρτο που υπάρχει στην Άφροδίτη ! μου είπα ο "Αρχοντας του Πολέμου. Έχω άπαγορεύσει τη χρήσι, εκτός μόνον όταν φτάνουμε σ' αυτό το μέρος του δάσους... Σε μικρή ποσότητα, είναι ισχυρότατο τονωτικό. Σε μεγαλύτερη όμως, μπορεί να καταντήση τόν άνθρωπο σωματικό και ψυχικό έρρείπι, μέσα σε μία βδομάδα. Λέγεται «σέλας».

Αυτή τη στιγμή, μου φαίνεται πως είναι το θαυμασιώτερο πράγμα άπ' όσα ύπάρχουν στην Άφροδίτη ! άπάντησα γελώντας. Μ' έκανε να μη φοβάμαι καν τις άράχνες !

Μία όμορφη μεγαχροινή κοπέλλα ήρθε κοντά μας, άγγιξε το μπράτσο του "Αρχοντα και τούδειξε κάτι, ψηλά στον ούρανο — ένα μαύρο σημάδι που κουνιόταν.

Είν' ένας Ρέκας, άνιχνευτής... ψιθύρισε ο "Αρχοντας του Πολέμου. Δεν πρέπει να μάς δώ ! Μείνετε όλοι άκίνητοι μέσα στους θάμνους !

Υπακούσαμε στη διαταγή του. Το φοιχτό πουλί χαμήλωσε πλανήθηκε λίγο πάνω άπ' τις φτέρες κι' άποφάσισε έπιτέλους να πατήση στο έδαφος. Έκαμε μερικά βήματα προς το μέρος μας, με τα γελοία πόδια του.

Ήταν ένας άρσενικός Ρέκας. Τα σκούρα κόκκινα φτερά του έλαμπαν σαν άναμένα κάρβουνα.

Έξακολουθήσαμε να μένουμε άκίνητοι, συγκρατώντας ως και την άνάσα μας, ώσπου το τερατώδες πλάσμα έφτασε πολύ κοντά μας. Ξαφνικά, ο "Αρχοντας του Πολέμου του πέταξε με δύναμη το σταθί του και του

τρύπησε το λαιμό.

Κάτι σαν βραχνό κακάρισμα άκούστηκε, κι' ο Ρέκας σωριάστηκε χαμό, χτύπησε λίγο τα πόδια και τις φτερούγες του κι' έβεινε ύστερα άκίνητος. νεκρός.

Τρέξαμε κοντά του, για να τόν περιεργασθώμε. Ήταν πουλί μά είχε ώριμένα άποκρουστικά ανθρώπινα χαρακτηριστικά.

Ο "Αρχοντας του Πολέμου τράβηξε το σταθί του άπ' την πληγή, το σκούπισε πάνω στα φτερά του Ρέκας κι' έδωσε ύστερα το σύνθημα να ξανακαβαλλήκωμε.

Όλην εκείνη την άτελείωτη νύχτα, αγωνιζόμαστε με τέρατα και καλπάζαμε μέσ' στο σκοτάδι... Τέλος, ο μεγάλος πορτοκαλόχρωμος ήλιος της Άφροδίτης έσβυσε με τη λάμψη του τις τρεις σεληνες.

Είχαμε φτάσει πιά στην άκρη του δάσους. Κι' είδαμε μπροστά μας μία καταπληκτική πόλι, με σχήμα καρδιάς...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ο όμηρος των Ρέκας

Ένώ είχαμε ξεκινήσει ντυμένοι καλά κι' όλοκάβαροι, τώρα ήμαστε κουρελιασμένοι, τσαλακωμένοι, λερωμένοι από χίλια - δυο πράγματα άκατανόμαστα Χάρις στο «σέλας» όμως, διατηρούσαμε όλη τη μαχητικότητα μας.

Ο "Αρχοντας του Πολέμου πήγαινε μπροστά, έχοντας δίπλα του το Γερμανό έπιστήμονα "Εριχ, το χλωμό δόκτορα Φόρεστ και τόν "Ερνεστ Νόρμπουρ, ένα πρώην άεροπόρο. Εγώ έμεινα στην όπισθοφυλακή, μαζί με τη Σέλια — μία συμπαθητική μαύρη, γυναίκα του νέγρου Πάλ που είχε πληγωθή — τη Φλόσσι, και τη συμπαθητική Χέλγκα.

Φαίνεται έρημη αυτή η πόλι των Ρέκας, παρατηρήσα. Μά η Χέλγκα άπάντησε :

Βλέπετε αυτούς τους πύργους, που βρίσκονται πάνω στα τείχη, σαν παρατηρητήρια ; Στοιχηματίζω το κεφάλι μου πως οί Ρέκας είναι κρυμμένοι

μένοι εκεί μέσα και μάς περιμένουν... Τώρα πρέπει να παρβαδίσουμε την πύλη της πόλεως τους. Μά δεν θάβανι καθόλου δύσκολο, αυτό...

Κύτταξα την πύλη εκείνη. Φαινόταν, άπαράβιαστη, φτιαγμένη από χοντρό και γερό μπροντζό. Πως θα μπορούσαμε ποτέ να την ανοίξουμε ;

Η Χέλγκα γέλασε μ' αυτή την άπορία που διατύπωσα, κι' άπάντησε απλά :

Κυττάχτε...

Ο "Αρχοντας του Πολέμου έδινε τις διαταγές του :

Μόλις ανοίξω την πύλη κι' όρμησω μέσα, θα μ' ακολουθήστε όλοι, σκοτώνοντας άλύπητα !

Έβγαλε άπ' τη ζώνη του το «πιστόλι άκτινών» κι' έρριξε πάνω στην πύλη τη λεπτή φωτεινή δέσμη. Είδα τότε με κατάντηξη να λιώνη το μέταλλο, όπου το άγγιζαν οί φωτεινές άκτίνες, ν' αναδράζη, να τρυπά...

Το πιστόλι αυτό λειτουργεί με συμπυκνωμένο ήλιακό φώς, μου έξήγησε η Χέλγκα. Λιώνει άμέσως τα μέταλλα. Το παράξενο όμως είναι ότι δεν έχει σχεδόν καμιά επίδρασι στ' άλλα υλικά σώματα. Δεν μπορούμε να έξηγήσουμε το λόγο... Άν ο "Αρχοντας έχη τώρα αυτό το πιστόλι, το χρωστάει σε σας.

Πας αυτό ;

Τού έδωσε ο Μάλεν, γιατί τόν ένθουσιασσε, καθώς φαίνεται... Είναι ένα όπλο των Λελιανών, που ήταν ως τώρα άγνωστο σε μάς.

Η φωνή της Χέλγκα είχε ένα κάποιο σαρκαστικό τόνο. Ήταν φανερό πως δεν μ' έκτιμούσε πολύ, για την οικειότητα που είχα άποκτήσει με το Μάλεν. Δεν κρατήθηκα λοιπόν να μη της πώ :

Άν μπορούσατε ν' άποκτήσετε αυτά τα τόσο χρήσιμα πιστόλια φιλώντας απλώς τους Λελιανούς, άπορώ γιατί δεν το κάνετε τόσον καιρό !

Γιατί βάζουμε την αξιοπρέπειά μας ψηλότερα άπ' τα πιστόλια ! μου άπάντησε έπιθετικά.

Σιωπή ! μάς φώναξε ο "Αρχοντας του Πολέμου, βάζοντας έτσι τέλος στη λογομαχία μας.

Είχε ανοίξει πιά στην πύλη μία τρύπα αρκετά μεγάλη για να περάση ένα «μύφελ». Κι' όρμησε σαν σίφουνας, με το σταθί στο χέρι. Τόν άκολουθήσαμε όλοι.

Μία άγρια σφαγή άρχισε, μέσα στην πόλι των Ρέκας. Άρσενικοί και θηλυκοί μάς είχαν έπιτεθώ με μανία. Ένας άπ' αυτούς με πλήγωσε στο μπράτσο με το ράμφος του, αλλά το σταθί μου τόν τρύπησε πέρα - πέρα.

Τα «μύφελ» μάς βοηθούσαν σ' αυτό τόν αγώνα, ποδοπατώντας όσους έχθρους εύρισκαν μπροστά τους.

Σε λίγο, οί Ρέκας είχαν κατατροπωθή κι' είχαν διασκορπισθώ κακάριζοντας προς όλες τις διευθύνσεις. Οί δρόμοι της πόλεως έρημώθηκαν, και μόρεσα έτσι να περιεργασθώ άνεμώχλητη την παράξενη άρχιτεκτονική της.

Τα κτίρια είχαν κυκλικό σχήμα — όπως τα περισσότερα στην Άφροδίτη — κι' ήταν ρυγιαμένα με μία άσπρη πέ-

τρα, σαν μάραρο. Στα μέσα του ύψους των εικών ανοίγουν για να περνάνε οί φτερωτοί ένοικοί τους.

Δεν είχαν πόρτες χαμηλά, κι' η λεία επιφάνεια των τοίχων δεν έπέτρεπε να σκαφώλωση πάνω τους ένας έχθρος που δεν πετούσε.

Ήσαν χτισμένα στη σειρά, κανονικά, δεξιά κι' άριστερά από δρόμους ευθύγραμμους, που κατέληγαν όλοι σ' ένα κεντρικό σημείο, όπου βρισκόταν ένας μεγάλος ναός.

Αυτός δεν ήταν κυκλικός, έμοιαζε δε κάπως με αίγυπτιακό κτίριο. Μερικά στενά και θορα-

Τό δαύμα του αιώνας

Επιστήμη και μακροχρονι πείρα απέδειξαν πως τα δυο βασικά συνθετικά της όμορφιάς, και της ύγείας του γυναικείου προσώπου είναι η λανολινοχός ΚΡΕΜΑ ΚΟΛΛΕ και το λανολινοχό ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΚΟΛΛΕ. Και τα δυο μαζί χαρίζουν στο πρόσωπο τη νεανική φρεσκάδα, την απαλότητα του βελούδου και τη γοητεία που προσελκύει την προσοχή. 1) Η ΚΡΕΜΑ ΚΟΛΛΕ προλαμβάνει κι' έξαφανίζει και τις βαθύτερες ρυτίδες γιατί εισχωρεί μέχρι των όπισθων ιστών ρυθμίζοντας την όμαλη λειτουργία τους, ώστε να μη σχηματίζονται πτυχώσεις του δέρματος που γίνονται με τόν καιρό ρυτίδες, έπί πλέον θεραπεύει και προλαμβάνει τα σκασιματα του προσώπου τα προερχόμενα από τις μεταβολές του καιρού. 2) Το λανολινοχό ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΚΟΛΛΕ ντεμακιγιάζει και το ισχυρότερον μαλακτικόν και τονοθεπτικόν, διότι κατακαίει, έξασημαστικά, τα μπιμπίκια, έξασημαστικά, πανάδες και σκασιματα. Το ΚΟΛΛΕ είναι το μοναδικό ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ που προστατεύει άπολύτως τα χέρια από τα κρύα και ζεστά νερά.

Τόσο το λανολινοχό ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΚΟΛΛΕ όσο και η λανολινοχός ΚΡΕΜΑ ΚΟΛΛΕ έξοδία από τα πλέον άπαραίτητα έξοδία των πιο άριστοκρατικών Ινστιτούτων Καλλούσης ό' όλο τόν κόσμον — είναι δυο τονοθεπτικά καλλυντικά της επιστήμης της υγείας του γυναικείου προσώπου. Προστατεύουν — και τα δυο μαζί — το πρόσωπο από τις επιδράσεις του άέρα, του κρύου, της βροχής, της ύγρασίας και του ήλιου και διατηρούν τη γοητεία και τη δροσιά της επιδερμίδος στους χορούς, στα πάρτυ, στο σινεμά, στις έκδρομές. Γι' αυτά τους τα προσόντα η λανολινοχός ΚΡΕΜΑ ΚΟΛΛΕ και το λανολινοχό ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΚΟΛΛΕ, που έγινε το ένα για το άλλο, άποτελούν το θαύμα του αιώνας.

Παλούνται εις όλα τα Φαρμακεία και Μυρωματεια. Γεν. (Αν) πεία ΜΙΧ. ΦΟΥΝΤΟΥΚΟΣ, Κλεισθένους 15. — Τηλ. 52.416.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών Βραβείον τηλεπαθείας μακράς άποστάσεως (φαινόμενα διοράσεως) Μετοδόβου 19 (Στ. Μουσειού) 8-1 π. μ. και 5-7 μ.μ. Τηλ. 633-673.

ΠΡΟΤΗ ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ
Γαμβρός : Πά ! πάλι έ έπαδα ! Τι ήδελα να τιν άγορασω
Μαλλιά για πδεξιμο από τού ΜΟΛΟΚΟΤΟΥ

μένα, σκαλοπατία οδηγούσαν στην μικρή πόρτα του, μπροστά στην οποία κρεμόταν μία μεταξωτή κουρτίνα. Μά πώς είχε βρεθεί στο ναό των Ρέκας η κουρτίνα αυτή, που φαινόταν να προέρχεται από κάποιο παλιό ευρωπαϊκό ξενοδοχείο;...

Ήμουν έτοιμη να κάνω αυτή την ερώτηση, όταν η Φλόσσα μάντεψε τη σκέψη μου κι' απάντησε:

— Την έφεραν οι Λελιανοί απ' τη Γη, και τους την άρπαξαν οι Ρέκας... Αυτός είναι ο Ναός της Καρδιάς! Κάπου εκεί μέσα θα βρούμε το Μίκαελ... αν είναι ακόμα ζωντανός!

Οι άντρες είχαν ξεπεράσει απ' τα «μύφελ». Τους μιμήθηκαν και, με τα σπαθιά στο χέρι, ακολούθησαν τον Άρχοντα του Πολέμου. Εκείνος ανέβηκε τα σκαλοπατία, παραμέρισε την κουρτίνα, κι' αφού κοινοστάθηκε για να βεβαιωθεί πως δεν κρύβονταν έγχρωοι από πίσω, μπήκε ύστερα στο ναό. Κάνανε κι' έμεις το ίδιο, ενώ τα «μύφελ» μας καθόνταν χαμώ, σαν κουρασμένες γάτες, περιμένοντας την επιστροφή μας.

Οι Ρέκας δεν πρόκειται να περάσουν τα «μύφελ», γιατί τα φοβούνται, μου είπε ο Έρνεστ Νόρμπουρ. Τα ζώα αυτά είναι κάτι σαν πελώριες γάτες. Κι' είναι φυσικό να φοβούνται, πάντα τα πουλιά τις γάτες...

Το εσωτερικό του ναού ήταν μισοσκοτεινό. Όταν όμως συνήθισαν κάτω τα μάτια μου, είδα πως είχε μία διάταξη, που έμοιαζε κάπως μ' εκκλησία. Στο βάθος, πάνω σ' ένα τεράστιο βωμό, βρισκόταν ένας κρυστάλλινος βόλος. Και μέσα σ' αυτόν χτυπούσε ρυθμικά, κανονικά, μία σκουροκόκινη καρδιά!

Τα «στασίδια» δεξιά κι' αριστερά, έμοιαζαν με «κούρνια» πουλιών. Πάνω σ' αυτά καθόνταν, στίς λειτουργίες τους, οι φτερωτοί πιστοί της «Καρδιάς του Πουλιού του Σύμπαντος».

Αυτή η καρδιά λειτουργεί με κάποιον ώρολογιακό μηχανισμό, είπε ο Άρχοντας του Πολέμου. Οι Ρέκας φαντάζονται τον Υπέρτατο Δημιουργό σαν μία πελώρια καρδιά, που χτυπάει μέσα σ' ένα κοσμικό σώμα, στο οποίο ανήκουν όλα τ' άστρα και οι πλανήτες. Έχουν μία θρησκεία πολύ εξελιγμένη. Πιστεύω πως θα την κληρονόμησαν από κάποια ανώτερη φυλή της Αφροδίτης, που έχει λείψει τώρα πιά.

— Νοιώθω μία παράξενη έντυπωσι!... είπα. Μου φαίνεται πως ήμουν εδώ κι' άλλοτε... όταν έχτισαν αυτό το ναό κάποια πλάσματα που μοιάζαν πολύ με μας και που είχαν τους Ρέκας σαν οικιακά ζώα τους... — Ξυπνάει μέσα σας η «φωλετική ανάμνησι», μου εξήγησε ο Άρχοντας του Πολέμου. Είναι φανερό πως είχατε κάποιον πρόγονο Λελιανό... Φροντίστε γ' ανάπτυξε αυτές τις ανάμνησεις σας. Μπορεί να μας χρησιμεύσουν... Μήπως μπορείτε να μου πείτε τί υπάρχει κάτω απ' αυτό το ναό;

— Ένα μεγάλο αμφιθέατρο, με καθίσματα όλογυρα, σαν ρωμαϊκός στίβος.

— Πώς μπορούμε να φτάσουμε σ' αυτό; φώναξε ανυπόμονα ο Άρχοντας του Πολέμου.

— Αν παραμερίσετε τον κρυστάλλινο βόλο, θα βρείτε μία καταπακτή, με μία σκάλα...

Πριν ακόμα προλάβω να τελειώσω αυτές τις λέξεις, ο Άρχοντας του Πολέμου είχε δομηθεί κι' όλος προς το βωμό. Τον ακολούθησαν όλοι.

Επιχείρησε να μετακινήσει τον κρυστάλλινο βόλο, αλλά δεν το κατάφερε. Έκανε το γύρο του, εξετάζοντάς τον προσεκτικά. Φαινόταν προσαρμοσμένος στερεά στο δάπεδο, που το στόλιζε ένα πολύχρωμο μωσαϊκό: η αναπαράστασι ενός μεγάλου πουλιού μ' ανοιχτές τις φτερούγες του. Ο κρυστάλλινος βόλος βρισκόταν πάνω απ' το στήθος του πουλιού αυτού, προς το μέρος της καρδιάς.

— Υπάρχει κάποιος κρυφός μηχανισμός, είπε μ' ανυπομονησία ο Άρχοντας του Πολέμου. Πρέπει να θυμηθώ πώς λειτουργεί!

Το ευνούϊκο περιβάλλον ενήνευσε και πάλι τη «φωλετική μνήμη» μου. Εικόνες ζωγράφων χρωματισμένες σχηματίστηκαν μέσα στο νου μου. Κι' έδωσα στους συντρόφους μου τις απαιτούμενες διαταγές:

— Οι μισοί από μας πρέπει να σταθούν πάνω στη μία φτερούγα του πουλιού κι' οι άλλοι μισοί στην άλλη!

Πραγματικά, μόλις πήραμε αυτές τις θέσεις, ακούστηκε ο στριγγός θόρυβος της λειτουργίας κάποιου αλάδατου μηχανισμού. Κι' ο κρυστάλλινος βόλος γλύστρησε μόνος του προς το ένα πλευρό, ξεσκαπώντας μία τρύπα του δαπέδου, απ' όπου έβγαίνει λίγο φως.

Κατεβήκαμε μία πέτρινη σκάλα. Το φως δυνάμωνε όλο-

ένα. Άκούσαμε κάτι σαν κακασίματα από θυμωμένες κόττες...

Τα σκαλοπατία γίνονταν πλατύτερα, όσο κατεβαίναμε. Τό τελευταίο είχε τόσο πλάτος, ώστε χωρούσαμε να σταθούμε πάνω σ' αυτό όλοι στη σειρά.

Βήκαμε τώρα μπροστά μας μία μεγάλη μπροντζίνη πότα. Δούλεψε και πάλι το «πιστόλι» ακτίνων. Και σε λίγο είχε ανοίξει μία τρύπα, απ' όπου γωρέσαμε να περάσουμε όλοι.

Βρεθήκαμε στην κορυφή ενός μεγάλου αμφιθέατρου, με πολλές θέσεις. Στο κέντρο του, σ' ένα στίβο σκεπασμένο με άμμο και φωτισμένο με πυρσούς, βρισκόταν κάμποσες θηλυκές Ρέκας. Τριγύριζαν το χλωμό και εξασθενημένο Μίκαελ, που φαινόταν πως είχε γάσει πια τελείως τη σωματική και νευρική αντοχή του...

Καταλάβαμε πως μας είχε δει — ενώ οι Ρέκας δεν μας είχαν αντιληφθεί ακόμη. Μά δεν έδειξε τίποτε, για ν' αφήσει τον καιρό στον Άρχοντα του Πολέμου να καταστρώσει το σχέδιό του.

Ο άρχηγός μας μας έκανε ένα νόημα. Κι' αμέσως δομήσαμε όλοι, με τα σπαθιά στο χέρι... Η στολή που φορούσα, βάφθηκε στο αίμα! Μέσα στην παραόλη, είδα το Μίκαελ ν' αράζει κι' αυτός ένα σπαθί που του είχε πετάξει η Χέλα και να συμμετέχει στη σφαγή των... παρ' όλων αυτών που!

Μόνον αφού ξεκάνανε και την τελευταία θηλυκή Ρέκα, σταματήσαμε για να ξεκουραστούμε λίγο, ακουμπώντας στα σπαθιά μας.

Μά δεν έπρεπε να χάνουμε

καιρό! Κάθε λεπτό ήταν πολύτιμο, γιατί υπήρχε ο κίνδυνος να ξεναγυριστούν οι Ρέκας, με ενισχύσεις.

Ευτυχώς, δεν συνέβη τίποτε τέτοιο. Ανεβήκαμε τη σκάλα, ανενόητοι — αφού πρώτα ο Άρχοντας του Πολέμου κατόρθωσε αψήφιστα το Μίκαελ, γιατί, με την επιπολαιότητά του, μας είχε αναγκάσει όλους να διακινδυνεύσουμε τη ζωή μας για να τον βοηθήσουμε.

Ο Μίκαελ παραδέχθηκε το λάθος του. Ήταν αλλωστε ο μόνος τρόπος, για να εξευμενίσω το θυμωμένο Άρχοντα. Σκεφθήκα πως η φοίκη που είχα δοκιμάσει, ήταν αρκετή για την τιμωρία του και το σφρονισμό του!

— Υστερα — για ν' αλλάξει θέμα, σίγουρα — ορώπησε πως είχαμε ανακαλύψει τη μυστική διάταξη που οδηγούσε στο αμφιθέατρο. Του εξήγησα πως την είχα «θυμηθεί». Κούνησε τότε το κεφάλι του, σαν να συμφωνούσε μαζί μου, και δήλωσε πως είχε συμβη το ίδιο και σ' αυτόν.

Φαίνεται λοιπόν πως έχει δική ο Μάλεν, συμπέρασε ο Άρχοντας του Πολέμου, όταν λέει πως μερικοί απ' τους ανθρώπους της Γης έμποτισθηκαν άλλοτε με ακτίνες της Αφροδίτης και ξαναγυρίσαν ύστερα στον πλανήτη μας για να τις μεταδώσουν στους απογόνους των! Έσεϊς, Μάγια και Μίκαελ, έχετε καταγωγή Αφροδιτική. Γι' αυτό αισθάνεστε τον ριζόσπονο κλίσι γι' αυτό τον πλανήτη, παρ' όλη τη Γη... Ένετε καταλάβει ωστόσο ότι οι Λελιανοί μπορούν εύκολα να διαβάσουν τις σκέψεις σας: — Αυτό το πιστεύω, συμφώνησε ο Μίκαελ.

— Πρέπει λοιπόν να καταλάβετε επίσης ότι μπορεί να μας προδώσετε σ' αυτούς, δίχως να θέλετε. Είναι απαραίτητο επομένως να κρατάω μυστικές από σας τους δυο όλες τις λεπτομέρειες των σχεδίων μου για την επιστροφή μας στη Γη!

Παραδέχθηκα πως ο συλλογισμός του ήταν σωστός. — Απ' το άλλο μέρος, συνέχισε εκείνος, μπορείτε κι' οι δυο να με βοηθήσετε. Σας επιτρέπω λοιπόν, κατ' εξαίρεση, να δημιουργήσετε φίλεις με τους Λελιανούς. Το καθήκον σας θα είναι ναρόθετε σε συνάφεια μαζί τους και να μάθετε τις τέχνες και τις επιστήμες τους. Θα μου λέτε όλα όσα μαθαίνετε για να μπορέτω έτσι να επιστρέψω και να κυβερνήσω εκείνο το πεσμένο σκάφος. Εγώ όμως δεν θα σας λέω τίποτε για τα σχέδιά μου. Είμαστε σύμφωνοι!

Η ματιά μου διασταυρώθηκε με του Μίκαελ. Και κατάλαβα κάτι που δεν είχε αντιληφθεί ο Άρχοντας του Πολέμου: — Οι κανείς απ' τους δυο μας δεν ήθελε να ξεναγυρίσει στη Γη!

Τη στιγμή εκείνη, κλείσαμε μία σιωπηλή συμφωνία: Ναι, θα βοηθούσαμε τους άλλους να επιστρέψουν στον πλανήτη τους, εμείς όμως θα μέναμε στην Αφροδίτη, που μας άρεσε περισσότερο.

Ο Άρχοντας του Πολέμου θεώρησε τη σιωπή μας για συγκάθεσι.

Άρχισε ύστερα να μας διηγούνη για μία καινούργια πηγή με του Ρέκας. Ευτυχώς όμως, δεν βρήκαμε καθόλου αντίστασι στην αναχώρησή μας. Είχαμε τα σπαθιά μας έτοιμα

για ν' αμυνθούμε πάλι. Άλλα οι Ρέκας περιωρίσθηκαν να μας κατασκοπεύουν από μακριά, μέσ' απ' τα σπαθιά τους, ευχαριστημένοι προφανώς που μας έβλεπαν να φεύγουμε...

Ο Μίκαελ δεν έφυνε τώρα από κοντά μου. Θάλασε κανείς πως τα λόγια εκείνα του Άρχοντα του Πολέμου είχαν δημιουργήσει κι' όλος ένα χάσμα ανάμεσα σε μας και στους άλλους απόικους της Γης. Νοιώθαμε μία παράξενη και ακαθόριστη συναίσθηση ότι «ήμαστε διαφορετικοί», κι' αυτό μας απομόνωνε απ' τους άλλους και μας προσέγγιζε περισσότερο μεταξύ μας.

Βγήκαμε απ' την πόλη των Ρέκας χωρίς κανένα απόρρητο. Μά τώρα έπρεπε να διασχίσουμε για δεύτερη φορά το φοιχτό δάσος με τις άσφινκες.

Παρ' όλη την ενέργεια του «σέλσας», νοιώθαμε απόλυτη ανάγκη αναπαύσεως. Ο Άρχοντας του Πολέμου όμως δεν εννοούσε να μας άοιση να ξεκουραστούμε, προτού φτάσουμε στο πεσμένο διαπλανητικό σκάφος.

— Εκεί μέσα θαμάστε ασφαλισμένοι, μας είπε. Θα μπορούμε να κοιμηθούμε λίγο, πριν συνεχίσουμε το δρόμο μας προς την Κάμια.

Μά είχατε βέβαιος πως ήμαστε ασφαλισμένοι; παρατήρησα. Ποιος μπορεί να ξέρει τι κρύβεται ίσως σ' αυτό το σκάφος; Ποιά είναι η αιτία που τρέκανε να πέσει μέσ' στο δάσος;...

Ο Άρχοντας του Πολέμου με κύτταξε έρευνητικά. Και με ρώτησε πού μπορούσε νατάν κατά τη γνώμη μου αυτή η αιτία.

— Όχι, βέβαια, η έλλειψη καυσίμου ύλης, εφόσον τα σκάφη αυτά κινούνται με την ενέργεια του φωτός, που δεν λείπει από πουθενά, απάντησα. Ούτε και καμιά βλάβη του μηχανισμού, γιατί οι Λελιανοί είναι έμπειροι μηχανικοί...

Κι' ύστερα, γιατί δεν προσπάθησαν ποτέ να το πάρουν απ' το μέρος που έχει πέσει; Φοβούνται, βέβαια, τις άσφινκες. Μά θα μπορούσαν ν' αναθέσουν σε μας αυτή τη δουλειά. Για να μη το κάνουν, σημαίνει πως έξερου ν' τ' βρίσκονται μέσα στο σκάφος, κι' ότι αυτό το «κάτι» είναι ακίνδυνο ενόσω το σκάφος μένει στο δάσος.

— Η αλήθεια είναι πως δεν υπάρχει παρά ελάχιστη βλάβη στη γύρω απ' το σκάφος, παραδέχθηκε ο Άρχοντας του Πολέμου. Το είχα προσέξει απ' την άρχη και το απέδωσα στο πείσιμο του δίσκου, που κατέστρεψε τα φυτά στο μέρος εκείνο. Μά, αν ήταν έτσι, θα πρεπε να είχαν ξεναφύρσει πο πολλοί, με τη ζωτικότητα που έχει η βλάστησι εδώ στην Αφροδίτη, και νατάν σκεπάζει δατέλα το σκάφος! Πρέπει λοιπόν να υπάρχει κάτι που τα έμποδίζει να διασπαστούν.

— Επί παραδείγματι, ένα είδος ραδιενέργειας, που εκπέμπεται ίσως απ' το σκάφος... επενέβη ο δόκτωρ Φόρεστ. — Αν είν' έτσι, θεωρώ επικίνδυνο να το πλησιάσουμε. Καλύτερα να μέινουμε σ' απόστασι, ώσπου να μάθων περισσότερα πράγματα γι' αυτό η Μάγια κι' ο Μίκαελ.

— Η συμβουλή σας είναι λογική, συμφώνησε ο Άρχοντας

του Πολέμου. Μά η κατάστασι μας δεν επιτρέπει να την ακολουθήσουμε. Έχουμε απόλυτη ανάγκη να ξεκουραστούμε.

— Παρατηρώ, είπε κι' αυτός, πως η Μάγια κι' εγώ αντίλαμβανόμαστε, υποσυνείδητα, ότι κ' ανών και σκέπτονται οι Λελιανοί — σαν ναχάμε ένα δέκτη των σκέψεών τους, άλλ' όχι καλά συντονισμένο. Όταν μάλιστα βρισκόμαστε μαζί οι δυο μας, η ικανότης μας αυτή διπλασιάζεται, κατά περίεργον τρόπο!

Φαίνεται πως ο ένας σας είναι «αρθνητικός» κι' ο άλλος «θετικός». Όταν λοιπόν αποκαταστή ένα ρεύμα μεταξύ σας, γίνεσθε πιο «ηλεκτρομαγνητικοί».

Ενώ κουβεντάλαμε έτσι, προχωρούσαμε συγχρόνως προς το δάσος. Με πολλή κόπο καταφέραμε ακόμη να κρατηθούμε πάνω στη σέλλα.

Ήμαστε τόσο εξαντλημένοι όλοι, ώστε δεν θα μπορούσαμε πιθανώτατα να τα βγάλουμε πέρα, αν συνέβαινε να μας ξεναγυρίσουν άσφινκες. Μά η Τύχη μας βρήκε, και φτάσαμε δίχως κανένα απόρρητο στο ξεφωτο του δάσους, όπου βρισκόταν το πεσμένο σκάφος.

Μόνον όταν ξεπεζέψαμε, προσέξαμε πως ήταν ορθάνοιχτη η μία απ' τις πόρτες του σκάφους, και διακρίναμε κάτι ακαθόριστο κινήσεις στο εσωτερικό του!

Τραβήξαμε τα σπαθιά μας και προχωρήσαμε προς το μέρος του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Τὸ ζωντανὸ λουλουδί

Είχαμε σχηματίσει τώρα ένα ημικύκλιο γύρω απ' το διαπλανητικό σκάφος, με τα σπαθιά μας στα χέρια.

— Αν πρόκειται για ραδιενέργεια, τα όπλα μας είναι άνωφελή! ψιθύρισε ο δόκτωρ Φόρεστ.

Ποιν όμως ακόμη τελειώση τη φράσι του, πρόβαλε στην ανοιχτή πόρτα ένα ζωντανό πλάσμα: μία γυναίκα. Μά τί είδους γυναίκα!

Είχε ώριο ανθρώπινο πρόσωπο, που θα το ζήλευε ακόμα και μία στάρ του κινηματογράφου, χαριτωμένη σιλουέτα και πολύχρωμες φτερούγες πεταλούδας. Φαινόταν πως φορούσε ένα μεγάλο λουλούδι, ένα όρχεοειδές, σαν ζωντανό. Μά, όταν ήρθε πιο κοντά μας, είδαμε ότι δεν φορούσε τίποτε απόλυτως κι' ότι το λουλούδι αυτό αποτελούσε τη σάρκα της!

Από τους ώμους ως τους γοφούς σχεδόν ήταν λουλούδι. Το υπόλοιπο ήταν γυναικα. Κι' είχε τα παράξενα εκείνα μάτια των Λελιανών.

— Όλο της το παρουσιαστικό είχε κάτι το έλκυστικό, που μας έκανε να την περιτριγυρίσουμε μ' ενδιαφέρον.

Εκείνη δεν μας είπε λέξι. Μας κύτταξε μόνον ένα-ένα, με μία ψυχρή ματιά, διάλεξε το Νόρμπουρ και τον αγκάλισε απ' το λαιμό.

Γοητευμένος, ο πρώην αεροπόρος, της ανταπέδωσε τα γάδια της... Ξαφνικά όμως, είδαμε το πρόσωπό του να χλωμι-

άζει κι' ύστερα να παίρνει ένα χρώμα γκρίζο... Προσπάθησε να ξελευρωθεί απ' το αγκάλισμα της λουλουδένιας γυναικάς, μά δεν το κατάφερε, παρ' όμον όταν βέλησε εκείνη να τον άοισι. Τον είδαμε τότε να σωριάζεται χάμω και να μένει ακίνητος!

Ο Άρχοντας του Πολέμου έσκυψε πάνω του, ανήσυχος. Με μία ξαφνική κίνησι, ξεσκίσε το πουκάμισό του στο στήθος κι' ακούμπησε τ' ατί του στην καρδιά του.

— Κατάρ! φώναξε με νόνα. Είναι πεθαμένος!...

Δεν υπορέσαμε στην άρχη να το πιστέψουμε, αλλά μάς το έπιβεβαίωσε ο δόκτωρ Φόρεστ.

Ο Άρχοντας του Πολέμου άρπαξε τότε απ' τους ώμους τη λουλουδένια γυναικα και την τραντάξε δυνατά.

— Τί τούκανε; ούρλιασε. Πώς τον σκότωσε; — Αμέσως όμως την άοισε έλευθερι κι' έκαμε δυο βήματα πίσω, τρεκλίζοντας. Είχε γλωμιάσει κι' αυτός, όπως ο Νόρμπουρ πριν από λίγο. Βλέποντάς τον να τρεκλίζει, έτρεξε να τον συγκρατήσω.

— Η καταραμένη! τραυλίσε. Είναι... βουκόλακας! Μη την άγγιξετε! Μου άοάνκε πως μου ρουφούσε τη ζωή, καθώς την κρατούσα απ' τους ώμους! Μούπαίρνε όλη τη ζωτικότητα... όπως έκανε και για το δυστυχισμένο Νόρμπουρ!

Λίγο «σέλασε» του ξανάδωσε τις δυνάμεις του.

— Μπορείτε να μιλήστε μαζί της; με ρώτησε.

— Θα προσπαθήσω.

Μία στιγμή! επενέβη ο Μίκαελ Μιλού. — Αν η Μάγια την πιάση απ' τόνα χέρι κι' εγώ απ' τ' άλλο, ίσως εξουδετερώσουμε έτσι τη μυστηριώδη επίδρασί της, με το ρεύμα που θα σχηματισθί ανάμεσά μας.

— Και φαινόταν μία τόσο γοητευτική γυναικα! ψιθύρισε ο Άρχοντας του Πολέμου. Τί κρίμα!

— Αυτό μονάχα έχετε σείς στο μυαλό σας! γκρίνιασε ο Μίκαελ.

Έδωσα το ένα χέρι μου στη λουλουδένια γυναικα. Το ίδιο έκαμε κι' ο Μίκαελ. Ακουμπήσαμε ύστερα τα δάχτυλα του άλλου χεριού μας στο μέτωπό της. Διάφορες ιδέες κι' εικόνες, ακαθόριστες στην άρχη, πέρασαν τότε απ' τη σκέψη μας.

— Επιτύχαμε την έπαση! είπα θεριαβευτικά ο Μίκαελ.

— Ρωτήστε την τί έκανε μέσα στο σκάφος, διάταξε ο Άρχοντας του Πολέμου.

— Εκεί μένω — μας απάντησε με τη σκέψη το παράξενο πλάσμα. Μ' είχαν διώξει απ' την πόλη των Λελιανών, γιατί μπορού να ζήσω μόνον άπορροφώντας τη ζωτική δύναμη των άλλων.

Μεταφράσαμε με λόγια αυτή την απάντησι της. Ο Άρχοντας του Πολέμου συνέχισε τις ερωτήσεις:

— Ανηήκετε σε μία ώρισμένη φυλή;

— Όχι. Είμαι μισή Λελιανή και μισή άνθρωπος. Σ' όλη τη Λέλια δεν υπάρχει άλλο πλάσμα σαν και μένα. Είμαι μία νέα μορφή ζωής, μία «παράλλαξη».

— Τί συνέβη στο πλήρωμα του σκάφους;

— Όταν έπεσαν, τους άπορρόφησα όλους. Ύστερα άπορρόφησα ό,τι άλλο ύπορεσε: ζώα, άσφινκες, μεγάλα όρ-

χεοσιδ... Πρέπει όμως να προσέχω, γιατί κάθε φορά μεταβάλλομαι σ' εκείνο που απορροφώ. Έτσι τώρα είμαι ή μισή οροχειοδίδες.

Ο Μίκαελ έδειξε τόσο ενδιαφέρον να εξακριβώσω... με την άφη μέχρι ποιού σημείου ήταν λουλουδί ή λουλουδένια γυναίκα, ώστε πείσμως κι' άφισα το ένα της χέρι. Είδα άμέσως τα χείλια του να χλωμιάζουν... Της ξανάπιασα τότε το χέρι, ευχαριστημένη για το μάθημα που του είχα δώσει.

—Καλά, μικρούλα μου! Θα σε διορθώσω εγώ! πρόφερε ο Μίκαελ με τα δόντια σφιγμένα.

—Φτάνουν οι άνοστιες! φώναξε με θυμό ο Άρχοντας του Πολέμου.

Και πρόσθεσε:

—Τί θα την κάνουμε τώρα, αὐτήν, αν ξαναπεινάσει.

—Έχουμε να της δώσουμε τη Μάγια, πρότεινε ο Μίκαελ.

—Κλούκ, κλούκ! Έκανα ειρωνικά, γι' αυτό του θυμώσω το παρ' όλιγον αναγκαστικό ζευγαρώμα του με τις θηλυκές Ρέ-κας.

Ο Άρχοντας του Πολέμου μ' άνοικτύταξε. Ύστερα μου είπε:

—Εξηγήστε της ότι θα μπορούμε τώρα στο σκάφος κι' ό-τι, αν επιχειρήσει ν' άγκαλιάσει κανέναν από μας, θα τη σκοτώ-σουμε.

Η Λουλουδένια γυναίκα φά-νηκε πως κατάλαβε και μ' ά-δ'ήγησε μέσ' στο σκάφος. Μία σύντομη έκστασι, μ' ά-δ'ήγησε πως ήταν όμοιο μ' εκείνη που μ' ά-δ'ήγησε μετ'άφ'ότι απ' τη Γη. Μόνο που το βρήκαμε γεμάτο από στεγνωμένα πτώματα ζώ-ων κι' έντομων, με τα όποια εί-χε «τραφή» η Λουλουδένια γυ-ναίκα.

Εξήγησα στον Άρχοντα του Πολέμου διάφορα πράγματα για την κίνηση του σκάφους, άκουσε και τη μέθοδο της με-ταβολής του φωτός σε κινήτη-ριο δύναμι. Οι γνώσεις που εί-χα με κατέπληξαν, και τ' ά-μολόγησα στον Άρχοντα του Πο-λέμου.

—Απορροφήσατε τις γνώ-σεις αυτές απ' το Μάλεν, μου εξήγησε εκείνος. Έτσι μόνο μπορούσατε να τις μάθετε... Θα καταφέρνατε, αν παρουσιαζό-ταν ανάγκη, να κυβερνήσετε αυτό το σκάφος στο Άπειρο;

—Οχι, απάντησα. Άπρεπε νάχω ένα χάρτη του ουρανού και να ξέρω πολύ περισσότερα πράγματα για το πλανητικό μας σύστημα.

Ο Άρχοντας του Πολέμου με κύτταξε, συλλογισμένος, κι' ύστερα μου είπε:

—Θα κάνω μία εξαίρεσι για σ'άς: Θα σ'άς επιτρέψω να καλ-λιεργήσετε φίλια με το Μάλεν. Πρέπει να το επιδιώξετε μάλι-στα.

Ετρίξα τα δόντια μου με πείσμα, ακούγοντας το Μίκαελ να σφυρίζε το Γαμήλιο Έμβλα-τήριο... Μ' ά-δ'ήγησε ότι ο Άρχοντας του Πολέμου, κι' έτσι δεν τόλμησα να επι-χειρήσω αντίποινα.

Το σκάφος φαινόταν εν τά-ξει, χωρίς καμιά βλάβη. Για-τί λοιπόν είχε πέσει;

Ρώτησα τη Λουλουδένια γυ-ναίκα, με την ίδια μέθοδο ό-πως και πριν.

—Εγώ ήμουν ή αίτια, απάν-τησε. Ήμουν μαθητευόμενο μέ-λος του πληρώματος. Μ' ά-δ'ήγησε πως έχω παρρησία έναν-ένα τους συν-τρόφους μου: και το σκάφος έ-πεσε. Άφισα μόνο τον κυβερ-

νήτη, ως ότου κατεβήκαμε στη Λέλια, έτσι ώστε να μην πάθι-ζιμια το σκάφος. Άλλοιώς, θα σκοτώνονταν κι' εγώ.

—Έχει τέλεια ανεπτυγμένο το ένστικτο της αυτοσυντηρή-σεως, ψιθύρισε ο Μίκαελ.

Ρώτησα ύστερα τη Λουλου-δένια γυναίκα αν ήξερε να κυ-βερνήσει το σκάφος.

—Πολύ λίγο, απάντησε. Το ταξίδι εκείνο ήταν το πρώτο που έκανα.

—Τί θα την κάνουμε τώρα, τη Λουλουδένια γυναίκα; ρώτη-σε ο Μίκαελ.

—Θα την αναλάβετε σεις, δι-έταξε ο Άρχοντας του Πολέ-μου. Έλπίζω να μην τολμήσε-τε ν' άρρίψετε τα έρωτικά παι-γνίδια μαζί της!

Γελάσαμε όλοι. Ο Μίκαελ άνασκήκωσε τους ώμους του.

Είπαμε στη Λουλουδένια γυ-ναίκα πως θα φροντίζε γι' αὐ-τήν ο Μίκαελ. Εκείνη συμφώ-νησε. Του είπε όμως πως έ-πρεπε να της βρίσκη ζώα και πράγματα για ν' απορροφά.

Ύστερα ο Άρχοντας του Πολέμου διέταξε να καθ'αλλέ-κουμε στα «μίφελ».

Η Λουλουδένια γυναίκα δεν χρεαζόταν υποζύγιο, γιατί μπορούσε να πετάξει.

—Έλπίζω να μη της έπιτε-θούν οι άράχνες, ψιθύρισε ο Μί-καελ.

—Μπά, μην άνησυχείς, απάν-τησα. Αν τις βρ' υποστά τις θα τις απορροφήσει... κι' έτσι θ' άποκτήσει ένα θηλυκό με ό-χτω πόδια!

Έφερα ύστερα το «μίφελ» μου κοντά στο Άρχοντα και κουβέντιασα μαζί του σ' όλο το ταξίδι της επιστροφής. Θα

με κολάκευε αὐτή ή προτίμησί-του, αν δεν ήξερα πως ζητούσε άπλά να μάθ' όσα είχα διδα-χθ' απ' το Μάλεν.

—Μπορώ να σ'άς έμπιστευ-θώ; μου είπε ξαφνικά.

—Βεβαίως.

—Ξέρετε πως δεν σ'άς συμ-παθώ;

—Τότε θα προσπαθήσω να κερδίσω την έμπιστοσύνη σας.

—Είναί καλό να σας πρ'ος τη Γη!

—Οχι, το κάνω γι'ά να ή-κανοποιήσω τη ματαιοδοξία μου, που αξίζει περισσότερο γι'ά μία γυναίκα.

Ο Άρχοντας του Πολέμου γέλασε και χαλάρωσε κάπως την έπιφυλακτική στάσι του ά-πέναντί μου. Με ρώτησε αν ή Γη είχε έκπληξη γι'ά την έξα-φάνισί του.

—Επικρατεί ή έντύπωσις ό-τι λείπετε σε θαλασσινό ταξεί-δι, απάντησα. Το ίδιο πιστεύα-κι' εγώ, ως ότου σ'άς είδα εδώ.

—Πραγματικά π'ηγα ταξεί-δι, μ'ά όχι θαλασσινό.

Η Λουλουδένια γυναίκα είχε ξαναπεινάσει στο μεταξύ, και το πλήρωσε ένα χαριτωμένο έζο-σαν άγοικατάκι.

—Έρχονται οι Λελιανοί! άνήγγειλε ξαφνικά ο Άρχον-τας του Πολέμου.

Πραγματικά, σε λίγο μ'άς πε-ρικύκλωσαν οι ώραιοι πεταλού-δάνθρωποι. Άνάμεσα τους, εί-δα με πολλή εύνοισι'τησι το Μάλεν. Τούκανα θέσι πάγω στο «μίφελ» μου. Καί, καθώς π'η-γαίναμε μαζί πρ'ος την Κάρμια του άφηνήθηκα τηλεπαθητικά τις περιπέτειές μας.

Τα συναισθήματα που έδει-ξε, ήταν μία συμπαθεία γι'ά τον κίνδυνο που είχε περάσει ο Μίκαελ, κι' άνησυχία γι'ά τον τωρινό κίνδυνο που άποτελούσε γι' αυτόν ή συνάφεια του με τη Λουλουδένια γυναίκα.

Μου εξήγησε ότι το πλάσμα εκείνο ήταν κατ'όσον της ένώσε-ως μεταξύ ενός απ' τους ναύ-τες της «Μαρι-Σελέστ» και μι-ας Λελιανής. Τη στιγμή εκείνη, έπενεθε ο Άρχοντας του Πολέ-μου και μου ζήτησε να του με-ταφράζω ό,τι μου έλεγε ο συνο-δός μου.

—Οι κάτοικοι της Γης, συ-νέχισε ο Μάλεν, ένδιαφέρθηκαν πάντα γι'ά την ιστορία της «Μαρι-Σελέστ», του περίφημου αυτού πλοίου, που είχε βρεθ'ή ένκαταλελειμένο και έρμαιο τ'ών κυμάτων, αλλά σε πλήρη τάξι.

—Ναί, είναι ένα γνωστότα-το μυστήριο, απάντησα.

—Ο πατέρας μου κυβερ-νύσε τότε ένα απ' τα διαπ'λα-νητικά σκάφη μας. Τα σκάφη αυτά είχαν, τον καιρό εκείνο, έ-να σχήμα τροχού κι' ή κινήτη-ρις δύναμις, δηλαδή το φώς, δι-οχετευόταν από τις «άκτινες» του τροχού πρ'ος την περιφέ-ρειά του.

Ο Άρχοντας του Πολέμου δέκωσε:

—Υπάρχει στα άρχεία του Βρετανικού Ναυαρχείου μία ά-ναφορά του πλοίαρχου Έβανς, του ύδρογράφου του Βασιλικού Ναυτικού. Σύμφωνα μ' αὐτήν, ο πλοίαρχος Πρίνγκλ, κυβερνή-της του σκάφους «Γ'ου», σ'άς 15 Μαΐου 1879, στον Περσι-κό Κόλπο, σε άνατολικό μήκος 53ο 11' και βόρειο πλάτος 26ο 26', παρατήρησε κάτι φω-τεινούς κυματισμούς στο νερό που κουνιόνταν με μεγάλη τα-χύτητα. Τα κύματα αυτά πέ-ρασαν κάτω απ' το πλοίο του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τα παιχνίδια της μοίρας

Η κυρία Παπαδοπούλου κάλεσε την κόρη της, τη Λίτσα, στην κά-μαρά της, άποφασίζοντας αὐτή τη φορά να φαν' αὐστηρη και να πάρ-η μία όριστική άπόφασι γι'ά το ζή-τημα που την άπασχολούσε.

—Επιτέλους π'ρέπει να μου εξή-γήσεις γιατί δεν θέλεις να παντρευ-τ'ης τον Παυλή, της είπε. Παραδέ-χομαι όλες τις δικαιολογίες σου γι'ά τους δύο προηγουμένους ύπο-ψήφιους, αλλά αὐτή τη φορά πρό-κειται γι'ά έναν πρώτης τάξεως νέο, με μεγάλη περιουσία, μορφωμένο και χωρίς οικογενειακά βάρη. Τί άλ-λο θέλεις; Τι καλύτερο μπορούσες να όνειρευτ'ής; Μήπως έχεις άλ-λους λόγους... Ιδιαίτερους που σε άναγκάζουν να μη θέλεις να παν-τρευτ'ής;

Η Λίτσα έγινε κατακόκκινη από την ταραχή, που έννοιωσε από τα τελευταία λόγια της μητέρας της. Την κύτταξε κατάματα και της εί-πε με παράπονο με τρεμουλιαστή φωνή, προσπαθώντας να συγκρατή-ση το θυμό της:

—Πως μ'όρεσες να με ύποψι-σθ'ης, μητέρα; Αυτό δεν το περιμέ-να ποτέ! Δεν φαντάσθηκα ότι μπο-ρούσε να περάσει έτσι και μία σι-γι'η από το μυαλό σου μία τέτοια σκέψι γι'ά μένα!

—Άσε τα μεγάλα λόγια! απάν-τησε εκείνη. Καμιά κακή σκέψι δεν έκανα, αλλά ή στάσι σου με κάνει να μην ξέρω τί να υποθέσω. Γι'ά να μη θέλεις έναν τέτοιο νέο, θα ύπάρχη κάποιος λόγος, που εγώ δεν τον ξέρω...

—Κανένας λόγος δεν ύπάρχει, μη-τέρα. Άηλούτατα, δεν θέλω να παντρευτώ. Όσο γι'ά τον Παυλή, μου είναι πολύ συμπαθητικός, άλ-λα... δεν μπορώ!

Η κυρία Παπαδοπούλου κύτταξε την κόρη της, λυπημένη που έβλε-πε ότι κι' αὐτή τη φορά άποτύχα-ναν τα σχέδιά της. Και θυμωσε με τον εαυτό της, που φάνηκε πάντο-τε αὐστηρη μαζί της, που δεν την άφισε ποτέ να β'νη με άλλα κο-ρίτσια. Παντού της συνώδευε εκεί-νη, σαν να'ταν ένα μικρό κοριτά-κι. Κι' έννοιωθε τυφώς γι'ά τον τρό-πο που μεταχειρίστηκε ό'λ' αὐτά τα χρόνια γι'ά να φυλάξη την κόρη της.

—Άπλωσε το χέρι, της καίδεψε τα μαλλιά κι' άνασκήκωσε με ά-δ'ήγησε να παντρευτ'ής ά-κόμα; Μ'ά γι'ά σκέψου, παιδί μου, είσαι 28 χρόνια. Δεν γέρασες, βέ-βαια, αλλά τα χρόνια περνούν. Έξ' άλλου δεν θάθελα να κλείσω τα μάτια και να σ' άφήσω, έτσι όλο-μόναχη...

—Μά, μητέρα...

—Πρέπει ν' άντιμετωπίζουμε θαρ-ραλέα την πραγματικότητα, παιδί μου... Τί θα γίνει, όταν πεθάνω; Με μία σύνταξη θα ζήσω; Σήμερα έχεις την προέκταση, την όμορφι-ά σου, γι'ά να εξασφαλίσ'εις έναν έν-τιμο και άειφόρητο νάμο... Δεν θά-πρεπε, λοιπόν, γι'ά ένα κορίτσιο σου, να χάσ'εις μία τέτοια εύκα-

ρία... Σκέψου τα λόγια μου και κύ-ταξε να φαν' λογική. Τίποτ' άλ-λο δεν σου λέω...

Γι'ά μία στιγμή, η Λίτσα φάνηκε πως κατ'ίθ'ελε να π'η. Διάσσε, όμως, και τα χείλη της ξανάκλει-σαν. Πέρασαν, άρκετα λεπτά της ώρας και τέλος, παίρνοντας έπιτε-λους μία άπόφασι σήκωσε το κεφά-λι της και είπε:

—Συμφωνώ, μητέρα, δεν άπο-κρούω αυτό το γάμο αλλά θα μ' ά-φήσ'εις να σκεφθ'ω λίγο άκόμα, πριν δώσω την όριστική μου άπάντησι. Στο ζήτω ως χάρι...

—Έστω, απάντησε άνασθενάζον-τας ή μητέρα της, θα περιμένω με-ρικές μέρες.

Το ίδιο άπόγευμα η Λίτσα π'ηγε στη φίλη της την Άννα, που κα-θόταν στο κάτω πάτωμα. Αὐτή ή-ξερε το μυστικό της.

—Πρέπει να πάρω, άπωσθ'όποτε, μία άπόφασι, Άννα, της είπε η Λί-τσα. Η μητέρα με ύποπτεύεται... Και όμως εγώ ξέρεις ότι μόνον ή έλπίδα πως ύπορεί ή ακόμη ο Δημήτρης, με συγκρατεί. Άν ήξερα τουλάχισ-τον κατ'ί γι' αὐτόν...

—Μά καθώς μ'όδεξες π'η, της ά-πάντησε η Άννα, στα τρία χρόνια που λείπει, δεν σου έγραψε καθό-λου. Έκτός από το γράμμα που σου έδωσε πριν φύγ'η μ' εκείνες τις άόριστες ύποσχέσεις, δεν έχεις άλ-λο τίποτα, το όετικό γι'ά την άγά-πη του. Τί να σου π'ω... Το βρ'ισκω πολύ κουτό να περιμέν'εις άκόμα... εκεί που πάει.

—Δεν ξέρω, Άννα μου, τί να ύ-ποθέσω... Ίσως να με ξέχασε, ί-σως όμως και νάρθ'η...

—Άκουσε, Λίτσα μου. Έγώ σαν μεγαλύτερή σου, και σαν παντρε-μένη, σου λέω ότι δεν μπορεί ν' άγαπή ένας άνθρωπος και ν' άφή-ν'η την άγαπήμένη του να βασανί-ζετ'αι από τη σκέψι. Έξ' άλλου, πέ-ρασαν τα τρία χρόνια, που σου ύ-ποσχέθηκε... Δεν π'ρέπει, λοιπόν να άφήν'εις να περνούν τα ώρια σου άρρεσ'ρα χρόνια. Ξέχασέ τον, και παντρεύ'ου τον Παυλή. Είναι έξαι-ρετικός νέος!

Με την επιμονή της μητέρας της και με τα πειστικά λόγια της φί-λης της, η Λίτσα, έπειτα από δύο μήνες, παντρεύτηκε τον Παυλή κι' έφυγε γι'ά το γαμήλιο ταξίδι της στην Ευρώπη.

Όταν γύρισε κατόπιν εύτυχιμέ-ν'η ή μητέρα της της έδωσε ένα γράμμα.

Το άνοιξε άνύποπτη γι'ά το πε-ριεχόμενό του και διάβασε:

«Λίτσα, ήρθα γι'ά να σε πάρω ό-πως σου είχα ύποσχεθ'ή, γι'άτί ή έ-πιτυχία μου στο εξωτερικό ξεπέρα-σε τις προσδοκίες μου. Ήρθα την ήμερα του γάμου σου. Σε καμάρω-α, μάλιστα, νυφούλα στην εκκλη-σία, στο πλευρό ενός άλλου! Δεν παρουσιάστηκα όμως γι'ά να μην καταστρέψ'ω την εύτυχία σου! Δεν ξέρω την αίτια που π'ηρες αὐτή την άπόφασι αλλά και δεν σε ρωτώ. Ού-τε και γι'άτί δεν περιμέν'εις. Δεν φτ'αίς εσύ... Ναι, σ' αὐτό φταιώ ε-γώ, και γι' αὐτό φεύγω! Σου εύχο-μαι να ζήσης εύτυχισμένη. Δημι-τράκης».

—Θεέ μου! ψιθύρισε η Λίτσα μό-λις διάβασε το γράμμα.

Κι' άναλύθηκε σ' ένα βουβό λυ-γμικό κλάμα.

Η μητέρα της που την παρακο-λουθούσε με περιέργεια όσο διά-βαζε το γράμμα τη ρώτησε με φο-βισμένη φωνή:

—Ποιός σου γράφει, Λίτσα;

—Εκείνος, μητέρα! Εκείνος...

—Πού περιμένα... Ήρθε και ξανάφυ-γε! Νά, διάβασε το γράμμα του!

—Ποτέ δεν μου μίλησες γι' αὐτό το αίσθημά σου, άπόρησε εκείνη. Ένα μόνο τώρα συλλογίζομαι και μετανοιώνω: Γιατί να σου δώσω αὐτό το γράμμα... κλειστό, αφού πάντα εγώ άνοίγα τα γράμματά σου.

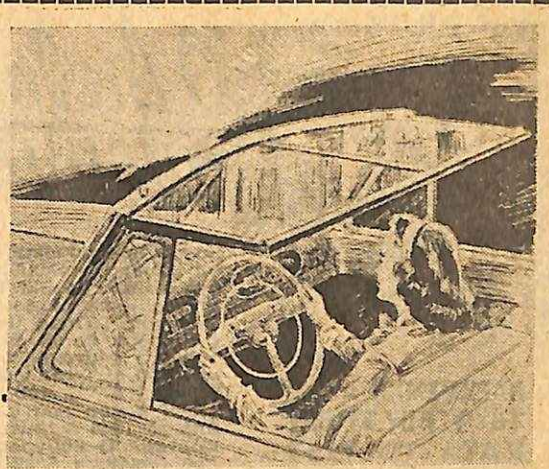
Την ίδια στιγμή, άκούστηκε από το δίπλανό δωμάτιο ή φωνή του Παυλή:

—Έλα, άγάπη μου, σε περιμένω!

—Ερχομαι... απάντησε η Λίτσα, ακουπίζοντας τα δάκρυά της.

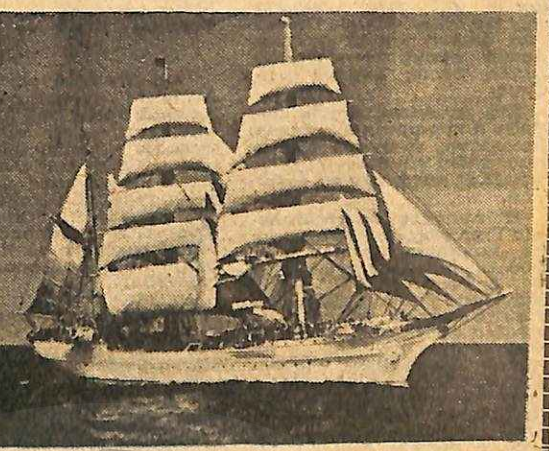
Και πρόσθεσε μέσα της:

—Η μοίρα μου... Μά τί σκληρή που είναι καμιά φορά ή μοίρα!

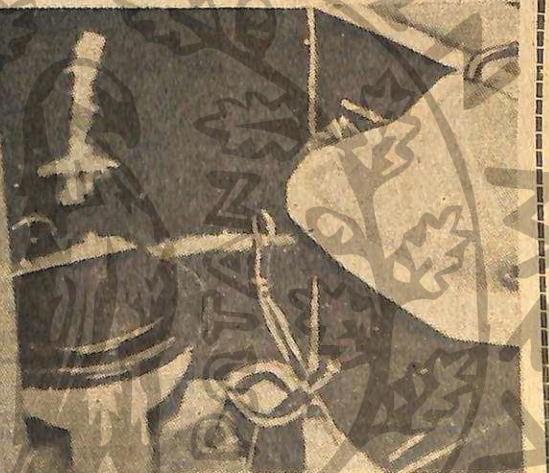
ΓΙΑ ΤΙΣ ΣΩΦΕΡΙΝΕΣ

Γι'ά τις γυναίκες που οδηγούν άνοικτά αὐτοκίνητα, μία άμερικανική βιομηχανία λανσάρει ένα κάλυμμα που θα προστατεύ'η την κομψή τους από το δυνατό αέρα. Το κάλυμμα που βλέπετε στη φωτογραφία μας, είναι από διαφανή πλαστική ύλη και προστίθεται στο «παρμπρίζ» του αὐτοκινήτου με δύο ειδικές λαβές, σε τρόπον ώστε να άνεδοκατεβαίν'η και να παίρν'η μία όσο το δυνατόν πιο προστατευτική θέσι.

ΕΝΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΠΟΥ ΑΛΛΑΞΕ ΕΘΝΙΚΟΤΗΤΑ

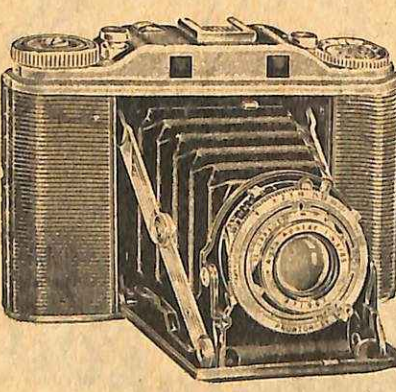
Πλησίον το εκπαιδευτικό σκάφος των Άμερικανών δο-κίμων «Ηγκλ» διασχίζει τον άκεανό, γυρίζοντας και πάλι στην Άμερική, έπειτα από ένα εκπαιδευτικό ταξί-δι δι' όλο τον κόσμο. Το πλοίο έκαμε ως τα λιμάνια της όυτικής Ευρώπης. Το «Ηγκλ» πρ'ος το πόλεμο λεγόταν «Χόρστ Βεσσελ» και ήταν εκπαιδευτικό του γερμανικού ναυτικού, δόθηκε δέ στους Άμερικανούς έναντι πολεμικών επανορθώσεων.

ΤΑΞΙΔΙΑ ΜΕ ΑΝΕΞΕΙΣ

Τά νέα μεγάλα λεωφορεία, που έκτελούν συγκοινωνία μεταξύ Παρισιού-Ρώμης και Παρισιού-Βρυξέλλων-Βόννης της Γερμανίας, εκτός από το μπάρ με το ό-ποιο είναι εφοδιασμένα, τις πολυθρόνες που παίρνουν την κλ'ισι, που θέλει ο ταξιδιώτης γι'ά να ξεπλώσ'η ά-νεωτέρα κλπ., διαθέτουν, όπως βλέπετε και μία τουα-λέττα εφοδιασμένη με όλα τα κομφορ...

MIPANTA

Έκατομμύρια Έρασιτεχνών είς όλον τον κόσμο θαυ-μάζουν τις εξαιρετικές φωτογραφίες παρμένες με ΦΩ-ΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΜΗΧΑΝΕΣ ΑΓΦΑ. Λόγω της τεχνικής τε-λείοποίησ'ής των είναι άπλούστατα είς χειρισμόν. Με ζήν καλήν μηχανήν ΑΓΦΑ ταιριάζει το καλό φιλμ ΑΓΦΑ ISOPAN F ή ISS ή AGFACOLOR.

Ο Διεθνής Στιβόυ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΙ ΑΣΤΟΙ ΤΟΥ ΥΓΡΟΥ ΣΤΙΒΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟ 1953

Ουγγαρέζες, Δανέζες και Ολλανδέζες κυριαρχούν στα γυναικεία αγωνίσματα

Το Κολυμβητικό 1953 έληξε και οι Παγκόσμιοι Τρίτοντες και Νηπιίδες αποσυντονίζονται στα χειμερινά αθλήματα τους για να ξεκινήσουν από τους μήνες των μεγάλων αγώνων. Πολλά νέα διεθνή και παγκόσμια ρεκόρ πραγματοποιήθηκαν φέτος στους υγρούς στίβους.

Στα αγωνίσματα των ανδρών η κυριαρχία είναι συνεχόμενη, ενώ στα αγωνίσματα των γυναικών οι Ουγγαρέζες κατέχουν τα σκήπτρα.

Θ' αναφέρουμε τη Βαλερία Γκένγκι, που κατέρριψε το παγκόσμιο ρεκόρ των 400 μ. ελευθέρως με 5' 08" 6 έναντι 5' 09" 6 της Δανίδας Ράχλιντ Χέγκερ που το κατείχε από το 1938.

Η ίδια έδωλε το ρεκόρ του κρόνου στα 800 μ. με 10' 42" 4 (παλαιό της Ράχλιντ Χέγκερ 10' 52" 5 από το 1941). Η Εύα Γκιάρμακ - Σίκελ σημείωσε νέο παγκόσμιο ρεκόρ στα 100 μ. πεταλούδας με 1' 18" 1, που δεν το χάρισε όμως πολύ, γιατί η Αμερικανίδα Γκέιλ Πίτερς το βελτίωσε σε 1' 18" και μάλιστα κολυμπώντας όχι μόνο 100 μ., αλλά 110 υαρδες.

Η ίδια Εύα Γκιάρμακ - Σίκελ κατέρριψε το δικό της παγκόσμιο ρεκόρ στα 200 μ. πεταλούδας 2' 51" 7 (που πέτυχε στον τελικό των Ολυμπιακών Αγώνων του Έλσίνκι), σε 2' 50" 7.

Παγκόσμια ρεκόρ πέτυχαν γυναίκες και σ' άλλα αγωνίσματα, αλλά όχι Ουγγαρέζες. Η Ολλανδέζα Βαν Μπένκ σημείωσε στα 1.500 μ. 21' 12" 7 (παλαιό ρεκόρ 21' 20" 8 το 1951 της Αμερικανίδας Καρολίνας Γκέρτνι). Και η Ολλανδέζα Γκέρτνι Βιλλέμα επέτυχε στα 100 μ. ύπτιως 1' 12" 8 έναντι 1' 13" 5 που είχε η ίδια από το 1951.

Οι άνδρες κατέρριψαν παγκόσμια ρεκόρ στα 100 μ. πεταλούδας, στα 400 μ.

μικτής κολυμβήσεως από Εύα μονάχα κολυμπήτριά και στη σκυταλοδρομία 4X100μ. μικτής κολυμβήσεως. Ο Ουγγρος Τύμπεκ με το 1-διόρρυθμο (στυλ του δελφινίου) επέτυχε 1' 05" 3 στα 100 μ. πεταλούδας έναντι 1' 07" 3 του παγκοσμίου ρεκόρ που κατείχε από το 1948 ο Αμερικανός Κάρτερ. Ο Ουγγρος Κέτε-που σημείωσε 5' 32" 1 στα 400 μ. μικτής κολυμβήσεως, που είναι παγκόσμιο ρεκόρ. Δηλαδή ο Κέτεπου κολυμπήσε 100 μ. ύπτιω, 100 μ. πρόσθια, 100 μ. πεταλούδας και 100 μ. πεταλούδας χωρίς διακοπή. Το παγκόσμιο ρεκόρ στη μικτή σκυταλοδρομία, 4X100 μ. κατέχουν, τέλος, ουγγρικές εθνικές ομάδες των ανδρών με 4' 25" 2, των δυν γυναικών με 5' 09" 2.

Απ' την κατάταξη των καλύτερων κολυμβητών και κολυμβητριών του 1953 και την καταγραφή των αντιστοιχών επιδόσεων τους, που με τόσο επιμέλεια έκανε ο παγκόσμιος έμπειρος γνώμονας της κολυμβήσεως Θρανάου Οπενχάιμ βγαίνει το συμπέρασμα πως συγκριτικά με το 1952 έχουμε προόδους σημαντικές το 1953.

Η Ουγγαρέζα Νόβακ, που σημείωσε νέο παγκόσμιο ρεκόρ 2' 54" στα 200 μ. πρόσθιας κολυμβήσεως, με όρθιο στυλ.

ΑΠΡΟΟΡΤΑ

Εκτός πολλών, απήργησαν κι' οι ποδοσφαιριστάι και να νάναι σταματησάνε της μπάλας έρασταί! Το «ορό» τους εγκατέλειψαν και τραγουδάνε όλοι: «Η δύναμη στον άνθρωπο είναι το πορτοφόλι!»

Και, πράγματι, ευρέθηκαν επιχειρήματα για να τους κάνουν μισθωτούς ή επαγγελματίες, αλλά την τέχνη, θέλησαν, την ποδοσφαιρική να μās την συνδυάσουν με την... θεατρική!

Ποδόσφαιρο και θέατρο, με άλλους λόγους ήτοι συνδυασμός επικερδής με χιούμορ απ' το φινό και, ούτως ή άλλως, «έτρεψαν» τον... Αλυσινίτη και το Μουράτη «ριζοέρη» ή πρώτο τενορίνο!...

Στα 100 μ. ελευθέρως ανδρών ο Αυστραλός Χένρικς σημείωσε 57" 2. Ο Ουγγρος Κάντας τον ίδιο χρόνο. Ο Αμερικανός Κλήβε-λάντ 57" 3 και ο συμπατριώτης του Σόλς 57" 5. Ο Αυστραλός Ρημρέυ 57" 7 και ο Αμερικανός Γκίν-τονς 57" 8. Η υπερκοχή των Αμερικανών είναι αναμφισβήτητη σ' αυτό το είδος κολυμβήσεως.

Στα 400 μ. ελευθέρως: Κόννο (Αμ.) 4' 37" 1. Νυ-έκι (Ουγ.) 4' 39" 1. Γιαμα-σίτα (Ιαπ.) 4' 39" 6. Τσόν-τας (Ουγ.) 4' 40" 6. Μού-ουρ (Αμ.) 4' 43" 3. Γουδ-νιούρ (Αγγλ.) 4' 44" 1. Έ-δω Αμερικανός και Ουγγροί παρουσιάζονται ισόπαλοι, αν βαθμολογήσουμε τις θέσεις και παραβάλουμε τις επιδόσεις.

Στα 1500 μ. κυριαρχούν οι Ιάπωνες: Γιαμασίτα (Ιαπ.) 18' 27" 4. Κόννο (Αμ.) 18' 41" 6. Τσόντας (Ουγ.) 18' 41" 6. Αντάκι (Ιαπ.) 18' 51" 4. Μακκίν (Αμ.) 18' 54" 1. Νυέκι (Ουγ.) 19' 00" 2. Αόκι (Ιαπ.) 19' 05" 8.

Στα 100 μ. ύπτιω, παρά την πρωτοπορεία του Γαλλού Μποζόν με 1' 05" 6, οι Αμερικανοί έχουν τρεις άσσους, τον Ογκάου με 1' 06" 8, τον Βίκινς 1' 07" 2, τον Σόννερ με 1' 08" 1. Οι Ουγγροί κατέχουν την τέταρτη και πέμπτη θέση στην κατάταξη με τους Μαγκουρ (1' 07" 2) και Νυέκι (1' 07" 8).

Ο Ρώσος Μινάσκιν προηγείται στα 200 μ. πρόσθιας με 2' 42" 3. Ούτασι (Ουγ.) 2' 43" 3. Μπίντινγκερ (Γερ.) 2' 43" 8. Ντόσεβ (Ρωσ.) 2' 44" 3. Κούνσαγκι (Ουγ.) 2' 44" 8. Αραντι (Ουγ.) 2' 45" 6. Μ' άλλα λόγια, η ομοδική υπερκοχή διαμοιράζεται μεταξύ Ρώσων και Ουγρών.

Στα 200 μ. πεταλούδας ο Ουγγρος Τύμπεκ έχει σημειώσει 2' 33" 7. Μπιορσέν-κο (Ρωσ.) 2' 35" 8. Κλάιν (Γερμ.) 2' 37" 9. Χάκινς (Αυστρ.) 2' 37" 9. Σπρί-τσένκο (Ρωσ.) 2' 38" 1. Έ-δω οι Ουγγροί υπερέρχουν αίσθητα.

Τα καλύτερα γυναικεία ρεκόρ του 1953 είναι τα παρακάτω:

100 μ. ελευθέρως: Τέμερς (Ουγ.) 1' 06" 2. Γκένγκε (Ουγ.) 1' 06" 6. Βιλλέμα (Ολλ.) 1' 06" 8.

400 μ. ελευθέρως: Γκένγκε (Ουγ.) 5' 08" 6. Σέμπο (Ουγ.) 5' 18" 1. Γκέραντ-Νόβακ 5' 20" 1.

100 μ. ύπτιω: Βιλλέμα (Ολλ.) 1' 12" 8. Ντέ Κόρτε (Ολλ.) 1' 14" 9. Χούν-ταφι (Ουγ.) 1' 16" 1.

200 μ. πρόσθιας: Χάνσεν (Δαν.) 2' 57" 4. Μπρούινς (Ολλ.) 2' 57" 4. Κίλερμαν (Ουγ.) 2' 57" 4.

100 μ. πεταλούδας: Πι-τέρς (Αμ.) 1' 18" 1. Σίκελνι - Γκιάρμακ (Ουγ.) 1' 18" 1. Γκένγκε (Ουγ.) 1' 19" 8.

Το αξιοπερίεργο είναι πως οι Ουγγαρέζες κολυμβήτριες δεν επιδιώκουν σ' ένα μοναχά αγώνισμα, αλλά δι-απρέπουν σε πολλά. Είναι και αυτό ένα ακόμη «ρηι-κέλευθο» μέτρο που εφαρ-μόθηκε απ' τους Ουγγαρέ-ζους προπονητές στα τε-λευταία χρόνια.

Για τα επιτύχουν όμως τέτοια κατορθώματα σε πολ-λά αγωνίσματα, φαντάζεστε πόσα μέτρα και τί είδους προπόνησι κάνουν κάθε ή-μερα.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Συλλαβικό σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) ΚΑΠΟΝΕ - ΠΟΕ - ΠΟΛ. 2) Α-ΝΑΠΗΡΙΑ. 3) ΣΙΑ - ΑΝΩΦΕΛΑ. 4) ΚΑΜΑΤΕΡΟ. 5) ΤΑΜΑ - ΡΟΔΟΚΑΛΙΑ. 6) ΣΙΤΙΑ - ΑΠΟΖΩ. 7) ΑΚΑΤΑΣΤΑ-ΤΟ ΜΕΙΟΝ. 8) ΛΑΜΑΡΙΝΑ. 9) ΜΑ-ΛΑΙΣΙΑ - ΡΙΤΑ. 10) ΑΛΑΝΙΑΡΑ. 11) ΡΑΦΙ - ΛΑΝΑ - ΚΙΝΗΣΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) ΚΑΦΑΣΙ - ΤΑΣΙ - ΣΗΜΑΔΟΥ-ΡΑ. 2) ΑΚΑΜΑΤΙΑ. 3) ΝΕΑ - ΑΚΑ-ΘΑΡΣΙΑ. 4) ΝΑΜΑΤΕΡΟ - ΑΛΛΑΛ. 5) ΠΟΠΗ - ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΑ - ΝΙΝΑ. 6) ΕΡΙΑ - ΤΟΜΑΡΙΑ. 7) ΑΝΩΜΑΛΙΑ. 8) ΑΠΟΜΕΙΝΑΡΙ. 9) ΑΠΑΛΛΑΓΗ - ΖΩΟΝ - ΤΑΝΥΣΙΣ.

Ακροστιχίς αντιθέτων

ΡΩΣΙΑ (Ρωμάλεος, Άλκωνες, Στε-νός, Ιοίος, Αμείβω).

Μαγικό γράμμα

Με το γράμμα Μ: Κάλαμος, Μόλις, Τό-μος, Μπρός, Μάθημα, Άρμα, Παλμός, Ιραμ, Κριμα.

Φωνεντόλιπον

«Φύλαξε με όταν μ' εύρης, γιά να μ' έξης, όταν βέλγης».

Μεταμορφώσεις

1) ΟΡΟΣ - Όσος - Νόσος - ΝΗ-ΣΟΣ. 2) ΕΛΛΗΝ - Έλλη - Άλλη - Άλλο - Άλλος - ΓΑΛΛΟΣ. 3) ΠΙΛΟΣ - Πόλος - Πόκος - Κόκος - Κρόκος - Κρόνος - ΚΡΑΝΟΣ.

Σωστό Λάθος

1) ΛΑΘΟΣ (Κοιμούνται μέσα στα δέν-τρα, πάνω στα σύρματα κλπ. Η φωνή Χρησιμεύει μόνο για την επώαση). 2) ΣΩ-ΣΤΟ. 3) ΛΑΘΟΣ (Ο νεοσσός δα φορή-ση προτού εκκολαφθεί, λόγω έλλειψης αε-ρος). 4) ΣΩΣΤΟ (Έγραψε τρία φαιά-τα συνέντα που αφέρωσε στη Φορνά-να). 5) ΣΩΣΤΟ (με μία χειρουργική έ-πεμβαση στην άκρη των ελθεράων). 6) ΛΑΘΟΣ (Βρίσκεται μεταξύ Ηλίου και Γης και είναι όρατος μόνο λίγη ώρα με-τά την δύση και προ της ανατολής του Η-λίου). 7) ΣΩΣΤΟ (Από τον Πάπα Λέ-οντα ΙΙΙ την νύχτα των Χριστουγέννων του 800). 8) ΛΑΘΟΣ (Οι Έσθες έχουν κατά μέσον όρον 140.000 τριχές και οι μελα-χροινές 102.000).

Μικρά προβλήματα

1) 7, 8, 9 και 10. 2) 625.000. 3) Το Ν και το Ρ. 4) 945 - 459 = 495.

Αναγραμματισμός

ΑΛΥΚΗ - ΥΛΑΚΗ

Πρόβλημα παρατηρητικότητας

Στην εικόνα μας πρέπει ν' ανακαλύψε-τε 29 πρόσωπα και 13 ζώα (χρυσάνθη).

Η λύσις του ύψ' αριθ. 459 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) ΓΕΛΩΝ - ΟΜΟΡΑ. 2) ΦΑΛΑΡΑ - ΠΑΛΑΤΙ. 3) ΠΑΡΑΒΑΝ - ΑΝΑΝΙΑΣ. 4) ΡΟΣ - ΤΑ - ΣΑΔ - ΠΙ - ΠΑΣ. 5) ΑΤΟΜΑ - ΒΕΛΟΣ - ΣΤΕΚΙ. 6) ΓΑΛΑ - ΑΙΝΕΙΑΣ - ΟΤΑΝ. 7) ΑΜΙ - ΑΜΑ - ΜΙΑ - ΟΚΑ. 8) ΣΙΑΓΩΝ - ΑΛΑ - ΑΜΑΣΙΣ. 9) ΑΡΙΩΝ - ΝΟ-ΜΑΣ. 10) ΚΛΑΔΟΣ - ΑΠΩ - ΑΔΕΙ-ΑΙ. 11) ΕΟΝ - ΣΟΜ - ΔΙΑ - ΑΡΩ. 12) ΡΙΤΑ - ΣΕΠΟΛΙΑ - ΙΒΑΝ. 13) ΑΜΑΡΑ - ΝΑΪΑΣ - ΣΤΕΚΑ. 14) ΣΟΪ - ΡΟ - ΤΑΜ - ΑΤ - ΡΑΣ. 15) ΣΟΛΜΟΣ - ΠΟΛΕΜΗΣ. 16) ΣΟΛΑ-ΤΑ - ΑΙΑΚΗΣ. 17) ΣΗΣΙΣ - ΣΑ-ΣΩΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) ΡΑΓΑΣ - ΚΕΡΑΣ. 2) ΠΟΤΑΜΙ - ΛΟΙΜΟΣ. 3) ΦΑΣΟΛΙΑ - ΑΝΤΑΙ-ΟΣ. 4) ΓΑΡ - ΜΑ - ΓΑΔ - ΑΡ - ΛΟΣ. 5) ΕΛΑΤΑ - ΑΡΟΣ - ΑΡΩΝΗ. 6) ΛΑΒΑ - ΑΜΝΙΣΟΣ - ΟΜΑΣ. 7) ΩΡΑ - ΒΙΑ - ΜΕΝ - ΟΤΙ. 8) ΝΑΝ-ΣΕΝ - ΑΝΑ - ΠΑΤΑΣ. 9) ΑΛΕΚΑ - ΠΛΟΙΑ. 10) ΟΠΑΙΟΣ - ΑΝΩ - ΛΑΜ-ΠΑΣ. 11) ΜΑΝ - ΣΑΜ - ΔΙΣ - ΟΙΑ. 12) ΟΛΑΙ - ΣΙΑΜΑΙΑ - ΑΛΑΣ. 13) ΡΑΝΙΣ - ΑΜΑΔΑ - ΣΤΕΚΟ. 14) Α-ΤΙ - ΤΟ - ΑΣΕ - ΙΤ - ΜΗΝ. 15) ΙΑ-ΠΕΤΟΣ - ΙΑΒΕΡΗΣ. 16) ΣΑΚΑΚΙ - ΑΡΑΚΑΣ. 17) ΣΙΝΑΣ - ΙΩΝΑΣ.

ΤΡΑΓΙΚΗ έκδίκησι

Παράξενο διήγημα

«Όχι, όχι! φώναζε η Σιμόνη, δεν θέλω να μού ρίξes τα χαρτιά...»

«Μα γιατί Σιμόνη; ρώτησε η Λου-κία. Είπα την τύχη τους σε όλα τα κορίτσια. Αφού με να πω και τι δική σου».

«Όχι... Όχι... φοβάμαι...»

«Τι φοβάσαι; είπe η Λουκία. Τι μπορεί να γίνει; Έσύ σε λίγο καιρό παντρεύεσαι».

«Ό, έπe, αναστενάζοντας η Σι-μόνη. Βρίσκεται τόσο μακριά μου ο αρραβωνιαστικός μου τώρα!»

«Άλλα σ' ένα μνημό θα γυρίση γιά να σε πάρη, είπe η Λουκία. Τι λες; Θέλεις να ρίξes τα χαρτιά γιά να δούμε αν θάρρη μετά ένα μήνα;»

«Ρίξes τα, είπe τέλος η Σιμόνη. Τότε η Λουκία, μία μελαχρινή ομορφιά να μάζεψε γρήγορα τα χαρτιά κι' άρχισε να τα ρίχνει».

«Μεσός όμως έκανε ένα μορφα-μό δυσχερούς που δεν ξέφυγε της Σιμόνης».

«Τι; Δεν είναι ευχάριστα; τη ρώ-τησε ανήσυχη εκείνη».

«Χμ... έκανε η Λουκία, διατά-ζοντας. Ναι, Βλέπω ένα εμπόδιο...»

«Ενα γράμμα...»

«Τι γράμμα; ρώτησε τώρα με ά-γωνία η Σιμόνη».

«Ενα γράμμα... Δάκρυα... Προ-δοσία... Μα όχι... Τι λέω;»

«Δεν μπορείς να με γελήσης, Λου-κία. Είδες κάτι κακό...»

«Μα, Σιμόνη, είπe τότε μία νέα της συντροφιάς, γιάτι κάνειs έτσι; Τόσο πιστεύεις λοιπόν στις προφη-τείες της Λουκίας;»

«Ναι... Τις πιστεύω! άπάντως η Σιμόνη... Άκουσα κάποιο πνευματι-στή να λέη ότι η Λουκία είναι πρώ-της τάξεως μέντιουμ».

Και, γυρίζοντας προς τη Λουκία τη ρώτησε:

«Είπες πως θα λάθω ένα γράμ-μα, που θα με κάνη να κλάψω; Μήπως πάθη τίποτα ο Άλβέρτος;»

«Η μήπως με προδόση;»

«Αν σε προδόση, είπe η Λουκία, μπορείς να τον εκδικηθείς».

«Πως; ρώτησε από απλή περιέρ-γεια η Σιμόνη».

«Με το κόφωμα!»

«Τι είναι πάλι αυτό;»

«Να, διάβασα προχτές σ' ένα πα-λίο βιβλίο μαγειριάς μερικά πα-ρέξενα πράγματα. Είχε μέσα διά-φορες συνταγές γιά ερωτικά φίλτρα οδηγίες γιά κάρωμα κλπ».

«Μα εγγύησε μου, λοιπόν, τί εί-ναι το κάρωμα;»

«Άκουσε... Κατά τον μεσαιώνα, όταν ένας άντρας έπαυε ν' αγαπά μία γυναίκα, τότε εκείνη έφτιαχνε ένα μικρό του όμοιωμα από κερι, το τύλιγε με μετάξι και ύστερα το τρυπούσε στο μέρος της καρδιάς με μία βελόνα».

«Απογορεύεται η αναδημοσίευσις άποσπασμάτων θέματος του παρόν-τος τεύχους άνευ της έγγραφου ά-δειας της Διευθύνσεως του «Θη-σαυρού»».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τώ άρθρω 6 § 7 του Α. Ν. 1092) 1938 ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ - ΔΙΕΥ-ΘΥΝΤΗΣ: Ε.Ε.Ε. «ΑΚΥΩΝ» - Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ και Σ. ΔΗΜ. Διευθυντής «Θη-σαυρού»: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Παστέρ 14, Αθήναι. Τηλ. 580. Τυπογραφείον: Σπ. Μπέλλας δδός Αύσεως, Νέον Ήράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησία Δρχ. 280.000 Έξαμήνιος » 140.000 Τρίμηνιος » 70.000

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησία ε 6. - \$ 24 Έξαμήνιος » Φρ. Γαλλικά 5.980 Τρίμηνιος » Βελγικά 1.100

Έμβάσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομικήs επίταγης και Έξωτε-ρικού διά τραπεζικήs τούιστης προς το περιοδικό «ΘΗ ΣΑΥΡΟΣ» Σανταρόζα 5, Αθήναι.

«Αυτά είναι φρικτά πράγματα! Ποτέ δεν θα τα κάμω εγώ! φώνα-ζε η Σιμόνη».

«Το παράξενο είναι ότι τα «μά-για» αυτά είχαν επιτυχία, είπe η Λουκία...»

«Θα με τρελλάνης μ' αυτά που μου λές! είπe πάλι η Σιμόνη».

«Από εκείνη την ημέρα η Σιμόνη δεν μπορούσε να ήσυχαση. Τα λό-για της Λουκίας είχαν σταλάξει το φαρμάκι της άμφιβολίας στη ψυχή της. Και είχε τόσες μέρες να λάθη γραμμα από τον Άλβερτο».

Δεν ήξερε πού να υποθέσθ.

Τέλος, ένα βράδυ, η θυμωρός, της έδωσε ένα γράμμα από τον Άλ-βέρτο».

«Η Λουκία το άνοιξε με λαχτήρα. Μόλις άρχισε να το διαβάση, έγινε κατακλυσμ».

«Ο Άλβέρτος της έγραφε πως ή-ταν αναγκασμένος να διαλύση τον αρραβώνα του μαζί της γιά λό-γους «ανεξαρτήτους της θελήσεως του». Οι γονείς του τον ανάγκαζαν να πάρη άλλ...»

Τρελλή από τον πόνο της, η Σι-μόνη τσαλάκωσε το γράμμα κι' άρ-χισε να κλαίη. Ήταν όρφανη και δεν είχε κανένα να πη τη συμφο-ρά της».

Σε λίγες μέρες η Σιμόνη έμαθε ότι ο Άλβέρτος είχε γυρίσει πάλι στο Παρίσι. Είχε μάλιστα άρραβω-νιστή τη βαθύδουλη εξαδέλφη του Ροζίν Μοντιέ».

Την ήθερε καλά τη Ροζίν η Σιμό-νη. Ήταν φιλόδοξη, και υπερήφα-νη. Την είδε πλούτη της».

Την είδε γυμνιστή σε μία έκδρο-μή, που είχε κάνει με τον Άλβέρτο, τον καιρό που ήταν ακόμη δικός της».

Της είχε πη μάλιστα τότε η Ροζίν: «Όταν ήμαστε παιδιά και παί-ζαμε με τον Άλβέρτο, εγώ ή-μουν η μικρή του αρραβωνιαστική».

Και να πού τώρα είχε γίνει η αρ-ραβωνιαστική του! Με δάκρυα στα μάτια η Σιμόνη θυμήθηκε τότε μία φωτογραφία της Ροζίν, που της είχε δώσει η ίδια».

Έφαζε άμέσως και την ηύρε. Μαζί με την φωτογραφία της Ροζίν ήρθε και η φωτογραφία του Άλ-βέρτου. Τis κτύπησε καλά και φιθύ-ρισε με πόνο».

«Άλλοιμονο! Αγάπασα έναν άπι-στο, έναν προδότη!»

Τότε θυμήθηκε τα λόγια της φι-λhis της».

«Ό,τι μου είπe η Λουκία, έγινε! φώναζε, πικραμένη. Γιατί, λοιπόν, κάποτε είπα γιά τον Άλβέρτο, εί-πα: «Αθλιόνη!...»

«Αθλιόνη!...»

«Αθλιόνη!...»

«Αθλιόνη!...»

«Αθλιόνη!...»

«Αθλιόνη!...»

«Αθλιόνη!...»

«Αθλιόνη!...»

«Αθλιόνη!...»

«Αθλιόνη!...»

«Αθλιόνη!...»

«Αθλιόνη!...»

«Αθλιόνη!...»

«Αθλιόνη!...»

«Αθλιόνη!...»

«Αθλιόνη!...»

«Αθλιόνη!...»

«Αθλιόνη!...»

«Αθλιόνη!...»

«Αθλιόνη!...»

«Αθλιόνη!...»

«Αθλιόνη!...»

«Αθλιόνη!...»

«Αθλιόνη!...»

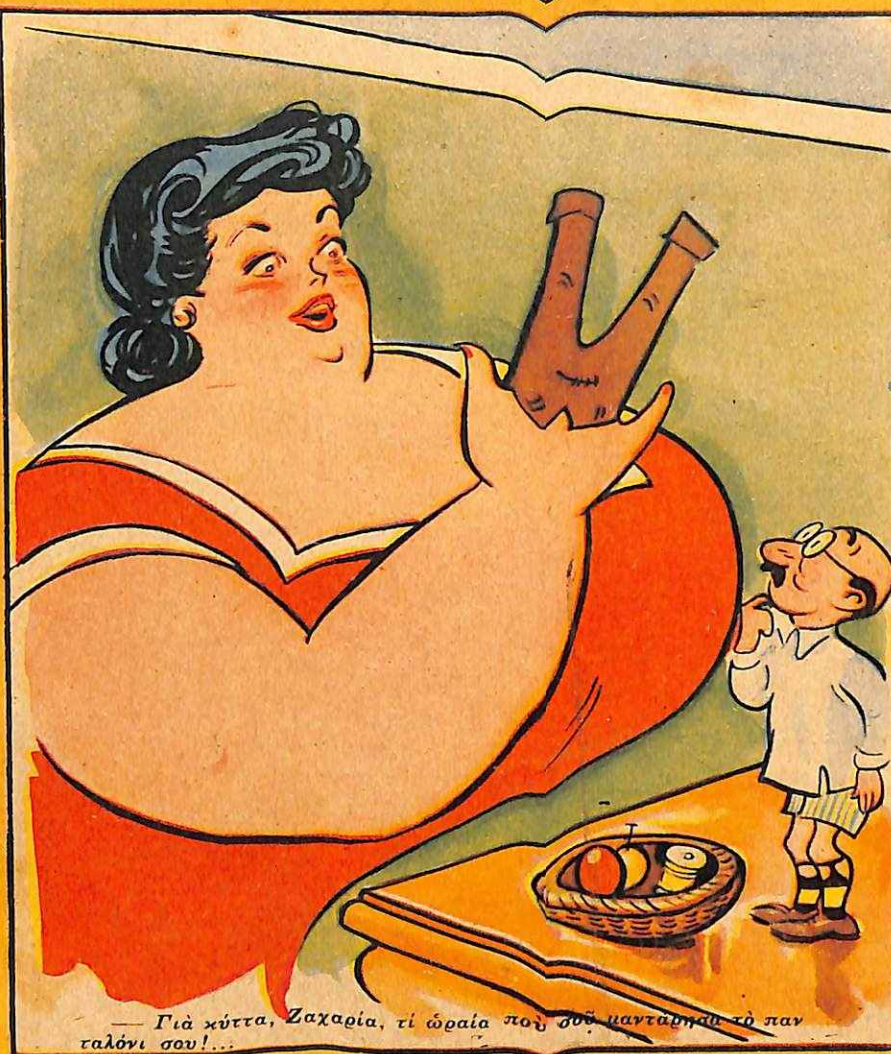
Καθημερινές φροντίδες

Το πρωί καλό είναι να ξυπνάτε ενωρίς, φροντίζοντας πάντα να κοιμάστε 7-8 ώρες το εικοσιτετράωρο. Αφού ξυπνήσετε, στρίψτε λίγο τα πόδια σας στο κρεβάτι και μετά, αφού σηκωθείτε, πατήστε ένα ποτήρι νερό φρέσκο. Αυτό σας διευκολύνει στις κενώσεις, που πρέπει να γίνονται κανονικά.

Χειμώνα - καλοκαίρι πρέπει να κοιμάστε με άνοιχτο παράθυρο. Να εισάγετε καλά σκεπασμένες, ζεστές, μα όχι βαρείες. Η καλύτερη θέση στον ύπνο είναι να κοιμάστε στο δεξιό πλευρό. Στο άριστερό πιέζετε την καρδιά σας και βλέπετε άσχημα και ελαφράτα όνειρα.

Αν στο δωμάτιο, που θα κοιμηθείτε, έμειναν από νω-ρίς άτομα, που κοιμότανε και έχει βαρεία ατμόσφαιρα, θα ανοίξετε καλά όλα τα παράθυρα, γιά να καθαρίση η ατμόσφαιρα του δωματίου.

Το βράδυ θα βγάτε όλα τα ρούχα που φοράτε και θα φορέσετε πιεστικές καθαρές ή ελαφρά λυγ

— Για κύττα, Ζαχαρία, τί ώραία που σοῦ ματαίησαν τὸ πανταλόνι σου!...

— Μπα!... Γι' αὐτό, Γιαννάκη, δὲν ἤθελες νὰ βγοῦμε ἔξω μ' αὐτὸν τὸν ἀέρα;

— Πῶς τῶπαθες, βρέ παιδί μου, καὶ ξέχασες τὴν ἀθλητικὴ φανέλλα σου;

Ὁ αἰώνιος ἄνδρας!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)